

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 139

III Legislatura

Any 1994

Sessió plenària
celebrada el dia 16 de febrer de 1994
(Primera reunió)

Presidència del Molt Excel.lent Sènyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 35 minuts.)

Punt únic de l'ordre del dia: debat sobre declaració de política general realitzada pel Molt Honorable Senyor President de la Generalitat Valenciana, de conformitat amb el que disposa la Llei 6/1987, de 23 de setembre, que modifica l'article 50 de la Llei 5/1983, de 30 de desembre, de Govern Valencià.

— Intervencions del president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco, i dels diputats senyors Eduardo Zaplana Hernández-Soro (G.P. Popular), Héctor Villalba Chirivella (G.P. Nacionalista Unió Valenciana), Albert Taberner i Ferrer (G.P. Esquerra Unida), Daniel Ansuátegui Ramo (G.P. Mixt) i Segundo Bru Parra (G.P. Socialista).

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 50 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 16 de febrer de 1994. Comença la sessió a les 10 hores i 35 minuts, sota la presidència del Molt Excel·lent President Senyor Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 76. Primera reunió.

El senyor president:

Il·lustres Senyors Diputats, és oberta la sessió.

La presidència accepta l'oferta de les Corts i declara obert el període de sessions.

Diputació Permanent. D'acord amb l'article 53 del Reglament, he de comunicar a la Cambra que durant les darreres vacances parlamentàries no ha estat reunida la Diputació Permanent.

El punt únic de l'ordre del dia és el debat sobre la declaració de política general realitzada pel Molt Honorable Senyor President de la Generalitat Valenciana, de conformitat amb el que disposa la Llei 6/1987, de 23 de setembre, que modifica l'article 50 de la Llei 5/1983, de 30 de desembre, de Govern valencià.

El Molt Honorable Senyor President té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i Senyors Diputats.

És voluntat del Govern valencià, en una situació com la que travessem, obrir este període de sessions amb un debat de política general.

Es este un debate que tiene una importancia excepcional, porque ha de servir para transmitir a los ciudadanos, abiertamente y con claridad, el compromiso que hemos adquirido de trabajar en la solución de sus problemas.

Somos una comunidad histórica que, por primera vez, se ha visto reconocida jurídicamente como tal. La autonomía ha acercado la política a los ciudadanos y ha favorecido la articulación de nuestra sociedad. Este proceso debe continuar.

Nos encontramos en un momento decisivo porque estamos a punto de concluir el segundo Programa Económico Valenciano y podemos trazar los grandes rasgos de la política valenciana durante los próximos años, que esperamos plasmar en el PEV-III. Es, en este sentido, un momento favorable porque nos encontramos, pienso yo, en disposición de situarnos en cabeza de la recuperación económica española. Es además un momento clave porque hemos ganado peso político a nivel nacional y hemos demostrado que, aunque podemos aprender de los demás, también tenemos algo que enseñarles.

Es también un momento histórico en el que la responsabilidad política nos obliga a hacer partícipes a los valencianos de un nuevo estado de ánimo, basado en unas expectativas sinceras y realistas, alejadas ya de pesimismo injustificados. Es la ocasión de entrar a fondo, de ejercer en profundidad nuestro valencianismo, de hacer una llamada a la responsabilidad y al esfuerzo común, de afirmar nuestra capacidad de autogobierno. Es la hora, en definitiva, de hacer propuestas y de revalidar nuestro compromiso con los valencianos. No es momento, en cambio, de asustar, de buscar el aplauso fácil ni de las divagaciones insustanciales.

Según el avance más reciente, el paro registrado en nuestra comunidad es del 19,46 y afecta a 308.414 valencianas y valencianos. No cabe minimizar estas cifras, que suponen siempre dramas humanos, y la evidencia de que compartimos el problema con otras comunidades autónomas o con otros países de Europa no puede disminuir su importancia.

Pero no es ésta nuestra única contrariedad. Los cambios sociales y económicos que se han generado en las sociedades

industriales han provocado un alarmante retroceso de los valores éticos: honestidad, solidaridad, sentido del deber, reconocimiento al esfuerzo leal y al trabajo bien hecho.

No quiero creer que esa merma progresiva de los valores morales pueda arraigar también entre nosotros. Los valencianos no deseamos una sociedad edificada sobre la injusticia, sobre la discriminación o sobre la intolerancia. No nos satisface la falta de equidad entre mujeres y hombres, entre jóvenes y adultos, entre trabajadores y parados, entre grandes y pequeñas empresas, entre consumidores y proveedores de bienes y servicios, entre comarcas desarrolladas y comarcas por desarrollar, entre la necesaria protección ecológica y la ineludible expansión de la actividad económica y social.

A los valencianos no nos convencen las ideas y conductas que alimentan la insolidaridad y que favorecen a unos en detrimento de otros. Nos gusta ser combativos con las injusticias y el mérito que más apreciamos es el que va asociado al prestigio personal ganado mediante el esfuerzo y basado en la igualdad de oportunidades.

Por ello, la Generalidad se sitúa ahora, y a lo largo de su historia, a favor de ese empeño colectivo que es la consecución de la justicia. Y lo hace garantizando dos cosas. En primer lugar, la existencia de un compromiso social que equilibra los intereses existentes, velando por la no discriminación de los menos poderosos. Y, en segundo lugar, asegurando el pleno desarrollo de la capacidad individual.

Precisamente porque nuestro proyecto es un proyecto global y ha de proteger los intereses colectivos es por lo que la tutela hacia quienes padecen dificultades de uno u otro tipo debe simultanearse con el aliento y el apoyo a quienes, por su mayor capacidad o dinamismo, caminan siempre en primera línea.

Se trata, pues, de gestionar positivamente la crisis, pero también de orientar hacia nuevas metas las exigencias a que nos obliga el cambio. Y esa tarea sólo puede alcanzarse mediante la seguridad que proporcionan la cohesión y la estabilidad social. Seguridad colectiva y confianza en nuestra propia capacidad personal no son, en definitiva, sino las dos caras complementarias de una misma moneda.

Hay desaciertos en que algunos valenciano incurrimos ocasionalmente y que perjudican la consecución de nuestros objetivos: actitudes insolidarias con los menos favorecidos, actitudes de desconfianza irracional hacia nuestra capacidad de autogobierno, actitudes aislacionistas que recelan de cualquiera apertura a nuevos horizontes o que intentan poner en entredicho la articulación de nuestra comunidad.

No nos resignamos a esos obstáculos, triviales pero entorpecedores, a esa lenta y desleal labor de zapa. Con el apoyo de la Generalidad, los valencianos hemos logrado un espacio de libertad, tolerancia, solidaridad, progreso y autogobierno que no debería reducirse ahora. Mucho ha costado que nuestras voces, que en el pasado callaban o apenas eran atendidas por otros poderes del Estado, tengan hoy el protagonismo merecido. Nunca ha sido tanta la facultad de decisión de los valencianos, nunca hemos destacado en tantos campos, nunca hemos tenido a nuestra disposición tantos instrumentos de controlar el futuro. Y no queremos que ese futuro lleno de posibilidades sea desvirtuado.

Pero nuevos tiempos requieren nuevos compromisos, partiendo de los valores de convivencia y estabilidad social a que me he referido. Compromisos que tienen como objetivo gestionar la salida de la crisis y que la propia ciudadanía controle, con la ayuda de la Generalidad, la adaptación activa a los cambios de toda naturaleza que van modificando nuestro entorno.

Me he referido antes a los desequilibrios que enturbian el progreso. Esos desequilibrios se agudizan con la propia crisis, puesto que con ella padecen el desempleo y su familia, y se resiente también la capacidad de las administraciones públicas para financiar el gasto social. Precisamente porque ahora concurren ambas circunstancias, y porque se producen en momentos de cambio acelerado, es necesario avanzar con paso firme hacia ese nuevo compromiso que ha de permitirnos garantizar la seguridad de los valencianos y alentarles en sus cometidos.

Sus señorías habrán constatado las nuevas prioridades de los presupuestos vigentes. Predomina en ellos, más allá de los números, la intención clara de crear empleo, de combatir el paro con todos los instrumentos a nuestro alcance. Y un instrumento básico es, sin duda, la formación. Mejorar la formación de nuestro pueblo equivale a consolidar el futuro del empleo y el de las empresas. Ampliar esa formación a todos constituye además garantía de equidad. Por eso hemos querido situar la formación como nueva prioridad política y hemos insistido en el aumento cuantitativo y cualitativo de la oferta educativa, en la potenciación de la educación de adultos, en la presencia de un nuevo sistema de financiación universitaria y, sobre todo, en un plan de choque para la formación profesional.

En las próximas semanas, el Consell aprobará este Plan valenciano de formación profesional, coordinando las actuaciones de las Consellerías de Trabajo y Educación. El Plan incluye un adelanto importante de las inversiones y actuaciones previstas en la Logse para enseñanza media de formación profesional.

Vamos a utilizar conjuntamente los centros de formación profesional para la enseñanza reglada de jóvenes y la ocupacional y continua de parados y trabajadores. Cada comarca tendrá al menos un centro de formación profesional en el que, colaborando empresas y administración pública, se atenderá a las necesidades de los ciudadanos y las de las empresas.

Asimismo, aspiramos a generar actividad y creatividad y a combatir simultáneamente el desempleo mediante una formación que no se agota en las aulas de los institutos o de las universidades, sino que sobrepasa las limitaciones de la docencia tradicional para enlazar también con las necesidades de nuestro tejido productivo.

La formación de las personas es lo que determina en última instancia la capacidad de los pueblos para superar sus limitaciones. Apoyarla no es sólo una manera de consolidar las posiciones competitivas de las empresas ni de contribuir a que cada persona, con independencia de sus circunstancias de origen, pueda superarse. Es el mejor modo de garantizar que en el futuro los salarios no estén condicionados por el mantenimiento de unas tecnologías obsoletas o por fórmulas de gestión ineficaces. Es la forma más apropiada de evitar que la libre circulación de trabajadores y profesionales dentro de Europa conduzca a una competencia creciente por los puestos de mayor responsabilidad o atractivo, mientras nuestros propios trabajadores y profesionales se ven abocados a tareas que exigen una capacitación menor.

Este doble papel, social y económico de la formación, nos lleva a concebir ésta como un sistema que debe acompañarnos a lo largo de toda la vida. Para que sea así, vamos a levantar las barreras que de modo un tanto artificial persistían entre la formación reglada y la no reglada. Ambas son partes de un mismo sistema formativo y han de responder a objetivos comunes.

Es inútil disponer de una base formativa sólida si ésta no se sitúa en una estrategia de crecimiento competitivo y sostenido que combata eficazmente el paro. Esta estrategia preci-

sa de la modernización permanente de las empresas. Innovación, cooperación, internacionalización, una estructura financiera cada vez más autónoma y la consideración de los recursos humanos como el principal activo de las empresas son algunos de los ejes en torno a los cuales puede cimentarse una estructura económica firme, capaz de liderar los procesos actuales de cambio.

Estamos en el momento idóneo para avanzar hacia ese modelo. La política económica ha seguido la orientación que el Gobierno valenciano recomendaba, al incluir entre sus prioridades las exigencias de la economía real. Gracias a ello, hemos recuperado más del 20% de competitividad respecto a nuestros mercados principales. La inflación y las tasas de interés van en la dirección precisa y las modificaciones fiscales y estructurales introducidas permiten una mayor cobertura de las necesidades empresariales de nuestra comunidad, en particular en lo que atañe a las actividades de exportación o las actividades turísticas.

Ya no hablamos de expectativas. Es evidente la mejoría del comportamiento exportador, salvo en algún sector específico, y sabemos también que este año va a ser muy favorable para el turismo. También, y como resultado de esa nueva política económica, el Gobierno de España ha actuado en sintonía con el Gobierno valenciano al facilitar la derogación del Decreto-ley regulador de los horarios comerciales y aproximarse a nuestras posiciones, tras la sentencia del Tribunal Constitucional sobre la Ley valenciana de comercio.

Por nuestra cuenta vamos a establecer una norma reguladora de la implantación de grandes superficies comerciales, sin ánimo proteccionista, pero con la voluntad expresa de facilitar la existencia de nuevas y tradicionales formas de comercio también.

El Gobierno valenciano va a seguir con especial interés esa línea de actuación en favor de la economía real. Queremos que los agricultores valencianos sean compensados por las consecuencias que la entrada en vigor del GATT pueda tener para sus rentas. Pretendemos que nuestra exportación se vea respaldada por una parte de la financiación de la seguridad social, mediante recursos procedentes del IVA, a fin de mejorar su competitividad y conseguir que los productos importados contribuyan a mejorar nuestras posiciones en los mercados internacionales.

La modificación que introdujo el Gobierno en el Impuesto de Actividades Económicas para que los ayuntamientos, y en parte también las diputaciones, puedan hacer adaptaciones de tipos, pueden y han ayudado a los comercios y a las pequeñas empresas. También aspiramos a que el Instituto de Crédito Oficial contribuya con mayor intensidad y extensión a apoyar a las pequeñas y medianas empresas.

Por nuestra parte, hemos de trabajar para que las medidas emprendidas tengan los resultados esperados. La cuantía de nuestros aciertos dependerá, en buena medida, de la consolidación de una cultura gerencial que no se rija únicamente por los precios. No queremos vender productos baratos, sino productos con una incorporación tecnológica creciente. De ahí la importancia que concedemos a la política de investigación y desarrollo tecnológico, con la aplicación del plan iniciado este pasado ejercicio, y cuyos resultados, en un año de crisis, nos son particularmente favorables.

Queremos más empresas abocadas al exterior y con una presencia permanente en los mercados internacionales. A ese objetivo contribuimos también este año con un reforzamiento de las tareas de Promociones Comerciales Valencianas y a una estrecha coordinación con las cámaras de comercio y con las asociaciones de exportadores valencianos.

Durante los años 91 a 93 aplicamos un conjunto de programas de apoyo a la inversión en dotación y oferta complementaria para establecimientos turísticos, que facilitó la modernización de 905 establecimientos con 5.500 millones, y un programa de inversión de 1.805 millones para municipios turísticos que les ha permitido ampliar la dotación de infraestructuras y recursos turísticos. A la mejora del sector ha contribuido el Plan de depuración de aguas residuales, que ha permitido la limpieza de las playas. Las campañas publicitarias y la concesión de banderas azules también han favorecido la imagen turística de la comunidad.

Nos interesa una inversión productiva que no suponga en forma de mayores costes financieros un deterioro relativo de la competitividad de las empresas. Al mismo tiempo hemos de abrir expectativas reales de progreso a los proyectos inversores que, reuniendo un buen capital humano y una acción emprendedora sólida, no encuentran apoyo suficiente en los instrumentos financieros tradicionales.

Por eso subvencionamos los intereses, alentamos la labor de las sociedades de garantía recíprocas y abrimos a nuevas iniciativas las posibilidades que proporciona la sociedad de capital riesgo. Todo ello, si la respuesta empresarial corresponde a la previsto, supone una capacidad de apoyo financiero para una inversión privada de 160.000 millones de pesetas, una inversión que podrá llevarse a cabo a un coste similar al de nuestra competencia.

Para reforzar nuestro tejido productivo se ha dado también un nuevo enfoque a los recursos estructurales procedentes del Feder, que además de triplicar casi su cuantía a partir de este año supondrán un refuerzo para las distintas actividades económicas. Recursos estructurales y aportaciones propias que se materializarán en nuevos programas de apoyo a la inversión con recursos propios a la calidad y a la productividad y con una atención específica a las pequeñas y medianas empresas, concertada con el Ministerio de Industria. Esos recursos van a permitir también una presencia mayor en Alicante y en Castellón del Impiva, la puesta en marcha del Instituto Tecnológico del Envase y Embalaje y el apoyo al proyecto Sigma y a las industrias de componentes del automóvil, con objeto de ampliar la diversificación de nuestra industria.

Pero, con independencia de los apoyos que puedan tener, la labor de las empresas corresponde a ellas mismas. Queremos que las empresas valencianas continúen siéndolo y que el relevo generacional, cuando haya de producirse, no suponga una disminución de la capacidad económica en manos valencianas. Por eso creemos que la administración central debe seguir avanzando hacia la consideración específica de las empresas familiares.

El Gobierno valenciano va a introducir un Plan de calidad, que en el plazo de un año revisará los procedimientos dirigidos a las empresas y los actos administrativos relacionados con éstas o con el conjunto de los ciudadanos. Con ello se pretende introducir una mayor racionalización en la gestión y una mayor economía de tiempos y esfuerzos.

El fortalecimiento de las empresas ha de compatibilizarse con un fortalecimiento equilibrado de los trabajadores. El parlamento español está debatiendo una reforma laboral que algunos sectores sociales interpretan como un desafío a los derechos de los trabajadores. La reforma es necesaria para que las empresas puedan competir y crear empleo.

En un caso u otro el Gobierno valenciano considera positivas las aportaciones en todo aquello que sea susceptible de mejora. Hacemos una llamada a la responsabilidad de las empresas y sindicatos en la aplicación de las nuevas medidas y vamos a establecer un sistema de seguimiento de las nuevas modalidades contractuales para evitar prácticas fraudulentas.

Queremos empresarios dinámicos y emprendedores, y también trabajadores capacitados que sepan responder a las adaptaciones del mercado y que en sus puestos de trabajo puedan desarrollar hasta el máximo sus aptitudes creativas.

Son, sin duda, factor importante de progreso las infraestructuras. El sentimiento de cierta postergación que cundió en años pasados, ante la rápida sucesión de acontecimientos que se celebraron en otras áreas del Estado, debe dejar paso a una satisfacción evidente por los últimos logros. Lejos de conformarnos, seguiremos insistiendo para mejorar nuestras vías de comunicación y transportes.

Baste recordar, por ejemplo, que se está avanzando a buen ritmo en la conversión a velocidad alta de la línea ferroviaria Valencia-Barcelona y en la conversión del trayecto La Encina-Valencia. El año pasado entraron en servicio los nuevos tramos Chiva-Requena, Silla-L'Alcúdia y las variantes de Torres Torres, Estivella y Gilet. Tenemos una posición favorable ante el Plan puente de carreteras y consideramos esenciales las inversiones en los aeropuertos y entre las que destaca la del Altet, que a finales de este año experimentará una fuerte modernización, tras una inversión global de más de 3.000 millones de pesetas.

La finalización del sistema de presas del Xúquer, la de las obras de canalización del Segura y las del Carraixet proporcionarán una seguridad imprescindible a todos los valencianos. Seguridad y mayor accesibilidad en las obras a realizar en la ciudad de Valencia y en el acceso sur al puerto de Alicante. Seguridad y comodidad que se verán incrementadas mediante la ejecución o el inicio de diversos tramos de la nacional III, la 340 o la nacional 232 entre Vinaròs y Xert.

Nosotros, con nuestro esfuerzo y el de las corporaciones locales, vamos a avanzar también decididamente en este campo. Lo hemos hecho en 1993 con la continuación de las obras del metro, la carretera de Ibi a Sant Vicent del Raspeig o la autovía de Torrent. Lo seguiremos haciendo en 1994 concluyendo el primer Plan de carreteras, cuya inversión global es de unos 115.000 millones de pesetas. La variante de Castelló, la nueva carretera Borriol-Betxí y la variante de Albaida serán algunas de las realizaciones que precederán, con el refuerzo de los nuevos fondos estructurales, a la aprobación del segundo Plan de carreteras, una vez finalizado el primero.

El nuevo Plan, que durante 1994 se someterá a consulta pública, afrontará el reto de vertebrar la comunidad mediante vías de alta capacidad, con especial atención a la comunicación norte-sur, y en el marco de ésta enlazará Alicante y Valencia por el interior. Este Plan tendrá como objetivo conseguir una buena comunicación de los centros comarcales con los grandes ejes viarios para atraer la inversión productiva.

Vamos a continuar mejorando los accesos a Valencia, Alicante, Castellón y Elx mediante convenios con sus ayuntamientos.

También en este terreno, el Gobierno valenciano desea trabajar más en intensidad que en extensión. Realizados o definidos los proyectos que garanticen una comunicación suficiente entre nuestra comunidad y el exterior, las prioridades del gasto se orientarán progresivamente hacia fines complementarios que asegurarán la accesibilidad de nuestras comarcas y su entronque con las grandes redes nacionales.

El deseo de fortalecer nuestra capacidad competitiva y de calidad tiene también su expresión en el Plan de saneamiento. Las actuaciones previas de este plan ya han posibilitado la depuración de las aguas del 66% de los valencianos, porcentaje que en 1998 será del 99%. En la Comunidad Valenciana prestamos una atención especial a los recursos hídricos, tanto en lo que atañe al saneamiento como en lo relativo a la mejora de calidad del agua o a la utilización para usos agrá-

rios. Las iniciativas propugnadas definen nuestras posiciones ante el Plan hidrológico nacional y ante los planes de cuenca.

Muy importante es también el Plan de vivienda, que este año permitirá el acceso de 17.000 familias a un hogar propio. De los beneficiarios, y afortunadamente, la experiencia nos dice que el 80% son personas jóvenes y con salarios inferiores a 3,5 veces el salario mínimo interprofesional. Indica, pues, que estamos en el lugar y en la oferta adecuada. Me interesa destacar la posición de la provincia de Alicante, que en lo que al ritmo de ejecución del plan se refiere, va a la cabeza de España. Esta circunstancia ha permitido aliviar, al menos en parte, el retroceso experimentado estos años por la construcción turística.

El Plan de la vivienda repercute con especial intensidad en los barrios socialmente desfavorecidos y en los centros históricos, donde durante el transcurso del presente año queremos rehabilitar alrededor de 1.200 viviendas.

En cuanto a barrios más conflictivos o menos dotados, en Valencia se iniciarán obras de urbanización en Nazaret, mejora de viviendas y urbanización en el grupo Salas-Combo, en el paseo Neptuno, en el Cañameral. En Alicante, en el barrio de la Paz y continuaremos en la actuación de Mil Viviendas, en los palmerales de Elx, en José Antonio de Alicante; en San Lorenzo de Castellón y en la Moteta de Vall d'Uixó.

El Gobierno se propone, además, la puesta en funcionamiento ya próxima de la línea 4 del tranvía de Valencia, la continuación de las líneas restantes del metro y la aplicación del Plan de transporte metropolitano de Valencia. Simultáneamente, y tanto en Alicante como en Valencia, se desarrollará la labor de apoyo al transporte público de las zonas más desfavorecidas y territorialmente aisladas, siguiendo la experiencia ya iniciada durante 1993 en Castellón.

La ordenación del territorio en que concurren todas estas actuaciones se expresará en el Plan de acción territorial de desarrollo urbanístico. Mediante este plan van a coordinarse las políticas sectoriales de la Generalitat con incidencia en el territorio y se armonizarán los planes municipales considerando los efectos supramunicipales que se derivan de los mismos. El plan ayudará también a articular la Comunidad Valenciana a lo largo de un eje litoral en el que el puerto de Valencia debe jugar un papel estratégico de primera magnitud.

En todos estos casos estamos hablando de infraestructuras o equipamientos cuya ejecución permite paliar el nivel de actividad irregular de la iniciativa privada, y que al mismo tiempo ayudan a mitigar el paro, corrigen los desequilibrios internos, aumentan la calidad de vida y, en definitiva, garantizan mayores niveles de bienestar a un número creciente de valencianos. Las acciones medioambientales persiguen sin duda los mismos objetivos.

Seguimos empeñados en la lucha contra los incendios forestales, cuyo rigor volvimos a padecer en 1993 y en cuya prevención tenemos que seguir actuando. Prueba de la mayor efectividad de las tareas de extinción en las áreas arboladas es el hecho de que la superficie afectada por incendio ha sido en esta ocasión de 12 hectáreas, frente a las 17 del trienio 1991-1993 o a las 20 del período 1984-1990. En 1993, en cambio, y justo es reconocerlo, los incendios en zonas desarboladas han afectado a una superficie más intensa que el año anterior.

La Ley forestal de la Comunidad Valenciana, recientemente aprobada, aspira a la consecución de un medio forestal idóneo. En nuestro territorio el bosque es más un recurso medioambiental que de aprovechamiento económico. La Ley forestal aspira a que sus usuarios contribuyan a su cuidado y a que sus titulares se responsabilicen de la repoblación. La superficie a repoblar durante el año 1994-1999 queremos que sea de 40.000 hectáreas.

La Generalitat Valenciana apenas tiene montes públicos y, por tanto, nuestra estrategia de repoblación debe estar orientada a involucrar la iniciativa privada. Sin embargo, la repoblación de zonas incendiadas es algo lenta, porque hay que evitar fenómenos de erosión y porque hay que esperar también a obtener viveros de plantas bien desarrolladas y que permitan una actuación eficiente. De acuerdo con el convenio firmado en 1993 con el Ministerio de Agricultura, los propietarios de montes podrán beneficiarse durante el período 1993-1999 de ayudas por valor de más de 10.000 millones de inversión.

Pero nuestras preocupaciones no terminan en los bosques. La defensa activa de nuestro medio atañe también a las aguas, a los contaminantes atmosféricos y acústicos, a los vertidos y al tratamiento de los residuos tóxicos e industriales. No siempre resulta fácil hacer progresos en estos temas a causa de las reticencias de los municipios y de los particulares a la instalación de las correspondientes plantas de tratamiento o almacenes de residuos.

Queremos insistir, sin embargo, en nuestro empeño de controlar los factores que merman la calidad de vida de los valencianos. En este sentido, vamos a presentar en estas Cortes una ley sobre residuos sólidos que pretende erradicar los vertidos incontrolados existentes, fomentar la recogida selectiva de dichos residuos y controlar su procesamiento y reciclaje. Otras previsiones son la aprobación de diversos planes rectores de uso y gestión de parques y espacios naturales y la lucha, en coordinación con otras administraciones, contra vertidos incontrolados que puedan proceder de otros países.

Salud, servicios sociales y cultura son otros factores básicos que ponen de relieve el grado de eficacia del sector público en la Comunidad Valenciana.

Todos tenemos conciencia de la calidad que ofrece la sanidad pública y que en algunos lugares de nuestra comunidad constituye la única opción. Para ampliar la oferta hay en la actualidad 23 nuevos centros de salud en construcción y está previsto que se liciten otros 21 centros adicionales. Se ha procedido también a una mejora sensible de los consultorios auxiliares de 350 pequeños municipios, a través de una inversión de 1.400 millones de pesetas.

Podemos mencionar también la intensa labor que hemos realizado para reducir las listas de espera, incrementando casi un 29% desde 1991 a 1993 las intervenciones quirúrgicas. Estamos dispuestos a considerar formas de gestión que permitan una mayor capacidad de elección por parte de los valencianos. Y debemos recomendar a los ciudadanos el uso estricto de los medicamentos, ya que suponen para todos un alto coste, y no sólo son en ocasiones innecesarios, sino que pueden resultar también contraproducentes.

Para que todos los valencianos seamos capaces de afrontar el futuro, para que podamos formarnos con rigor y sin prisas, para poder ser eficientes y creadores, conviene que tengamos garantizadas ciertas seguridades. La seguridad ante la enfermedad, ante la vejez o la minusvalía, ante el desgarramiento social de la drogodependencia. Para garantizar esas seguridades hemos colaborado en 1993 con los colectivos más desfavorecidos. Esa misma actitud de solidaridad pretendemos mantener en 1994.

La familia asume el 75% de los servicios y atenciones sociales. Es un valor excepcionalmente beneficioso y no hay estructura administrativa que pueda sustituir el afecto y la solicitud de una familia hacia sus miembros. Pero son sus carencias las que mejor justifican la presencia pública en ciertos servicios sociales. Mi gobierno ofrece al consenso de esta Cámara una ley sobre la familia en la que se determinan las posibilidades de establecer una mayor responsabilidad de la función familiar en el desarrollo y protección de quienes la integran.

Las seguridades que nos proporcionan los poderes públicos no suponen la abdicación de nuestras obligaciones como ciudadanos responsables. Esas obligaciones, al menos para muchos valencianos, no concluyen con la firma que estampamos en nuestra declaración de renta. Los que así piensan son personas que se han integrado en asociaciones de ayuda a los necesitados. El Gobierno valenciano quiere contribuir, con el apoyo de esta Cámara, al reconocimiento y despliegue de esa vocación social, y para ello presentará una Ley del voluntariado en lo que resta de legislatura.

Consideramos muy positiva esa extensión del voluntariado, tan frecuente en otros países, porque constituye una forma directa de participación, bien sea en los servicios sociales, en la protección del medio ambiente, en la cultura o en el deporte.

Unos ciudadanos formados, un tejido productivo competitivo y dinámico, una mejor calidad de vida, una sociedad donde conviven gentes creadoras y gentes altruistas y solidarias. Ese es el modelo que propongo: trabajar en este renovado compromiso por los valencianos.

Aspiramos también a una profundización de nuestro autogobierno. Durante 1993 hemos recibido competencias relativas a la formación profesional ocupacional y a las cámaras agrarias, así como funciones y recursos derivados de la reforma de la política agraria comunitaria. Todo ello supone un avance significativo. Pero, tras once años de ejercicio de autonomía política, debemos considerar también otros aspectos.

Para la Comunidad Valenciana ha sido favorable el paso dado hacia la corresponsabilización, mediante la cesión del 15% del impuesto sobre la renta. También va a serlo la presencia en la Agencia estatal tributaria, sin embargo aspiramos a más, tenemos que seguir trabajando con la administración central para obtener un marco mejor definido de corresponsabilidad fiscal y de autonomía financiera. Con la cesión del 15% deberíamos ganar algo en recursos adicionales y un poco más en el automatismo de transferencia de los recursos, causa de ciertos endeudamientos a corto plazo que han afectado a nuestra propia disposición de gastos.

Esta vía debe permanecer abierta hasta que el horizonte financiero de nuestra comunidad nos sitúe en una percepción de recursos similar a la de otras comunidades en aspectos como los relativos al gasto educativo o al sanitario. Nos mantendremos atentos a la futura reforma del sistema de financiación de las comunidades autónomas, aunque es de suponer que su calendario de aplicación no permitirá un pleno despliegue en el momento inmediato.

Otra manera de profundizar en nuestro gobierno pasa por la cesión o delegación de nuevas competencias. Como ha puesto de relieve la reciente aprobación en el Senado de la reforma de nuestro Estatuto de Autonomía, la Comunidad Valenciana es hoy una comunidad histórica y en cualquier circunstancia debe figurar entre las primeras. Conviene recalcar por nuestra parte que existe una voluntad serena y constructiva, pero también muy firme, de continuar potenciando nuestra capacidad de autogobierno. Una posición para la que espero contar con la comprensión y el apoyo de sus señorías.

Las competencias son un instrumento para llenar de contenido el propio ejercicio de autogobierno, pero tras éste debe existir una razón profunda que lo aliente. La descentralización del gobierno permite una gestión mejor, más eficiente y económica. Al estar las decisiones más cercanas de los ciudadanos pueden estar más adaptadas a sus necesidades y expectativas. La descentralización autonómica es un eje básico del proceso de democratización española que está en el origen de la cohesión y estabilidad de este país.

Ese ánimo colectivo encuentra su expresión más característica en la cultura. Durante 1993 hemos progresado en la

extensión del valenciano en la escuela, donde ya son casi 55.000 los niños y jóvenes que han optado por la enseñanza en valenciano, frente a los 33.000 del curso 1990-91. También hemos progresado en el aspecto editorial. Durante 1991 y 1992 se han publicado más de 4.700 libros, de los cuales en torno al 20% lo han sido en valenciano.

Quiero también hacer una referencia expresa al Ivam, que ha alcanzado un prestigio internacional muy elevado, y a los centros culturales que cumplen la función de difundir la cultura en nuestros municipios. Otros aspectos relacionados con nuestro ánimo colectivo serán tratados en la Ley de patrimonio de la Comunidad Valenciana, que en su momento se presentará a la Cámara, y en el futuro Plan Director de Instalaciones Deportivas que es desarrollo a su vez de la Ley del Deporte recientemente aprobada.

Tenemos, por otra parte, intención de crear una red de museos comarcales para revalorizar ciertas áreas de nuestro territorio, difundir el patrimonio valenciano y establecer nuevas rutas de interés cultural.

También es el momento de encauzar, mediante un nuevo modelo de financiación, el apoyo que la Televisión Valenciana precisa para ser un medio eficaz al servicio de nuestro pueblo. En un mercado como el actual, de plena competencia, el uso del valenciano y el énfasis en la información local o en los programas culturales tiene un coste evidente. Subvencionar a la Televisión Valenciana según el esfuerzo que le exijamos puede ser la clave de un nuevo sistema de financiación.

La acción de Canal 9 se completará mediante la puesta en marcha del Plan Trienal del Cine, que concretará la política audiovisual de la Generalitat Valenciana y que pretende consolidar el sector en nuestra Comunidad y facilitar la formación de los profesionales.

Hay valores de naturaleza ética que deberían formar parte del acervo colectivo. La honestidad, tanto en su vertiente personal como en la política, tiene que ser el principal objetivo de un nuevo impulso democrático. Hay que corregir esa percepción equivocada que de la política tienen algunos ciudadanos, y en particular los jóvenes, porque de ellos depende en buena parte la supervivencia del sistema de convivencia y legitimación democrática que hemos construido.

Valores que también merecen ser enaltecidos e incorporados son, sin duda, los de la cooperación y el consenso. Somos un pequeño pueblo de apenas 4 millones de habitantes, en un entorno cada vez más exigente. No podemos preservar nuestra personalidad ni garantizar nuestro progreso si ejercemos la discordia y la confrontación. Sólo aquellos pueblos cuyos ciudadanos están acostumbrados a la cooperación y al trabajo en común pueden aspirar a prevalecer y a dirigir el cambio.

Aunque la próxima firma del nuevo Acuerdo del GATT no debería tener una incidencia muy acusada en la Comunidad Valenciana, al menos desde un punto de vista global, sí puede ayudar o beneficiar a ciertos sectores. Habrá que prestar una atención cuidadosa, sin embargo, a la respuesta que la Unión Europea otorgue a la nueva Organización Común de Mercados de Frutas y Hortalizas, así como a la disposición del sector textil para asumir el desmantelamiento del Acuerdo Multifibras. En la medida de lo posible, la Generalitat se encargará de defender las posiciones valencianas allí donde sea necesario.

En el caso concreto de la agricultura, es deseable que avancemos hacia posiciones de creciente consenso y cooperación, como es el caso de la Interprofesional Intercitrus, y que aplicaremos también una serie de medidas estructurales destinadas a modernizar el sector. El agricultor debe asumir que en sus manos está la gestión de una empresa que puede ser competitiva, y que no hay razones para asistirla y mantener-

la artificialmente. La Generalitat le garantiza su apoyo, pero éste depende en buena medida de dicha gestión.

En circunstancias como la Unión Europea o el GATT, la Comunidad Valenciana puede obtener ventajas de sus posibilidades reales, si actúa con el consenso y la cooperación como metas. Si el desmantelamiento de aranceles nos permite abordar nuevos mercados, el consenso y la cooperación pueden conseguir que ese objetivo se alcance antes y con mayor intensidad. Si, por el contrario, hemos de afianzar nuestra propia capacidad competitiva, conviene hacerlo mediante un esfuerzo compartido y no desde posiciones individualistas y distantes.

Muestra de este consenso que pregonamos es el deseo del Gobierno Valenciano de que el Programa Económico Valenciano se negocie, y que recoja las aportaciones de sindicatos y empresarios.

Para los valencianos, que tenemos una larga tradición de comercio con Europa, ésta no puede ser una abstracción. De una manera muy concreta, somos Europa y, en cierto modo, parte de la Europa más favorecida. Con la designación como sede de la Oficina de Patentes, Marcas, Diseños y Modelos, Alicante accede a la posición de capital europea, y la Comunidad Valenciana acoge en su seno una institución de indudable proyección exterior. Esta será, sin duda, la más importante de las sedes que la Unión Europea va a establecer en su vertiente mediterránea.

Con esta Oficina reafirmaremos nuestra posición en Europa y dispondremos de un instrumento excelente para impulsar el desarrollo del Triángulo Alicante-Elche-Santa Pola, y con él toda la provincia de Alicante y la comunidad, lo que nos servirá para aglutinar mayores inversiones estatales y privadas en esta parte de nuestro territorio.

Europa es un espacio de civismo y cultura. Los europeos hemos encontrado nuestro punto de referencia en la dimensión humana, y en torno a él hemos dirigido la organización pública y privada de la sociedad. Con diferencias de intensidad o de matiz, pero con una voluntad común de alentar la capacidad individual, sin descuidar la protección a los menos favorecidos, hemos sabido aunar solidaridad y progreso.

Es cierto que, a partir de los años ochenta, han surgido fuerzas importantes que han desdibujado parcialmente el modelo europeo de crecimiento y de desarrollo social. Sin embargo, la mayoría política de casi todas las sociedades europeas ha sido sensible al mantenimiento del estilo de vida que las caracteriza. Ese sentido de pertenecer a una colectividad que aprecia los valores básicos de convivencia y cohesión social es el sentido de Europa que hemos de preservar en la Comunidad Valenciana.

La lucha contra el paro es un escenario europeo, con un criterio que permite mantener los equilibrios económicos relativos a la inflación y la corrección, tanto del déficit público como de los tipos de interés, y constituye una tarea necesaria y urgente. También lo es alentar una nueva cultura europea en favor de la economía real.

Las exigencias que nos plantea nuestra visión de Europa se corresponden con las posibilidades que la Unión Europea nos descubre. Hemos de constatar que la Comunidad Valenciana forma parte ahora de la frontera europea, y se encuentra en condiciones de convertirse en centro de intercambios comerciales con países no comunitarios, tanto del propio Mediterráneo como del Sureste asiático. Huelga decir que el Gobierno Valenciano apoya firmemente las iniciativas que puedan conducir a que la Comunidad Valenciana sea la entrada de Europa.

Deseo referirme ahora también al personal que trabaja al servicio de la Generalitat, y que es nuestro principal activo, puesto que de su labor depende buena parte del bienestar y la

seguridad de los valencianos. Un personal al que quiero reconocer públicamente el sacrificio salarial que han realizado en momentos que, si bien son difíciles para todos, revisten mayor gravedad para quienes se ven abocados al paro. Creo que los trabajadores de la Generalitat han comprendido la situación con claridad. Desarrollar una política activa de personal que favorezca su promoción interna e insistir en su formación, son otras de las tareas específicas que abordaremos a lo largo de este año.

Quiero plantear también la conveniencia de una reforma administrativa del sector público de la Comunidad Valenciana, que incluya ayuntamientos, mancomunidades y diputaciones. En la Generalitat ya hemos procedido a unos cambios que, sin ser excesivamente ambiciosos, aspiran a conseguir un mayor nivel de eficacia. Las administraciones no son fines en sí mismas, sino instrumentos de servicio a los valencianos. Su modificación no supone cambio traumático, porque la desaparición de una forma organizativa concreta no implica una renuncia a sus objetivos, en la medida que éstos sigan siendo válidos.

Me gustaría que a la hora de reflexionar sobre los niveles competenciales que convendría articular para cada función administrativa se lleve a cabo por la administración adecuada y con el menor coste, y que se tuviera presente esa elasticidad en las fórmulas administrativas. Si el gasto público puede reducirse o cabe prestar un mejor servicio con el mismo gasto, las instituciones públicas tienen la obligación de intentarlo. Es deseo de la Generalitat trabajar seriamente en esta línea, considerando todas las implicaciones que conlleva cada paso.

En resumen, señorías, la economía empieza a recuperarse, impulsada por la exportación. Los signos alentadores son claros y significativos, y lo serán más en los próximos meses. Nuestro objetivo político consiste en aprovechar la recuperación al máximo, para crear empleo. El trabajo realizado hasta ahora por la Generalitat Valenciana nos permite abordar la salida de la crisis en mejores condiciones.

En el presupuesto de 1994 hemos adoptado una política de contención del gasto público, pero hemos mantenido la inversión pública y hemos promocionado la inversión privada. El Consell ha aprobado ya las ayudas a explotaciones agrarias preferentes, el Plan de Empleo y el Plan de Saneamiento. En las próximas semanas quedarán ultimados el Plan de choque de Formación Profesional y el Programa de Inversiones en Sanidad. Estamos empezando los trabajos para la redacción del Segundo Plan de Carreteras, y hemos entregado a los agentes económicos y sociales el III Plan Económico Valenciano, para su estudio y discusión.

El Estado ha tomado medidas con respecto al crecimiento económico que nos parecen muy positivas. Estamos a favor de que se mantenga el cambio de dirección en la política económica del gobierno central, con tipos de cambio realistas, bajas tasas de interés y control del gasto público. Nuestra posición política es apoyar avances adicionales en las siguientes líneas: modificar algunos aspectos de la fiscalidad que afectan a las pequeñas y medianas empresas, financiación de parte de la Seguridad Social con cargo al IVA y la introducción de reformas estructurales, especialmente en la flexibilización del mercado de servicios.

El control del déficit es básico para reducir el tipo de interés y mantener la tasa de cambio. Nuestra posición al respecto es exigir a las administraciones públicas responsabilidad y credibilidad. Que en ningún caso paguemos entre todos la irresponsabilidad de algunos.

Nuestro carácter de autonomía histórica ha sido reconocido jurídicamente. Esta va a ser nuestra posición en cualquier negociación posterior sobre el tema autonómico.

He expuesto los temas esenciales de un nuevo compromiso. Un compromiso que considero necesario para transmitir confianza y certidumbre a los agentes económicos y sociales, y de este modo crear un clima favorable a la creación de empleo.

Estamos acostumbrados a manifestar nuestras discrepancias en esta cámara, y es bueno que así sea. Pero un político responsable no puede anteponer sus intereses particulares o partidistas a los intereses de la comunidad. Ejercer esa responsabilidad significa avalar este nuevo compromiso que yo ofrezco a todos los valencianos por medio de sus señorías.

El progreso de una comunidad no es nunca fruto de un accidente, sino de la cooperación colectiva y la determinación de cada uno de sus miembros.

Señorías, espero sus observaciones al respecto.
Muchas gracias.

El senyor president:

II.lustres Senyors Diputats, se suspén la sessió.
(*Se suspén la sessió a les 11 hores i 28 minuts.*)
(*Es reprén la sessió a les 12 hores i 9 minuts.*)

El senyor president:

II.lustres Senyors Diputats, continua la sessió.
En representació del Grup Parlamentari Popular de les Corts Valencianes, té la paraula el senyor Zaplana.

El senyor Zaplana Hernández-Soro:

Señor presidente. Señoras y señores diputados.

El debate que hoy celebramos tiene connotaciones distintas a las anteriores. El pasado 6 de junio, al ser llamados los ciudadanos de esta comunidad para elegir los diputados y senadores que conforman las Cortes Generales, se pronunciaron mayoritariamente, por primera vez, en favor de la opción que represento y, en consecuencia, por primera vez, no fue la oferta del partido que sustenta al gobierno del señor Lerma la que más apoyo recibió.

Evidentemente, y es necesario precisarlo una vez más, tal resultado no resta para nada legitimidad democrática al actual gobierno de nuestra comunidad, pero coincidirán sus señorías conmigo en que es un dato digno de valoración en la actual coyuntura política.

Todo apunta a que la única motivación, o al menos la más importante, que llevó al señor Lerma a cambiar la casi totalidad de los miembros de su gobierno fue precisamente esa derrota electoral. Con esa precisión, que no es gratuita en la referencia al estado de nuestra comunidad, vayamos al análisis de nuestra situación actual.

Señor Lerma, esta mañana, a mi juicio, usted ha vuelto a defraudar a esta cámara y, por tanto, al pueblo valenciano. La situación de gravedad por la que atraviesa nuestra comunidad merecía un análisis más profundo y realista de la declaración de intenciones que usted nuevamente nos ha formulado hace unos minutos. Confunde usted el debate del estado de la comunidad con el debate de investidura. Aquí estamos en estos momentos para analizar cómo nos va.

Lo más concreto de toda su intervención ha sido la invitación para consensuar una ley sobre la familia y otra sobre el voluntariado, según he recogido. Me alegro de que esta su concepción progresista se recoja ya en ella a la familia, y vaya por delante mi aceptación de la oferta que ha formulado. No me parece mal, pero sinceramente esperaba algo más esta mañana.

Y debo confesarles, señorías, que, tal y como se ha planteado este debate, no es el enfoque, a mi juicio, que la comu-

nidad necesita en estos momentos y que sería más beneficioso y eficaz para las soluciones que precisamos.

Un debate sobre el estado de la comunidad no puede ser una retahíla de cifras o afirmaciones inexactas o, al menos, encubridoras de la realidad. Aquí el señor Lerma viene y nos pinta una situación esperanzadora —no positiva, porque ello rayaría en el más absoluto de los ridículos—, elude la responsabilidad en todo aquello que funciona mal, y se supone que a mí me corresponde el papel contrario. No es ese, insisto, el debate que a mí me gustaría celebrar. Convirtiendo este escenario en una actuación política más, carente de sinceridad y claramente alejada de la realidad no contribuimos a que desaparezca ese sentimiento de frustración que se está generando en los ciudadanos, ese clima de desconfianza hacia las instituciones y la clase política, que estoy seguro que nadie desea, pero que sería absurdo ignorar aquí.

Mire, señor Lerma, cuando usted se dirigía a esta cámara, aunque fuera otra su ubicación, un 19 de septiembre de 1984, hacía algunas precisiones mucho más certeras y realistas que a las que nos tiene acostumbrados en los últimos tiempos. En aquella fecha dijo una obviedad que no viene mal recordar hoy: "Es necesario insistir en una cosa quizás harto sabida", decía entonces. "El estado de las autonomías aún está por construir". Añadía, señor Lerma, que «nuestro camino acaba ahora mismo de comenzar», y efectivamente así era.

Y esa, como otras tantas intervenciones suyas de aquella época, estaban en consonancia con la ilusión colectiva de un pueblo, como el nuestro, por su futuro. Existía un espíritu emprendedor y creativo. En nuestro proceso autonómico, en nuestras instituciones autonómicas descansaban los sueños y aspiraciones de la inmensa mayoría de ciudadanos valencianos, de pequeños y medianos empresarios, incluso de instituciones locales que veían más cerca el cumplimiento de sus expectativas de bienestar y desarrollo. A nadie se le ocultaba la dificultad del proyecto, pero todos apostábamos por recorrer y superar esas dificultades conjuntamente en aras del interés común.

Sabido es también que no todas las motivaciones eran idénticas, aunque fueran en la misma dirección. Unos cargaban más las tintas en la recuperación de las señas de identidad como pueblo. Otros en una mejor situación económica basada en una administración que, por ser nueva y más cercana, debía ser más eficaz y concreta a la hora de atender su reivindicación. El caso es que ese entusiasmo o expectativa positiva existía en nuestra sociedad. La autonomía valenciana no podía tener mejor caldo de cultivo entonces.

¿Y qué ha pasado desde entonces hasta ahora? ¿Ha sabido usted, señor Lerma, aprovechar esa situación? ¿No es triste, después de aquella situación, de aquella expectativa, que hoy se alcen voces discrepantes, no con su gobierno, que sueñan abrumadoramente —y que, dicho sea de paso, a mí no me entristecen—, sino aquellas de frustración sobre todo el camino recorrido? ¿No es triste que después de once años no hayamos conseguido vertebrar nuestra comunidad, ni tan siquiera avanzar decididamente en esa dirección? ¿No es igualmente triste que aquellas expectativas sean mucho menores y que afloren las discrepancias? ¿No es triste, señor Lerma, que uno de sus principales éxitos se mira hoy por cuántos ministros valencianos hay en el gobierno de la nación? (Puestos por usted o contra usted, porque eso es lo de menos). ¿Dónde está esa apuesta por nuestras posibilidades de 1983? ¿Dónde están tantas ilusiones y tantas expectativas?

En los últimos años no hemos contado para nada en el contexto nacional, aunque usted lo suela disimular, y esta mañana lo haya intentado de nuevo. La voz valenciana se ha oído más apagada que nunca. Hemos caído en el más vulgar

de los seguidismos, llegando a considerar que simplemente con aceptar nuestra presencia ya somos algo.

Señor Lerma, a mi juicio, usted ha cometido en este tiempo dos errores que tienen mucho que ver con nuestra actual situación: de una parte, ha hecho todos los esfuerzos a su alcance por identificar su persona con la institución de la Generalitat que, como bien sabe, somos todos y todos defendemos, lo que ha provocado que sus múltiples errores puedan ser considerables o achacables a la falta de recursos de la institución; y, de otra parte, ha priorizado su posición personal en su partido por encima de la disputa y reivindicación que un dirigente autonómico debe tener permanentemente en defensa de los intereses de su territorio.

Hoy hace falta más que nunca un esfuerzo nuevo, un revulsivo en favor de nuestra institución autonómica, una inyección de confianza en nuestras posibilidades como pueblo, una nueva puesta cargada de ilusión e imaginación, pero necesariamente realista y creíble, que ayude a superar esta situación y consiga una nueva apuesta de los ciudadanos en nuestras posibilidades. Pero con su discurso, señor Lerma, eso no se consigue.

No podemos seguir con las mismas pautas todos los años. Era usted el que manifestaba en 1984 que sin una administración eficiente no es posible la autonomía. Yo comparto tal razonamiento. Pero por ello debemos preguntarnos si los ciudadanos han notado ese beneficio en la gestión de sus intereses, si las cosas les van mucho mejor que antes. ¿Es una administración eficaz aquella que debe de ir adaptándose permanentemente a los varapalos de los tribunales de justicia, porque la normativa que emite bordea permanentemente la legalidad? Mire que ya no me meto ni tan siquiera con la filosofía de su diseño, que para nada comparto, ni en su organización, ni en su tamaño ni en su efectividad, sino a la permanente inestabilidad y modificación a la que se ve sometida la administración creada por ustedes.

Recientemente les han declarado nulo en partes importantes el decreto sobre relaciones de puestos de trabajo, no siendo, a buen seguro, el único caso, ya que con seguridad se seguirán cuestionando por los tribunales los concursos de provisión de puestos de trabajo de los últimos dos años. No creo que sea necesario enumerarle ahora todas las sentencias que ponen de manifiesto la falta de respeto por el estado de derecho, vital en cualquier sistema democrático. Su fracaso administrativo ilustra ya numerosas páginas del *Aranzadi*.

En la última ley de presupuestos, debatida recientemente en esta cámara, se han cargado ustedes de un plumazo organismos autónomos, pilares fundamentales —según ustedes— de una nueva administración, en expresión de los encargados de su defensa en la tramitación en esta cámara en fechas no muy lejanas. ¿Dónde está el modelo, señor Lerma? ¿Usted cree que una administración joven puede estar sometida a este nivel de inestabilidad y a estos vaivenes permanentes? Difícilmente, sin esquema de trabajo, éste puede salir bien. Y a las pruebas me remito. Así nos va.

Señor Lerma, en el debate del año pasado nos daba usted lo que sus asesores —me imagino— creían una clase magistral de economía. Le recuerdo. Después de un diagnóstico triste, pero acertado, a toro pasado, cuando más se acerca a la realidad, planteaba usted un horizonte esperanzador y distintas posibilidades para conseguirlo. Y no contento con explicarnos en aquella ocasión sólo sus medidas, las que a su juicio convenían, perdió unos minutos criticando las que presumiblemente hubiera desarrollado lo que usted llamó en aquella ocasión la oferta conservadora, que desmenuzó para demostrar su inoperatividad. Pero tampoco dijo que la fórmula que denominaba progresista fuera la ideal. Según sus palabras la propues-

ta *keynesiana*, tradicional, tampoco era válida para usted. Planteó otra estrategia o propuesta que, como no acuñó, definiremos, si no le importa, como *lermista*, término tan en boga en los últimos tiempos. Dicha fórmula no quedó muy concretada en aquella ocasión, pero a ustedes se les presume que tienen proyecto y en ese sentido no se les exige nunca demasiado. Consistía, según sus propias palabras, en partir de la defensa de los intereses de los ciudadanos —algo bastante profundo—, fomentar la economía real junto a la inversión pública para aumentar la competitividad y, al mismo tiempo, proponer la cohesión social, la solidaridad y la conservación del medio ambiente.

Esa era su fórmula literal, señor Lerma, superadora de las políticas tradicionales. Ese era su profundo proyecto para el año pasado. Una simple mirada a 1993 pone los pelos de punta de lo que sido nuestra economía, la economía lermista. 392.000 valencianos buscan empleo. Crece un 90% las regularizaciones de empleo. La creación de nuevas empresas ha caído en un 50%. La tasa de paro en nuestra comunidad es casi del 25%, colocándose por encima de la media española en más de dos puntos.

Yo no sé si a usted, como a Felipe González, le da vergüenza gobernar con ese porcentaje de parados. Lo que sí sé es que ya no vale buscar otros responsables distintos a usted. Nuestra situación no es fruto sólo de factores externos como permanentemente nos quiere hacer creer.

Cuando usted asumió el gobierno de nuestra Comunidad hacía mención a la tristeza que le producían nuestros indicadores de desempleo que, según su propio reconocimiento, se situaban por debajo de la media nacional. Por ello decía usted que el paro era objetivo primordial en aquella ocasión; lo decía entonces y lo repite año tras año, pero la realidad es que los indicadores que se situaban cuando usted cogió el timón de nuestra economía por debajo de la media nacional hoy se sitúan por la encima de la misma. Su gestión no sólo no ha ayudado a mejorar, sino que ha contribuido a empeorar esa dramática situación.

Señor Lerma, desde que usted llegó al gobierno el paro se ha incrementado en nuestra Comunidad en un 38,7%. ¿Es esa su política de solidaridad?

La morosidad que sufren las empresas ha crecido en 1993 un 42%, la inversión extranjera ha sufrido una caída del 15%, nuestra Comunidad es la que más retroceso ha sufrido en el Producto Interior Bruto. Nos hemos empobrecido en 1993 aún más que en años anteriores; hemos perdido el tiempo, y en economía el tiempo que se pierde se paga.

Nuestro sector y empresas se instalan en la economía sumergida. De un estudio realizado por su propio gobierno se desprende que un 40% de la industria textil está sumergida, así como el 27% del sector del cuero. El 27% de los agricultores, o hasta el 41% de la industria del calzado. Esta es una prueba evidente del empobrecimiento de nuestra economía, como es también que nuestra industria invierte en inversión más desarrollo una tercera parte de lo que se invierte en Cataluña, y apenas una décima parte de lo que lo hacen las industrias madrileñas.

Hemos sido objeto de ensayos en relación a inspecciones fiscales coercitivas para la puesta en marcha del sistema fiscal de módulos, sin que la voz de su gobierno se alzara en defensa de nuestro tejido empresarial, conformado abrumadoramente por el pequeño y mediano empresario.

Nuestra Comunidad no se ha preparado para el gran reto que supone la supresión de las trabas comerciales y la reducción de los aranceles. Es necesario transformar muchas de las estructuras actuales; no se han adoptado las medidas de especialización tecnológica o compatibilidad que exige la nueva

situación, y uno de los grandes peligros del GATT radica en la fuga de las empresas hacia países donde la mano de obra es más barata. El llamado «dumping social» será, señor Lerma, casi imposible de combatir.

Señor Lerma, panorama negro donde los haya, aunque usted busque en el futuro, como siempre, referencias positivas. Yo estoy seguro que le gustaría corregir errores y variar el rumbo, pero estoy también seguro de que su arrogancia lo hace inviable. Qué poco tardaron en desvanecerse las expectativas de su nuevo gobierno. ¿Y sabe por qué? Porque son prisioneros de un estilo prepotente, y porque la concepción de su partido, basada en las responsabilidades de sus dirigentes en la administración, no les deja hacer otra cosa. ¿Cómo si no se entiende el rechazo a nuestra oferta de diálogo en el último debate de presupuestos? ¿Cómo se entiende aquella autosuficiencia cuando algunos de ustedes debería saber que el texto sobrepasa la constitucionalidad en varias de sus partes? ¿Cómo se entiende el no querer hablar con la oposición del Plan de Desarrollo Regional para la Comunidad, dentro del marco comunitario de apoyo, objetivo número uno para el período 1994-99, pendiente de aprobación, cuando en ese período habrá un gobierno distinto? Claro, que tampoco se han rendido cuentas en estas Cortes del resultado del anterior período 1990-93.

Saben sus señorías, y lo saben bien, que al acuerdo para la participación de las comunidades autónomas en el IRPF no beneficia a nuestra Comunidad, y sin embargo su voz no se ha hecho oír más que para justificar, como esta mañana, dicho acuerdo como beneficioso.

Señor Lerma, debe usted saber que para evaluar el esfuerzo realizado por cada Comunidad en investigación y desarrollo hay que poner en relación los gastos efectuados en I+D, y el valor añadido bruto. Pues bien, un reciente informe del CSIC señala que la Comunidad Valenciana muestra un porcentaje excepcionalmente bajo de gasto en I+D con relación a su valor añadido bruto, con sólo un 0,30%.

¿Sabe, señor Lerma, que la media nacional a este respecto es del 0,88 del PIB, y estamos en el último grupo de comunidades en este sentido? Es difícil de entender la poca visión de sus gobiernos que no sólo nos han llevado a una muy difícil situación, sino, lo que es más grave, con muy pocas garantías para poder salir de la misma.

Y no es sólo en cuestiones económicas donde ustedes no han estado finos en estos últimos años. Mención aparte merece este año, si me lo permite, señor Lerma, la política sanitaria de su gobierno, ésa que hace unos minutos ha elogiado usted. Las críticas llegan desde todos los sectores y en todos los sentidos; es difícil haber rentabilizado menos una inversión tan importante como la realizada en sanidad en nuestra Comunidad. Su premisa, repetida reiteradamente, era la universalización de su oferta, pero seguro que usted no contaba con que la gestión de la sanidad valenciana iba a propiciar que las listas de espera crecieran como la espuma, y que ya podamos hablar de más de 13.000 pacientes con más de seis meses de espera, según datos de su propia conselleria, aunque sabemos que son muchísimo más elevados.

El nuevo plan de asistencia primaria no llega a cubrir el 55% de la población asistida, según reconocimiento expreso de su propio gobierno. La modificación de criterios en cuanto a la planificación sanitaria es algo que se ha hecho habitual entre nosotros. Los programas se cambian con suma facilidad, al igual que se retiran los servicios; no vendría mal que un día de estos nos explicaran los importantes ceses de cargos directivos efectuados en el Servicio Valenciano de Salud, salvo que el silencio sea el producto de un error de planificación, con el reconocimiento más explícito, en este caso, del mismo.

Es fundamental, señor Lerma, hacer una sanidad contando con los profesionales y usuarios, y no dándoles la espalda. Sin la colaboración de los profesionales es imposible hacer nada, y no podemos ver a diario cómo el modelo sanitario es algo que se impone a profesionales y usuarios apartado de cuantas recomendaciones formula la Organización mundial de la salud en su informe anual.

Es necesario agilizar la gestión para mejorar el sistema; sólo así salvaremos la sanidad pública, gratuita y solidaria que consagra nuestro texto constitucional. La elección de médico sigue siendo una utopía, aunque constituya un compromiso permanente por su parte. Algunos, sinceramente, no alcanzamos a comprender en qué radica el concepto de solidaridad tantas veces por usted repetido.

En materia sanitaria ha conseguido un modelo en el que quien tiene medios puede elegir no esperar, pero lamentablemente a los más necesitados les queda sólo el recurso de rezar para que su dolencia o enfermedad no sea excesivamente grave.

Pero la carencia de modelo es una constante en sus políticas. Fíjese, señor Lerma, qué oferta clara y rotunda han venido manteniendo, que en su discurso del año pasado, en este mismo debate, al afrontar la situación cultural de nuestra Comunidad, usted, después de manifestar que la cultura es un aspecto fundamental de la calidad de vida, decía que «debemos preguntarnos qué clase de cultura desean y necesitan los ciudadanos valencianos, porque estamos, sin ninguna duda, trabajando para ellos». Eso es lo que se dice, proyecto y concreción, y no lo que ofrecemos desde la oposición, que o no lo tenemos o es incoherente.

Mire, señor Lerma, lo peor de su política cultural es la ausencia misma de una línea política cultural reconocida. En algún momento alguien intentó plantear una actuación política en materia cultural, con la que se podrá estar más o menos de acuerdo, pero en la que por lo menos podíamos debatir, y por ello, me imagino, se dedicó a su responsable a otros menesteres. Su actuación más emblemática, que usted ha utilizado como ejemplo de lo que debe ser la recuperación de nuestro patrimonio histórico, la constituye la rehabilitación del Teatro Romano de Sagunto. No hay foro de arquitectos o arqueólogos que se precie que no ponga como ejemplo de lo que no se debe hacer lo que constituye una de las obras más emblemáticas del «Iermismo».

Sepa, señor Lerma, que sus compromisos de discurso de investidura y del programa electoral con que compareció a las últimas elecciones, referido a la tramitación de la Ley de patrimonio histórico artístico, a la que creo que ha hecho referencia en su intervención, y la Ley de música, no se han cumplido. Difícil es discutir la política cultural de su gobierno porque es un poco difícil discutir sobre la nada. Las carencias culturales de muchas zonas de nuestra Comunidad, a las que también se ha referido antes, son todas.

En materia de educación, un tanto de lo mismo, aunque aquí sí aparece un modelo más definido: el de la discriminación del trato recibido por los centros de enseñanza concertada privada, a los que se les sigue suprimiendo unidades de modo sistemático. Pese al aumento del presupuesto de la Conselleria de Educación, su gobierno, señor Lerma, no puede garantizar presupuestariamente la aplicación de la Logse en los plazos previstos. A ustedes siempre se les llena la boca a la hora de hablar de algo sumamente importante como es la formación profesional; raro es el discurso que no le dedique mención expresa, pero la cruda realidad nos demuestra que con las transferencias asumidas no tenemos un Plan valenciano de formación profesional debidamente consensuado con organizaciones empresariales y sindicales, en lo referente a la formación ocupacional, y carecemos de presupuestos para llevar

adelante la reforma de la formación profesional reglada, prevista por la Logse.

Y si el año ha sido malo de solemnidad, y el balance no puede ser más negativo, cuando nos acercamos al sector agrícola se tilda el balance en tonos dramáticos. Si decimos que en 1993 la agricultura valenciana atraviesa la mayor crisis de su historia, es muy probable que no estemos exagerando. 1992 finalizó con un descenso de los precios agrícolas respecto a 1991 del 17,7% en España, mientras que la media experimentada en el resto de la Comunidad Europea fue del 11,8%. Pues bien, en la Comunidad Valenciana dicho descenso, referido al sector hortícola, fue del 19%, y en el sector de frutas, incluidos los cítricos, lo fue nada menos que de un 38%.

Los acuerdos del GATT abren un nuevo escenario que la agricultura valenciana tendrá que afrontar. En los próximos seis años, a partir de 1.995, existe la obligatoriedad de reducir un 36% las subvenciones a la exportación, y paralelamente un 21% del volumen de dichas exportaciones subvencionadas. Respecto a las importaciones de terceros países se producirá un desarme arancelario entre el 20 y el 50%, según producciones, eliminándose los precios de referencia.

En otras palabras, señorías, se reducen las ayudas para exportar, y los aranceles y el sistema de protección para importar. O lo que es lo mismo, venderemos menos y compraremos más. A esto hay que añadir que la Comisión Europea prepara, estando ya muy avanzado, un nuevo acuerdo preferencial con Marruecos en el que se contemplan mayores ayudas para desarrollar su agricultura, lo que no es otra cosa que nuevas concesiones en materia hortofrutícola.

Mantener el silencio de su gobierno ante esta situación parece, señor Lerma, al menos sorprendente. Aunque es cierto que lo difícil es escucharle a usted con frecuencia. Parece prudente poner de manifiesto con rotundidad, que el desarrollo socioeconómico de los países del Magreb no puede cargarse sólo o en gran medida sobre las espaldas de la agricultura valenciana. Y no estaría demás tampoco que antes del próximo mes de abril, fecha en la que se cerrarán definitivamente los acuerdos del GATT, su gobierno presione para exigir contraprestaciones o compensaciones por el evidente desequilibrio que dicho acuerdo producirá a nuestra agricultura.

Señor Lerma, en estas circunstancias parece absurdo que los agricultores valencianos se hayan visto sometidos al aberrante sistema de fiscalidad conocido por Estimación Objetiva por Coeficientes, que les ha hecho cotizar entre 3 y 7 veces más respecto al sistema anterior. Y si, efectivamente, la evidencia de tal irracionalidad está llevando a cambiar dicho sistema por el de módulos, sigue siendo una temeridad proponer, como rendimientos netos para la mayoría de los cultivos valencianos, módulos que varían entre el 39 y el 44% sobre los ingresos íntegros, que en nada se corresponden con la realidad de nuestro campo.

Su gobierno, señor Lerma, debería intervenir en un momento oportuno en el que se está negociando este sistema entre el gobierno de la nación y las organizaciones agrarias. En cualquier caso, sepa que las dificultades de nuestra agricultura no se superan apelando a la competitividad sin medidas que acompañen tales manifestaciones ni con planes agrarios hasta el año 2000, que nada aportan y que afortunadamente, por lo experimentado hasta ahora, no ejecutará un gobierno socialista.

Hemos notado, aunque debo reconocerle que sin sorpresa, que está usted dispuesto a incumplir el acuerdo de estas Cortes de reclamar el tren de alta velocidad hasta Alicante. Parece ser que nos conformamos con la velocidad alta hasta Valencia. De concretarse, no dejará de ser otra de las muchas renunciadas de nuestra comunidad que no tardaremos en empezar a pagar.

¿No hay en su gobierno, si es que usted no quiere hacerlo, alguien que le explique al gobierno central que nuestra comunidad necesita imperiosamente mejorar sus comunicaciones con el exterior? Y ¿no hay nadie con capacidad de convencer al responsable ministerial que corresponda, o al presidente del gobierno, de que lo que se invierte en infraestructuras en esta comunidad repercute en el beneficio económico de toda España? Se trata de explicarles que no queremos olimpiadas ni exposiciones ni subsidios especiales, se trata de permitir el desarrollo de una comunidad dinámica y emprendedora que siempre ha dado más de lo que ha recibido. Debe ser que como aquí no sabemos si somos renovadores o guerristas, así nos va. En cualquier caso, sepa, señor Lerma, que nosotros seguimos exigiendo el acuerdo de estas Cortes en tal sentido.

Me sabe mal, se lo aseguro con sinceridad, hacer referencias tan retiradas a aspectos negativos, pero no citarlos en esta oportunidad me parecería no cumplir con la responsabilidad que aquí nos ocupa hoy. Y le pido que intente no sólo comprenderme a mí, sino lo razonable de mis críticas. Trasládese, por favor, señor Lerma, en el tiempo a su época de oposición, aunque cierto es que ésta fue tremendamente corta. Pronto fue usted conseller de trabajo de la preautonomía. Pero reconozca que, aún entonces, soñaba con una Comunidad Valenciana distinta. Una Comunidad Valenciana que, año tras año, no perdiera su patrimonio forestal sin poder impedirlo. Somos la tercera comunidad española en medios materiales para la lucha contra los incendios forestales. Somos la cuarta en medios humanos. Y con esta exposición, conseguimos ser la última, la diecisiete, en cuanto a índice de eficacia. En los tres últimos años se han quemado más de 100.000 hectáreas en nuestra comunidad. En todo su mandato, como presidente, han ardiendo cerca de 200.000 hectáreas.

También estoy seguro que entonces no podía concebir que toda una decisión política de envergadura, como la fusión de cajas de ahorros de nuestro territorio, se pudiera ver frustrada o cuestionada por sentencia judicial, dejando en entredicho al gobierno por su prepotencia, torpeza y falta de respeto a la ley. Igual que sé que, con su mentalidad de entonces, usted hubiera denunciado al gobierno que hubiera dado el nombre y garantía a una cooperativa de viviendas que ha defraudado económica y moralmente a los que confiaron en ella. Estoy seguro que usted hubiera querido o soñado en aquel entonces una comunidad con un gobierno que resolviese con justicia los daños causados a los damnificados de la presa de Tous, a los que usted ni tan siquiera hoy ha mencionado.

En fin, señor Lerma, estoy seguro que no soñaba usted con un gobierno que no pudiera atender con la misma diligencia a los trabajadores de Imepiel que a los que han sido víctimas de otras reconversiones en nuestro país.

Y, sobre todo, en su defensa por la libertad. ¿Se acuerda de aquellos años? Nunca hubiera querido para nuestra comunidad, estoy seguro, una televisión destinada a la promoción del partido en el gobierno. ¿Se acuerda usted de aquella lucha? ¿Se acuerda de las acusaciones y querellas contra los responsables de Televisión Española? No había otra entonces. ¿Qué habrá pasado desde entonces para que nuestra televisión pública valenciana recorte la libertad de cuantos profesionales trabajan en ella y se dedique escandalosamente al culto de su persona, señor Lerma? Seguro que no es esa la comunidad con la que usted soñaba en aquella época.

Señor Lerma, decía antes que éste no es el debate que, a mi juicio, se merece nuestra comunidad. Y créame que me gustaría encontrar puntos de coincidencia o de reconocimiento de aciertos, pero le aseguro que, desde mi perspectiva, o no los hay o, al menos, no son destacables. Si hay algo que no fun-

ción del todo mal y que tiene unas buenas perspectivas en el futuro inmediato —al que usted ha hecho referencia en su intervención—, me refiero al turismo. ¿Qué quiere que le diga de su política turística? ¿Se acuerdan sus señorías cuántos días he mantenido, desde esta misma tribuna, la posición referida al error en la política promocional del gobierno valenciano? ¿Se acuerdan sus señorías cuántas sonrisas y manifestaciones de suficiencia? ¡Lástima de dinero, lástima de dinero! Creo que no es necesario que entre en detalles; ni es mi estilo ni aportaría nada nuevo o positivo.

Pero sí resaltaré dos cosas. La primera, que no estaría mal que cuando decimos con cierta solemnidad, algo que todo el mundo reconoce, que el turismo es la primera industria de nuestra comunidad, deberíamos reflexionar sobre la necesidad de actuar en consecuencia y, de una vez por todas, tomáramos conciencia de la importancia del sector y, por tanto, de la necesidad de una política coherente para el mismo. Está muy bien eso de los colores del *stand*, si hace esquina, si es alto o bajo, si pintarlo de azul o de amarillo y la permanente discusión que mantenemos sobre si existen modelos alternativos al de sol y playa o no. Pero lo que no está tan bien es que nuestra principal industria, generadora de empleo y de riqueza, se debata permanentemente en el absurdo, confiando en que, si siempre ha ido bien, por qué va a dejar de ir. Ese es un gran error en estos tiempos que se puede pagar caro en el futuro.

Y enlazo con la segunda puntualización que les deseaba hacer, si me lo permiten, señorías. ¿Saben por qué es el sector —y el presidente Lerma lo ha dicho— que mejor funciona? Muy sencillo. Porque es un sector donde la incidencia de la política municipal es más evidente, y ya saben quien gobierna la inmensa mayoría de los municipios turísticos de esta comunidad. Sería un error, en cualquier caso, desaprovechar esta coyuntura de buena ocupación y de competencia internacional mermada y no centrar las bases de una oferta competitiva de futuro, que nosotros como nadie en nuestra comunidad podemos ofrecer. Para ello, el diálogo, al que siempre hemos estado abiertos, parece una medida prudente y, sobre todo, no volver a cometer más errores de bulto y mucho menos mantenerlos en el tiempo por cabezonería política.

Miren, señorías: la acusación más reiterada que le hacen a mi grupo, que han vendido durante años con cierta eficacia, debo reconocerlo, es nuestra ausencia de proyectos. Con ello han conseguido que nadie se dedicara, entre otras cosas, a preguntarles por la existencia del suyo. Me perdonarán si les copio en esta ocasión. Yo estoy convencido de que ustedes no tienen un proyecto político coherente. Ustedes se han encontrado, el señor Lerma, más concretamente, se ha encontrado con una administración por hacer, presupuesto para ello y poder casi absoluto durante muchos años; y hoy estamos en el más absoluto desconcierto. Un día nos dice que se acabó que Madrid diga y nosotros cumplamos. Otro día que no se puede reivindicar porque sí. Firman ustedes pactos con empresarios y trabajadores para hacerse la foto, sin ánimo de cumplirlos. Con los empresarios son defensores de la iniciativa privada y la libre empresa. Con los sindicatos, del poder público y el intervencionismo de la administración. Toda esta situación me recuerda aquella inteligente broma de don José Ortega, cuando decía: "Lo que pasa es que no sabemos qué pasa"

Yo quiero retirarle, señor Lerma, en esta ocasión mi predisposición personal y la de mi grupo, a colaborar en todo aquello que vaya en beneficio de la sociedad valenciana. En no agravar más la situación por la que atravesamos, anteponer el interés general siempre por delante del particular de mi grupo. Por ello, le hago ese ofrecimiento formalmente, pero ello depende de usted, porque es sobre usted sobre el que recae tal

responsabilidad. Lo que no nos puede pedir, porque no lo haremos, será callar todo aquello vaya, a nuestro juicio, en contra del interés general, todo aquello que no responda a un ejercicio eficaz y honesto de la administración. Deje de preguntar por nuestro proyecto y dedique ese tiempo a explicarnos el suyo, que es el que tiene la responsabilidad de gobierno en nuestra comunidad. Es a usted al que le toca gestionar ahora y no a nosotros. Mirar al futuro sin ira nos obliga a un balance de la situación como el que estamos realizando, pero también a buscar las bases de un programa de gobierno que no engañe a nadie, que convoque mayorías y que sirva de marco para un proyecto de regeneración. Nuestra comunidad está necesitada de que se produzca la alternancia en la dirección de su gobierno. Queremos que el futuro de nuestra comunidad se construya en función de voluntades aunadas en torno a un proyecto.

Señor Lerma, hace ya más de diez años, un gobierno centrista en este país dejó diseñado un proyecto constitucional, político, económico y social, que introducía a España y a la Comunidad Valenciana en los railes de la vía europea al futuro. En lo que respecta a su gobierno, usted no ha sabido ni administrar la herencia de aquel sueño centrista en el diálogo ni tampoco generar un proyecto alternativo. Usted no ha tenido políticas, sólo ocurrencias, y éstas siempre han acabado siendo caras. Podría haber construido un modelo de Comunidad Valenciana, como los centristas dejaron un modelo de España contemporánea (*remors*), podría haber construido de otra forma la Comunidad Valenciana, si es que hubiera tenido una idea alternativa, pero no ha hecho ni lo uno ni lo otro. Estamos hoy, más de diez años después del principio de su gobierno, en el punto que estábamos, pero en medio de un profundo desorden.

Señor Lerma, en vez de preguntar, como hacen tan a menudo, por las alternativas a su gobierno, pregúntese por qué no ha sido capaz de generar una alternativa de futuro para la Comunidad Valenciana. ¿Cómo ha desperdiciado tantos votos, tanto dinero y tanta paciencia? A los centristas nos va a dejar usted una transición, la transición a la autonomía valiente, reivindicativa, cuidadosa con el tejido económico, dialogante en lo social, dialogante en lo empresarial, dialogante en lo cultural, dialogante en el modelo educativo, dialogante en el parlamento y con el parlamento.

Señor Lerma, usted ha conseguido en estos 10 años ser el líder indiscutible de su partido en la Comunidad Valenciana. Nadie le va a discutir esa situación.

Lo lamentable es que junto a su progreso político no haya ido emparejado el progreso de nuestra Comunidad. Usted no tiene ya competidores en su partido porque para ello se ha ocupado de utilizar todas las prerrogativas que lógicamente el poder concede. Los Albiñana, Blasco, Ciscar, Valenzuela, Guardiola, Pérez Casado y los que usted quiera citar ya no son problema para usted, (*Remors*) pero desgraciadamente no ha sido tan hábil para que no tengamos ahora cerca de 400.000 parados en nuestra Comunidad, para impedir que se hayan quemado durante su gestión casi 250.000 hectáreas, para que no haya cerca de 13.000 enfermos con más de seis meses de espera para poder ser atendidos, para que las empresas públicas de la Generalitat no pierdan más de 30.000 millones de pesetas en el año 92 —según la Sindicatura de Cuentas—, para solucionar el problema de los damnificados de Tous o Imepiel, para haber convertido nuestra lengua valenciana en un elemento de unión y cohesión social sin que nadie tuviera que sentirla como una imposición, para que la Sindicatura de Cuentas no le recuerde año tras año la vulneración de las disposiciones legales, incluso de aquellas que emanan de su propio gobierno.

Muchas gracias.

El señor president:

Senyor president, té la paraula.

El señor president de la Generalitat Valenciana:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Creo que la expectación levantada en el debate le ha colocado a usted en mala posición, y ha sido así porque seguramente le han cargado con demasiadas responsabilidades a las que usted no está preparado para responder. Y ha venido a insistir fundamentalmente con estas cosas de cuestiones de política interna, temas que a nadie interesan, haciendo una primera aportación de decir que está dispuesto a colaborar como siempre; ya conozco yo su colaboración; colaborar en ver si aprieta más hacia abajo para ver si nos hundimos más. Yo creo que ese tipo de colaboraciones, por desgracia, no es lo que necesita esta Comunidad ni lo que nosotros vamos a ofrecer.

Creo, además, que este es un debate de política general en el que yo no voy a cometer la grosería de recordarle sus intervenciones personales, sus errores, sus planteamientos, sus muertos, etcétera, etcétera, porque creo que éste no es, de verdad, el problema de esta Comunidad, ni mucho menos en este momento.

Y creo, además, que usted tendrá bastante con explicar lo poco o nada que usted ha dicho aquí de positivo en esta Comunidad para su futuro. Como no sea, no ya mostrar perspectivas muy negras que podrían corresponder a su crítica a la gestión, sino una falta total y absoluta de confianza en los ciudadanos de esta Comunidad y en sus propias posibilidades; excepción hecha de cuando no he entrado en el insulto y la descalificación de las personas concretas que, probablemente, se habrán sentido aludidas cuando usted ha referido a la falta de profesionalidad de algunos de los grandes profesionales de los medios de comunicación de esta Comunidad. Porque ni presionan ni se sienten presionados como no sea por ustedes naturalmente, y ni hay actitudes de prepotencia, como no sea la de sus señorías, naturalmente, porque son muchas las cosas de las que usted ha dicho aquí que no responden a ningún otro tipo de calificación al que pudiéramos estar pensando.

Y le voy a decir otra cosa. No solamente le hemos acusado con relativo éxito de la ausencia de proyecto, es que carecen ustedes de proyecto, y lo acaba de volver a demostrar usted aquí cuando ha venido a plantearlo. Y no será necesario que nosotros insistamos en ello, porque todos los ciudadanos valencianos se habrán dado cuenta de que carecen ustedes de proyecto; y cuando lo presentan, además, es contradictorio, porque pretenden abarcar tantas cosas a la vez que yo no haré para no explicar las cosas que ustedes no son capaces de proponer, que naturalmente es imposible realizar porque unas cosas son contradictorias con las otras. Pero no es que hay una ausencia de proyecto nada más, es que además, en este momento, así como usted hacía referencia tan estupidamente a que todo esto es gracias al Partido Popular, porque se dan las circunstancias nuevas, en este momento, además de la ausencia de proyecto, les podemos acusar de la falta de eficacia en la gestión, cosa que tampoco haré, porque tampoco es el momento del debate de política general en el que estamos comprometidos.

Creo que, como siempre, pero en este caso peor, diría yo, ha hecho usted una referencia a temas concretos que todos tienen respuesta y a las que todos responderé. Pero no ha hecho usted referencia, desde luego, a posiciones propias, más que la de la crítica. Y, sobre todo, y tan importante, tiene usted tan alta capacidad de respuesta, que se ha tenido que remitir a un

discurso mío del año 84 y, desde luego, al discurso del año pasado, en ningún caso a éste, porque salvo dos referencias concretas que suponen hacer aproximadamente el 1% de las propuestas que yo he hecho aquí, usted ha hecho caso omiso a todo tipo de planteamientos a los que hacía referencia mi discurso. Poca capacidad de respuesta inmediata, y poca capacidad de respuesta diferida, porque desde el año 84 hasta aquí ha llovido mucho tiempo y afortunadamente han cambiado muchas cosas y, afortunadamente también, la inmensa mayor parte de las cosas a mejor; para empezar, lo que era ilusión en el año 84 no le quepa usted ninguna duda que es ya en una buena parte realidad.

De ninguna transferencia que asumimos, de ninguna transferencia, hemos pasado a tener el máximo techo competencial de España. Y lo que es más importante, hemos pasado a tenerlo incluso con su propia oposición; hoy los ciudadanos que representaban, algunos, al Partido Popular, no se sientan en sus filas, otros sí, pero no le quepa ninguna duda que yo soy testigo —porque no estaba en el año 84, también estaba anteriormente— de cuáles eran sus planteamientos respecto a las ilusiones autonómicas.

Y, desde luego, fundamentalmente, crear conflictividad e intentar impedir por todos los medios que ese tan cacareado sueño centrista que en el caso valenciano se limitaba a intentar conseguir que no accediéramos por la vía del 151 al Estatuto de Autonomía, y que nos ha costado muchos años remediar, se pudiera llevar adelante.

Y ahí tuvo un auxilio inesperado, el auxilio inesperado de los compañeros, entonces, yo creo, de Alianza Popular —y me estoy refiriendo a UCD naturalmente—, entonces creo recordar que los compañeros de Alianza Popular, aunque no sé si entonces se llamaba Alianza Popular, Coalición Popular, y tuvo también un auxilio inesperado, e incluso participó directamente, una persona hoy reconvertida felizmente al mayor autonomismo posible, una persona que hoy defiende para sí, como siempre, todo el poder de acuerdo con la institución en la que está. Esa es la herencia centrista.

Acusación de ausencia de proyecto: con éxito, seguiremos haciéndolo. Acusación de falta de eficacia en la gestión: la tienen, pero en ese tema no voy a insistir porque estamos juzgando la mía, y yo creo que ese es el elemento fundamental que tenemos que hacer.

Del año 84 aquí, de verdad que yo creo que podemos presentar, no el Gobierno Valenciano, los ciudadanos valencianos, un balance positivo. Hemos empezado a creer, de las muchas divisiones internas que teníamos en esta sociedad, hemos empezado a creer francamente en nuestro proyecto; tanto hemos empezado a creer que incluso usted tiene gran prisa por sustituirme; antes no tenía ni la menor idea de lo que podía ser una comunidad autónoma, y afortunadamente esa prisa y esa voluntad de llegar a la situación refleja que hemos tenido éxito en una cosa importante: en dar a la Generalitat Valenciana instrumentos suficientes para incidir en la realidad valenciana de una forma muy activa.

No haré, para no contradecir las afirmaciones, un discurso económico en tono profesoral. No haré tampoco mención a otros de los temas que desde fuera quieren introducirnos con justicia en este debate, pero sí diré que hay una ausencia total de proyecto económico. Que los planteamientos que se acaban de manifestar aquí, pues, francamente merecen poco, por no decir, ningún comentario. Pero le diré uno. La propuesta que usted hizo en los presupuestos de la Generalitat Valenciana suponía un incremento de gasto que es lo contrario de lo que proponen habitualmente, pero cuando ustedes proponen además la reducción del gasto, supongo que están proponiendo al mismo tiempo que eso sea de ahorros que no sé de dónde pue-

den ser, pero se lo digo. Los ahorros pueden ser de las partidas presupuestarias que fundamentalmente afectan a competencias más importantes de la Generalitat Valenciana; pueden ser de educación, pueden ser de sanidad, pueden ser de servicios sociales, y ahí es donde caben ahorros importantes, como caben ahí ahorros importantes en los presupuestos generales del Estado, porque las otras partidas presupuestarias son partidas mucho más pequeñas y mucho más complicadas, por tanto, de ahorrar.

¿Es eso lo que propone? ¿Que ahorremos en esas partidas presupuestarias? Usted dirá que no; propone naturalmente ahorrar en gastos de gestión. Y en gastos de gestión nosotros hemos ahorrado significativamente, reduciendo, porque ya lo he dicho de alguna manera con bastante claridad en mi exposición —que si hubiera escuchado hubiera podido naturalmente reconocer— que hemos hecho un esfuerzo importante de ahorro en materia de Administración Pública, que no sacralizamos la organización administrativa, que entendemos que es un instrumento al servicio de la sociedad y que, por tanto, cuanto mejor se pueda hacer, cuanto menos molestias a los ciudadanos y cuanto más barato, tanto mejor. Y si una vez hemos defendido una cosa porque pensábamos que iba a ser mejor así y después nuestras posibilidades se han reducido, pues lo modificamos con valentía y sin ningún problema.

Y yo creo que, desde esa perspectiva, ustedes que tanto énfasis han hecho persistentemente en la política económica, que no han venido a traducir aquí, seguramente para que yo no entre en este tema, pero que yo sí defenderé porque es la base que permite financiar todas las otras cosas, pues se limitan, por un lado, a ser contradictorios en las propuestas que hacen en uno y otro lugar; por otro lado, a intentar incrementar el gasto y reducirlo; por otro lado, a vender las empresas rentables; y por otro lado, fundamentalmente, a intentar decir que hay ahorros posibles que no son de los lugares que yo he dicho. De los lugares que yo he dicho cabe ahorrar, y usted que ha estado haciendo una campaña sistemática intentando decir a los ciudadanos más mayores que les estamos engañando y que les estamos rebajando la pensión, le voy a decir también lo que usted ha propuesto, porque de las medidas de política económica que propone, no usted, porque no es capaz de hacerlo, pero sí el ciudadano que las presentó al que ustedes proponen y alguna otra cosa que no recuerdo, éste sí propuso, y propuso una cosa que nosotros hemos cuantificado mínimamente: por un lado, vender las empresas que ganan dinero; por otro lado, procurar reducir impuestos. Y, todo eso, intentando generar mayor actividad.

Esa política ensayada repetidas veces y discutida aquí también lo que genera es mayores agujeros, mayor déficit y mayor desempleo. Pero, además, si el ahorro en esos impuestos que ustedes han propuesto se llegara a producir, y eso lo aplicáramos a las pensiones con el número de pensionistas que somos, su propuesta vendría a suponer una rebaja de alrededor de 45.000 pesetas por pensionista concreto, su propia propuesta. Para utilizar lo que usted dice que nosotros hemos hecho y que hemos dejado de ganar. Y por el contrario, si la aplicáramos al desempleo, pues vendría a producir una rebaja de alrededor de 109.000 pesetas/año para pensionista en concreto y para trabajador parado en concreto que esté en el índice de cobertura. Podríamos explicar mucho más las cosas si usted hubiera explicado, naturalmente, qué es lo que quería hacer. No lo ha hecho. No lo ha hecho y estoy por decirle además que no lo hará, y no lo hará porque no sabe qué hacer que no sea estrictamente criticar o intentar destruir lo que los demás hacen.

Yo creo que nosotros teníamos ilusión en el año 1984, la tenemos en el año 1994 y la tendremos más adelante también.

La tendremos en el poder o en la oposición. Porque este gobierno y el partido y el grupo que lo sustenta, tiene ilusión y confianza en los ciudadanos y espera obtener sus máximas capacidades para construir un futuro mejor para todos ellos. Y está convencido de que pueden hacerlo, y nosotros estamos dispuestos a ayudarle.

Claro que quiero entrar en todos los problemas que usted ha debatido, y con un énfasis especial en el problema del paro, porque precisamente porque me preocupa el paro y me preocupa personalmente. Y precisamente porque lo siento y lo vivo todos los días y porque me preocupan las desigualdades sociales, estoy de presidente de esta Generalitat y estoy en política toda mi vida. Precisamente porque me preocupa eso y no me preocupa ninguna otra cosa. Y precisamente por eso quiero decir que el gobierno valenciano ha hecho, hace y hará todo lo que esté en su mano por intentar generar empleo y puestos de trabajo a la sociedad.

Pero el empleo no lo hace el gobierno, lo hacen los empresarios y participan de una dinámica del mercado que ustedes defienden a ultranza y que yo quiero corregir. ¿Y cómo la quiero corregir? Pues la quiero corregir precisamente intentando potenciar que en las condiciones de mercado se creen puestos de trabajo con las empresas privadas, con múltiples programas que no repetiré aquí porque usted conoce. Pero intentando también que los ciudadanos puedan tener la seguridad de que si no hay esa posibilidad de creación de empleo no se van a morir de hambre por las calles.

Por eso, porque yo corrijo con mi política y con mis posibilidades, naturalmente. Porque yo corrijo las desigualdades que crea el mercado, un mercado que no es sino un medio en el que funcionar, pero que desde luego no se encarga de la provisión de bienes y servicios a los ciudadanos. Y es únicamente un sistema a través del cual, mejor o peor las cosas, se entienden los ciudadanos. Y desde luego, y lo digo desde aquí, estaré gobernando, estaré en la oposición, estaré donde esté, seguiré defendiendo que la seguridad de los ciudadanos es un elemento fundamental de la construcción del futuro. Y que la cohesión social, por desgracia en terminología comunitaria, pero yo creo que en definitiva, la seguridad que los ciudadanos tienen de que no van a quedar absolutamente desamparados por la sociedad cuando tienen algún problema, es el instrumento fundamental de construcción del futuro en Europa.

Y si por desgracia, dice usted, no vamos a poder evitar aquello —no sé si ha dicho usted— del «dumping social», pues oiga usted, si no vamos a poder evitar el «dumping social» tendremos que hacer el esfuerzo por evitarlo. Porque no le quepa a usted duda de que esta futura sociedad, la que queremos construir cada vez mejor, la libertad, la democracia y las posibilidades de progreso de la gente, dependen de que seamos capaces de evitarlo, de mantener la cohesión social y el crecimiento de Europa. De que podamos garantizarle al ciudadano que, pase lo que pase, va a tener unas expectativas de futuro que pasan por fundamentalmente ayudarles en sus posibilidades de educación e igualdad de las oportunidades con los demás, que pasan fundamentalmente por garantizarles una asistencia sanitaria. Y que pasan también por garantizarles una pensión. Y en eso la Generalitat Valenciana estará, estará siempre que yo tenga mayoría suficiente, para llevarlo adelante. El «dumping social» será casi imposible de combatir, dice usted, pues oiga usted, habrá que hacer todo lo que pueda por combatirlo. Hay muchas otras políticas que usted ha abordado desde la perspectiva crítica y que no responden a la realidad

¿Que la Comunidad Valenciana tiene un excepcionalmente bajo coste de I+D? Evidentemente, y que lo reconozca el propio CSIC es uno de los problemas que ocurre. Y es que

ellos concentran bastante sus centros de investigación en algunos lugares concretos y luego resulta que a la hora de repartir tocamos a poco. Y eso es precisamente lo que ahora está tratando de evitar. Eso va contra su política, no desde luego contra la Generalitat Valenciana. Todo lo contrario. Ese es el apoyo permanente que la Generalitat Valenciana está pidiendo a una política de descentralización de las inversiones en materia de investigación. Fundamental que cada comunidad o cada ciudad sepa su propio destino y sus posibilidades. Es un elemento más de cohesión social y cohesión en este caso de toda España que nos parece importante para salir adelante.

Le he dicho antes que las listas de espera crecerán como la espuma quizá porque ven que hay mejores oportunidades. Porque entre el 1991 y 1993 ha habido un incremento del 29% de las operaciones, como le he dicho en el discurso, que es sin ninguna duda un incremento importante y que no hay ninguno seguramente que pueda presentar un balance semejante. ¿Que son imposiciones las que se realizan? Pero oiga, si este gobierno tiene cada vez más organismos de participación. Yo creo que tiene más organismos de participación que ningún gobierno probablemente no de España, sino incluso del mundo entero. Y hay un Consejo de Salud en el que ustedes participan, opinan, exponen, apoyan. Y por lo tanto, no le quepa a usted ninguna duda que algunas de esas críticas que usted mismo me hace, seguro que usted mismo, o a través de alguno de sus compañeros, ha votado a favor.

A los más necesitados no les va a quedar el recurso a rezar nada más. Si son creyentes me parece bien que lo hagan. Pero se mantiene siempre la ayuda de la Generalitat, cosa bien distinta si aplicamos ese modelo suyo a través del cual resulta que se puede gastar más y pagar menos dinero. A través de ese programa difícilmente creo que les quepa de verdad otro recurso más que el de rezar.

Yo creo que en cultura, que también ha sido una de sus críticas favoritas, nosotros habremos hecho muchas atrocidades. Pero, desde luego, para atrocidades, ustedes. Y nosotros hemos hecho algo muy importante: darle a este país un proyecto cultural importante y de futuro en el que cada vez más está teniendo una proyección pública nacional e internacional evidente. En el que cada vez más estamos manteniendo posiciones importantes y somos parte ya de los circuitos internacionales. Cosa que a través de su política cultural creo que difícilmente podríamos conseguir. Si la respuesta a lo que usted llama —no recuerdo cómo— del teatro romano de Sagunto, es el concurso de Miss España, no parece que ése sea un buen proyecto cultural (*Rialles.*) (*Remors.*) No voy a entrar, no voy a entrar... Creo que, en definitiva, como lleva un año de retraso, a veces las cuestiones de las crisis no le responden.

No es este el peor año de la historia de la agricultura valenciana. Es muy al contrario, uno de los mejores después de problemas evidentes en los últimos años. Y quiero decirle que en el acuerdo preferencial con Marruecos que usted menciona y en el que ha jugado un papel muy destacado el comisario Matutes, posible candidato suyo a las próximas elecciones, y que no ha defendido, como usted bien sabe, y tampoco le obliga, la posición del gobierno de España, sino otra bien distinta más amplia de los acuerdos con Marruecos, no ha tenido éxito. Y como no ha tenido éxito, los apoyos que en estos momentos tiene España desde el punto de vista del acuerdo con Marruecos, van en el sentido requerido.

Es decir, no exclusivamente hablar de las frutas y hortalizas como siempre, sino fundamentalmente ayudar a Marruecos a diversificar su producción y sus exportaciones, y no cargar sobre la agricultura, sobre un tipo determinado de agricultura, las posibilidades de competir. Que por otro lado, además, se verá creo que tremendamente complementada con

unos contingentes muy pequeños y poco competitivos en realidad con las posibilidades valencianas en materia de agricultura.

Creo que en el capítulo de Alicante y del TAV, creo que no solamente es propuesta de estas Cortes. Es propuesta de estas Cortes, del gobierno valenciano, cosa que además está incluida en el PDI y que yo creo que cabe apuntarlos, al menos de momento, como un éxito muy importante. Pero vamos a seguir trabajando en ese sentido.

Yo creo que usted además ha acabado personalizando en mucho todo el tema de las referencias políticas y lo ha personalizado hacia el pasado. Yo no lo voy a hacer. Yo creo que del pasado no vamos a hablar, pero desde luego el mío está ahí, lo puede ver todo el mundo, es transparente. Y yo francamente creo que cabe no en mi nombre, sino el de todos los ciudadanos en los que yo trabajo, cabe sentirse orgulloso de lo conseguido. Conseguido es una competencia plena en todos los capítulos en que nos lo hemos planteado, un presupuesto capaz de abordar la corrección de esos desequilibrios del mercado, y garantizar la seguridad a los ciudadanos de una forma evidente, y, por tanto, un proyecto de futuro para esta comunidad que no deja olvidado a nadie en el futuro.

Sobre las sentencias, no hace falta que hable usted; ya habló el presidente de una sala y dijo concretamente además que ganábamos por lo menos el 60%. No quiere eso decir que seamos abogados de poco éxito, sino todo lo contrario. Ahora, resulta que a usted sólo le interesan las que se pierden. Parece que le interesan a una poquita gente. Esa es una de las causas tal vez de que se pierdan, que tienen un interés unas muy poquitas gentes en contra de un proyecto general. Pero en el caso concreto de la sentencia de las cajas de ahorro, parece mentira que usted lo utilice, porque ese es un tema que en principio debía favorecerle a usted.

Porque la Generalitat en ese tema no hizo sino prorrogar una orden para que pudiera estar de acuerdo con el resultado de las elecciones, de las nuevas elecciones municipales, la composición de los consejos de las cajas de ahorros. Y por tanto, para que pudieran tener ustedes un papel de más compromiso también en las propias cajas de ahorro. ¿Que no salió así? ¿Qué le vamos a hacer? Eso son cosas de las elecciones. Pero, desde luego, no le quepa ninguna duda que usted lo que hubiera criticado hubiera sido lo contrario. Que unos meses antes de las elecciones lo que hubiéramos hecho hubiera sido cambiar los consejos de administración. Porque inmediatamente todo el mundo habría pensado que eso se hacía para no perder posiciones. Porque como siempre estamos perdiendo las elecciones y al final después va y resulta que los ciudadanos no quieren que sea así, pues a lo mejor eso les induce a error.

Pero ciertamente aquí no se trata de un problema electoral ninguno más que un problema de clara prudencia política que ningún tribunal tiene porqué observar, porque ese no es su cometido, pero del que la Generalitat Valenciana está orgullosa de haber actuado así, y piensa que es razonable políticamente actuar así. Lo que no es razonable es estar a favor de la fusión e ir poniendo impedimentos. Eso sí que no es razonable, eso es insensato. Y yo creo que, por último, y para no ser demasiado largo también, creo que sobre las demás cosas de las que usted ha hablado, en definitiva todas tienen respuestas concretas que ya le he dado.

Yo creo que lo que es verdaderamente vergonzoso en el caso de la televisión pública es que usted apoye e intente conseguir convenios descaradamente con las televisiones privadas en perjuicio de su propia televisión pública. Eso sí que es probablemente más descarado que lo que usted dice que hacemos, que es un insulto a los profesionales que sacan a la gente

que quieren y en función de lo que consideran que es interés informativo. Y así ha sido siempre, y así lo han entendido también sus militantes comilitantes políticos, y siempre han tenido un respeto por algo que es lo que racionalmente debe hacer una programación, que es atender a criterios informativos y no atender a criterios personales. Y no ha pasado nunca nada hasta que ha llegado usted y ha empezado usted a promocionarse públicamente.

Pero todo el mundo lo sabe. Todo el mundo sabe perfectamente que la Televisión Valenciana es una de las mejores televisiones y es muy importante recordarlo, porque es una televisión que no es el caso ni de Madrid ni de TV3, donde había ya profesionales abundantes desde hace muchos años, sino una televisión que tuvo que funcionar con un reducido grupo de profesionales de una cadena regional y que hoy por hoy es una televisión más, con acuerdo mayor o menor sobre el tema de su programación, pero, desde luego, con unos criterios profesionales bastantes claros y concretos, que probablemente eso sea una de las cosas que a usted más le molesta. Ya digo, no pasaba antes, nunca nadie lo había dicho salvo usted, y yo creo que ése es uno de sus principales cambios y de ofertas: la instrumentalización de los medios de comunicación en beneficio de un liderazgo que tiene que ganarse usted con más tiempo.

No insistiré en más cosas. Su predisposición a colaborar, quiero decirle que la acepto encantado, si es seria, que no lo es hasta ahora, y para aceptarla y para que sea seria lo primero que tiene que hacer es escuchar lo que se dice y responder a lo que se plantea.

Nada más y gracias.

El senyor president:

Señor Zaplana, tiene la palabra.

El senyor Zaplana Hernández-Soro:

Muchas gracias, señor presidente.

Señor Lerma, voy a intentar contestarle a cuantos temas ha planteado aquí. Creo que no me he dejado ninguno, e intentaré hacerlo en el mismo orden —porque así los he anotado— que usted los ha ido formulando.

Afortunadamente, quiero decir en principio, que ha tenido usted la deferencia de entregarme su intervención inicial, como me imagino que a los medios de comunicación; porque si no, a lo mejor es que hubiéramos oído cosas que usted no hubiera dicho o al revés, o hubiera dicho cosas que nosotros no hubiéramos oído. Su texto está entregado y ha dicho lo que ha dicho, y no hay un sólo tema de su texto, absolutamente vago, al que yo no haya entrado. Pero ninguno. Es que es difícil entrar. Yo, en ese receso que el señor presidente concede, me he ido, lo he leído, porque lógicamente no lo conocía antes, y todo son proyectos, buenas palabras, el futuro es esperanzador, nos va a sonreír, el presente no es tan malo, pero solamente he encontrado, le doy mi palabra de honor y si no usted me lo precisa, dos concreciones: la de esos dos proyectos que he hablado antes. Todo lo demás está muy bien para formular un artículo en un medio de comunicación, y todo eso está muy bien, pero para esta cámara, concreciones y proyectos, yo, perdóneme, señor Lerma, no los he sabido interpretar. Sí una declaración de muy buenas intenciones y sobre todo optimista, como usted acostumbra a hacer en esta cámara. Trasladaré sus críticas al señor García Margallo, y confío en que pronto le pueda contestar a las mismas.

Pero mire usted, hay un concepto equivocado, señor Lerma, que parece mentira que usted todavía tenga. Aquí no se viene a juzgarme a mí. Se viene a juzgar a usted y a su gobierno. A ver si precisamos eso, porque es que acabamos siempre

hablando de las carencias de la oposición. Yo no sé si las tenemos o no las tenemos, pero a los ciudadanos lo que les importa en estos momentos es la situación de la Comunidad Valenciana, sobre la que nosotros no tenemos ninguna responsabilidad en cuanto a la gestión de gobierno. La tienen ustedes. Tenemos que hablar sobre sus medidas. Si yo vengo aquí y le planteo y le leo mi programa de gobierno, dirán que estoy haciendo un acto electoral. Venimos a hablar de lo suyo. Y usted se molesta porque yo le hablo del año 1984. Naturalmente. Es que hay que valorar la situación actual, y lógicamente tengo que hacer referencia al año 1993, y lógicamente me he leído sus intervenciones. ¿O es que lo que usted dice en esta cámara es para no cumplirlo? Yo lo he leído y he mirado a ver si efectivamente sus propuestas del año 1993 tenían que ver con los resultados obtenidos, y como veo que no tienen nada que ver, con toda la humildad del mundo, y perdóneme, yo se lo expreso aquí en esta tribuna. Perdóneme si le molesta. Y digo: ésta era su oferta económica y éstos son los resultados de este año, a lo que usted, por cierto, no ha contestado. No ha dicho que ninguno de los indicadores que yo haya dado sea falso o sea mentira. Y en eso baso yo una posición negativa, muy a mi pesar, y pesimista de la situación presente de la Comunidad Valenciana.

Dice usted —y me salto el guión—: «Le acepto a usted el diálogo si es sincero». Y hace una apostilla: «Pero que conste que si el diálogo es llevar la contraria...» Hombre, si el diálogo es que yo me siento ahí y le diga: «Muy bien, señor Lerma», pues para eso ya tiene usted más diputados que yo. (*Rialles.*) Tiene 45. Claro, es que eso no es. El diálogo es otra cosa, y yo estoy abierto a ese diálogo, pero desde otra posición. El diálogo es, precisamente, llegar a acuerdos y a consensos en aquello que no pensamos igual, y hacer un esfuerzo por ambas partes, y a eso es a lo que yo me ofrezco, no dude señor Lerma, que de forma absolutamente sincera. Le doy mi palabra de honor. Absolutamente sincera.

Porque los intereses de la comunidad están por encima de cualquier otro interés particular. Y porque sabe usted, y lo saben sus señorías, que cuando se llega a ciertos puestos de responsabilidad como los que afortunadamente disfrutamos todos en esta cámara en estos momentos de representación pública, todos en el fondo queremos lo mejor para el interés común. Absolutamente todos. Aunque a veces nos equivoquemos o aunque a veces hagamos cosas que, lógicamente, a nuestro criterio pueden estar bien pero no redunden en beneficio de la comunidad. Y después dice: «Es que viene aquí a examinarme». A usted le han dicho: «Como éste es nuevo, a éste te lo cepillas rápido» (*Rialles.*) Y dice: «Usted no está preparado». Pues no lo sé. ¡Hombre! Según con quien nos comparemos. Eso siempre.

Pero insisto una vez más que aquí no se viene a juzgar mi actuación durante un año. Aquí se viene a juzgar la actuación de su gobierno, y eso es lo que usted esta mañana tenía que haber planteado en esta cámara. Y tenía que haber dicho cómo estábamos al final del 1992, cómo estamos al principio del 1994, y reconocer con valentía que las cosas van mal. Porque las cosas van mal y nadie se va a creer lo contrario. Y viene usted aquí, lo reconoce y lo justifica, porque lógicamente no toda la culpa a lo mejor será suya. Dice: «Pues mire, yo creo que ha mediado este factor o el otro». Pero una justificación honrada de cuál es la situación. Venir aquí a decir que todo va a ser positivo en el futuro, que es lo que ha dicho usted, y afortunadamente existe el texto de su intervención, pues me parece francamente no poner los pies en el suelo.

¿Qué papel es el que quiere usted que yo juegue aquí esta mañana? A ver. ¿Qué papel? Si no le puedo decir que las cosas van mal... Claro, es que ya llega un momento y dice: «No

tiene proyecto, usted no sabe lo que dice...» ¿Qué papel juego yo aquí esta mañana? ¿Le aplaudo? No puede ser.

Mire usted, los únicos que no quieren colaboración, señor Lerma, son ustedes. Porque han tenido una actitud —y se lo digo con todo el respeto del mundo— prepotente. Y cada vez menos, porque cada vez, lógicamente, su respaldo electoral es inferior. Y hasta la comprendo. Hasta la comprendo. Han sido muchos años solos. Han sido muchos años gobernando solos, sin alternativa. Eso es cierto.

Y eso es lógico que le haya llevado a comportarse de una forma determinada. Pero hay que reconocer que esa situación ya no es afortunadamente en nuestro país la que era, y que lógicamente, los comportamientos tienen que cambiar. Esto sí que me preocupa, señor Lerma, y si le he ofendido, le pido especialmente disculpas porque no es mi estilo. Dice usted que me he portado de forma grosera. No sé a qué parte se refería, pero si lo he hecho, disculpas. Lo que pasa es que comprenderá usted que hay aspectos que influyen sobre la actividad política y que un dirigente político, muchas veces, cuando está escribiendo lo que tiene que decir, pues lo piensa mucho. Pero al final tiene que plantear temas que afectan decididamente a la situación.

Y perdone que me vuelva a dirigir a su intervención del año 1984. En el año 1984, usted, cuando venía a esta tribuna por primera vez —o a estas Cortes, porque estaba en otro sitio esta tribuna— hacía una crítica de la herencia de lo que había sido un gobierno, a su juicio débil, y decía otros calificativos. Y es lógico que en aquella coyuntura usted citara las situaciones políticas, porque es muy difícil separar en algún momento las situaciones políticas de la gestión.

Si le he ofendido en cualquier caso no es mi intención bajo ningún concepto, sino cumplir con mi responsabilidad y mi compromiso de hacer un planteamiento lo más real posible de la situación que, lógicamente, no puede coincidir con el suyo. Y dice: «Mire, es que usted no plantea nada positivo». Pues hombre, ya le he dicho que me gustaría encontrar más puntos de coincidencia. Pero es que usted no ha desmentido las cifras que yo le he dado. O sea, usted lo que dice es: «A pesar de eso, tenemos buenas perspectivas». Pues no lo dudo, y le prometo que estoy encantado de que sea así. ¡Ojalá! Pero yo tengo que decir lo que veo en estos momentos, y lo que veo, en lo que usted no ha entrado, es que en estos momentos —cargado de datos, pero como usted no los cita pues da igual— pues en lista de espera en cirugía pediátrica solamente los niños, pues hay 1.000; 7.000 familias esperan diagnóstico, 5.000 ecografías, 2.000 TAC.

Fíjese, le voy a poner un ejemplo. Ustedes lanzan un folleto en marzo del 1993 que se llama folleto «Salud pública para todos». Previo a la campaña electoral. Y en ese folleto dicen que tienen montados —y ahí está el folleto— 23 TAC, 3 resonancias magnéticas. Bueno, pues hoy, en marzo del 1994, hay 15 y una resonancia magnética. Fíjese si en el año 1993 se ha triplicado el número de personas en listas de espera. Eso son datos absolutamente reales, como todos los que se contienen en estos documentos, que yo tengo la necesidad de plantear.

Mire, tema especialmente preocupante —porque usted, con cierta habilidad, intenta como siempre darle un cambio a mis palabras—: situación de Televisión Valenciana. En ningún momento, y afortunadamente tenemos *Diario de Sesiones*, en ningún momento he dicho yo o he hecho la más mínima crítica a los profesionales. Y se lo voy a explicar con absoluta claridad para que entienda lo que he dicho. ¿Sabe lo que he dicho? He dicho que no se manipule a los profesionales. ¿Y sabe por qué he dicho eso? Porque hay muchos profesionales que me dicen: «Eduardo, no me dejan ir con la cámara, lo siento, me han llamado que no puedo ir» (*Remors.*) ¡Pero

muchos! Le doy mi palabra. ¡Hombre! No voy a citar los nombres porque lógicamente no quiero que se les depure mañana (*Remors.*) Pero montones de personas. ¡Eso es a lo que me refiero, no me refiero a otra cosa! Naturalmente. Naturalmente que quiero que mientras exista la Televisión Valenciana cumpla con su objeto. Por encima de todo. Eso es lo que yo deseo, que no cumple en estos momentos.

¿Qué función cultural está realizando en estos momentos Televisión Valenciana, señor Lerma? Porque yo no la sé, a lo mejor la está haciendo, pero yo no distingo la Televisión Valenciana especialmente de otra oferta televisiva que pueda haber en nuestro país. Hay una diferencia fundamental, que es por lo que usted la apoya. Que cada vez que sale usted a inaugurar un barrio, lo tienen media hora ahí en el informativo. Esa es la gran diferencia de la Televisión Valenciana. Y eso es lo que yo estoy denunciando en esta cámara, y estoy defendiendo precisamente a los profesionales, con los que tengo con algunos de ellos muy buena... (*Remors.*) Sí, sí, muy buena relación (*Remors.*) Muy buena relación. Y más que relación: y respeto, y respeto a todos ellos por encima de todo. Lo que pasa es que lógicamente quien manda en el medio, manda en el medio.

Y vuelve usted a lo mismo; se lo he sacado yo antes porque sabía que lo plantearía. Carecen de proyecto. Insisto y perdóneme que sea reiterativo, que aquí no estamos hoy a ver el nuestro sino el suyo. ¿Dónde está el suyo? ¿Dónde está la concreción de medidas de choque que hacen falta para salir de la situación económica por la que estamos en estos momentos? ¿Las ha planteado? ¿Ha dicho usted: «Para salir de esta situación a partir de ahora hay que hacer, esto, esto, esto y esto»? Yo no lo he oído. Yo no lo he oído. Pero en cualquier caso, lo que venimos a juzgar es su proyecto y no el nuestro. Tenga la absoluta seguridad, señor Lerma, que el nuestro lo va a conocer (*Remors.*) Lo va a conocer. (*Una veu: ¿Cuándo?*) Tranquilidad, señorías.

Mire... posiciones propias ya las verá —es que apunto las cosas pero se ha repetido mucho y al final es lo mismo—. Y que no entro en su discurso. Creo que he entrado en su discurso sobradamente, pero en fin, usted valorará.

Mire usted, ha hecho una referencia a la herencia centrista. La herencia centrista, desde luego, no fue en todos los sentidos positiva. Yo creo que cometió algunos errores importantes. Yo participé —al igual que miembros destacados de su partido y algún miembro del gobierno— en esa opción, de la cual estamos muy orgullosos, confío que los miembros de su gobierno y su partido igual que yo. Pero lo que no se le puede negar a esa oferta centrista, que es a lo que yo me refería, es a haber conseguido que en este país hubieran las mayores cotas de libertad y de diálogo que ha habido nunca, que se consensuara absolutamente todo, que hoy tengamos una Constitución y un Estatuto de Autonomía, que algo tendría que ver esa opción, señor Lerma, algo tendría que ver con todos aquellos avances y esos progresos.

Y ha dicho usted una cosa, que no es exacta, y usted lo sabe, y a mí no me la puede contar, porque yo, en una posición muy modesta, estaba en aquella época. Y también tengo en estos momentos una historia política, de la que estoy especialmente orgulloso, especialmente orgulloso en todas sus partes. Pero le digo: hay una cosa que usted ha dicho que no es cierta. Y es que por esa opción centrista no estamos o no cogimos la vía del 151 para el acceso a la autonomía y la del 143. Sabe usted que eso no es cierto, porque eso fue un acuerdo en aquel momento de los gobiernos de Unión de Centro Democrático y del Partido Socialista Obrero Español para, en una situación coyuntural, reconducir una situación difícil en este país. Esa es la verdad. Ya puede decir usted lo que quiera. Asumamos

cada uno la parte que nos toca. Otra cosa es que los que estuvieran aquí no tuvieran las mismas ideas que los que estaban allí. Esa es otra cosa. Pero no me cuenten a mí historias a estas alturas, que esa me la sé.

Mire, dice usted: "usted no tiene ni idea de la comunidad autónoma". Pues bueno, eso no merece más comentario. Si lo que pretende es reducirme a otros niveles de la administración, hace muy bien en intentar esas fórmulas.

Y dice que me refiero a su discurso económico en tono profesional. Pues ya se lo he dicho, ya le he dicho porqué. He leído su discurso y me parece que aquello que usted explicó, como si estuviéramos en clase, tiene poco que ver con los objetivos conseguidos.

Y ha hecho una precisión. Mire usted, «usted nos dirá — algo así ha dicho— que ahorremos en partidas presupuestarias que lógicamente atienden demandas sociales», la sanidad ha mencionado entre otras, "porque en la gestión ya estamos ahorrando en el gasto nosotros". Mire usted, no solamente hace falta reducir presupuesto. Si se gestionara bien, si se gestionara bien, sobraría dinero en esas administraciones. Porque no quiero incidir ahora en algunas situaciones que han salido en los medios de comunicación, en esa conselleria en concreto de Sanidad en los últimos tiempos, que se contratan servicios iguales a distinto precio. Lo único que yo creo que habrá que hacer ahí es fiscalizar y gestionar mejor. Si se gestiona mejor, esté usted seguro que se puede ahorrar.

Y vender. Dice "ustedes quieren vender las empresas que ganan dinero". ¿Qué empresa pública gana dinero, señor Lerma? (Pausa.) ¿Qué empresa pública en estos momentos gana dinero? (Pausa.)

Tercera edad: rebajar la pensión. ¡Hombre! Mire usted, yo estoy... Se ha referido usted a mi actividad política, y yo lo encuentro absolutamente lógico y lícito. Estoy, efectivamente, hablando con las personas de tercera edad. Y estoy hablando con las personas de tercera edad porque intento impedir que después, en un acto como el que usted ha tenido en esta tribuna o como el que tuvo el presidente del gobierno en la televisión en las últimas elecciones, se pueda confundir a la gente; se le pueda decir que son esos ogros de la derecha los que van a acabar con sus prestaciones, cuando se sabe que en esta situación económica no solamente es imposible aumentarlas, sino que muy probablemente va a ser muy difícil mantenerlas en la actual situación económica. Y eso, con absoluta claridad, es lo que yo estoy diciendo. Pero como no es objeto de ese debate, sino que usted lo ha sacado, le contesto y lo aparco.

Y entro en el tema cultural. Y usted, después de hacer una referencia al tema de Sagunto, habla siempre de lo mismo. Fíjese usted lo que ha dicho, más o menos, porque esto no está escrito. Ha dicho: "nuestro proyecto cultural es un proyecto de futuro". Pues sí, pero... Pero bien, es un proyecto de futuro. Y yo le he dicho antes en mi intervención que hay zonas de la Comunidad Valenciana absolutamente abandonadas en cuanto a infraestructura cultural, absolutamente abandonadas. Y le he dicho que no hay una línea cultural reconocida. Y, entonces, a eso me contesta usted que hay un proyecto de futuro.

Mire, las cifras del paro no las voy a repetir. Ha entrado usted también en el paro. Son elocuentes y en algunos casos sangrantes, porque, si se desmenuzan, pueden ser sangrantes. Pero el problema es el que es, señor Lerma. Y sé que a usted le preocupa tanto como me puede preocupar a mí. Y sé que usted quiere resolverlo, estoy absolutamente convencido. No podría ser de otra forma. Pero aquí, en democracia, tenemos la obligación de venir a evaluar los resultados, que es lo que yo quiero que usted comprenda. No me lo tome a mal. Es que no cumpliría con mi obligación si no vengo a pedirle cuentas a usted de los resultados de una gestión. Y me tengo que ceñir

a los que conozco y a los que están en este momento en la calle y en la opinión pública, porque son datos oficiales.

No me ha contestado usted de medio ambiente. Tampoco hay mucho a contestar. Las cifras que yo he dado son absolutamente exactas.

Y, mire usted, se ha equivocado, no es el señor Matutes. Pero no quiero dejar una discusión en estos momentos, que puede ser de otro momento, en el aire. Es el señor Marín. Y por deferencia no he querido citarlo antes. Le doy mi palabra que lo tenía en los apuntes y no lo he querido citar. Es el señor Marín el que más incidencia tiene. Pero no viene al caso eso, ni el señor Matutes ni el señor Marín. Si lo que nos debe de preocupar es que eso se va a producir y hay que corregirlo. Y lo que yo le pido es que haga algo para corregirlo.

Y me parece muy bien ayudar a los países del Magreb, naturalmente que sí. Y que puedan salir del subdesarrollo social y económico, naturalmente que sí. Pero hagámoslo entre toda Europa de forma proporcional. Aunemos el esfuerzo que hay que hacer para ayudar a esos países. Y no le digamos mañana a los agricultores valencianos que, en un intercambio de gobiernos en un momento de la negociación, pues a ellos les ha tocado perder, porque no lo van a entender. Y es lógico que protesten. Y aquí estamos en un ámbito territorial concreto de la Comunidad Valenciana. Y aquí lo que nos ocupa en estos momentos no es la definición en estos momentos de la nueva Europa ni la evolución que tengan que tener otros países, que lógicamente a nivel social nos preocupa, sin duda. Pero lo que nos trae aquí, hoy, es a hablar de los agricultores valencianos, que es el tema que yo he planteado. Hagamos lo que podamos ahí, señor Lerma. Es lo único que le planteo, porque esa situación está planteada y si no puede ser difícil posteriormente.

Dice usted: "el empleo lo hacen los empresarios". Pues, hombre, se desdice usted. Porque precisamente en sus ofertas electorales, en sus programas y en sus exposiciones en los debates de investidura, usted ofrece su gobierno como un gobierno capaz de ejercer las políticas necesarias para la generación de empleo. Yo no digo que no tengan que tener una parte los empresarios en la generación de empleo, pero algo tendrá que ver también usted y su gobierno. Porque aquí, cuando se quiere, es el gobierno de la Generalitat el que lo hace todo y, cuando las cosas van mal, son los demás los que lo hacen mal y el gobierno de la Generalitat está muy limitado.

Y lo que yo le he planteado esta mañana es un tema muy claro, señor Lerma. Sabemos que hay una crisis europea, sabemos que hay una crisis nacional y sabemos que la situación, con las limitaciones que puede tener una comunidad como la nuestra, pues no es fácil. Y eso no se lo discute absolutamente nadie. Lo que se le dice a usted... —estaba buscando los datos y, como no los encuentro, se los diré de memoria— lo que se le dice a usted es que, en una coyuntura internacional mala y una coyuntura nacional mala, la coyuntura de la Comunidad Valenciana ha empeorado más. Eso es lo que se le dice, y se le pide un por qué.

Vamos a ver: ¿por qué? ¿Por qué, si antes estábamos mejor que el resto de comunidades, hoy estamos peor? Eso debe tener una explicación lógica. Y a usted le corresponde venir aquí a esta tribuna y decir: "pues es que no le afecta lo mismo a Castilla-León o Andalucía que a la Comunidad Valenciana". Pues puede ser, no lo sé, pues puede ser. Sería una explicación. Pero simplemente ceñirse a una situación económica europea y nacional mala, pues yo creo que no es justificación suficiente para estas Cortes, porque nosotros hemos empeorado más que la media nacional y mucho más que la media comunitaria. Y eso son cifras que están ahí.

Voy a acabar.

Previamente me ha dicho el señor Lerma que no me había referido esta mañana a su intervención. Y afortunadamente tenía las notas que he tomado esta mañana de su intervención. Ha hablado de formación profesional, le he contestado, le he dicho que con las transferencias asumidas en formación ocupacional no hemos tener un plan.

Ha hablado de investigación más desarrollo. Le he dicho, y ha reconocido usted en esta tribuna, ha explicado los motivos de porqué es inferior nuestro porcentaje al del resto de España.

Ha hablado usted de agricultura, ha tocado el GATT muy por encima, le he dicho lo que pensaba ¡Hombre!, ha entrado en cuestiones concretas en las que yo no quiero entrar, pero, bueno, no vaya a ser que después quede como que es que yo no conozco, y algunas especialmente.

Dice: "infraestructuras, este año El Altet, 3.000 millones". Ojalá que sea así, pero venimos oyéndolo cinco años, cinco, y además vamos bajando; empezó por 5.000 millones, y vamos por 3.000. Y ¡hombre! no ha dicho nada de Manises. Ahora el alicantinismo éste lo compartimos, pero se ha olvidado usted de Manises y de otras infraestructuras importantes.

Ha hablado de medio ambiente. Ha hablado de salud, servicios sociales y cultura en un bloque social. Ha hablado de los programas culturales de Televisión Valenciana sin precisar cuáles son los programas culturales de Televisión Valenciana. Y ha hablado del PEV-III. Es más, ha basado uno de sus objetivos fundamentales en ese programa económico. Pues yo le deseo al Programa Económico Valenciano que está por salir mucho mejor futuro que a los dos anteriores, fundamentalmente el segundo que, en palabras de su conseller a los medios de comunicación, reconoció que fue un auténtico fracaso —por lo menos así se publicó en los medios, no sé si bien transcritas o no, las palabras del señor conseller, los recortes de prensa existen—; basar todo el desarrollo económico de nuestra comunidad en algo que el conseller de Hacienda ha dicho que no es bueno, en fin, usted sabrá.

Ha dicho que no paguemos —en esto hay coincidencia absoluta— entre todos la irresponsabilidad de algunos —absolutamente de acuerdo— y que hay que anteponer los intereses partidistas a los... Hay que anteponer los de nuestra comunidad a los partidistas. (*Rialles.*)

Pues bien, mire, ha hablado usted de sentencias, las tengo ahí todas. ¡Hombre! no es para estar orgulloso, señor Lerma. Es que yo no conozco el equipo de juristas ni las limitaciones con las que trabajan por condicionamientos políticos, pero no es para estar especialmente orgullosos en ese sentido. Pero ha citado una, la de fusión de las Cajas de Ahorros. Y ha dicho: "no se puede estar a favor de la fusión y en contra de cómo se hace". Naturalmente que sí. Primero, no presuponga que estamos a favor o en contra hasta que no se lo digamos, pero naturalmente que, aunque así fuera, se podía estar. Porque las cosas, no simplemente por tener voluntad de hacerlas hay que hacerlas como uno quiera. La democracia exige un respeto absoluto por el estado de derecho. La democracia no es votar cada cuatro años y venir aquí una vez, como viene usted, a estas Cortes, a este debate, que yo le agradezco, y acompañar a sus compañeros en el debate de presupuestos. La democracia es un control permanente y es ceñirse a la legalidad de un estado de derecho. Y no se pueden hacer las cosas, aunque sean lógicas. Cambiemos la legislación, pero no la incumplamos. Esa es la diferencia.

Y naturalmente que hay diálogo por nuestra parte. Naturalmente. Fíjese si le he puesto algún ejemplo, que yo creo que usted con once años al frente del gobierno ha debido entender. Y confío por lo menos que lo haya entendido el conseller de Hacienda. He dicho: hay un texto de presupuestos que no han

aceptado ustedes el diálogo y, sin embargo, bordea la ilegalidad. Y es inconstitucional. Y no hemos presentado recurso de inconstitucionalidad. Con lo que tenemos una responsabilidad importante de no saber si estamos haciendo bien o estamos haciendo mal.

Pero fíjese usted si nuestras ganas de colaborar llegan hasta esos extremos, hasta la duda de saber si lo tenemos que hacer o no lo tenemos que hacer. Porque en el fondo estamos de acuerdo, y se lo dijimos en el debate de presupuestos. Lo que no podemos estar de acuerdo es en las formas; no nos podemos saltar las formas a la torera, no podemos incumplir la legalidad por muy noble que sea el objetivo. Y eso es lo que le quiero plantear. Y la prueba es que teníamos razón en la fusión de Bancaja. ¡Hombre! ahí hay una sentencia. No tenemos ni los tribunales de justicia ni nosotros, que tampoco deben tener proyecto.

Señor Lerma, recuérdeme, ya lo hice, pero confío en que le llegara, no lo sé, que la próxima vez le invite personalmente al certamen de Miss España. Muchas gracias. (*Rialles.*)

El señor president:

Señor presidente.

El señor president de la Generalitat Valenciana:

Muchas gracias, señor Zaplana.

Espero que no sea necesario recordárselo. Creo que en esta ocasión quizás la extensión de la respuesta no justificaba demasiado la poca aportación que de nuevo usted ha hecho, pero sí ha hecho una cosa que a mí me parece importante; por un lado, el chiste de "Eduardo, no me dejan ir con la cámara", que refleja un poco esa forma de hacer televisión, o de medios informativos en general, que es que efectivamente usted hace las cosas con la cámara detrás del cuello. Que pretende usted, en definitiva, hacer la programación de televisión, y que eso es lo que afortunadamente no pasa, no que no lo hace usted, ni que tampoco lo hace el gobierno, que tendría más legitimidad que usted; la hace los profesionales de televisión, y en última instancia los controla con su colaboración los miembros del Consejo de Administración.

Pero es que no pasa eso sólo en la televisión pública, pasa también en la televisión privada; todas las veces que usted quiere salir en la televisión no les parece razonable que salga, y a usted le parece demasiadas veces razonable salir, y el interés informativo en muchas ocasiones está por encima de ese tipo de planteamientos. Igual que usted hay otra mucha gente que pretendió sistemáticamente, por un lado quejarse de la programación de la televisión, pero por otro hacer la programación de la televisión, y esa es la tarea que corresponde a los profesionales, y no les insulte usted diciendo eso de las presiones. Esas cosas, si se las dicen, se las dirán a usted para justificar sus posiciones, pero sus posiciones son muy claras, quizás porque les amedrenta y le tienen miedo de decir la verdad, que lo que ocurre es que no tiene interés informativo lo que usted va a decir por quincuagésima vez; eso le pasaba también a su colega, es que todos los días hacía una rueda de prensa. Para las ruedas de prensa, y eso figuraba en sus propios papeles, hay que tener algo que decir, no se puede estar permanentemente convocando ruedas de prensa y pretender que salgan en la televisión.

Pero ese no es el debate ni tampoco es el debate el problema que usted dice de que nosotros somos los que gobernamos y presentemos alternativas, y al final —yo creo que eso sí que es importante—, al final ha reconocido usted la verdad. Por un lado, decir: ¿qué papel quiere que juegue? ¡Hombre!, yo no quiero que juegue usted ningún papel; usted debe jugar el papel que usted considere necesario representando a los propios

ciudadanos que tienen confianza en usted; y si sus ciudadanos piensa usted que están por criticarlo todo y por no colaborar en la solución de los problemas, pues haga usted ese papel; pero a mí me da la impresión que no es ese el papel que le demandan los ciudadanos.

Los ciudadanos le demandan un papel diferente; el de intentar colaborar de verdad en sacar adelante este país, y colaborar de verdad significa no dramatizar las cosas, no asustar a la gente, procurar hacer lo posible porque la gente tenga expectativas razonables y de futuro, y al final ha reconocido usted la verdad. ¿Dónde está el problema? ¿Por qué si antes estábamos mejor y ahora estamos peor? Ese es el problema, ese es el problema, porque usted no lo sabe, y además no tiene alternativa diferente para dar una solución a ese problema. Y yo se lo voy a explicar con mucho gusto, porque en eso sí que consiste el debate de política general. El problema está en que, claro, yo también gobernaba antes, y si antes todo iba bien y ahora todo va mal no será porque las fórmulas no eran las adecuadas, sino porque naturalmente la dinámica económica de ese mercado que tanto reivindica excede en mucho las posibilidades de actuación, no ya de un gobierno autonómico, sino de un gobierno nacional también. Y por consiguiente empeñarse en que la responsabilidad del desempleo es toda del gobierno regional es ridículo, ni toda ni probablemente parte, porque por desgracia pues no tenemos esa gran capacidad para responsabilizarnos del problema y de las soluciones. Sí podemos ayudar y contribuir a que eso se solucione con medidas concretas propuestas en este debate de política general por mí, y en los presupuestos hace apenas un mes y pico. Yo creo que ahí hay medidas muy concretas para propiciar que la recuperación se avance.

¿Por qué estábamos peor y estamos mejor? Pues sin ninguna duda porque esta es una economía más abierta y más internacionalizada, y por consiguiente porque le afectan más los sectores exteriores. La demanda exterior ha sido corta por la falta de competitividad que hemos tenido en un momento determinado en nuestra economía, en la que influyen muchos temas, y los hemos debatido aquí otras veces, pero en la que de un modo especial había un problema de falta de productividad, y sobre todo también de alto tipo de interés, y naturalmente de un tipo de cambio excesivamente elevado.

Esas circunstancias han cambiado, y por eso hay que ser positivos cara al futuro y optimistas, porque hoy tenemos unos tipos de interés mucho más bajos, y por tanto menos costos para las empresas a la hora de invertir, o de financiarse, simplemente. Porque hoy tenemos un tipo de inflación mucho más bajo, mucho más bajo, porque estas cifras que se cogen últimamente de un punto de este mes, no puede tener en cuenta, yo creo que se insiste además especialmente ya en el tema en el que yo también he hablado, de la liberalización del sector servicios. Los precios han bajado en el sector servicios, y todo el mundo ha podido comprobar también cómo en muchas de las tiendas y los lugares donde se va los precios han bajado o se han mantenido; en una buena parte de artículos la gente ha aprendido en la crisis a mejorar su producción, y desde luego ha mejorado su productividad. Y un 1%, un 1%, no es sino el resultado, probablemente, de algunas rigideces todavía, pero no exageremos las rigideces, que tampoco hay que flexibilizar tanto muchas cosas. Son resultado de una devaluación muy importante en la España en la que nos estamos moviendo en los últimos meses. Y que se pretenda que no tenga ningún coste o ningún traslado a la inflación una devaluación de un porcentaje tan elevado como el que hemos tenido, no parece razonable desde el punto de vista de la economía.

Por lo tanto, no hay que ser tan temerosos con la inflación en ese sentido, aunque la inflación es evidente que es uno de

los problemas básicos que hay que afrontar para poder crear empleo y ser competitivos.

Pero yo creo que en el tipo de interés estamos en la buena vía, que aún bajará más, probablemente, pero sobre todo que los tipos de interés norteamericanos subidos últimamente en virtud del crecimiento que han tenido pueden ayudar además a revaluar el dólar y a hacer más competitivas nuestras propias monedas, las europeas y la española, en particular. Y por lo tanto, lo que yo sé, porque lo vivo cada día, y es que nuestros sectores exportadores más tradicionales están viviendo una buena etapa de crecimiento, yo creo que se va a poder consolidar.

Ya sé que hay empresas que no van, y que no funcionan, y ya sé que hay muchos empresarios endeudados, pero no yo, sino yo y ustedes, los que circulan por la calle, saben que el calzado está mejor que estaba hace 6 meses. Que el azulejo está mejor que estaba hace 6 meses. Que el turismo está mejor y tiene mejores perspectivas. Que la madera está mejor. Que las exportaciones están mejor. Y que nuestras industrias están mejorando sustancialmente. Y no cabe ese ambiente de pesimismo permanente, porque ustedes lo saben perfectamente, y lo saben en sus propios municipios donde viven.

¿Que eso es definitivo? Nunca será definitivo con el comportamiento de apertura total de los mercados que tenemos en este momento. Nunca. Por eso estamos estableciendo planes para consolidar la formación permanente de nuestros ciudadanos, de nuestros trabajadores, y de nuestros empresarios. Y por eso está ahí puesto también el tema de la formación de nuestros agricultores, y muchos otros planes más, porque las circunstancias han mejorado, y que han mejorado es evidente.

Ha empeorado el empleo, cierto que ha empeorado el empleo, pero esa es una perspectiva que no cabe medir exclusivamente en el momento de este mes, que habrá que ver una tendencia y que habrá que ver otras variables distintas a la de la población registrada en las oficinas de empleo para darnos cuenta cómo está evolucionando, porque no cabe duda que no es un problema de fraude, sino es un problema en muchas ocasiones de un mal instrumento técnico de medición. Y, desde luego, yo estoy convencido de que hay muchas de nuestras industrias que hace apenas tres o cuatro meses, que en septiembre del año pasado tenían unas perspectivas muy negativas, y que en este momento las tienen mejores, e incluso algunas muy positivas. Y se puede hablar sector por sector, y lugar por lugar.

Y desde luego que las perspectivas de la naranja, a la que también se ha hecho mención anteriormente, o de nuestra agricultura, no han sido en absoluto negativas en esta campaña, aunque quizás el final de la campaña se haya adelantado un poco más de lo que es habitualmente, y se refleje también en las estadísticas de empleo este mes, y no los sucesivos, como se refleja en algunos otros años. Pero que esta campaña ha sido mejor, no lo dude nadie, y nosotros tendremos ocasión de comprobarlo en las cifras en los próximos meses.

Que ha mejorado la situación, que hay expectativas más favorables, y que hay un apoyo decidido del Gobierno Valenciano en sus programas a esa reactivación y a esa creación de empleo, no creo que no sólo no pueda dudarse, sino que está escrito y expuesto también de palabra en este propio debate de política general al que yo he intentado poner un referente de discusión como debate de política general, que tiene, con toda claridad unas propuestas. La creación de empleo a la que estamos empeñados pasa por la formación profesional, mejor por la formación empresarial, mejor por la capacitación de nuestros industriales, porque apoyemos a nuestras empresas, y lo hacemos con la Sociedad de Garantías recíprocas, con el Instituto de Finanzas, con las subvenciones a los tipos de in-

terés. De varios puntos pueden llegar a ser en función del interés del tema, y por lo tanto con una posibilidad bastante grande de tener competitividad con empresas de otros países, que probablemente tengan algún otro tipo de ayuda, pero en todo caso nosotros tenemos algunas ventajas comparativas.

Programas y proyectos concretos encaminados a reactivar nuestra economía en mejores circunstancias que hace solo unos meses, y además programas y proyectos concretos para apoyar la cohesión social. Es decir, que nadie quede descolgado del proceso de crecimiento o de crisis económica por la que, probablemente, hemos pasado ya, y afortunadamente estamos en trámite de superar.

Nada más y gracias.

El senyor president:

El pleno continuará esta tarde a las cuatro y media.

Se suspende la sesión.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 5 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 40 minuts.)

El senyor president:

Il.lustres senyories, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, té la paraula el senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Senyor president del Consell, al contrari del discurs que ha fet vosté, distant, monocorde, pareixent que no es creu el que deia, recitat sense fe i demostrant amb la seua actitud que moltes de les afirmacions fetes no són certes, pareixent fins i tot el discurs de la promesa, front a d'això el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana acudim a este debat de política general, a este anàlisi de la situació global de la Comunitat Valenciana amb el mateix compromís que en totes les edicions anteriors: defensar els interessos de tots els valencians.

Contràriament a allò manifestat hui per vosté —com sempre, molt lluny de la realitat— amb evasives i fugides cap a la cinquena essència, més pròpies d'un alquimiste que d'un president de govern, la valoració que fem de la gestió del Consell, des d'eixa perspectiva de defensa dels interessos valencians en què situa Unió Valenciana el seu model d'actuació política, la nostra opinió és clarament negativa perquè lamentablement la realitat de la situació global, fruit de la política general desenrotllada per vosté i pel seu Govern, també ho és.

Després de la remodelació del Consell que vosté va realitzar l'estiu passat, prometent el canvi del canvi —hui ha parlat de "nuevos compromisos"—, donant a entendre el que al final sempre acaba incomplint, la realitat certa és que la societat valenciana segueix percebent al seu govern com a un òrgan estancat, sense idees, sense capacitat per a generar confiança i per a actuar com a autèntic motor de l'activitat socio-econòmica i de les reivindicacions valencianes.

Ja en aquell moment li ho diguérem i hui li ho repetim. Les propostes d'Unió Valenciana perquè la remodelació del Consell i la seua actuació posterior foren positives passaven imprescindiblement per fer unes polítiques més imaginatives, més prop de la realitat que els diferents sectors demandaven, i més reivindicativa front els executius espanyols i europeus.

Hui ens trobem que, front a eixes propostes nostres, vosté ens ofereix una gestió continuista, sense escoltar els representants dels sectors implicats i sense el menor indici de la més xicoteta reivindicació.

Vosté ha canviat el Govern, però no ha canviat la forma de governar. Vosté, senyor Lerma, segueix en l'Olimpo, tancat

en eixa ja sempiterna torre de marfil, i donant la sensació —que el poble detecta— que està més preocupat per participar activament en els problemes interns del seu partit a nivell estatal que en exercir de president de tots els valencians, la qual cosa està fent-li consumir esforç, temps i dedicació que no presta vosté a atendre les necessitats del nostre poble.

Conseqüència d'açò és que la política que està desenvolupant vosté, en lloc de ser de valencianisme, de progressisme, de nacionalisme o de socialisme, el que està fent-se és "lermisme". "Lermisme" que no és altra cosa que una forma de governar gràcies a la qual, després d'onze anys al front del Consell, està deixant a la Comunitat Valenciana desvertebrada, desequilibrada, alienada i desorientada respecte a les seues possibilitats de present i de futur, no tenint res a veure el que és la Comunitat Valenciana amb el disseny que vosté ens ha dibuixat este matí.

I el pitjor serà, si vosté no reacciona, si la gestió del seu govern no canvia, que en el 95, al cap de dotze anys de govern monocolor del PSOE, de gestió de responsabilitat exclusiva de vostés, deixarà a la Comunitat Valenciana més enrere encara de l'estat de les autonomies que està configurant-se en este últim tram del segle XX.

Precisament per eixe compromís que els nacionalistes tenim en la construcció de l'estat de les autonomies, Unió Valenciana va a seguir proposant i propiciant el nostre projecte de construir una societat moderna, econòmicament pròspera, socialment justa i solidària, políticament lliure i culturalment potent i creadora, oferint-li a vosté i al seu Govern i al conjunt de la Cambra la nostra millor predisposició per a aconseguir eixos objectius.

És necessari tindre una visió global de la Comunitat Valenciana i li instem a vosté, senyor Lerma, i al seu Govern, a considerar-la i a construir-la per les seues potencialitats, per la qualitat humana i pel que som capaços de fer en una nacionalitat amb projecció europea.

Des d'Unió Valenciana considerem que per a aconseguir-ho ha vosté d'abandonar les directrius que han configurat fins ara l'acció del seu Govern, apartant-se de la inèrcia, de la mediocritat, de la inconsciència i fins i tot de la ignorància davant dels problemes i de les necessitats dels valencians.

Li proposem que tinga confiança en el poble valencià. Este matí ha dit vosté que ho fa. Nosaltres li ho proposem perquè creem que no acaba d'aconseguir-ho. Que tinga confiança amb les nostres pròpies forces defenent i encapçalant com a president de la Generalitat les nostres legítimes aspiracions i no fent, com fins ara, que estem quedant-nos fora, sense presència o amb una tímida resposta submissa de les decisions de progrés i futur.

Senyories, el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, desitgem i proposem amb fermesa una participació valenciana més activa en l'actual debat sobre el desenvolupament i consolidació de l'Estat de les autonomies.

Al contrari del que vosté en el seu discurs ha afirmat, per la seua pasivitat i falta de voluntat autonomista, estem assistint com a convidats de pedra a un debat polític de molta profunditat, amb una gran importància de futur, sobre quin va a ser el disseny global de l'Estat de les autonomies. Propostes com la de l'administració única feta des de Galícia, com la d'augmentar la presència de les autonomies en Europa feta pel País Basc, o l'increment competencial i d'autogovern fet des de Catalunya, han produït un creixent interès en l'opinió pública valenciana cap a la qüestió autonòmica.

Vosté, senyor president, no pot quedar al marge d'eixe debat. Fins ara l'únic que hem escoltat han sigut meres desqualificacions globals a estes propostes fetes més des del to partidista de militant del PSOE que fetes, com des d'Unió

Valenciana li reclamem, assumint la seua responsabilitat institucional en benefici de tots els valencians, estant present amb un model propi en la construcció d'eixe Estat modern al que tots aspirem.

Si vosté, senyor Lerma, no assumeix el compromís i declina una vegada més el repte, estarà donant a entendre a la societat que està carent d'un model polític propi per a la autonomia valenciana i que dirigeix vosté la nostra comunitat com si fóra un delegat administratiu del seu partit comprant i venent favors en termes de vots fàcils, que no útils. Això des del nacionalisme valencià no ho considerem, com vosté ha afirmat este matí, avançar cap a l'autogovern. Això simplement és cobrir un expedient amb una qualificació molt baixa.

Per tant, senyories, des del nostre compromís de defensa global dels interessos valencians, el que els proposem i a allò que estem disposats és a oferir la nostra col.laboració per a canviar la forma de governar, col.locant a la Comunitat Valenciana en pla d'igualtat amb les autonomies més ben situades, oferiment que fins ara vosté mai accepta i s'enganya.

Perquè, senyores i senyors diputats, a pesar del transcurs d'estos onze anys, la Comunitat Valenciana segueix sense ser considerada una nacionalitat històrica. Vosté este matí ha dit que ja ho som. No ho som. Vosté este matí ha dit que ja està la reforma aprovada en el Senat. No està aprovada, simplement un delegació d'estes Corts la va presentar. Falta la tramitació en comissió i en el ple. S'aprovarà, però encara no està aprovada.

Però, fins i tot després d'eixa reforma de l'Estatut i de la derogació de la Lotrava, serem només que una autonomia assimilada a les que porten la davantera en el procés autòmic. Vosté sap que no és cert que el nostre Estatut d'Autonomia estiga al mateix nivell que els que accediren a l'autonomia per l'article 151 de la Constitució. No estem al mateix nivell global que els que accediren pel 151. I no obstant ho ha dit i no és cert.

Des d'Unió Valenciana el que hem dit sempre, i ho repetim, és que recolzem esta reforma puntual de l'Estatut afirmant que no era l'única possible, que era una reforma necessària, finalment positiva, però globalment incompleta. En absolut la reforma òptima, que no satisfà les nostres aspiracions d'autogovern i que per suposat segueix diferenciant-nos negativament respecte a altres autonomies.

És possible que a vosté açò li importe poc. A nosaltres no perquè som conscients de les legítimes aspiracions del nostre poble a ocupar l'espai que li correspon en l'Estat de les autonomies. Els valencians tenim dret a que s'escolten les nostres propostes en la construcció d'eixe model d'Estat.

Hem de ser conscients que substantant el nostre antic règim foral, similar al que disfruta Euskadi o Navarra, els valencians podríem contar amb els concerts econòmics. Una reivindicació que venim defenent des d'Unió Valenciana sistemàticament en tots els debats de política general, perquè a través d'ells és l'única garantia que siguem capaços de complir les nostres obligacions amb uns plantejaments de política econòmica moderna, progressista, eficient i sobretot nostra.

Els concerts econòmics, senyories, garanteixen als ciutadans valencians que els impostos que paguem en la nostra terra reverteixen en el nostre propi benefici i contribueixen després a la solidaritat amb la resta de l'Estat espanyol. Per contra, el sistema de finançament autòmic dissenyat pel Govern central i recolzat per vosté serveix exclusivament per a beneficiar a unes comunitats en detriment d'altres i per motius partidistes.

Senyor Lerma, els números, les xifres, les quantitats aprovades en els pressupostos generals de l'Estat per a 1994 ens donen la raó i el deixen a vosté en l'entredit. Per a enguany,

mentre la Comunitat Valenciana tornarà a aportar a l'Estat prop de 800.000 milions de pessetes, el cupo que els pressupostos estableixen és de 50.200 milions per al País Basc i 27.800 per a Navarra. La diferència és com perquè vosté s'espavile. I li proposem que s'espavile perquè a no poc tardar ja veurà amb altres presidents de comunitats autònomes proposaran, com a contrapartida al recolzament de l'acció de govern del PSOE en Madrid, un sistema de finançament idèntic al proposat per Unió Valenciana, i no podem permetre-nos tornar a perdre el tren de la història com ja ens ha passat massa vegades als valencians.

Senyories, senyor president, fet este plantejament global, que hauria de ser el de tots, anem a analitzar qüestions que es deriven del mateix, molt preocupants per a la societat i que denoten la diferència entre la Comunitat Valenciana oficial que ens ha presentat vosté en el discurs este matí i la Comunitat Valenciana real que es percep al carrer. La oficial, que és la de vosté; la real, que és la que sent i pateix el poble.

Al Grup Nacionalista Unió Valenciana, en simptonia amb eixe poble real, ens preocupa la desocupació. Veem amb profunda preocupació com la xifra de desocupats a la nostra comunitat s'aproxima, segons els últims indicadors de l'any 1993, als més de 300.000 valencians i valencianes sense treball, tenint una taxa de desocupació del 19,4%, superior en dos punts a la mitja de l'Estat. I el que encara és més preocupant, senyor president, el que encara és més preocupant, la desocupació perjudica amb major intensitat als nostres joves, amb una taxa del 43%, per als compresos entre 16 i 25 anys.

Vosté i el seu govern tenen molta responsabilitat en este augment de la desocupació. No han arbitrat ni han exigit al Govern central les mesures necessàries per a impulsar la nostra economia, que a penes es veu estimulada pel creixement, certament enganyós, i que vosté s'ha agafat a ell com a un clau ardent, el creixement certament enganyós de les exportacions que més endavant analitzarem.

Des d'Unió Valenciana considerem que augmentar la desocupació significa ser més pobres i potenciar la marginació social no sols ara, sinó en el futur. Vostés, des del Consell, han llançat a perdre l'estat de benestar en la nostra comunitat. No han sabut fer un pressupost de la Generalitat ni han exigit que es fera el de l'Estat d'acord amb la revitalització econòmica necessària per a contribuir a la superació de la crisi que estem patint.

Ha fet vosté uns pressupostos de la Generalitat en què les mesures reactivadores de l'economia, de creació d'ocupació i de recolzament a les inversions, sols poden considerar-se voluntaristes, testimonials i de curt abast. El tantes vegades anomenat per vosté "pacte per l'ocupació", la competitivitat i la solidaritat no s'ha materialitzat pràcticament en res. Tampoc creem que pugua estar vosté satisfet dels successius Programes Econòmics Valencians elaborats pel seu govern ja que més bé s'han saldat amb resultats gens positius.

Uns pressupostos que no ajuden a aconseguir els objectius que a nosaltres ens agradaria, perquè no són pràctics i perquè no milloren la competitivitat de la nostra economia. Mantenem una despesa corrent del 81% del total i, per contra, les inversions reals permaneixen estancades. Comprendrà vosté, senyor president, que no puguem considerar el disseny de la seua acció de govern, concretada en les partides pressupostàries, com a milloradora de la competitivitat, generadora d'ocupació, ni adequada per a incrementar la qualitat de vida dels valencians acostant-nos a Europa.

Però és que a més tampoc ha sabut, ni pareix que haja volgut, reivindicar dels pressupostos generals de l'Estat les condicions favorables que paliaren els dèficits denunciats. Un elemental anàlisi d'eixos pressupostos demostra ben a les clares

que les inversions reals contemplades per a la Comunitat Valenciana disminueixen en l'any 1994 en un 30% respecte a les del 1993, que ja eren reduïdes i insuficients. Tant és així que les inversions globals per a tota l'annualitat tan sols representen el 3,3% del total previst. ¿Per a d'açò aprofiten els ministres valencians, dels qui vosté tant presumeix, dient en el seu discurs d'este matí "nunca ha sido tanta la facultad de decisión de los valencianos"? Això sí, dient-ho en castellà, com a vosté sempre li agrada parlar en esta Cambra.

És impossible que vosté, senyor Lerma, es pugua trobar satisfet. Nosaltres, és clar, no. Ni satisfets ni tranquils. Perquè amb estes realitats demostrades i irrefutables a la socio-economia valenciana li queda una llarga travessia per la crisi, si vosté, a impulsos nostres, no modifica la seua acció de govern. I no es tracta sols de dir el que es pot fer o de vendre futur, com —per cert— ha fet vosté este matí. Vendre futur. Li encanta. En el Grup Nacionalista Unió Valenciana podem ficar-li exemples que demostren que estem parlant sobre accions concretes i propostes reals.

Hem demostrat a esta Cambra, a pesar dels comentaris d'algun conseller, hem demostrat a esta Cambra i a la societat, i seguirem demostrant-ho, especial sensibilitat pels problemes de la desocupació i de l'economia. Sol·licitarem la compareixença del conseller de Treball per a explicar les mesures dirigides a garantir els llocs de treball en diferents empreses en crisi, així com a abordar la necessària política d'especialització i formació en les xicotetes i mitjanes empreses valencianes, perquè considerem que estes són unes matèries en les quals el seu govern pot i ha de dir molt.

Durant este any passat també ens preocuparem que un representant del Consell, el conseller d'Economia, explicara les mesures a adoptar des del seu govern per a resoldre la crisi i per a lluitar contra la desocupació. Els fets han vingut a donar-nos la raó en els nostres plantejaments, perquè les estimacions provisionals indiquen que durant l'any 1993 han tancat 5.000 empreses, 5.000 empreses han tancat durant l'any 1993, front a les 1.400 de l'any 1992. Així com que també els expedients de crisi presentats han superat en un 23% els de l'any anterior.

D'igual forma, Unió Valenciana també hem demostrat especial preocupació per la situació del sector del comerç, allò referent als horaris comercials i la regulació de les grans superfícies, que vosté anunciava este matí pensant que arriba un poc tard ja a la mateixa.

Han sigut constants les iniciatives encaminades a millorar la política agrària desenrotllada pel seu govern, perquè entenem que retardava el desenvolupament del sector. També hem exigit l'adaptació de la normativa fiscal estatal al territori valencià per a noves empreses i hem formulat diverses propostes encaminades al foment del turisme per considerar-lo una activitat de gran potencial en la nostra comunitat.

Senyories, és evident que la nostra preocupació global per l'estat de l'economia ha sigut permanent, conforme veïem que la situació econòmica anava cada vegada pitjor.

El nostre criteri, senyor president, després de contrastar la realitat de manera fonamentada, és que el moment actual obliga a una gran cautela a l'hora de valorar el procés de recuperació de l'economia valenciana. No és el moment de tirar les campanes al vol, com il·lusament ha volgut fer vosté, sinó prendre mesures valentes sobre situacions reals. Vosté, este matí, ha fet unes afirmacions respecte que la crisi està superant-se. No és cert. Cal dir la veritat a la societat. Cal ser conscients de quina és la situació actual. Cal reconèixer amb humilitat la situació de crisi per la qual travessem. Vosté, este matí, no ha fet això. Ha pres una posició que des del nostre punt de vista, és més il·lusa que real.

És cert que exportem més que fa un any. No li ho neguem. És cert que exportem més que fa un any. Però, si vosté analitza el creixement de l'exportació valenciana, a penes un 6%, a penes un 6% de creixement, és molt inferior a la caiguda del valor de la pesseta respecte al dòlar, que ha sigut de quasi un 30%. És a dir, l'augment moderat de les exportacions no es correspon amb la quantia de la devaluació de la pesseta.

Segons barems de l'Institut Valencià d'Estadística, Institut Valencià d'Estadística del seu govern, de la Cambra de Comerç, fins i tot d'instituts de la Comunitat Europea, les exportacions de la Comunitat Valenciana en termes nominals tan sols cresqueren un 1,8, mentre que les importacions augmentaren un 8,6. El conseller d'Economia li podrà dir que és de veres perquè són dades tretes de publicacions de la seua conselleria. Exportacions, creixen un 1,8. Importacions, creixen un 8,6. S'ha produït, per tant, un saldo negatiu de 285.000 milions de pessetes, reflectint una taxa de cobertura del 138%, front a la que teníem a finals dels anys 80 del 178. Açò ha significat que l'exportació valenciana ha representat un menor dinamisme que el registrat pel total de l'Estat. Mentre l'increment mig anual de les exportacions valencianes ha estat del 6,8, el de les espanyoles ha representat el 8,4.

Evidentment, senyor Lerma, al llarg del 1993 l'economia valenciana ha acusat un significat deteriorament en el seu ritme d'activitat. La nostra base exportadora segueix perdent competitivitat i el seu govern s'ha mostrat incapaç de formular una adequada política de foment a l'exportació. Per això Unió Valenciana sol·licitarem la presència en esta Cambra del conseller d'Economia perquè explicara les mesures que adoptaria el seu departament per a potenciar l'exportació valenciana i presentarem una proposició no de llei en què proposàvem canviar la política de promoció exterior que ofería el seu govern. Feren vostés "orelles sordes" a les nostres propostes i els resultats estan ací. La nostra economia segueix sense eixir del clot i amb molt poques expectatives de millora.

Creem necessari i per tant proposem l'impuls, en el context de les negociacions del pròxim Programa Econòmic Valencià, d'un pla de reactivació global de l'economia valenciana dirigit a crear ocupació i coordinant de manera eficaç les diverses modalitats d'ajudes de les conselleries, perquè no passe com ara, que per un desajust de les competències les conselleries de Treball, Economia i Indústria van cadascuna al seu aire.

Estes mesures, en el seu conjunt, són les que proposem i oferim per a augmentar la competitivitat de les nostres produccions i per a mantenir un procés de creixement econòmic i social equilibrat i continuat, amb harmonia amb les exigències de reequilibri territorial i de preservació i millora del nostre entorn natural.

Senyories, senyors diputats, senyores diputades, senyor president, el Grup Nacionalista Unió Valenciana hem demostrat durant tota la legislatura preocupació especial pels problemes mediambientals. Problemes mediambientals que pateix la nostra Comunitat Valenciana i que este matí vosté ha volgut en certa manera disimular. Hui és el moment de fer-li veure a vosté i al conseller, si estiguera, hui és el moment de fer-los veure al Govern valencià el fracàs de la seua política de medi ambient, i en especial, molt en especial, la de protecció i prevenció dels incendis forestals. Per això ha dit vosté "seguim empeñados en evitarlos". Clar, no tenen més remei que seguir "empeñados", perquè les xifres que poden donar fins ara són 200.000 hectàrees que en els últims anys s'han cremat de bosc verge en les comarques de l'interior, per una raó: per la incompetència del seu govern i per no fer cas de les nostres propostes. En els últims anys quasi 200.000 hectàrees. Vosté pot dir que no. Les dades oficials de la conselleria diuen fins i tot

que són més de 200.000. Hi hagué una xifra recent de 183.000, però dels últims tres anys. Estic parlant dels últims cinc anys. Vosté meneja el cap. Sap que no té raó, però és lliure de menejar-lo.

Mentre altres autonomies han sabut tenir més èxit en la lluita contra els incendis, la Comunitat Valenciana travessa un procés de desertització que cada any sembla l'estupor i el desconcert entre els nostres ciutadans. Vosté mateix ho ha reconegut: "La repoblació forestal avança a un ritme lent". Textual del seu discurs. Per tant, si no hi ha repoblació, sí que hi ha desertització. Any darrere any, pressupost darrere pressupost, són testimoni tots els diputats i diputades d'esta Cambra, el nostre grup ha presentat esmenes a la totalitat per tal d'incrementar les dotacions de la Conselleria de Medi Ambient. I vostés, lluny de fer-nos cas i paliar les deficiències, han seguit embolicats en el conflicte de competències, encara no resolt, que ha acompanyat a dita conselleria des de la seua creació. Recentment fins la Conselleria d'Administració Pública va haver de recollir, en contra de la voluntat dels tècnics, competències que eren de Medi Ambient.

Dins d'eixa preocupació global pel interessos mediambientals, hem sol·licitat la presència del conseller de Medi Ambient perquè explique les actuacions del seu departament en l'aplicació de la Llei forestal, Llei forestal que a vosté no se li ha d'oblidar que ha sigut aprovada en estes Corts amb moltes aportacions i amb el vot favorable del nostre grup, perquè les lleis són lleis que es fan en la Cambra i no són lleis per al lluïment exclusiu del president del Govern.

Ens hem preocupat igualment per la situació de la nostra fauna i flora silvestre, per la contaminació mediambiental generada per determinades empreses, tant de dintre del territori valencià como des de fora, en el cas ja crònic de la central tèrmica d'Andorra, que segueix assolant les comarques del nord de la nostra comunitat. També del control i reciclatge dels residus domèstics industrials en els nostres pobles i ciutats, presentant a esta Cambra una proposta que contenia una ampla sèrie de mesures de recolzament als municipis que posaven en marxa programes conjunts de recollida de fems.

A més d'això, el que més ens ha preocupat en este sector ha sigut, i és, la falta d'interés mostrada pel seu govern en dues àrees certament importants de la política mediambiental valenciana. Per una banda els plans rectors d'ús i gestió de la majoria dels parcs. Este matí vosté ha dit que està complint-se, que està fent-se. Primera, que, si estiguera complint-se, no és per l'impuls del seu govern, sinó per l'acord unànim d'estes Corts. I, segon, que no està complint-se. Vosté es riu, però sap sobradament que no estan redactats ni presentats a estes Corts eixos plans rectors d'ús dels parcs naturals.

Per una altra banda, la realització urgent i imprescindible d'un pla de tractament de residus sòlids urbans, presentat una i moltes vegades pel nostre grup parlamentari. I front a la nostra preocupació, què ens hem trobat? Que vosté i el seu govern no sols han pressupostat quantitats insuficients per a estes matèries mediambientals, sinó que fins i tot, segons demostra un recent informe, no han arribat a gestionar més que la tercera part dels recursos disponibles.

Senyories, ens preocupa també la situació de la seguretat ciutadana en la nostra comunitat. Ens preocupa perquè en els últims dos anys hem vist com s'incrementaven les activitats delictives i els incidents relacionats amb la seguretat dels valencians. Seguretat dels valencians que queda minvada perquè com a conseqüència d'això disminueix la qualitat de vida del nostre poble. Proposem que este increment de la delinqüència i les actuacions al marge de la llei vagen disminuint en la nostra comunitat, i per això considerem molt important, i tornem a proposar el projecte d'una autèntica policia autonòmica valenciana similar a aquella que ja tenen altres comunitats.

Senyor Lerma, volem indicar que, al començar l'anàlisi de la conjuntura del sector agrícola, hem de fer palés el sentiment de ràbia continguda per la contundència, absolutament injustificada, que el delegat del Govern en la nostra comunitat, i membre del seu partit, va utilitzar contra les manifestacions de llauradors que tingueren lloc en el primer trimestre de l'any, que hui estem valorant. Ja ho férem palés en una proposta de resolució i hui ens reafirmem en el mateix. No és eixa la solució als problemes del camp valencià, més bé al contrari es deu escoltar als seus representants, entendre-los i recolzar les seues justes peticions de forma valenta i compromesa. Ja ens haguera agradat que eixe mateix vigor mostrat pel Govern del PSOE fóra utilitzat per a exigir del Govern francès el pagament de les indemnitzacions als llauradors exportadors i transportistes valencians afectats per les actuacions violentes en la frontera francesa, que han quedat impunes, deteriorant la presència dels nostres productes en els mercats europeus.

Els agricultors valencians s'enfronten a un futur pesimista, en el qual saben que les conseqüències de l'acord del GATT sobre l'agricultura valenciana seran fortament negatives aportant nous elements per a la desesperança. I, mentrestant, vosté permet que tant des del Govern central com des de la conselleria s'establisquen unes polítiques de reforma de les estructures agràries que, encara que de títol pareixen atractives, quan s'han d'aplicar no més enllà del 5% del sector pot complir les condicions restrictives que s'estableixen. Exemples clars del que estem denunciant ho constitueixen els decrets sobre la sequera, la millora de les infraestructures agràries, la jubilació anticipada o, més recent, el de les explotacions preferents.

Si a tot açò afegim la preocupant existència de restriccions en la Comunitat Europea per a algunes produccions agrícoles valencianes, com melons, fresses, tomates, bresquilles, albercocs o carxofes, i la competència desleal del contingut de l'acord euro-magrebí, comprendrà, senyor Lerma, per què el camp valencià està trist, desorientat, desilusionat i sense capacitat de reacció. O no ho comprén? Per allò que ha dit este matí, per l'anàlisi triomfalista que vosté ha fet, pareix que no ho comprén. Nosaltres sí, i reivindiquem, per tant, i proposem a esta Cambra la necessitat imperiosa que la Generalitat Valenciana exercisca un paper més actiu en el disseny de la política agrícola espanyola i europea, fent ús de les seues competències i fent valdre els legítims interessos dels hòmens i dones del camp per tal que no tornen a ser utilitzats com a moneda de canvi de cap negociació.

Senyories, considerem que els valencians seguim patint el retardament provocat per un baix nivell d'infraestructures per habitat. Les nostres comunicacions terrestres, marítimes o aèries deixen molt a desitjar. Exemples del que afirmem hi ha molts, però evidentment el més paradigmàtic és el de la "interminable autovia" Madrid-València, que continua sent un projecte inconclòs per la falta de voluntat de vosté i dels seus governs, tant el d'ací com el d'allà. Vosté este matí no hauria d'haver-la ni anomenada, perquè la nacional III no és precisament un botó de lluïment per al seu govern. Fins quan haurem d'esperar els valencians? Fins quan eixa nacional III seguirà sent una entelèquia per a la modernització de les comunicacions?

El Grup Nacionalista Unió Valenciana, amb estricta coherència amb la nostra voluntat de defensa dels interessos valencians, ja formulàrem davant de tots els grups de la Cambra una proposició per tal que s'accelerara la construcció de dita autovia, perquè ens costa comprendre el motiu de tant de retard. Per a este i molts altres projectes, senyor president, vosté té la paraula i la representació política. Nosaltres sempre estarem al seu costat en les reivindicacions.

També ha parlat vosté este matí de l'Altet, no sé si per alguna fixació, i no ha parlat de Manises. Bé, en relació amb el transport aeri, denunciem la decisió de la Direcció General d'Aviació Civil de tancar l'aeroport de Manises per les nits, reivindicant al mateix temps una millora de les connexions nacionals i internacionals, així com també, a més a més de denunciar, presentarem una proposta tendent a millorar les infraestructures en l'aeroport de l'Altet en Alacant, davant la constatació del progressiu descens de les inversions i dels servicis en el mateix.

Senyories, la Generalitat Valenciana va assumir les competències en matèria de transports de viatgers en ferrocarrils de via estreta. Proposem que es realitze una bona planificació que millore la qualitat de vida dels residents en l'àrea metropolitana, no sols fent-nos ressó de les propostes ja presentades per a millorar la ubicació de les estacions o per a intentar que hi haguera un major nombre de trams en itineraris subterranis, sinó perquè considerem necessari i urgent que s'inicie el disseny de noves línies per a "Ferrocarrils de la Generalitat" que enllacen diferents localitats de l'àrea metropolitana en forma de cercles concèntrics al voltant de la ciutat. D'esta forma no sols milloraríem les comunicacions, sinó que es contribuiria a descongestionar el trànsit i a oferir un transport no radial que obliga a passar sempre per la ciutat.

La Comunitat Europea impulsa este tipus de projectes i proposem que la Generalitat acudisca a sol·licitar ajuda econòmica, encara que en última instància podria vosté recórrer al Govern central i exigir-li per a l'àrea metropolitana de València el mateix tracte que rep Madrid, Barcelona o Bilbao en els pressuposts generals de l'Estat. Sí, senyor president, exigir finançament, no sé si li sona, cosa que hauria de fer simplement per raons de justícia distributiva o amb més rotunditat per tal que demostraren un concepte més equilibrat de la solidaritat.

Vosté sap molt bé, com ho sabem tots, que per a 1994 l'àrea metropolitana de Madrid rebrà 2.453 milions de pessetes i la de Barcelona, ja extinta, que ni existeix, 6.084 milions, mentre que el Consell Metropolità de l'Horta es queda una vegada més sense finançament. A nosaltres esta situació ens pareix denigrant. A vosté, senyor president, pareix incomprendible que no, perquè encara no li hem escoltat dir res ni prendre cap mesura política per a canviar-la.

Senyores i senyors diputats, ha constituït per al nostre grup, i segueix constituint una preocupació molt important, l'abastiment d'aigua en condicions de quantitat i qualitat adequades per a la nostra comunitat. Sobradament ha quedat palés la mateixa en esta Cambra. Els valencians necessitem tindre la seguretat que el Pla Hidrològic Nacional arregarà les nostres demandes. L'aigua ens és vital a nosaltres per a l'agricultura, per a l'oferta turística de qualitat i per a l'habitual i quotidià consum humà. Però fixe's bé i entenga'm el que li dic: no sols ens és necessària als valencians, és imprescindible per al conjunt dels espanyols que arribe l'aigua a la Comunitat Valenciana. Hauria vosté de situar esta reivindicació entre les seues prioritats de govern. Li proposem que participe més activament en la política hidrològica de l'Estat, exposant els criteris, ací unànimement expressats, aconseguint que es tinguen en compte abans d'aprovar els programes i no quedant-nos fora, com quasi sempre ens passa, havent d'anar després a veure si ens ho modifiquen.

I, senyor Lerma, parlant d'abastiment d'aigua i d'infraestructures hidràuliques, ens obliga vosté, i els successius governs del PSOE, per la seua insensibilitat, per la seua caboteria i el seu menyspreu cap a les justíssimes reclamacions dels afectats, a parlar del sangnant assumpte dels damnificats per la rotura de la presa de Tous.

Des del principi, i ho saben tots molt bé, i ho sap vosté també, des del principi Unió Valenciana hem denunciat la trampa que constituïa la via jurídica i hem reclamat una i mil voltes la solució per la via política. Vosté, "erre que erre" contra l'evidència, sempre ha intentat llevar-nos la raó i no ho ha aconseguit. Els fets han vingut a ratificar-nos-la. Després de totes les vicissituds, es demostra que la justícia no pot resoldre un tema que excedeix dels seus propis mitjans. A la vista estan els resultats. Per això, per tal de donar-li una altra oportunitat, per tal que puga ficar-se a favor d'eixos milers d'afectats, dels qui vosté també és president, com a president de la Generalitat, proposem amb la màxima responsabilitat i amb la seguretat d'estar fent el que pertoca, exigir al Govern central la promulgació d'una Llei de crèdit extraordinari amb la dotació econòmica suficient, que pal·lie d'una vegada per totes i done complida satisfacció a les demandes dels damnificats.

Senyories, especial interès té per a nosaltres en este debat de política general la situació de l'educació en la nostra comunitat. Posem de manifest que el desglossament en dos departaments, educació i cultura, no ha servit per a posar ordre en el complicat teixit de la política educativa que segueix fent-se intuitivament, de forma improvisada, i amb actuacions més bé d'imatge que acaben fracasant per falta de consistència.

Si ens centrem en les infraestructures universitàries, des del Grup Nacionalista Unió Valenciana sol·licitarem en este mateix debat, ja fa dos anys, la construcció d'una nova universitat: la Universitat Autònoma de València, a través de la qual incorporar innovadors plans d'estudi, servint al mateix temps per a desmassificar els *ratios* existents en l'actualitat. Vosté, senyor Lerma, vosté personalment, en aquell debat va desqualificar nostra proposta fins i tot titllant-la d'inacceptable, perquè no considerava necessària eixa nova universitat. Ara, quan ja, com sempre, estem fent tard, el seu conseller parla de la necessitat de dues noves universitats, una per a València i altra per a Alacant. ¿Com s'entén això si no és des de la descoordinació de l'acció de govern? No li haguera costat a vosté res haver fet cas, com tantes voltes, i assumir la nostra proposta i ara, no sols no quedaria vosté en entredit com està quedant, sinó el que és més important, per al món universitari valencià haguérem guanyat dos anys de temps a la història.

Si ens fixem en l'ensenyança no universitària, ens trobem que els greus problemes que es deriven de l'aplicació de la Logse, de la falta de claredat d'objectius en la implantació de l'Educació Infantil, en la inexistència d'una llei que regule clarament l'Educació Permanent d'Adults o de la Formació Professional, que segueix sent, a pesar de la demanda, la menys afavorida del sistema educatiu valencià. A pesar que tots els sectors implicats han reclamat, hem reclamat una i mil vegades, la seua importància de futur. Vosté ha dit este matí simplement: «Se presentarà un Plan de Formació Professional. Habrà un centro en cada comarca». En quina comarca, senyor president? Ja ha fet vosté la Llei de comarcalització? Ho acordarem en estes Corts la legislatura passada. De moment encara no ens l'ha duta.

Des del nostre punt de vista, la seua utilització de la política educativa des de paràmetres partidistes, els impossibilita preocupar-se d'atendre les necessitats i les característiques específiques del nostre sistema educatiu. La política educativa que des d'Unió Valenciana proposem, és aquella que no es perd en operacions de maquillatge, sinó que serveix per a donar compliment a les aspiracions de la societat que la finança a través dels impostos. Per això, en repetides ocasions hem sol·licitat l'elaboració del mapa escolar valencià, perquè és bàsicament necessari per a qualsevol programació. Però lamentablement sempre hem trobat com a resposta la seua ne-

gativa i la constatació d'una patent falta de voluntat per part del seu govern a impulsar-lo. Tinga vosté ben clar, i el seu conseller, que sense mapa escolar i sense finançació, és impossible aplicar la Logse a la nostra comunitat. I això representa un fracàs extraordinari per a la seua actuació de govern, que va a fer de dita aplicació paradigma del compliment de la política educativa del PSOE.

Senyores diputades i senyors diputats, no es pot entendre una visió completa de la situació global de la Comunitat Valenciana si no fem una valoració dels assumptes referents a la nostra cultura i al nostre idioma valencià. És evident, i per tant innegable, que tant la nostra autonomia com estes Corts Valencianes, representació de la mateixa, tenim com a un dels fets diferencials respecte les demés autonomies els aspectes culturals i lingüístics propis dels valencians. Per això ens estranya, encara que no ens sorprén, l'escassa atenció que vosté, senyor president, i el seu govern, dediquen a la defensa d'estos dos conceptes consubstancials en la nostra personalitat. És trist que així siga, però una volta més, en esta com en la resta de les seues deixacions i absències polítiques com a president de tots els valencians, no sols assenyalem els seus incompliments, sinó que li demostrem, com durant tot el discurs hem estat demostrant, no que fem propostes sinó que ja les hem fet; que fem propostes que manifesten a la societat valenciana proposicions que si vosté haguera acceptat, cosa que no ha fet, millor ens aniria a tots els valencians. En este com en els altres temes. No sols li les proposem, sinó que ja les hem proposat i vosté no les ha acceptat.

En eixe sentit i per a fer realitat eixos objectius, ja proposàrem que es realitzara una campanya de difusió del valencià a l'estat espanyol i en els distints organismes internacionals. Sol·licitàrem també davant d'esta cambra que l'idioma valencià formara part de la Carta Europea de les Llengües Minoritàries. Vostés votaren en contra. Ja veuen el que està passant. Proposàrem que es regulara la documentació en bilingüe en totes les administracions ubicades al territori valencià. Així, com una proposta que seguim pensant és interessantíssima, i que de no fer-se, seguirà el seu govern tenint-ho com a una assignatura pendent, com és la realització d'un congrés per a la llengua valenciana.

Igualment, han sigut preocupació constant del nostre grup, actuacions específiques en matèria de protecció i millora del nostre patrimoni artístic, culminant el nostre interès en la proposta que s'elabora la Llei valenciana de patrimoni historic-artístic. Curiosament vosté este matí la torna a anunciar. No l'anuncie tantes vegades; porte-la que ens fa molta falta. Ara, en este debat i en les seues resolucions és hora, i així ho fem, de proposar-li a vosté i a la resta de grups de la cambra, que les Corts Valencianes recolzen, davant el govern central i de les institucions comunitàries europees, la candidatura de la ciutat de València com a capital cultural europea de l'any 2.000. Una iniciativa a través de la qual, des de la ciutat de València en representació de tota la Comunitat Valenciana, podem avançar cap a la revitalització i recuperació de la nostra identitat cultural com a poble.

Senyor president, vosté sempre ha sigut molt afeccionat a esgrimir, com a bandera política, el concepte de la societat de benestar. Nosaltres també. Però perquè s'acomplisca realment i que no siga un reclam enganyós per a confondre a la societat. I no pot haver societat de benestar, si l'estat de la sanitat deixa pocs motius per a la satisfacció. Ens trobem en una situació sanitària en què l'augment de les llistes d'espera motivada per l'amortització de places de metges especialistes —no per les noves expectatives—, que ha dit vosté este matí, que hi ha més llistes d'espera perquè com la sanitat funciona bé la gent s'apunta més. Mire, no, si u no està mal no es fa malalt

perquè els hospitals siguen molt bons. La realitat de per què augmenten les llistes d'espera és perquè s'amortitzen places de metges especialistes. I això és preocupant.

Per a pal·liar esta problemàtica, des d'Unió Valenciana proposem un augment dels llits hospitalaris i una millora en la gestió que s'adapte a les necessitats d'un sistema modern de sanitat pública. Proposem una política sanitària que incentive la motivació entre els professionals de l'assistència sanitària, que en absolut estan motivats, fugint de les contractacions irregulars i eliminant els injustificables retalls pressupostaris que es produeixen. És imprescindible millorar el sistema de cita prèvia i desenrotllar polítiques coherents que milloren l'assistència i eviten el deteriorament de la qualitat del servei. Haurà vosté de preocupar-se més per la política sanitària; del contrari, si segueix deteriorant-se, ens conduirà a la societat de malestar.

Senyores diputades i senyors diputats, és evident que des del Grup Nacionalista Unió Valenciana, coneguem la realitat del nostre poble. Que hem fet i seguirem fent propostes dinàmiques, que ajuden a la societat a eixir de la crisi en què es troba. Que en absolut volem contribuir al «dermisme». Al contrari, estem disposats a contribuir perquè en el futur obtinguem uns resultats més positius en analitzar la situació dels distints sectors socio-econòmics valencians, pel que anunciem el nostre compromís per aconseguir unes expectatives de recuperació.

Som conscients que la Comunitat Valenciana sols eixirà endavant si som capaços entre tots de generar projectes ambiciosos i il·lusionants. Sempre hem actuat en esta cambra responnent a un objectiu de millora i de contribuir al relleu de la nostra comunitat. Les nostres propostes les oferim com a iniciatives per a fer possible que els valencians progressem al nivell dels pobles d'Europa més avançats. Aspirem en el nostre compromís nacionalista a incrementar la qualitat dels servicis públics, sobretot els de caràcter social, apropant l'administració al ciutadà, fent possible l'organització territorial valenciana sobre la base comarcal, evitant duplicitats administratives —especialment la perifèrica de l'estat— i propiciant la recuperació de la consciència nacional com a poble valencià.

El projecte és ambiciós, l'esforç ha de ser de tots, ningú hauria de despenjar-se. Cadascú, des de les nostres particularitats, hem d'ajudar a aconseguir l'objectiu. El moment difícil pel que travessem ens obliga a intentar-ho. Els valencians serem el que entre tots vulguem. Des d'Unió Valenciana reafirmem que estem disposats a aconseguir-ho.

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor president, té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Per a intentar breument contestar a una proposta bàsica inexistent del Grup Parlamentari d'Unió Valenciana; i procuraré fer-ho ràpidament, a més. No serveix de massa insistir en què ja he proposat, ja he dit, ja he fet, i intentar rendibilitzar totes aquelles coses que s'han plantejat, perquè no s'han fet. Perquè bàsicament les coses que es proposen es proposen a destemps i sense cap justificació, i és clar, sense cap valoració econòmica que les possibilita. I per això mateix, doncs, jo crec que si u planteja des que fa deu anys que el que cal fer és tot el que es puga fer al món, doncs alguna vegada arriba l'oportunitat de fer-ho i lògicament u diu que ja ho havia plantejat.

Però per una altra banda, és perfectament coherent en un partit que, és clar, en este cas sí, ni tan sols pel referent exterior, té cap tipus de programa i tampoc cap tipus d'ideologia nacionalista. Sí de dreta, perquè vostés són un partit de dreta com demostren en cada ocasió que es plantegen conflictes d'interessos. El que, per una altra banda, em pareix perfectament legítim perquè els ciutadans valencians no han estat ben defensats per la dreta, i per consegüent era lògic que isqueren vostés. Jo crec que eixe és un tema que, naturalment, suposa i respon al compromís que vostés volen assumir, que per la meua part no tinc cap comentari a fer al respecte, i que em pareix perfectament legítim.

Sí volguera que en este debat de política general poguérem tindre raons, i en este cas sí li dic que en algunes ocasions hem tingut possibilitat de compartir acords, que sembla que són positius des del punt de vista de futur. Però no és el plantejament que vosté ha fet un plantejament raonable, des del punt de vista de qui vol col·laborar i plantejar alternatives de futur que puguen ser assumides per un govern que sí que aspira a defensar a la immensa majoria dels valencians. Els interessos de tots els valencians en moltes ocasions són contradictoris, i un partit xicotet com el de vosté no pot aspirar a defensar-los tots. Això és una cosa que no té *raonabilitat*, entre altres coses per això que li dic, perquè molts dels quals són contradictoris. Però no té massa importància, perquè vosté no se'ls sap quins són eixos interessos, i per això pot dir que els defensa tots sense cap problema.

I li diré perquè no se'ls sap. Dos temes concrets; jo crec que vosté té tanta habilitat com el dirigent del seu partit polític en fer uns números sense que responguen per a res a la realitat. Jo estic molt convençut que vosté es llig amb voluntat les xifres, i fins i tot recull xifres que des d'algun punt de vista tenen algun contacte amb la realitat, però no, és clar, amb la realitat que nosaltres estem analitzant. Les exportacions valencianes vosté no se les sap, perquè entre altres coses hi ha una fórmula nova de valoració d'exportacions i és difícil avaluar-les regionalment i en el moment concret que estem analitzant. I vosté, totes eixes xifres que ha donat, si diu que les ha tret d'una publicació de la Conselleria d'Economia, jo li dic que no, perquè no responen al procés d'exportació d'este moment de la Comunitat Valenciana. I no li les done perquè jo, eixes xifres que vosté diu, adaptades al moment actual, tampoc les tinc i no les té cap altre, perquè no estan desglossades al nivell que vosté les planteja. No són certes, per consegüent, si són aplicades a este moment. Si són històriques, és possible que tinguen algun contacte amb la realitat, però certament en este moment hi ha un procés diferent i difícil d'avaluar d'on ixen cada una de les exportacions concretes, i per consegüent, en la Comunitat Europea, eixes xifres globals, sobretot tan regionalitzades com vosté les planteja, són molt difícils d'obindre.

Però li puc dir concretament les xifres que rebaten les seues amb tota claredat i rotunditat, que l'increment que tenim enregistrat de les exportacions per sectors nacionals en agricultura són un 23,88% nacionals, però dels quals, la participació de la Comunitat Valenciana és més del 27% del total. Per consegüent, és lògic pensar que la xifra d'exportacions ha sigut una xifra bastant important. En indústria són el 19% i escaig, del qual la participació nostra és l'11,53, però ja en els béns intermedis és el 27 i el 13, en el taulellet en concret és el 19,95 l'increment, i eixe sector representa en la Comunitat Valenciana el 59,42; en béns d'equipament el 14,49, i eixe sector en la Comunitat Valenciana és el 9,71; en automoció el 9,21, i això representa el 10%. No és tan alt, per tant, el tema de l'automoció. Per exemple, en la Comunitat Valenciana, en calçat som el 60% del sector, i les exportacions hem pujat més del 26%; en el moble som el 30% de sector i hem pujat

més del 21%; en el textil hem pujat el 24% i som el 16%; en el joguet hem pujat el 37%, i som el 34% del sector.

Són xifres, en definitiva, que revelen una quantitat d'intensitat en les exportacions, a més d'un tipus de béns que en estos moments són els que més s'estan exportant, i que reflecteixen una possibilitat millor de l'economia valenciana. Que en alguns altres casos evidentment hi ha altres xifres més roïnes, no em cap dubte, però la veritat és que este és un moment no per a escarafalls, però sí per a l'esperança, que a més, per una altra banda i en matèria d'economia, és el que els governs, i més un govern com el nostre, ha de transmetre a la societat. I ho ha de transmetre bàsicament perquè les seues competències i les seues possibilitats obliguen a l'esperança, a l'expectativa i a la facilitat, i la intervenció en el que són altre tipus de polítiques és francament reduïda, com vosté sap o hauria de saber.

Li diré una altra xifra més per a adonar-se que el que vosté diu és, com a mínim, molt dubtós. Jo tinc ací la superfície incendiada. Ja li he explicat que ha dit vosté una xifra que no és certa, perquè en la meua intervenció d'este matí he especificat el que era superfície poblada d'arbres del que no ho era, i molta de la superfície que s'ha tornat a cremar probablement s'ha cremat tres o quatre vegades estos anys, els anys de referència, la mateixa, el matollar, insistisc. Però de totes les maneres, si vol que posem altres mostres de govern, jo li puc dir quant es cremà en l'any 1978, per exemple, 75.000 hectàrees. En l'any 1979, 78.000 hectàrees. En l'any 1980, 28.000, ací tinguérem més sort. En l'any 1991, 31.000. En l'any 1982 ja foren 13.000. En 1983, 15.000. En 1984, 22.000. I en estos últims anys, efectivament, hem passat de l'any 1989, que també governava este president, 1.600 hectàrees a 23, 45, 25 i 30. La rapidesa en l'actuació ha pujat espectacularment; la superfície poblada d'arbres cremada ha disminuït significativament, i el nombre d'incendis, per desgràcia, no sols no ha disminuït sinó que s'ha incrementat, raó per la qual els elements de prevenció són fonamentals, i la implicació de la societat. I jo crec que este és un element molt important.

I citaré alguna altra qüestió que vosté ha plantejat. Crec que en els temes de política mediambiental vostés hauran fet moltes propostes, però *del dicho al hecho hay muy buen trecho*, y jo, certament, no solament no em crec la seua fe en política mediambiental sinó que més aviat tendisc a creure'm el contrari, pel que fan allà on governen. I tal vegada els servisca molt de coartada el plantejament que fan ací, però la veritat és que en altres llocs brilla per la seua absència. I ja sé que els interessa molt el tema de l'aigua, especialment el tema de l'aigua de Benifaraig i de Borbotó, però en les altres aigües tenen vostés plantejaments molt genèrics. Però per desgràcia, a l'hora de la realitat els plantejaments es concreten, excessivament tal vegada, en interessos particulars.

No obstant això, en la política hidrològica hem tingut un plantejament bastant clar i bastant contundent, com el tenim en totes i cada una de les qüestions que es plantegen que afecten no ja solament a esta comunitat, sinó a tota Espanya, perquè molta, pràcticament la totalitat de la nostra política econòmica i per tant la possibilitat de creació d'ocupació, està vinculada a la política macroeconòmica global d'Espanya i també a la política de la Comunitat Europea. I mentre vosté fa tota esta sèrie de qüestions de les polítiques, etcètera, etcètera, i es planteja totes estes coses que no són realitat fent estos cants de filosofia nacionalista que vosté no comparteix, nosaltres el que fem és de veritat procurar reactivar l'economia i ajudar les empreses. I lluny de plantejar eixes reivindicacions poc reals des del punt de vista competencial que vostés habitualment repeteixen sense cap compromís concret, nosaltres el que fem és intentar intervindre en la política econòmica nacional.

I li he de dir que els èxits brillen, naturalment, per la seua presència. Els èxits de la política nacional, des del punt de vista reivindicatiu d'este govern valencià, brillen per la seua presència, precisament, perquè és este govern valencià el que d'alguna manera ha induït un canvi important en la política econòmica des del punt de vista del recolzament de l'economia real, des del punt de vista del tema de comerç, des del punt de vista de recolzament a les Pimes, des del punt de vista del tipus de canvi, des del punt de vista dels tipus d'interés i de tot el que han sigut fonamentalment punts de vista diversos que en estos moments, com vosté podrà mirar en totes les presències en esta cambra, ha defensat el govern valencià i en estos moments es comparteixen globalment i des d'un punt de vista naturalment beneficiós per al conjunt de l'economia valenciana. No fem cants ni reivindicacions d'allò que constitueix el verb florit tradicional, però som prou més eficaços que les denúncies que vosté manté. Li diré una altra cosa: amb este tipus de denúncies que no són veritat, com les xifres que vostés plantegen habitualment.

Em dirà vosté quin és l'acord del GATT que perjudica els agricultors valencians? Espere sentir-lo. I em dirà vosté després quina és la competència deslleial de l'acord euro-magrebí? Espere sentir-lo també. I quant el senta, li diré: Molt bé, si vosté planteja que este és l'acord concret que s'ha obtés que els perjudica, estic d'acord amb vosté i estic disposat a defensar el contrari i ha intentar millorar-lo. Però vosté no se'l sap. Eixa és la qüestió que vosté planteja. És una qüestió pràcticament d'això, de reivindicació permanent sense analitzar realment en què. Com anavem a fer una altra universitat si teníem un *campus* per desenrotllar? Això és un tema, naturalment, perquè quan es plantegen les coses es plantegen a terme mitjà i llarg, i es planteja en una fórmula financera adient, perquè en cas contrari queda això, inútil i sense cap problema. I jo crec que este és un poc el seu plantejament habitual i en què no crec que hagen de canviar mai.

Per una altra banda, li diré i li reiteraré: recolzarem la capitalitat del 2000. Però crec que els que no la recolzen són vostés, perquè el que fan és negar la cultura amb els plantejaments polítics que vostés fan. I ens costarà molt convèncer a la resta del món que la capital cultural europea està regida per qui està regida en matèria de política cultural. La defensarem, assumim el compromís.

Jo crec que res més i moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Senyor Lerma. No té vosté cap dret ni cap legitimitat moral a fer el que acaba de fer. Cap legitimitat moral.

En l'any 1991, quan férem el discurs d'investidura, quan debatíem la seua presidència del Consell, vàrem fer un plantejament de línies globals de programa de govern, i va eixir vosté dient que com eren globals faltaven propostes. En 1992, debat de política general, férem una anàlisi detallada sector per sector amb propostes, i va eixir vosté dient que els havíem copiat el programa i que el que nosaltres déiem ja estaven fent-ho. En 1993, l'any passat, que férem un discurs de crítica denunciant deficiències, va eixir vosté com sempre: "victimismo, catastrofismo..." Home! I enguany, que hi ha un discurs ací amb un contingut..., vosté es pot riure el que vulga, però és un discurs que per a qualsevol que l'analitze és un discurs seriós, equilibrat, aperturista, real, sincer i amb propostes fetes i per fer.

Llig vosté i diu totes estes barbaritats que ha dit desqualificant-lo, que no les repetiré per no ferir la sensibilitat dels 211.000 valencians que ens han votat i gràcies als quals estem ací, representant-los a tots. "Un partido pequeño." Però que vosté què es pensa? Com a president de la Generalitat té tot el meu respecte, però com a diputat té el mateix dret que jo. I el seu grup amb 45 té el mateix dret que el meu amb 7. I vosté està ací on està pel sistema d'Hont, perquè vosté, cada un dels 45 diputats que té li costen 18.000 vots, i a nosaltres, els 7 ens costen 30.000 cada un. Si fera vosté un sistema electoral directament proporcional no tindria tanta força per a vindre dient que "un partido pequeño". No té legitimitat moral per a fer el que ha fet. Al contrari, pense que el que ha fet vosté és demostrar que és un president dèbil i poregós, perquè si estiguera fort no faria una desqualificació tan global. Haguera analitzat propostes i haguera dit: "En això tenen raó, en això altre no la tenen i en això de més allà estem disposats a parlar i a negociar." Per a què ha dit vosté este matí "confío en su apoyo y en su colaboración"? Així, com ha de tindre vosté cap suport ni cap col.laboració? El mal és que no ho paga vosté ni ho pague jo; vosté de mi i del meu grup por dir el que vulga. El mal és que de la seua actitud qui ho paga són els valencians. I els valencians s'adonen. Vosté ha estat molt bé. Vosté és l'herència de vosté mateix. Però algun moment hi haurà en què deixarà d'heretar-se. I a la millor aleshores s'en recorda de les paraules que hui ha dit ací.

L'Estatut d'Autonomia. Este matí deia vosté: "Ejercer en profundidad nuestro valencianismo". Com vosté s'atreveix a dir ací que l'Estatut és igual que el de les autonomies del 151? Que vosté, com a president de la Generalitat, pot dissoldre les Corts i convocar eleccions, com si que es pot fer a Catalunya, al País Basc, a Galícia i ara a Andalusia? A Andalusia en el mes de juny hi ha eleccions. Vosté va fer una reforma de l'Estatut, pactada amb altres, que ens obliga a fer-ho cada quatre anys l'últim diumenge de maig. Vosté no té el mateix Estatut d'Autonomia que tenen les comunitats històriques. Vosté no té el mateix finançament que tenen el País Basc i Navarra. Fins i tot vosté té competències transferides en l'Estatut que encara no estem utilitzant perquè no les ha reclamat. I el conseller que hui està absent -a qui també li agrada la prepotència com a vosté- d'Administració Pública podria parlar molt clarament d'una d'elles. A qui vol enganyar vosté, senyor Lerma? Vosté pensa que els valencians estem mecs? Tant de bó que tinguérem el mateix Estatut d'Autonomia que tenen els de la via del 151. La gent cada vegada més, quan ix algun altre president, diuen: "Aí, si nosaltres tinguérem un president com eixe!". I això a mi m'és igual que siga roí per a vosté, però el que em preocupa molt és que és roí per a l'autonomia i per a la nacionalitat valenciana.

Però és que a més, vosté sap que l'altre dia el president de Catalunya estigué amb el seu president en la Moncloa, i allí ja hi ha unes reivindicacions de noves competències, i vosté sap que està parlant-se en la comissió delegada de competències en ports, en aeroports, en costes, en gestió econòmica de la seguretat social i en l'Inem. I nosaltres no podem entrar ahí perquè per culpa de vostés, que feren una reforma on deien globalment "reforma de l'Estatut", que nosaltres proposàrem que es diguera sols "reforma de l'addicional i les transitòries". Perquè, com vosté molt bé sap, s'impedix que una vegada reformada alguna cosa es puga tornar a reformar en eixa legislatura, no podem estar, ni per voluntat política de vostés ni perquè formalment ens ho possibiliten, al mateix nivell de les negociacions que segur que algunes comunitats autònomes van a treure-li al seu partit com a conseqüència del seu recolzament. I vosté ens ha impossibilitat que això siga així.

Però, què li passa a vosté, senyor Lerma? El que li passa és molt clar. Que a vosté el seu concepte d'estat, enfascat en

les polítiques internes del PSOE, li ha anul·lat el concepte de president de la Generalitat. Ho mira més vosté... I a mi no em sap mal que vosté tinga un concepte global de l'Estat com el tenim tots, però el que sí em sap mal és que supedite vosté el concepte d'estat partidista al concepte de president de la Generalitat en representació de tots. És normal. També hi hagué un poc de suplantació d'allò que era el PSPV i el PSOE. Del PSPV i el PSOE algú d'esta cambra podria parlar més que jo. Però, en fi, com s'atreuix vosté a parlar de les expectatives de futur de l'autonomia i de l'Estatut si han signat un pacte autonòmic amb altres senyors que també tenen la mateixa responsabilitat, que en el seu apartat 6 impossibilita que l'Estatut d'Autonomia pugua tenir major quotes d'autogovern? Vostés i vostés signaren eixe pacte autonòmic que ens impossibilita encapçalar noves reivindicacions d'autogovern.

Però, en fi, no passa res. Vosté sempre té la raó. Vosté és un poc l'amo de la raó absoluta. Està vosté en la trona de la sabiduria. I resulta que per les seues deixades i el seu silenci, com no estem reivindicant en les negociacions, al final la idea que tenen dels valencians fora és que, com no estem, no som, i mai no comptem en ninguna negociació i mai no comptem en ninguna possibilitat de contrapartida.

Què queda, senyor Lerma, de l'esperit d'amnistia, llibertat i estatut d'autonomia? Què queda d'aquell esperit? Vosté, un president de Generalitat conformista, un president de la Generalitat que amb el recolzament i la integració del PSPV no fa només que venir ací a parlar en castellà? Això queda de l'esperit? La veritat és que difícilment el podem comprendre a vosté, senyor Lerma, i menys amb actituds com les que ha tingut hui.

I parla vosté que fem demagogia, fem demagogia amb xifres com les de l'atur i com les de l'economia. I vosté vol que jo li explique no sé què. ¡Home! No sap la satisfacció que em dóna explicar-li coses a un llicenciat en econòmiques. Encara que, com vosté no ha pogut encara exercir la seua professió, a la millor necessita les explicacions.

Si nosaltres vinguérem ací a fer demagogia, en el discurs haguérem utilitzat les xifres que dóna l'enquesta de població activa, que són mes dolentes que les de l'atur registrat en l'Inem. I nosaltres hem parlat de 308.000 aturats i hem parlat d'una taxa del 19,4. Quan, si haguérem utilitzat els altres per a fer demagogia, com vosté diu, per a ficar el dit en la nafra dels qui estan patint la situació de desocupació, haguérem vingut ací a parlar de 392.000 i del 24,7%, que són les xifres i les dades que dóna l'enquesta de població activa.

No diga que hem vingut ací a fer demagogia. Qui fa sempre demagogia és vosté. I ho podem demostrar, perquè sinó haguérem utilitzat les dades d'una altra manera. I hem utilitzat els menys sangrants per a la situació de crisi econòmica i de taxa de desocupació, simplement perquè vera que estàvem en una predisposició de no alamar i estàvem en una predisposició de buscar posicions conjuntes que ho pal·liaren.

A més, parla vosté de la situació de l'atur, de les mesures laborals, com si a vosté no li anara. Recentment hi hagué una vaga general. Vosté es pensa que la vaga li la feren a Felipe González? A vosté també li feren la vaga general. A vosté també li la feren. No parle ací com si vosté mai no tinguera res a veure amb el que passa. Quan no tenim la culpa els d'Unió Valenciana, té la culpa la societat civil, quan no els sectors socials, quan no... Sempre tira la culpa vosté als demés. Mire, en una hora que porten ací, ara, debatent, si la Comunitat Valenciana som el 10%, si hi ha 240 aturats al dia en la Comunitat Valenciana, en l'hora que portem vosté i jo ací, dient i acusant que allò que estem dient no és cert, en esta hora ja hi ha deu aturats més. I d'això la responsabilitat la té més vosté que nosaltres. No vinga acusant-nos d'allò que no és.

Parla de la satisfacció del sistema de finançament. Si el mateix conseller que té vosté al seu costat, en una posició que li honra i que nosaltres li aplaudim, va dir que la cessió del 15% era insuficient i que anava a provocar un dèficit en l'aportació de l'Estat a la Comunitat Valenciana. Però és que ací ha dit més. En eixos catàlegs, en eixos anàlisis de conjuntura econòmica que la Conselleria d'Economia ens trameta als grups, i que és d'on nosaltres podem analitzar i treure i comparar les dades que tenim per altres llocs, es diu que en l'any 92 la Comunitat Valenciana pagà 3.000 milions de pessetes en interessos de demora perquè no ens anticipava l'Estat les transferències que ens corresponia. Fins i tot vostés en el pressupost d'enguany han ficat una clàusula que diu que podran incrementar l'endeutament si segueixen arribant tard les transferències de l'Estat. Què ve vosté a estar ací satisfet? Satisfet de què? De què està vosté satisfet?

No em parle, no em parle dels pressupostos, perquè els pressupostos vosté sap de sobra que les xifres que hem donat de participació de les inversions globals de l'Estat en la Comunitat Valenciana són certes, certíssimes. I vaig a dir-li una cosa tan sols. Unió Valenciana presentà esmenes al pressupost de la Generalitat idèntiques que les presentades pel Grup de Convergència i Unió, idèntiques, amb el mateix text i quasi amb la mateixa quantitat, cadascú per a la seua comunitat. El PSOE recolzà les de Convergència i el PSOE votà en contra de les d'Unió Valenciana. I això sumava quasi 125.000 milions de pessetes, les inversions globals que es podien haver tret del pressupost general d'enguany.

Parla vosté de l'ajuda a les Pymes i l'atenció. Però si tots ho sabem, que són partides testimoniales i simbòliques. Si qualsevol empresari, qualsevol industrial que va en el mes de març a per subvencions ja la partida és zero, perquè tenen dotacions molt pobres. Sí queda molt bé en el pressupost, "partidas de ayuda", però tenen tan poca dotació que en el mes de març la majoria d'eixes partides són zero. I vosté ho sap.

Què parla vosté d'ajudar a les xicotetes i mitjanes empreses si vostés estan contribuint perquè hi haja una fiscalitat abusiva? Què parla vosté de l'ajuda si estan contribuint, fins i tot tolerant que hi haja una competència desleal per Ifema a les nostres fires comercials? Què parla vosté d'ajudar a millorar la situació de les empreses si no són capaços de contemplar la reinversió dels beneficis i segueixen gravant-los com si fóra un benefici net? Vostés no potencien que hi haja una reinversió dels beneficis. Si fins i tot un llaurador que fa un hivernacle ho consideren una inversió i li fan pagar i li fan tributar, què no serà d'eixes empreses que necessiten elements de tecnologia punta? Vosté parla que no està tot tan mal. Mire, xifres. Xifres, i el repte perquè torne a dir que eixes xifres són incertes. Si ho torna a dir segur que li passa com al fill de *Geppetto*, segur.

Mire, en nou mesos de l'any 93, 300 tallers de reparació d'automòbils tancaren. El 28% ha decrescut la matriculació de turismes en la nostra comunitat. Ja pot dir vosté com ha dit "queremos empresarios emprendedores". Com va a tindre vosté "empresarios emprendedores" si cada vegada li canvia les regles del joc, si no tenen unes regles de joc estable? Al final, què ens ha portat vosté després de tants anys? Vosté i el PSOE a nivell d'Espanya? Ens ha portat una societat acomodada, una societat de rendistes o de funcionaris. Han tallat vostés la iniciativa perquè no l'han propiciat, i damunt han impedit la inversió de capital estranger que vinguera ajudar-nos a la nostra revitalització.

Si a vosté mateix este matí, en un *lapsus linguae*, li s'ha escapat, quan li replicava a un altre grup. "Ustedes vienen aquí a proponer no sé qué, a ver si nos hundimos más", ha dit vosté, *Diari de Sessions* de hui. "A ver si nos hundimos más".

Lapsus linguae. Si vosté pensa que “venimos aquí, o vienen aquí o estamos aquí para ver si nos hundimos más” és perquè en el fons està reconeixent que un poc enfonsats estem.

Ha parlat vosté almenys de catorze programes, plans, futurs. Si no li queda temps. Si d'ací al 95 que queda de legislatura, com va a presentar vosté tots eixos projectes de llei? I a més, si encara no ha complit el desenvolupament de la Llei d'ordenació del territori? Si encara no ha complit allò dels Plans rectors d'ús i gestió? Si encara no ha complit una proposta que acordàrem ací per unanimitat, a proposta d'Unió Valenciana?

Veu? Veu com si? Ara em toca a mi ficar-me la medalla. En raó. Vosté se les fica sense merèixer-les. Ací s'apròva la proposta nostra, la Llei del consell agraris municipals que s'havia de presentar abans del mes de juny del 93. Encara no ha vingut, i el mes de juny del 93 creem que ja ha passat.

En fi, senyor Lerma, parla vosté també de la situació del GATT i del Marroc. Mire, el GATT ens beneficia perquè la diferència que hi ha entre el que no anem a rebre de subvencions i les poquetes ajudes que ens arriben és deficitària per a la Comunitat Valenciana. I, si no, que isca el conseller d'Economia o el conseller d'Agricultura i que ens desmentisca a nosaltres i a tots els representants dels sectors implicats que han fet eixes valoracions. Vosté no cal que isca a desmentir-nos perquè ja ho ha fet abans.

Ah! i el més graciós de tot és quan ens acusa a nosaltres d'insolidaris. Vosté sap que en la Comunitat Valenciana hi ha un poble que es diu Llombai? Vosté sap que perteneix a l'Àrea Metropolitana de València? Vosté sap que el Consell Metropolità de l'Horta, que està presidit per una persona del seu partit, va proposar, i l'Ajuntament de Llombai —que l'alcalde és d'Unió Valenciana—, per eixe concepte de solidaritat va acceptar l'abocador en terme de Llombai, perquè hi ha una ciutat molt gran que es diu València i una àrea metropolitana molt gran, on hi ha quasi dos milions de persones, que necessiten un lloc on abocar. I l'alcalde d'Unió Valenciana de Llombai digué sí a la solidaritat. I els regidors del PSOE en Llombai, d'acord amb algun altre irresponsable que hi ha per ahí, estan armant el canyaret precís perquè s'impedisca això.

Vosté vé a parlar de solidaritat quan a la mínima ocasió que tenen carreguen contra aquells que del nostre partit sí que estan fent accions de solidaritat. Hauria vosté de centrar-se una miqueta més quan ens desqualifica de la manera tan global com ha intentat desqualificar-nos. Però, en fi, parla vosté del retrocés dels valors ètics, precisament vostés; com si Guerra, o com si Valverde, o com si Roldán o com si les “fileses” diverses no foren del PSOE. Parla vosté com si... La majoria... No de tots, no de tots, hi ha persones en el PSOE que s'ho creuen de veres. Però hi ha “señoritos” de la *jet* que allò de les tres ces —canviar de cotxe, de casa i de companyera— els ha anat molt bé. I això no és estar a favor que no es retrodisquen els valors ètics.

Però, en fi, també ha parlat vosté de vertebrar la comunitat. Jo recorde a un president Lerma, no sé si serà el mateix, que va dir “que los invertebrados era unos animalitos que vivían muy felices”. Ara s'ha convertit vosté a la fe vertebradora. Per tant, molt bé, benvingut siga. Nosaltres estem en el mateix lloc des del principi.

Però, en definitiva, senyor president, i per no abusar més del temps, l'únic que li he de dir és que allò altre que m'havia preguntat —també li ho explique—, allò de l'acord euromagrebí, vosté sap que a través d'eixe acord euromagrebí s'estan potenciant productes que competixen en un pla de favor amb els nostres a l'hora de la seua exportació dins de la Comunitat Europea.

I no vull acabar, ja que vosté s'ho mereix, perquè hui s'ho

mereix... Ja li vaig dir l'any passat que algun dia li explicaria perquè els discursos els fa vosté en castellà i les rèpliques les fa en valencià. Pel següent, senyor Lerma: la legislatura passada hi hagué un discurs que vosté el va fer en valencià. El problema és que li l'escrigueren en un valencià que, quan vosté el llegia, s'enganxava. Per què? Perquè no és el mateix valencià del Grau que vosté sí que parla, i molt bé, en les rèpliques. I, mire per on, vosté seguix amb el castellà. I, mira per on, vosté obliga que els xiquets en l'escola aprenen un valencià que, quan vosté intenta llegir-lo, li s'enganxa i s'embolica. Està clar perquè parla vosté en castellà? Li vaig dir que li ho diria i hui s'ho ha merescut.

Què més vol de les explicacions de per què nosaltres considerem que s'ha de tindre una posició més reivindicativa? Perquè ni tinguérem res a veure en el 92, perquè vosté va prometre ací que “seríamos objetivo 93”, i no ho fórem, i perquè tampoc no hem pintat res en el 94. I el més lamentable d'açò, senyor Lerma, no és que vosté i jo discutim. Al final vosté dirà com sempre: “va! 45 a 7”. El més lamentable d'açò és que per la seua actitud la gent està començant a pensar que l'autonomia no val per a res. Vosté, amb la seua pasivitat, amb la seua inactivitat, està transmetent als valencians que per a què servix l'autonomia. I això és molt greu.

De tota manera nosaltres, malgrat les seues desqualificacions, seguim en la mateixa línia que hem dit en el discurs, proposant i oferint aplegar a solucions i a acords per a millorar la situació socio-econòmica i per a fer que les xifres de desocupació no siguen tan dolentes. I estem ací perquè ens creem la Comunitat Valenciana i ens té igual estar al costat d'uns que d'altres, perquè en el 95, senyor Lerma, Unió Valenciana tindrà molt a dir amb qui seu en eixa butaca; i els valencians ens ho agrairan. Segur, segur que en el 95 els valencians sí que saben que qui haja de seure en eixa butaca serà perquè abans complirà les propostes que Unió Valenciana, des del seu nacionalisme modern i integrador, proposarà. I, qui no ho faça així, no seurà en eixa butaca. A la millor aleshores es penedeix.

Moltes gràcies, senyor president. (*Aplaudiments.*)

El senyor president:

Senyor president, té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Gràcies, senyor president.

Es mereix vosté que li conteste amb el mateix to en què, per una altra banda, ha fet la primera intervenció, però no ho faré perquè encara hi ha diferències, i no precisament de classe, sinó de responsabilitat. I jo sóc president i vosté no ho podrà ser precisament per este tipus d'actituds que manté. Perquè vosté insulta, de vegades, moltes, quasi sempre i, per altra banda, estic acostumat a escoltar-ho també del seu grup en moltes ocasions, i afortunadament jo no li conteste en el mateix to, perquè la responsabilitat meua ha de ser naturalment ben diferent a la d'un grup com el de vosté. Que, per altra banda, i en el que són els seus electors, i també en el persones que el componen, té tot el respecte del món per la meua banda. I el continuarà tenint a pesar que en moltes ocasions vostés no se'l mereixen. Els seus electors és altra cosa. Però les coses que diuen, les coses que diuen es fan mereixedores d'altre tipus de contestacions. I el que, és clar, té este tipus de plantejaments ha de tenir més correja per a aguantar que li contesten igual o almenys més talant democràtic o més tolerància de la que vostés mantenen quan li conteste en un to semblant, però molt més moderat, del que vosté planteja en les seues intervencions. I eixa és una de les coses que arranxa ja en els seus orígens molt dels plantejament que vostés fan hui: la

falta de tolerància amb els criteris discrepants dels demés, el pensar que tenen vosté la patent del valencianisme, el fer creure que els valencians són només el que vostés diuen, quan nosaltres no sé quin tipus de partit gran o xicotet som, però jo sóc el president de la Generalitat, que representa a tots els valencians, que exerceix de president de tots els valencians i que vol que es toleren entre si, independentment d'allò que signifiqui la diversitat de les seues posicions, que és el que pot fer avançar i enriquir a una societat plural com la nostra. I el pluralisme és un dels projectes fonamentals a defensar des de la democràcia. I, naturalment, el pluralisme exigeix la tolerància i el respecte a les opinions dels demés. I en això no mostra vosté massa bones actituds. I jo crec que això, em perdonarà vosté, que eixa legitimitat moral que vosté em nega la tinc i la reivindique per a mi i per a tots els valencians per tal de poder continuar fent-ho, perquè eixe és el suport bàsic de la democràcia i de qualsevol tipus d'opinió. I modere's vosté en el llenguatge si no vol que li contesten igual, encara que jo, com dic, perquè sóc el president de tots els valencians, no ho farà en el mateix to.

Vosté ha intentat ací, de nou, plantejar una sèrie de xifres gens relacionades amb la realitat actual. Gens. I, és clar, tampoc se sap vosté l'enquesta Epa última, perquè no ha eixit encara. Però, quan isca, anirà millor. Però és igual, perquè la diferència entre una o altra no deixa de ser un reflexe exactament igual de la realitat. El problema està en comparar una amb la mateixa i no una amb l'altra. I eixe ens donarà un reflexe de com evolucionen les coses i si van a positiu o a negatiu. I jo li dic que hi ha indicadors que van a positiu, que són els tipus d'interés, que és la inflació, anual naturalment, i no la de mes per mes, que no té més valor que ser una dada afeble, i naturalment també moltes de les coses que signifiquen les possibilitats de les nostres empreses, i en concret les exportacions.

Dóna vosté la dada significativa de nou mesos de venda de vehicles. Naturalment. I per què no en dóna 10, 11 ni 12? Doncs, probablement, perquè no els té. Però, a més, vosté sí que sap que l'últim mes s'ha incrementat la venda de vehicles un 28%, res menys, a nivell d'Espanya. I vosté sap també que eixes xifres cal prendre-les amb moderació. Perquè, efectivament, és veritat que en l'any anterior havia crescut molt i, per consegüent, eixe increment és relatiu. Però hauria estat pitjor si haguera sigut decreixent. I no. Ha pujat respecte a l'any anterior un 28%. Fixe's vosté com l'indicador, que no vol dir res més que el que diu, és molt diferent als nou mesos que vosté utilitza, doncs segurament perquè s'ha llegit fins ahí i no res més. Però és igual.

Continua, a més, sense dir per què. Perquè naturalment no ho sap. Quin és l'acord del GATT que perjudica els agricultors? Tampoc sap vosté quina és el competència deslleial de l'acord euromagrebí. I és igual, perquè continuarà dient exactament el mateix. I, quan vosté ho sàpia, intentarem discutir-ho i arribar a acords, si podem defensar el contrari. I, quan vosté vinga a dir-nos-ho, no es preocupe que ja ho haurem fet segurament. L'èxit d'un acord com este, reivindicat des d'una comunitat autònoma en la negociació del comerç mundial, suposarà vosté que no depén de l'espenta que li possem nosaltres. Però, naturalment, no es preocupe que tota l'espenta que siga necessària la possem i la continuarem possant. Com l'hem possada en tot allò que ha significat intents d'anar millorant la situació d'Espanya i d'esta comunitat. I, és clar, en esta comunitat s'han millorat 5 punts, s'han recuperat 5 punts de renda respecte a Europa, s'ha incrementat extraordinàriament la renda nacional i s'ha fet l'esforç inversor més gran de la història d'Espanya i d'esta comunitat en els anys que estem governant. Ja sé que hi ha molt d'envejós i que sempre diuen:

"si jo tinguera aquell president..." Però això mateix que els passa a alguns de vostés, en aquest cas amb mi, segurament a altres, en altre lloc, també els passa. Perquè a la gent el que li passa sempre és que vol el que no té, perquè el que té ja ho té segur. I jo crec que eixe és l'element substancial que diferencia unes opinions d'altres. Però no es preocupe vosté perquè eixe és un tema que cada quatre anys es revalida i que no hi ha cap inconvenient i, per suposat, no podria haver-lo, perquè la voluntat popular és el que és sagrat i és el que cal respectar a eixe respecte.

I no es preocupe vosté tampoc per allò que fan els altres. Ja sé que el tema de la fixació dels catalans és per a vosté important. Però jo li diré a vosté que, naturalment, qualsevol president autonòmic d'Espanya s'entrevista amb el president del Govern, i perquè jo a més tinc més facilitat per ser un president del govern que coincideix més políticament amb el govern d'Espanya, doncs tinc més facilitat per assabentar-me de les coses que es plantegen i les coses que no es plantegen i les coses que són possibles i les coses que no. Jo demane les que crec que són necessàries, no les que crec que són possibles. Les que crec que són necessàries. I, és clar, les que crec que són necessàries estan absolutament plantejades i poc a poc crec que les anem arreglant. I així, amb este govern, firmarem, perquè ja ho hem tingut en els pressupostos, un acord de finançament per a les nostres obres del metro, que no estaven. I, és clar, serà molt important el finançament de l'àrea metropolitana. Però a mi les obres del metro, en conseguir una participació que no tenia, m'ha semblat especialment important des del punt de vista reivindicatiu, encara que vosté o alguns dels qui diuen que jo ho faig tan mal no s'hagen enterat.

A mi en este moment m'interessa bàsicament intentar cobrar el que ja em deuen, no el que he d'aconseguir en expectativa —això del que vola i tal—, sinó el que ja em deuen. I en eixe sentit li he dir que no només estic jo, estan totes les comunitats autònomes i està el propi Estat. Perquè, quan hi ha crisi, els ingressos baixen i costa més de finançar. Però, no obstant això, tenim compromisos concrets ja en marxa per a poder cobrar més ràpidament. I tenim una fórmula aconseguida per a participar en les fórmules també en els ingressos de l'Estat. I, per consegüent, és evident que hem millorat substancialment la nostra situació.

Tenim, a més, en marxa un procés de reivindicació que fa referència a l'aplicació del Feder, no només a les zones de l'interior de la nostra comunitat, sinó també a tota la franja litoral d'esta comunitat. I també, en este cas, el Ministeri d'Economia i el Govern d'Espanya ens està recolzant per a intentar aconseguir-ho a Brussel·les. Tenim una participació nova, diferent, d'allò que són els recursos Feder, que s'ha incrementat en este cas, perquè nosaltres ho hem aconseguit, ningú s'ha enterat problament, però ho hem aconseguit en negociacions amb el govern, sense fer grans escàndols, però ho hem aconseguit, i, per consegüent, tenim millor posicionament que teníem fa un parell d'anys i fa un parell d'anys millor que la que teníem fa quatre. I, a poc a poc, anem progressant d'una manera bastant favorable i més ràpidament que aquells que criden molt, però que normalment trauen moltes poques coses.

Li agràies el tema de Llombai. Jo crec que eixa és una fórmula de responsabilitat que beneficia a un municipi, fonamentalment gestionat per Unió Valenciana i pel Partit Popular, però que, en qualsevol cas, ens beneficia a tots, ens beneficia a tots. I crec que este tipus de fórmules de solidaritat són indispensables portar endavant i crec que este procés cal negociar-lo i, potser, este ha sigut el problema. Però, en tot cas, no li càpia cap dubte que en el que siguen fórmules de corresponsabilització i de solidaritat ens tindrà disposats a parlar i a negociar sempre, sempre.

I crec, i acabaré —perquè ja crec que em faria massa llarg també— dient-li que normalment quasi sempre parlo en valencià per cortesia amb la persona que ha d'intervenir després de mi, normalment. I no sé, si per sort o per desgràcia, en tots els debats de política general que he tingut ocasió de fer amb els representants del grup que parla abans de mi o després de mi, sempre ha parlat en castellà el qui m'ha seguit. Per consegüent, per cortesia, ho he fet en eixos termes. I no vol dir això que em sembla mal parlar en castellà, perquè el castellà és una llengua meua, també de tots els valencians i un patrimoni universal d'Espanya, i em sembla positiu utilitzar-la i defensar-la, independentment que faré tot el possible per recuperar al màxim el valencià. I no confondre a l'opinió pública dient que estic ensenyant altra llengua, sinó que insistiré que estic ensenyant el que estic ensenyant: el valencià, per a fer possible que la gent aprecie una cosa que és patrimoni col·lectiu dels valencians i de tota Espanya, perquè forma part de la riquesa nacional: les seues llengües.

Res més i gràcies.

El senyor president:

Se suspén la sessió durant un quart d'hora. La presidència crida els portaveus un moment.

(Se suspén la sessió a les 18 hores i 20 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 55 minuts.)

El senyor president:

Il·lustres Senyors Diputats, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida té la paraula el senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories. Senyor president del Consell.

Realment el nostre país i Espanya està immers en una situació enormement complicada i preocupant, que exigeix reflexió, anàlisi i decisions que contribuïsquen a transformar eixe entorn físic, econòmic, polític i social en una perspectiva de més seguretat i benestar per a tothom.

La reactivació que vosté, senyor president, anuncia i que ha anunciat este matí no passa, des del nostre punt de vista, en aquest moment de ser un desig sense factors objectius que l'aval·len, però la compremem des d'eixe optimisme que jo crec que tenim també en la responsabilitat de transmetre en este moment de dificultat al conjunt de la societat valenciana.

Des del darrer debat de política general s'han produït esdeveniments d'indubtable interès i que per a nosaltres, Esquerra Unida, estan, per a bé i per a mal, en l'origen d'aquesta situació: el pacte per l'ocupació d'abril passat, les eleccions generals, la remodelació del Consell, els pressupostos de l'Estat i de la Generalitat, la vaga general del passat 27 de gener. També la pròpia realitat Europea i internacional on es produeixen els fenòmens econòmics, polítics i socials que ens afecten directament per la nostra condició d'uropeus.

Però una dada vindria a resumir i resumeix l'enorme preocupació i angoixa dels valencians i de les valencianes en aquest moment: l'atur, la desocupació, enorme en el conjunt d'Espanya i encara més greu en el nostre país. Desocupació i inseguretat en el treball. Una desocupació que és la conseqüència d'una economia que és incapaç en aquest moment de generar ocupació i de generar expectatives d'eixida solidària a la crisi.

Nosaltres, en aquest debat de política general, conscients de les limitacions d'un parlament i un autogovern com el nostre, però coneixedors també de les possibilitats d'intervenció política de la Generalitat en altres instàncies de l'Estat i

d'Europa, i sobretot de la possibilitat d'intervenció amb una política econòmica i pressupostària pròpia, volem oferir una reflexió des del camp de l'esquerra que, bàsicament d'acord amb les apreciacions i exigències fetes pels sindicats per a una altra política econòmica i social, situe els esforços de la Generalitat i de tota la societat valenciana en la línia d'avançar en la construcció d'un teixit productiu que assegure la generació d'ocupació estable suficient per al benestar general.

Afrontar l'exida d'aquesta crisi tenint en compte els aspectes conjunturals i estructurals, i fer-ho amb la voluntat de reforçar la solidaritat en el moment que més ho necessitem determinats segments de la població, exigeix l'esforç i el sacrifici equilibrat segons les possibilitats de cadascú, però sobretot exigeix un ample consens social que en estos moments entenem està trencat, i està trencat en favor precisament dels qui més haurien d'aportar. I entenem que aquest moment exigeix, com deia al principi, altra política econòmica i social.

Jo crec, senyories, senyor president, que els sindicats valencians i a nivell de l'Estat han donat sobrades proves de responsabilitat en esta crisi assumint sacrificis per a tots els treballadors i treballadores en favor d'aquells i aquelles altres que no tenen un lloc de treball; i que és fonamental recuperar i construir un clima d'enteniment i consens sense el qual no serà possible eixir de la crisi generant ocupació i augmentant la solidaritat. No treballar en aquesta direcció de recuperar els marcs de diàleg i concertació suposaria pagar un preu molt alt en inestabilitat social i sens dubte tindria efectes negatius per a tota la societat i per a l'esquerra. Per a tota l'esquerra. Al temps que representaria un despreci a la Constitució i als Consells Econòmics i Socials.

La Generalitat Valenciana, cadascun de nosaltres, sense pretensions de suplantar ninguna legítima representació institucional, però amb la voluntat ferma de contribuir a la recuperació del consens social, hem d'apostar públicament per expressar la nostra opinió política a favor de la negociació i l'enteniment entre el Govern central i els sindicats; entre els grups parlamentaris del Congrés i els sindicats. Espanya no ha de ser també en açò diferent. Una vaga general com la que s'acaba de produir no pot liquidar-se amb una visita de cortesia i únicament pot tindre una eixida democràtica: el diàleg i la negociació. Esquerra Unida reclama eixe diàleg i reclama que vosté, senyor president, com a responsable de govern d'una comunitat on l'atur i la crisi es pateix amb més intensitat, eixigisca també del gover central que s'avinga a negociar amb els sindicats la reforma del mercat laboral i el canvi de la política econòmica i social, causa de la vaga i de l'actual malestar.

Des d'Esquerra Unida hem vingut reclamant des de fa anys un canvi en l'orientació de la política econòmica cap a l'esquerra i vostés igualment han vingut insistint en unes opcions que, al nostre entendre, cada vegada més, s'allunyen del model desitjable des dels valors que han de presidir les opcions d'esquerres i progressistes.

Després de les eleccions generals del 6 de juny esta tendència de l'administració central entenem que ha accentuat, s'ha accentuat amb una política d'aliances amb les forces conservadores de Catalunya i d'Euskadi que els condiciona evidentment.

El 27 de gener els treballadors i treballadores d'este país i els sectors socials que donen suport a les forces polítiques d'esquerra, majoritàriament, feren una vaga i es manifestaren massivament reclamant eixe gir de la política econòmica i social cap a l'esquerra. Jo estic convençut, senyories, que l'opinió de totes eixes persones no era una opinió ideològica, sinó que responia a una profundíssima preocupació i expressava el rebuig a una política econòmica i social que ens ha

dut a altíssimes taxes d'atur que patim; unes persones que veuen com augmenta la precarietat de les noves contractacions o com es retallen conquestes històriques desregulant unes relacions laborals sense que ningú no assegure per a res que els sacrificis que es fan serveixen realment per a generar ocupació estable. I jo afegisc: no serveixen ni tan sols per aconseguir els objectius macroeconòmics: reducció del dèficit públic i inflació, com ens mostren les darreres dades del mes de gener. A hores d'ara la consecució de l'objectiu sobre dèficit previst al Pla de Convergència aprovat pel govern d'Espanya es veu del tot punt irrealitzable i la modificació del propi Pla es ja un secret a veus. Estarem en línia del que passa en altres països de la Comunitat Europea.

Esta política de l'administració central, compartida i acceptada pel seu govern, senyor president –tal com vosté manifestava en el seu discurs d'este matí, per cert, avalada també pel PP i per Unió Valenciana en les seues opcions econòmiques fonamentals– entenem que és una política injusta, insolidària i fracassada, si més no, en la generació d'ocupació i cada dia en són més els qui opinen, des dels sindicats, però també des del seu propi partit i des del meu partit, caracteritzant aquesta política de liberal-conservadora. No es pot negar l'evidència durant massa temps. I duem massa temps veient com a resultats, entre d'altres, d'eixa política en l'àmbit de l'Estat una taxa de desocupació que supera el 22%, que en el cas concret de la Comunitat Valenciana tradicionalment estem sempre dos punts per damunt de la mitjana de l'Estat. Les dades fetes públiques despús-ahir entenem que són realment un desastre i demostra la ineficàcia de la flexibilització del mercat laboral o l'abaratament del despatxament per a la creació d'ocupació. Determinats empresaris xifren eixa flexibilització en allò de l'acomiadament del despatxament lliure les possibilitats de generar ocupació. Ja hem tingut experiència en el primer mes d'aplicació d'eixa flexibilització del mercat laboral. Quina ha estat la resposta del propi mercat a l'hora de generar ocupació o desocupació en aquest cas? Igualment els salaris, i en conseqüència també les pensions en el País Valencià, estan dos punts per baix de la mitjana i 4 punts per damunt estem en la precarietat dels llocs de treball. I açò de vegades presenta dificultats evidents, com la que estan patint en aquestos moments els treballadors pensionistes de Fersa–Enfersa tancats a la catedral de Castelló, reclamant el compliment de l'acord d'aquelles jubilacions anticipades que varen signar al seu moment.

S'ha destruït una part del teixit industrial tradicional valencià, sense que noves fonts de producció i riquesa vinguen a substituir-lo. Els llauradors i ramaders, l'agricultura com a activitat econòmica està passant, potser, el moment, si no de major dificultat, jo sí diria de major desorientació i desesperança en el futur immediat. Estos són els resultats visibles, la conseqüència d'eixa opció de la política econòmica i social. I que és una política en gran part fracassada i d'evidents efectes antisocials on s'ha aplicat.

A esta situació ha contribuït eixa orientació econòmica i pressupostària, però que concreten cada dia –i estic d'acord amb vosté, no tota la responsabilitat és de la formulació d'una política econòmica o de l'aprovació d'uns determinats pressuposts– que concreten cada dia, com dic, els sectors empresarials i financers que, en lloc d'afrontar el repte de la competitivitat i convergència amb Europa de la nostra economia, superant amb inversions adequades els desequilibris estructurals, prefereixen refugiar-se en l'anomenada economia especulativa. En lloc d'afrontar la consecució dels factors de competitivitat de les economies europees, amb les que volem convergir –organització, formació, tecnologia, investigació, disseny, comercialització– xifren en la contenció de salaris, en

la flexibilització del mercat laboral –d'entrada, d'estada i d'eixida– en la demanda permanent per reduir el sector públic, l'èxit i la competitivitat de les seues empreses. I van aconseguir-ho perquè qui podria impedir-ho ni vol ni pot, segons les seues pròpies paraules.

Nosaltres entenem que aquesta no és la cultura de l'esquerra ni és tampoc la cultura històrica del partit que sustenta el seu govern, senyor president. Esta cultura de la dreta econòmica i política és la que s'ha endut el gat a l'aigua. Per ara i epere que per poc temps. Nosaltres, en tot cas, des d'Esquerra Unida no deixarem de fer allà on puguem eixe altre discurs de la racionalitat, de l'eixida progressista a la crisi i de la solidaritat. Eixa percepció és la que el passat dia 27 estava al carrer reclamant altre tipus de mesures i és la percepció que nosaltres tenim i sobre la qual s'hauria d'actuar per a generar una altra dinàmica.

El control del dèficit públic i el control de la inflació, que són dos objectius instrumentals importants, no es poden plantejar sobre la base de reduir les despeses en protecció social, la moderació salarial amb pèrdua de la capacitat adquisitiva o la privatització del sector públic de l'economia. En eixa filosofia s'emparen els governs conservadors i els resultats d'eixa política és més desocupació i més desvertebració social. I al final, és curiós, més dèficit, precisament allò que es volia combatre. En una situació de recessió com la que patim seria raonable dissenyar una política d'austeritat en les despeses corrents i incrementar la lluita contra el frau fiscal –del que vosté, en el seu discurs, senyor president, no ha fet cap referència–, incrementar eixa lluita per lliberar recursos necessaris per a les inversions productives. Nosaltres no compartim la reducció del recurs a l'endeutament. És clar que renunciar a este recurs en moments de crisi no és la millor solució. Els poders públics, totes les administracions públiques i en un pla concertat d'àmbit europeu, i d'això som ben conscients, difícilment podem dissenyar un pla propi des de la Comunitat Valenciana, ni tan sols des de l'Estat. El marc d'eixe possible pla de reactivació és el marc de la Unió Europea, com bé s'apunta al Llibre Blanc de Delors. I eixos poders públics, en eixe tipus de plans entenem que deuen contribuir en moments com aquest a impulsar la reactivació de l'economia per a generar ocupació i riquesa, per a combatre les desigualtats socials i augmentar la protecció.

Vosté sap, senyor president, senyories, que la Generalitat Valenciana soporta una càrrega financera que suposa el 3,7% dels recursos propis, la més baixa de totes les comunitats autònomes. No és mal tindre un càrrega financera baixa, perquè això permet en tot cas fer un plantejament raonable a partir d'eixa xifra realment baixa. Nosaltres entenem que seria bo un plantejament més decidit a incrementar els ingressos per deute que ens permetria destinar més recursos a polítiques socials i d'ocupació i la reactivació econòmica per accelerar en allò possible l'eixida de la crisi.

En els pressupostos del any 1994, que s'acaben d'aprovar, es fa justament el contrari en el que fa referència a l'endeutament. Es justifica la reducció del recurs a l'endeutament per rebaixar el dèficit públic i s'argumenta que eixa reducció és el resultat sobre el control que es fa de les despeses corrents que suposa un estalvi de 8.000 milions i que es destina a transferències de capital i inversions. Però aquest estalvi no és el resultat del control sobre eixa part de les despeses corrents que tenen a vore amb despeses supèrflues, sumptuàries, o amb l'estalvi d'interessos que suposaria per a la Generalitat rebre al seu temps les transferències de l'Estat, sinó que en gran mesura és el fruit de la reducció de les despeses de personal i de les transferències corrents, de manera que la congelació salarial dels funcionaris i les restriccions en despeses de pro-

tecció social de les transferències corrents es destinen a finançar les inversions privades sense cap compromís avaluable en la generació d'ocupació. I és important allò que dic. Nosaltres no estem en contra d'establir els mecanismes de suport perquè les iniciatives privades puguem tindre una eixida, però cal fer-ho amb compromisos avaliables en la generació d'ocupació. I per tant no avallem ni esta política ni la filosofia que la sustenta. La competitivitat de la nostra economia no la trobarem via preus congelant salaris, desregulant les relacions laborals, concedint subvencions a canvi de no res, de cap compromís, o fent la vista grossa davant l'economia de les empreses clandestines.

La competitivitat de l'economia valenciana, de la indústria, del turisme o agricultura cal basar-la en la innovació, diferenciació del producte, la qualitat, el disseny, en la cooperació empresarial, en la construcció de canals de comercialització propis, en una paritat de la pesseta no sobrevalorada com la que hem patit durant tants anys i que tant negativament s'ha mostrat per a una economia com la valenciana, amb una forta vocació exportadora i on el turisme representa la primera indústria del País, amb uns tipus d'interés baixos per a impulsar les noves iniciatives empresarials; just -des de nostre punt de vista- el contrari del que fan els qui alimenten el discurs de culpabilitzar els salaris, o a la rigidesa del mercat laboral, als treballadors i treballadores de la crisi econòmica i del creixement de l'atur, i insisteixen en buscar la competitivitat via preus basada en baixos salaris o en la precarietat de la mà d'obra. Eixa política, radicalment injusta pels costos socials que comporta, esta condemnada al fracàs, no és viable front a la competència que opera en eixe mateix plànol, per part d'altres països en vies de desenvolupament i ens allunya de l'Europa a la què volem convergir, i és la filosofia -la pràctica es d'aquells que la practiquen- però en tot cas és la filosofia que vostés emparen.

I estes consideracions de caràcter general no hem de considerar-les alienes als nostres interessos. Res del que passa i ens condiciona en l'àmbit internacional, europeu o estatal -que és qui tindria, des del nostre punt de vista, la major responsabilitat en aquestes qüestions- però res de totes eixes forces deu ser aliè a les reflexions d'aquesta Cambra. Però en aquelles altres on tenim la responsabilitat directa per ser titulars de les competències deuriem insistir en fer un diagnòstic acurat de la situació.

En abril, en abril passat, senyor president, se signà l'anomenat Acord per l'Ocupació entre el Consell que vosté presideix i Comissions Obreres i UGT. I es feu un esforç pressupostari addicional. Nosaltres, des d'Esquerra Unida -en el debat de pressupostos d'aquell any- ja ho havien proposat quan la discussió i ens alegràrem, sincerament, ens alegràrem d'aquell acord. Perquè, davant l'evidència del creixement de la desocupació, calia prendre una iniciativa d'aquestes característiques. Aquell compromís s'estenia a altres exercicis pressupostaris, en concret al d'enguany. I no entenem, senyor president, com davant d'una situació que és pitjor ara que ho era l'any passat, en eixos aspectes de la desocupació, no es duen endavant les previsions d'aquells acords i es renoven amb noves aportacions per a augmentar la lluita contra la desocupació.

Com es redueix el pla ocupacional, per exemple? El programa de suport a l'economia social i a les cooperatives que han demostrat la seua capacitat generadora d'ocupació o els congela el problema el programa de jubilacions anticipades i el de formació d'ocupació autònoma.

Nosaltres creem, de veres, que hem de ser coherents amb els objectius de generació, d'ocupació que els formulen, i que els formulen per vosté, pel meu grup, per tots els grups. Jo em

crec que es formulen molt sincerament, però jo crec que hem de ser coherents a l'hora de concretar després en el document pressupostari eixes formulacions i eixos objectius que es marquem.

Per altra banda, la millor garantia d'un bon marc de relacions i col·laboració entre el Consell i els sindicats, és el compliment estricte dels acords als que s'arriben en un moment determinat.

En el debat similar de l'any passat donarem una gran importància al tema de les infraestructures; per a una economia com la nostra, completar ràpidament el dèficit que sense dubte patim respecte d'altres àrees i comunitats autònomes, és fonamental per a consolidar i augmentar la competitivitat de les empreses ja constituïdes, i generar una bona expectativa per la creació de noves. Insistiré breument en el que ja exposarem respecte de les infraestructures de carreteres i de ferrocarril.

En aquelles de titularitat estatal, en aquelles carreteres de titularitat estatal, entenem que és precís accelerar l'acabament de les autovies previstes, així com avançar en la concreció dels terminis per a l'execució de l'eix viari València-Burdeos. Fent un seguiment estricte, i tenim la responsabilitat de fer-ho des d'aquesta Cambra, del Pla General de Carreteres i del Pla d'Infraestructures, i entenem que és important fer una formulació per a rescatar a A-7 per a la seua utilització lliure de peatge.

En la xarxa depenent de la Generalitat, estem totalment d'acord que cal tirar endavant eix segon pla, quan finalment estiga redactat, que contemple actuacions en la franja costanera del nostre territori, així com la connexió entre les comarques de l'interior.

Respecte dels ferrocarrils hem de potenciar les inversions perquè avanç del 96 estiguen acabades les obres de la doble via per la velocitat alta en l'eix mediterrani, així com l'enllaç València-Madrid i la connexió per Alacant a Andalusia i Múrcia. Aquestes, junt a la millora dels serveis de rodalies i l'ampliació de les línies metropolitanes dels ferrocarrils de la Generalitat Valenciana, haurien de ser les prioritats en aquesta matèria per a poder comptar el mes aviat possible amb una xarxa ferroviària, moderna, segura i ràpida, d'enllaç entre les ciutats valencianes, espanyoles i amb Europa.

Hem convingut que l'aigua és per a nosaltres un factor determinant per al nostre desenvolupament. La nostra comunitat és deficitària d'aquell recurs, i és precís que tota la societat prenga consciència que aquest és un recurs escàs per administrar de manera eficient el que tenim, no tenim prou aigua, i havent excedents en conques hidrogràfiques properes en eixe marc de propera aprovació, el marc del Pla Hidrològic Nacional, la nostra Comunitat hauria rebre una part d'eixos excedents que tan precisos són per a les necessitats presents i del futur, per a les necessitats econòmiques i per a les necessitats ecològiques del nostre territori.

Però Esquerra Unida del País Valencià, que entén raonable, desitjable i fonamental per a nosaltres augmentar els recursos hídrics de la nostra comunitat, també a través de transferències externes, no ens sumarem, i ho dic també amb la mateixa solemnitat, no ens sumarem a demandes ecològicament poc fonamentades, no ens sumarem a eix tipus de demandes si és que arriben a fer-se, no és cap acusació absolutament contra ningú, però que quede clar. Seria fonamental a l'hora de contemplar l'ampliació de la disponibilitat de recursos hídrics dissenyar una política rigurosa d'estalvi i ús racional de l'aigua, reconvertir els sistemes de regadiu de les nostres agricultures, reutilitzar les aigües depurades, preservar els acuífers no contaminats per nitrats i establiment de campanyes continuades per a l'estalvi domèstic, establir límits i restriccions a l'abús que es fa en el consum.

Cal accelerar des del nostre punt de vista les actuacions previstes en el Pla Director de Sanejament i Depuració, així com les previsions contemplades a la Llei de sanejament de les aigües residuals.

Respecte del tractament dels residus sòlids urbans i dels industrials i hospitalaris tòxics i perillosos, tenim en aquest moment un greu problema que afecta bàsicament a l'àrea metropolitana de València. Per la falta de previsió, ara tots som preses, i tot i que la competència correspon al Consell Metropolità de l'Horta, senyor president, el Consell de la Generalitat entenem que ha de prendre cartes en l'assumpte per a garantir el ràpid tancament de les instal·lacions de Basseta Blanca, procedint al tractament dels residus allí acumulats, i buscar allò que diem una alternativa que s'ajusta a les normatives vigents en matèria de seguretat ambiental per aquest tipus d'instal·lacions.

Però tot i el que fa referència a aquest problema de l'àrea metropolitana, en general, no està molt més millor la resta d'abocadors i instal·lacions de compostatge; únicament un 20% del residus que es generen, que generem entre tots, tenen en aquest moment un tractament tècnicament adequat. La insuficient xarxa de tractament de residus sòlids urbans i la precarietat en el tractament dels residus industrials i hospitalaris tòxics i perillosos, exigeix una ràpida actuació per a parar l'amenaça que suposa l'actual situació.

I en aquest context considerem important, importantíssim, i assumim i s'alegem d'eix anunci i d'eix compromís que vosté ha fet per a dur, per a remetre aquesta Cambra el projecte de llei per a la gestió dels residus sòlids de la Comunitat Valenciana, que, considerem, com li dic, fonamental i urgent.

Respecte de la qualitat medi ambiental en el nostre territori, continua sense resoldre's el problema de les emissions atmosfèriques contaminants, i en especial continua viu. Quants anys, senyor president? Continua viu des de l'inici de les emissions contaminants el problema de la contaminació per pluja àcida que pateixen les mases boscoses de Els Ports i del Maestrat per la tèrmica d'Andorra de Terol.

I ací ho entenem i li ho diguem una vegada més, que hauria vosté d'intervenir políticament en les instàncies de l'administració central, que és la responsable de l'empresa pública Endesa perquè s'asegure la inocuitat de les emissions sobre els nostres boscos. Algú parlava contestant-li el seu discurs d'aquest matí i li deia que quines són les empreses rendables. Endesa és una empresa pública rendable, molt rendable, i no entenem que davant d'eixe gravíssim problema que afecta a una part del territori i podent-se fer, havent tècniques suficients com per a evitar que eixes emissions continuen degradant el nostre entorn, els nostres millors boscos, no s'actua amb les inversions adequades, com dic, per tal de tallar en el possible que continue eixa contaminació.

Continua també, malgrat els esforços del meu grup, sense posar-se en pràctica la unitat operativa de la contaminació acústica, que dit siga de pas és la contaminació possiblement més important que patim totes les persones. I continuen els incendis forestals. Jo crec que amb l'aprovació de la llei forestal hem donat un pas important en la preservació de les nostres mases forestals. Ara cal que ràpidament s'articulen totes les previsions que allí es contenen i que s'avance en la concreció dels plans generals de lluita contra els incendis i es redacten, si més no, amb caràcter comarcal els plans pertinents, perquè creem que és la única manera d'avançar en la efectivitat de la que es parlava a l'hora de lluitar contra els incendis; augmentar els recursos en prevenció, en vigilància, en sensibilització, en mitjans per a la intervenció ràpida, és fonamental per avançar en la lluita contra aquesta plaga. Executar els plans de forestació i de reforestació, i ampliar les dotacions

perquè aquestos programes ajuden a paliar i a detenir el procés d'erosió i de desertificació del territori al que ens aboca els incendis forestals i altres agresions fruit de la nostra activitat sobre el territori.

La política de protecció sobre nous espais naturals de singular interès ha estat abandonada. No es d'ara. Ja en altres debats hem tret aquest tema perquè la política de protecció sobre espais naturals la considerem una pesa important en el conjunt de la política mediambiental de la Generalitat.

Vosté aquest matí parlava dels compromisos de redactar el més aviat possible els diferents plans d'ús i gestió d'aquells paratges naturals ja declarats com a tals per aquestes Corts. Però jo vull recordar-li els incompliments reiterats dels acords d'aquestes Corts, i dels seus propis compromisos públics des des d'esta trona, senyor president, per a declarar nous paratges naturals protegits. I, li recorde, per exemple, aquella afirmació que nosaltres celebrarem, que jo crec que va celebrar d'una manera joiosa la gent de les comarques de La Safor, de La Marina i tots els valencians, quan vostés comprometen ràpidament a establir eixa figura jurídica de protecció per aquella Marjal. O bé per a la serra de Salines o la serra de Mariola o la serra de Penyagolosa, que han tingut ja l'acord d'aquestes Corts i que no han estat després de molts anys declarades paratges naturals.

I, per tant, demane, senyor president, que vosté es manifeste ací, en eix sentit de renovar aquell compromís per esmentar una política efectiva de protecció sobre els paratges singulars del nostre territori que encara no poden gaudir d'eixa figura de protecció, d'eixa declaració de protecció. Augmentar la investigació en energies alternatives i promoció de les indústries relacionades amb el mediambient que generen ocupació hauria de ser un objectiu irrenunciable en favor del medi ambient i en favor també de l'ocupació.

Analitzar el funcionament dels serveis públics competència de la Generalitat fonamentalment els d'educació i sanitat és una obligació en un debat d'aquestes característiques. Aquestos serveis són per la seua generalització els que més ajuden a la identificació del que suposa per a la nostra vida quotidiana l'existència de la Generalitat.

En la prestació satisfactòria d'aquest radica en gran mesura el reconeixement i estima dels valencians i valencianes en les nostres institucions de l'autogovern: l'ensenyament, la competència professional que aquesta otorga és un dels factors de modernització i de competitivitat de les empreses i, per tant, de les possibilitats d'ocupació. I coincidim en eixa exposició que vosté ha fet al respecte aquest matí, coincidim plenament en considerar l'educació en eixos paràmetres i sobre eixes característiques.

I entenem que no menys important és la seua funció socialitzadora que per als menys joves ha de representar la transmissió dels valors de la societat democràtica, els valors del humanisme, de la tolerància, de l'esperit crític, de la solidaritat, de la cooperació, el coneixement i estima del país, i el compromís militant dels nostres joves contra el racisme i contra la xenofòbia.

És important en aquesta època de furors privatitzadors, tal i com s'han expressat en altres intervencions al llarg del dia, manifestar-se públicament a favor de l'ensenyament públic de qualitat per a garantir eix dret constitucional de totes les persones a l'educació. Els recursos disponibles per atendre a aquells serveis sempre seran limitants. Ho entenem.

Però no és menys cert que en un moment com aquest, que necessita atendre els objectius de la Logse, no s'hauria d'afrontar amb una insuficiència pressupostària manifesta. Han crescut, és cert, les despeses de gestió, però han crescut més aquelles despeses de gestió dels programes interns de la

conselleria, mentre que en termes reals es redueixen les quantitats destinades a la prestació estricta del servei d'educació i d'ensenyament.

En lloc d'incrementar-se la gratuïtat en tots els nivells del sistema públic, es deriva un part creixent de les despeses, els usuaris, a través de la transformació de les taxes en preus públics, la reducció o congelació de les beques i la insuficiència de la política de beques en el nivell universitari.

Aquesta insuficiència de recursos destinats a educació fa que la Logse no es compleixca al no avançar en l'etapa de 0-3 anys ni en 3 anys, o que en primària segueixen incomplint les ratios del Decret 1.004/91 i la implantació de les assignatures especialitzades: idioma, educació física i música, que s'ha de fer-se amb professionals competents, de vegades resulte realment deficient perquè no s'atén precisament per eix tipus de professionals qualificats.

L'anticipació de la reforma en els actuals centres de secundària, entenem que està fent-se sense comptar amb els consells escolars, i que això és ben fàcil i s'hauria de comptar amb el acord i amb el consens, amb la col·laboració, amb la disposició i la il·lusionat d'eixos centres escolars, i no està fent-se així. Això genera descontent i posicionaments en contra d'una reforma que entenem que ha de ser fonamental per a modernitzar l'oferta educativa d'aquest país. La importància que les estratègies educatives té la formació professional ha d'anar més enllà de les bones intencions i de la retòrica.

Fa un any, fa un any ja, de vegades no és fàcil concretar els plans, però fa un any ja, com a conseqüència del debat de política general es va aprovar una resolució del meu grup sobre Formació Professional que encara no s'ha complert, i seria bona cosa que es complira el contingut d'aquella resolució duent a aquestes Corts per al seu debat el Pla de xoc de la formació professional. I és cert que vosté ho ha anunciat. Anem a veure si és possible que es pugui complir i que pugui arribar a aquestes Corts ràpidament eix Pla de xoc de la formació professional del que sempre es parla, però que fins ara no hem pogut veure concretat.

I igualment important que es presente en aquestes Corts el projecte de llei d'educació de les persones adultes per a la seua aprovació en aquest període de sessions que ara comença. No podem donar-nos per satisfets del pla triennal ni del sexennal que ara ens acaba de presentar, o que acaba de presentar fa uns dies el director general, el senyor Huguet, quant a l'ensenyament i ús de la nostra llengua. Mai podem donar-nos per satisfets perquè sempre hi haurà coses a fer i sempre hi haurà objectius que aconseguir i que superar.

I per cert, quan parlem d'ús social, li ho dic sense cap tipus d'acritud, jo crec que vosté, en les seues intervencions — efectivament, contesta als grups parlamentaris, i és lliure de fer-ho — per cortesia o per altres raons com vosté estime pertinent. Però no se supedita vosté a les posicions que puguen adoptar els portaveus d'altres grups. És vosté, el president de la Generalitat, qui inicia la comunicació en este debat de política general. I estaria bé, jo li ho suggerisc, que per a l'any que ve la seua primera intervenció, si més no, la faça en valencià. I en tot cas, mire, és una intervenció que vosté no fa per al senyor Zaplana. La fa per a tota la cambra. I li ho dic com a broma, però, entenga el que vull dir-li. L'any que ve, en tot cas, la part que li correspon al meu grup — i en som sis — doncs ens la fa en valencià; en eixa primera intervenció, ens la fa en valencià. Li ho agraiem. Jo crec que contribuïrem que eixe ús social del valencià estiga reforçat perquè la primera autoritat doncs utilitza, efectivament, en la intervenció que depén d'ell, la nostra llengua.

La realitat és que, a més de l'evident insuficient promoció de l'ús social, continua també sent necessari avançar en el

camp de l'ensenyament. I és cert eixes xifres, i no les anem a discutir, de l'augment de xiquets i xiquetes que en este moment s'estan escolaritzant. Però nosaltres entenem que no s'utilitzen encara totes les possibilitats que sens dubte tenim. Ni s'instrumenten els mitjans necessaris, perquè com a mínim, en les línies en valencià es donen totes les assignatures en la nostra llengua. I això no és gens difícil. O que es pugui utilitzar Radiotelevisió Valenciana com a reforç del procés d'aprenentatge del valencià amb programes adequats. Caldria acceptar, per exemple, també, la proposta d'ampliació del valencià a les emissions de la Televisió Valenciana feta pel membre d'Esquerra Unida al Consell d'Administració en la perspectiva d'una Televisió Valenciana feta totalment en valencià. I quant a la necessitat de creació mitjançant llei d'aquestes Corts, de l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, coneix vosté, senyor president, i coneixen les seues senyories, la disposició favorable del meu grup a consensuar aquesta qüestió amb tots vostés. I el que pensem és que seria bo no retardar excessivament la seua presentació a aquesta cambra.

En sanitat, tampoc, i a la vista dels pressupostos, enguany s'avançarà significativament. I jo diria que no s'avançarà res en l'acompliment d'un dels aspectes més positius de la Llei general de sanitat i la del Servei Valencià de Salut: el nou model d'atenció primària, que amb un augment de l'1,65% en inversions i un 1,02 en atenció primària, no va a fer possible la construcció dels centres de salut previstos i necessaris per a arribar a la cobertura poblacional del 100% com preveia la Llei per al 1994. I el programa d'actuació sobre les llistes d'espera, nosaltres entenem que mereix una avaluació concreta i un canvi en l'orientació i en el control. Perquè actualment està descontrolat. Un canvi en l'orientació i control del mateix, ja que està servint, des del nostre punt de vista, per a quasi tot menys per al que són les autèntiques necessitats d'intervenció inajornables de molts dels nostres conciutadans. Enguany, sense més dilacions, entenem que ha de contemplar-se el traspàs de les institucions sanitàries locals al sistema general del Servei Valencià de Salut.

I per fi, en matèria agrària, hi ha una formulació que a més de reconèixer les deficiències estructurals, minifundisme, manca de qualificació professional, dèbil desenvolupament de les indústries agro-alimentàries, envelliment dels llauradors, estructures comercials atomitzades, a més d'assenyalar tot això, s'intenta fer una proposta d'intervenció a través del Decret de reforma de les estructures agràries recentment aprovat. Nosaltres considerem que és interessant eixe Decret. Però aquest Decret i el Pla d'actuació únicament serà efectiu si compta amb la participació dels propis llauradors i de les organitzacions professionals agràries que els representen.

En aquest moment, el dit Decret en els termes aprovats, no compta amb les simpaties dels sindicats agraris, i difícilment tindrà una aplicació efectiva si els protagonistes se senten marginats de les decisions que els afecten. Pretendre en este moment, sense més, canalitzar totes les ajudes per a la reforma a les nonates explotacions agràries preferents i ignorar la realitat de les explotacions familiars agràries, és apostar per l'agricultura, i ho reconeguem, és apostar per l'agricultura; però possiblement també carregar-se als llauradors. Les explotacions familiars agràries poden arribar a ser empreses perfectament viables si tenen el suport de l'administració per a adequar-se a les exigències mínimes del mercat. I a més a més, serveixen per a què tota la societat valenciana mantinga i amplie un sector econòmic important, respectant els valors culturals que les agricultures valencianes han representat i representen en la nostra història. Es fa, en definitiva, una aposta rabiosament empresarial que pot fomentar la creació

d'algunes empreses molt competitives. I que és cert que hi haurà també que avançar en eixe terreny, però que pot deixar morir a centenars d'elles, que al marge de les previsions del Decret, però degudament recolzades, podien ser igualment viables.

El nostre país està a punt d'accedir al grup de les autonomies amb competències estatutàries del 151, no així en altres consideracions polítiques, com per exemple en la capacitat de dissolució. Esquerra Unida hem votat sí a la reforma, com saben les seues senyories, i estem ben satisfets; estem ben satisfets. Deu anys després hem pogut desfer entre tots aquell entort. Però quasi al mateix temps que s'aprove la reforma del nostre Estatut, noves possibilitats d'avanç autòmic s'estan demanant i formulant per a les anomenades del 151, amb consideracions sobre l'administració perifèrica i sobre la delegació de competències de titulariat estatal via l'article 150.2 de la Constitució. I per ara, la nostra comunitat no compta, o així apareix, no compta. I sembla que vosté, senyor president, tampoc estiga excessivament entusiasmat amb la perspectiva d'encetar també, des de la nostra comunitat, un cert protagonisme a l'hora de participar en eixe debat que ara s'obri.

Nosaltres, ja ho saben, senyories, estem per fer lectures constitucionals progressistes recollides al títol VIII de la Constitució, en la perspectiva de construcció de l'estat federal. I per tant, som fermes partidaris que la nostra comunitat, equiparable d'ací a uns dies en el sostre competencial a les del 151, estiga present també en peu d'igualtat al de les altres històriques, en la concreció de l'impuls autòmic per eixamplar les possibilitats del nostre autogovern en qüestions com delegació de competències de titularitat estatal, desaparició de governadors civils, política territorial, etcètera. I no per mimetisme, i no per copiar, i no per anar darrere de les demandes de cap altre, sinó perquè considerem que totes estes qüestions són i han de ser positives per a la nostra comunitat i per als nostres conciutadans.

L'anomenat impuls autòmic ha de ser fruit de l'acord global entre les comunitats autònomes, els partits i el govern central. I no acceptarem des d'Esquerra Unida ni des de Izquierda Unida-Iniciativa per Catalunya, relacions bilaterals que comporten de fet algun tipus de privilegi per a alguna comunitat autònoma en el pla institucional o de les competències.

La Generalitat, que ha anat completant la legislació institucional del nostre autogovern amb l'aprovació recent de la Llei d'iniciativa legislativa popular, i la posada en marxa de la Sindicatura de Greuges, ha de completar les previsions estatutàries legislant la presència de les comarques en l'entramat institucional de la Generalitat, i possibilitant una acció solidària entre els nostres municipis a través del Fons de Cooperació Municipal.

I arribats a este punt, senyor president, senyories, per concretar el nostre compromís polític amb els interessos dels valencians i valencianes, he de recordar-li que un any darrere l'altre, el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha mostrat la seua disposició al diàleg i a la col.laboració per traure endavant una política basada en els valors de l'esquerra, del progrés i de la solidaritat. Vosté ha agraït sempre, just és dir-ho, eixa oferta de col.laboració i ha manifestat la seua disposició favorable. Però també hem de dir-ho perquè també és just, eixa disposició sembla que s'acaba sempre quan s'acaba el debat. Col.laborar significa treballar conjuntament sobre propostes que puguen ser conjuntes, sobre propostes que se suposa són la síntesi de diferents opinions. En política, les propostes es tradueixen en lleis i en pressupostos que fan possible el desenvolupament de les lleis i asseguren la prestació dels serveis públics.

Senyor president, en el tema dels pressupostos, per exemple, mai no hem pogut però, encetar una negociació prèvia per tal de veure si podíem arribar a acords o no. No hem pogut encetar-ho prèviament a la presentació a aquestes Corts. No hem pogut encetar eixe tipus de converses per veure si podíem arribar a acords o no. I no sempre és fàcil, ja que la seua presència ací per a intervindre políticament en este marc no és tot el habitual que seria desitjable. I el futur polític d'aquest país segurament va a sofrir canvis importants, i es tracta de decidir conjuntament si el que es vol —i jo crec que sí, però es tracta de decidir-ho conjuntament— si el que es vol és impulsar un projecte d'esquerres i de progrés, que tota la política valenciana gire cap a l'esquerra, recolzant-nos en els moviments, en els sectors socials més dinàmics de la nostra societat, i en els sindicats; o continuar per eixa pendent que condueix inexorablement a l'avanç de la dreta.

És temps de rectificació, de canvi, de rectificació de la vida política i de rectificació del desencontre de l'esquerra, senyor president. Vosté té la majoria absoluta d'aquestes Corts i, per tant, tota la legitimitat democràtica per a dur endavant i en solitari, si així ho estima, un projecte polític propi. Però el diàleg programàtic entre dues forces polítiques autònomes que es reclamen d'esquerra, no es deu deixar únicament per quan les circumstàncies canvien i potser no es tinga ja eixa majoria. Este debat, pel moment en què es fa, no va a tindre conseqüències pressupostàries immediates. En tot cas seria bo no lamentar-nos del mateix d'ací a un any sense haver esbrinat les possibilitats d'un diàleg sincer a l'entorn de les propostes mútues en política econòmica i pressupostària, i quantes iniciatives legislatives es presenten en aquesta cambra. Però en tot cas ens ha sorprès eixe anunci de remetre a estes Corts eixe Projecte de llei de protecció a la família.

Nosaltres, bé, doncs ja veurem el contingut d'eixe projecte (*Rient-se.*) Però en tot cas creem que no siga una de les prioritats fonamentals d'una política progressista i d'esquerres presentar un Projecte de llei de protecció a la família.

Bé, en tot cas, des d'Esquerra Unida, amb el nostre projecte d'esquerres i valencianista, volem contribuir a la vertebració de la nostra societat, perquè sabem que un poble cohesionat, amb consciència nacional solidària, està en millors condicions per a superar les dificultats que es presenten. I en este moment, d'extrema dificultat per a tants valencians i valencianes, és necessari que cadascú de nosaltres, individual i col.lectivament, estem disposats a espentar en la direcció que ens ajude a vèncer la desocupació, a recuperar l'entusiasme i la il.lusió per un major autogovern, a aconseguir una economia humanitzada i en pau amb la natura. Cadascú defensant el seu legítim projecte, conscients que el futur immediat del nostre poble no depèn de cap atzar incontrolable, sinó que va a ser el fruit de les nostres pròpies actuacions.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors.

(*Ocupa la presidència l'Excel.lent Vice-president primer Senyor Vicent Soler i Marco.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Taberner.
Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Senyor president.
Senyores i senyors diputats, i senyor portaveu d'Esquerra Unida.

Una vegada més per agrair-li el to, moderat en l'expressió encara que dur en el fons, naturalment, respecte als plantejaments que vosté fa.

Jo crec que és difícil donar una resposta política, perquè en la bona part d'allò que vosté ha plantejat, que no siguem temes molt concrets i determinats, vosté planteja una proposta bàsicament coincident en el discurs que jo he fet este matí. Certament n'hi ha, jo crec, que un canvi en la retòrica, i la retòrica fonamental que probablement ens separa, encara que en la resta del discurs hi ha moltes coses que ens uneixen, és la del canvi a l'esquerra, perquè per a fer un canvi a l'esquerra hi hauria que donar una volta de 180 graus, segurament, i no aniríem cap a l'esquerra, perquè pel contrari hauríem que donar una volta sobre noaltres mateix per tal de quedar-nos de nou a l'esquerra. I esquerra és, en este cas, el plantejament que des del Govern Valencià estem volem fer.

Estem volem fer una política de progrés, clara i concreta, però que passa per garantir als ciutadans una cobertura en allò que són les seues necessitats socials bàsiques, per competir, conservant el que hem donat en dir aquest matí també el modo de vida europeu, que és la protecció social, i no competir en la desregulació. Però per a fer possible la competència en matèria de protecció social cal prendre una sèrie d'actituds, que inevitablement ens porten a haver d'acceptar coses que a la millor no ens agradaria, però que sense cap dubte són necessàries fer.

Quan parlem de la política a l'esquerra, o de la política liberal conservadora, seria difícil trobar eixos components de la política liberal conservadora, no ja en el discurs que he fet este matí, sinó probablement en totes les actuacions que des del govern es fan. Seria molt difícil, perquè és molt difícil pensar que reduir el dèficit, o reduir la inflació siga una política atribuïble a la dreta. Reduir el dèficit és una cosa que fa alguns anys, des de la pròpia esquerra, i quan parlaven de la "política lermista" este matí, així s'entenia.

Jo crec que reduir el dèficit és una política progressista en este moment, perquè reduir el dèficit significa la possibilitat de reduir tipus d'interés, significa la possibilitat de fer competitives les empreses, significa la possibilitat de crear ocupació. I reduir la inflació significa el mateix, i a més a més significa garantir també la renda dels més desprotegits, i per tant significa també fer polítiques progressistes.

És difícil en ocasions traslladar, de les opinions tècniques a la realitat quotidiana que viu la gent, la voluntarietat política, però la voluntarietat política no és reduir el dèficit o la inflació, sinó procurar que la gent tinga ocupació, i que els treballadors conserven la seua capacitat adquisitiva.

Però per tal que fructifiquen eixes polítiques, i més en un moment com aquest, fa falta temps, fa falta esforç, i fa falta sacrifici, perquè quan parlem que el PIB decreix a un 0,9, o a un 0, o decreix un 1 i escaig, i tal, no estem parlant d'altra cosa més que en un moment determinat, i per imperatius de l'economia, som més pobres que l'any passat, i per consegüent no podem guanyar el mateix si som més pobres.

I per a fer possible tindre més coses i guanyar més, hem de ser més productius i que treballes més gent, i això ens premetrà tindre més possibilitats de distribuir, i tindre més possibilitats de funcionar. I eixa cosa que a vegades és difícil de traslladar a l'opinió pública quan parlem d'aspectes tècnics de la política econòmica, és el paper fonamental que a vegades ens separa en la retòrica, no en la pràctica, perquè, quan es posem en la pràctica concreta a discutir les coses que cal fer, difícilment es podem posar en desacord si no és per allò de no capitalitzar el descontent social que puga crear-se com a conseqüència d'una situació en la qual la responsabilitat del Govern és evident. Però les possibilitats del Govern d'afrontar una crisi econòmica com aquesta estan reduïdes, fonamentalment, a intentar incentivar l'economia i donar cobertura social als que es queden fora del sistema en uns moments determi-

nants. I això és el que fem des d'un govern progressista, com este, i el que intentem fer mantenint una política progressista com aquesta que estem fent.

Ja sé que este és un moment en el qual serà necessari, i de fet no és que és un secret a veus, és que el ministre d'Economia ja ho ha dit, serà necessari modificar el pla de Maastricht. Evidentment no és possible pensar que les condicions de Maastricht es van a complir en l'any 1997, però no per l'economia espanyola, per ninguna de les economies europees, que en estos moments es troben molt més lluny del procés de convergència que es trobaven en el moment de l'aprovació dels acords de Maastricht. I ho saben, i ho sabem, i per això no ens pot allunyar dels objectius, i en els objectius hem posat polítiques concretes que fan possible que anem convergint gradualment en Europea. Però al mateix temps, i fonamentalment, que anem creixent en les nostres possibilitats de creació d'ocupació i redistribució de la riquesa que es cree. Perquè eixe és element fonamental de les polítiques econòmiques; les polítiques econòmiques fetes des de una visió progressista són procurar-li cada vegada més satisfaccions a la gent, no procurar que uns pocs es beneficien d'una política concreta, o arregar una opinió favorable de quatre aspectes en economia; són per tal que la gent estiga satisfeta perquè cada vegada tinga més necessitats cobertes, des del punt de vista de les possibilitats de l'administració pública.

No hi ha més remei, encara que costa assumir-ho, que flexibilitzar un mercat laboral, com l'espanyol, que com he dit ja altres vegades, del 72 al 92, malgrat que va créixer en el seu producte el 72%, no va poder crear més ocupació, sinó que va créixer en l'1%.

No és possible pensar que comparant en altre tipus d'economies, però no en les economies d'extremo orient, sinó en les economies europees, que sí han creat ocupació, encara que més tímidament, o la dels Estats Units, que ha creat una ocupació menys estable, si es vol, però més important, doncs siga possible comparar-ho amb els paràmetres actuals. Però no es tracta de desregular; està regulat, està garantit, possibilita moltes fórmules de control, i les que no estan en este moment, o estaran en la llei o les aplicarem nosaltres. Jo crec que eixe és l'element més important a tindre en compte.

I quan he dit este matí que no cal només enfortir les empreses, que cal també enfortir als treballadors, estic fent també ressò d'algunes reivindicacions importants de la gent, perquè la gent no pot viure amb la inseguretat permanent, i nosaltres hem de fer el possible perquè així siga.

Però hi haurà que reconèixer les coses com són, i són com són i no com ens agradaria a tots, i cal fer un esforç per canviar les coses per tal de fer possible que la situació millore. No és possible fer una crítica seriosa i rigurosa en un mes d'aplicació d'unes mesures provisionals que estan pendents encara de discussió de la llei. No és possible fer una crítica rigurosa, és possible fer una crítica política interessada, però sí el que ens interessa és fonamentalment veure si funciona el sistema i som capaços de millorar la situació de molts treballadors. I anem a intentar-ho, i anem a intentar continuar obrint negociacions.

El PEV-III és un pla que vindrà a afegir a tot allò que hem negociat ja en la política del pla anterior, i sobretot també en l'últim acord per l'ocupació, la competitivitat i la productivitat, que són les claus del que en este moment necessitem, i del que jo estic satisfet. És possible que hi haja algun incompliment mínim en algun capítol específic, però el capítol més important, en el que tots estem d'acord que és el més important, des del punt de vista de l'ocupació i la reactivació, és el de la vivenda.

I en el de la vivenda no és que s'ha complit solament al voltant dels 60.000 milions que comprometem, sinó que

hem arribat a prop de 97.000 milions enguany, i esperem continuar podent aplicar-lo i dinamitzant les possibilitats que el mercat de la vivenda i de la construcció ofereix a la possibilitat de crear ocupació.

Jo crec que ha sigut una bona i positiva iniciativa, i perquè les coses es fan ací en consens també, amb els interlocutors socials i els econòmics, pense també que estem en millor condicions d'afrontar l'eixida de la crisi, i espere poder comptar també en un altre acord per als pròxims anys. Estic, per tant, satisfet quant a això, i d'acord amb moltes coses.

En el tema de l'economia especulativa, no és que no estiga d'acord, estic d'acord en condemnar-la, com vostè, el problema és que és un problema de cost d'oportunitat, i quan els tipus d'interès són més alts que l'inversió en l'economia productiva el que té els diners se'ls en porta, i per molta voluntarietat que li posem al cas difícilment conseguirem que faça una altra cosa. I per consegüent el que cal fer és que el negoci estiga en invertir en economia productiva, i no en especulació, en este cas, de diners. I jo crec que eixe és el camí que en estos moments està seguint-se.

Jo crec que la gent està parlant d'un canvi en la política econòmica, sense donant-se compte que ha vist, ell mateix, un canvi fonamental en la política econòmica en els últims mesos, i és que hi ha un recolzament clar de l'economia productiva, que hi ha un recolzament a les Pimes, que s'ha insistit molt més en la política del tipus de canvi. Que s'ha insistit molt més en la contenció de l'inflació i del dèficit, i que es fa, en definitiva, una política econòmica bastant diferent a aquella que vostès criticaven inicialment quan parlaven del canvi, però canvi per canvi, perquè tots diuen canviar, finalment no es posem d'acord en qui és el sentit del canvi, perquè cadascú pensa que el canvi és d'una manera diferent, i probablement, per no dir segur, és absolutament contradictori.

I aquí està el que parlaven en el Pla de reactivació, no és possible el *keynesianisme* en un sols país, en una economia diversificada, no és possible però sí és possible el *keynesianisme* en un mercat únic i gran, com és l'Unió Europea, i no solament és possible, sinó que és necessari i indispensable per a tirar de l'inversió privada i per a produir la reactivació i els llocs de treballs necessaris per a tota Europa, i per a Espanya, i per a esta Comunitat.

I en això continuarem recolzant eixa política i eixe pla, i continuarem insistint en una cosa res original, perquè és la política econòmica de fa molts anys, solament que en un àmbit molt més ample, perquè el contrari no produeix èxit. Eixe és el gran invent que jo, teòricament, he fet en economia, però que en realitat pràcticament coneix qualsevol estudiant de primer de manual.

Jo estic convençut que este és un moment per a acords, i anem a intentar fer acords i a complir-los, i estic convençut també que els acords són possibles. I en el cas concret dels acords que vostè proposa en matèria de medi ambient, o en el tema del tancament d'instal·lacions, com la de Basseta Blanca, és molt més necessari que mai els acords, perquè estos plans d'eliminació d'abocadors, o plans de residus en general, tenen una contestació important en tots els pobles, i seria important que els responsables dels diversos partits estigueren d'acord en què és una necessitat ineludible, i foren capaços de recolzar-se mútuament, com abans s'ha posat també en l'altra intervenció de manifest.

En la contaminació per pluja àcida sí s'han fet coses, s'han fet moltes coses, i se le han tret a eixa empresa rendable, que vostè diu, recursos importants per a estudiar les conseqüències i per treballar en la regeneració, si és necessari. Eixe conveni, naturalment, significarà la possibilitat d'establir controls molt més lluny del que ara es tenen, i també la pos-

sibilitat de repoblar. I amb independència que estem estudiant ja fa molt de temps el medi ambient per veure si eixe és l'agent causant, que segur que ho és, però no en exclusiva, o si hi ha altres que també influeixen, i que per tant requereixen la nostra actuació.

S'ha avançat i molt. Com s'ha avançat —i poc en este cas, i no m'importa reconèixer-ho, encara que sí que m'importa que no s'haja pogut avançar més— en el nou compromís que vostè em demana, que és el de la marjal de Pego-Oliva. I li vull renovar el compromís. Però dir-li: el compromís, naturalment, costa molts diners. Jo vull que li coste el menys possible a l'administració dins de la justícia. I eixes negociacions, per desgràcia, requereixen massa temps. Però renovat el compromís, intentarem complir-lo al més ràpidament possible.

Crec que amb el que he dit he intentat contestar o explicar les coses que vostè m'ha plantejat. Hi ha més coses, que evidentment estic d'acord amb algunes, en altres estic disposat a discutir-les amb el seu grup, i en concret una estic disposat a donar-li una satisfacció, que ho serà també per al grup que ha intervingut abans que vostè, i és que a la pròxima intervenció, no amb molt de gust sinó amb molta satisfacció, procuraré..., la faré en valencià per a tots vostès i perquè puguen sentir-se tan satisfets com jo a l'hora de fer-la.

Crec que, compromisos per compromisos, també li podria dir que efectivament amb el nou model d'atenció primària no arribarem al cent per cent en 1994, però tampoc estem parats. Avançarem significativament en este any.

Crec que en matèria de reforma de l'Estatut, la qüestió de les reformes i de les delegacions de competències, per molt que s'obstine qualsevol periòdic, no seran exclusivament per a les reformes que se solen anomenar, perquè en el nostre cas no solament som comunitat històrica sinó que tenim també un marc competencial similar a les que ho són, i per consegüent, i evidentment, tenim també una reivindicació similar. I produint un sostre més alt en les altres comunitats i tenint nosaltres la possibilitat de gestionar més i millor competències, no renunciarem al nostre dret a tindre-les també. I certament, si es fa la reforma de l'administració perifèrica de l'estat, es farà per a tots, i no per a uns pocs només. Això seria poc seriós i poc raonable. Però en tot cas, sí que li puc dir que no hi ha cap compromís a terme fix, ni de bon tros a cinc mesos en particular, i que en els compromisos que hi haja estaran els valencians també, i jo en el seu moment els donaré a conèixer a vostès els compromisos que obtinguem, o que vulguem obtenir, millor. I que estic convençut, per una altra banda, que seran compromisos satisfactoris, perquè estem negociant la possibilitat que l'administració siga una càrrega menys pesada per als ciutadans i a la vegada siga més eficaç, i amb això hem d'estar d'acord nosaltres i el govern d'Espanya i els nostres grups parlamentaris també. Per tant, no hi haurà massa problema amb el tema.

Per una altra banda, no seria probablement necessari dir-ho si no fóra perquè moltes vegades es transmet una opinió diversa a través dels mitjans de comunicació, que jo ja, per a este tema, he tingut una reunió amb el ministre d'Administració Pública en la qual s'han posat de manifest les possibilitats que per la nostra part s'anaven a intentar portar a terme en matèria de delegació de competències.

I per últim, i agraint-li una vegada més el to i la voluntat de col·laborar i de participar, li vull dir que el govern valencià estarà obert a la seua col·laboració i a la del seu grup en la discussió del PEV-III.

Res més i gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Lerma, agrair-li també el to que ha utilitzat per a contestar la meua intervenció. I ha iniciat vosté la seua intervenció dient que més enllà de la retòrica tenim propostes bàsicament coincidents. Jo el que he proposat és que puguem contrastar si efectivament les propostes són coincidents, i si són coincidents, empenyar-les conjuntament, i si no ho són, no fer un drama i no fer d'això un desencontre de l'esquerra.

Mire, vosté ha parlat que, bàsicament, en això estem d'acord i que la retòrica és... Doncs mire, no. Jo crec que hi ha coses que han de parlar-se i que no són retòrica. Per exemple, no és retòrica la reforma del mercat laboral. I no és un projecte de llei que està en tràmit parlamentari, no. Està en ple vigor. I el tràmit parlamentari és per a la seua ratificació. Però les mesures que estan presents en eixa reforma del mercat laboral estan en plena aplicació, i els contractes d'aprenentatge no són cap retòrica. No són cap retòrica. I la modificació quant a les modalitats per al despatxament de treballadors no és cap retòrica, és una cosa que acaba de reformar-se i que està en plena vigència, i que ha estat contestat massivament pels treballadors i treballadores d'este país i que ha estat contestat pels seus legítims representants, que són els sindicats.

Jo el que he demanat en la meua intervenció, i em reitere, i m'alegre que vosté haja utilitzat eixe to de recuperar el necessari marc de diàleg entre l'administració i els treballadors, entre l'administració i els ciutadans, entre l'administració i els sindicats, per a superar eixa etapa de desencontre i eixa etapa de trencament de la confiança que ha suposat la convocatòria de la vaga general. I vosté fa una proposta de canvi cap a l'esquerra, i es diu i es formula que eixe canvi cap a l'esquerra caldria donar-lo per a fer una volta de 180 graus. Doncs mire, compartisc amb vosté eixa idea. Determinats canvis de determinades polítiques exigeixen canvis radicals i canvis profundíssims i canvis que suposen efectivament eixos 180 graus.

Reduir el dèficit o la inflació no és un objectiu de la dreta, sinó que és un objectiu progressista. Doncs és clar que sí, perquè tant el dèficit com la inflació, en definitiva, són dues qüestions i dos paràmetres instrumentals que ens ajuden o no ens ajuden que l'economia, en un moment determinat, pugui ser més competitiva o no, i pugui generar-se més ocupació o no. Evidentment que sí. Jo no he apostat per augmentar el dèficit. No he apostat per una política d'augmentar la inflació. He apostat per una política del control del dèficit, però precisament des dels paràmetres que nosaltres entenem que han de ser els paràmetres que s'han de formular des de les forces polítiques d'esquerra i progressistes, no des dels paràmetres que formulen —legítimament per altra banda— des dels bancs de la dreta demanant i exigint noves privatitzacions, per exemple, o demanant la reducció dels impostos i generalitzant els impostos indirectes per a suplir eixe dèficit. Jo crec que l'esquerra, a l'hora de tractar el dèficit, té unes propostes que són realment les progressistes, i que són les de formular una política d'austeritat, d'acabar amb el que són els malbarataments allà on existisquen, que són acabar amb eixes despeses sumptuàries, que són, en definitiva, procurar des de l'administració construir una administració més eficient perquè amb menys recursos es puguin donar, efectivament, serveis als ciutadans i es pugui alliberar eixa part de l'estalvi per a dedicar-lo a la reactivació de l'economia.

Ha parlat que en un moment, i que vosté ho ha repetit, i que ha sigut un invent o un descobriment que vosté va fer i que hui qualsevol estudiant de primer d'econòmiques ho sap, i és que les propostes keynesianes no és possible fer-les en un sol país, en un sol estat. Jo li ho he dit en la meua intervenció i crec, vull recordar, que ja l'any passat també no únicament

li ho vaig acceptar, és una cosa per la qual apostem. Però polítiques keynesianes signifiquen polítiques moderadament expansives en un moment de recessió, i els pressupostos enguany ni els de la Generalitat ni els de l'estat ni els que en el conjunt d'Europa s'estan aprovant són pressupostos moderadament expansius. I efectivament, en eixe marc europeu s'està podent dur endavant polítiques keynesianes. I polítiques keynesianes són les previstes pel senyor Delors, i que han tingut l'aprovació dels caps de l'estat. Però l'aprovació formal, perquè a l'hora de concretar-les econòmicament resulta que els caps de l'estat de la Unió Europea han dit: "Doncs ja els ministres d'Economia que s'apanyen, i la qüestió dels duros ja veurem per a quan". I els pressupostos de la Generalitat, els que sí són responsabilitat nostra, són pressupostos no moderadament expansius. No són pressupostos moderadament expansius. Són pressupostos restrictius.

I que s'ha canviat el tipus de política que veníem reclamant, i que dóna la sensació que no s'assabentem que els últims mesos hi ha una nova situació, i és la situació que ve produïda per la devaluació de la pesseta, per una paritat de la nostra moneda més ajustada o que ve determinada també per la reducció dels tipus d'interés. Doncs mire, senyor president, jo crec que per a acabar de ser justos hem de dir com s'han fet estos canvis. La devaluació de la pesseta no ha sigut una decisió del govern d'Espanya. Unes hores abans, el president del govern encara parlava que no, que qué va, i a la nit d'el mateix dia d'eixes declaracions es produïa la primera devaluació. De manera que eixa equiparació, eixa nova paritat de la pesseta, ens l'han fet a Europa. I l'abaixament dels tipus d'interés ens l'ha fet el Bundesbank, perquè la política que s'havia aplicat ací fins a eixe moment era una política d'altíssims tipus d'interés, que fomentava no l'economia productiva, fomentava l'economia especulativa. I en eixe context, les economies de la Comunitat Valenciana estaven altament perjudicades, perquè la nostra economia, ja ho he dit, és una economia amb forta vocació exportadora, i perquè el turisme representa la primera indústria d'este país, i necessitàvem un tipus de paritat de la pesseta equilibrat i més ajustat a la realitat.

Eixes dues coses, el tipus d'interés i la devaluació de la pesseta, s'han fet allà, no ha sigut una decisió de política pròpia. I la dels tipus d'interés, almenys fins a aquest moment, no s'està traduint en la pràctica perquè eixe abaixament dels tipus d'interés pugui estar al servei de les xicotetes i mitjanes empreses valencianes per a afrontar els seus propis projectes empresarials. I hem arribat molt prompte als acords per desregularitzar —encara que a vosté no li agrada eixa paraula—, per flexibilitzar el mercat laboral, i en canvi, flexibilitzar la rigidesa de la banca a l'hora de repercutir eixe abaixament dels tipus d'interés. No insistim en això, i continua la rigidesa de la banca en abaixar els tipus d'interés i posar-los al nivell en què realment haurien d'estar. I els empresaris, els xicotets i mitjans empresaris que depenen en gran mesura d'eixe finançament extern, saben molt bé que acudeixen a la banca pública, a la banca privada, a les caixes d'estalvis, i trobar un préstec en condicions, del 14, del 15, del 16, encara és una aventura. I a pesar d'això, canvien la política econòmica, el que depén de la voluntat política del govern d'Espanya, bàsicament i fonamentalment. El que serien aquells temes de flexibilització del mercat laboral estan en marxa, i estan en marxa únicament amb l'acord d'una de les parts. Únicament amb l'acord d'un dels agents socials: de la patronal. I amb el vot favorable de la dreta, i amb el descontent dels treballadors i treballadores, i amb el desacord dels sindicats.

Nosaltres creiem que és bo que hi haja hagut eixa situació de devaluació de la pesseta, d'una paritat de la nostra moneda molt més equilibrada, que això pot ajudar la reactivació de

la nostra economia. Però no s'oblidi, els efectes d'una devaluació són positius en un primer moment. Però eixos efectes positius en absolut volen dir que s'estan modificant les dificultats estructurals d'una economia, i per tant, no ens donem per satisfets d'eixos efectes realment positius que està tenint per a la nostra economia eixa devaluació de la pesseta.

Mire, nosaltres no volem capitalitzar cap descontentament social. No volem capitalitzar-lo. Si no seria possible! Si Esquerra Unida no som tan importants ni tenim tant de poder ni tanta força per a traure tanta gent al carrer i per a fer parar tanta gent en una vaga general com la del 27 de gener! No tenim eixe poder, senyor president. Jo li ho he dit en la meua intervenció. La gent que estava en el carrer estava en el carrer, no perquè l'haguera cridat Esquerra Unida, estava en el carrer perquè percibia que hi ha dificultats que no es resolen; i que quan s'intenta modificar una legislació, que possiblement necessita de modificacions, es fa amb l'acord de la patronal i amb el desacord dels sindicats; i perquè percibia una amenaça, una amenaça en les seues legítimes aspiracions personals i familiars a trobar un lloc de treball, doncs és manifestà i va fer eixa vaga. I això no és cap intent de capitalitzar el descontent de la societat.

Incentivar l'economia i donar cobertura social. Clar que sí, clar que s'ha d'incentivar l'economia i donar cobertura social.

M'ha dit que ja no és un secret a veus la modificació del Pla de convergència previst a Maastricht. Bé, sembla que ahir o despús-ahir el ministre Solbes encara que reafirmava que no s'anava a modificar, que s'anava en tot cas a introduir un pla precisament per a mantenir eixe pla de convergència. M'alegre que hem done eixa informació, perquè en definitiva el que ve a demostrar és que ja en aquell moment s'adoptà un pla que no era just, que no corresponia, i que en el temps s'ha demostrat que és un pla inviable, ací i en la resta de països d'Europa, i en la resta de països d'Europa. Perquè no es pot fer una proposta i dissenyar un objectiu de convergència de les economies europees a costa, a costa d'eixa descohesió social que s'estava produint en Espanya, en Portugal i en tants altres països de la Unió Europea.

Ha apostat vosté i ha dit que s'ha de fer la política possible, la única política possible. ¡Home!, jo crec que un govern progressista, i en tot cas la gent d'esquerra, hem de tenir els peus molt en terra, però no conformar-nos en fer la política possible. I sembla que durant molt de temps i molts anys han estat fent-se les polítiques possibles. Jo crec que s'ha d'anar més enllà. S'ha de tenir un projecte propi, no únicament el que és possible, no únicament amotlar-se a les situacions. S'ha de dur endavant un projecte propi.

Formes de control sobre la reforma del mercat laboral si es produïxen situacions fraudulentas. ¡Home!, doncs ja se suposa que poden produir-se. La qual cosa demostra que no és una reforma que s'ajusta a les necessitats del nostre mercat laboral.

En el PEV-III, esperem que efectivament pugua haver un diàleg i una concertació i un consens fructífer entre els agents socials i l'administració, però també entre les forces polítiques i també en aquestes Corts. El que vosté ha reconegut que no es complix de l'acord sobre l'ocupació signat amb els sindicats i que està disposat a complir-ho, m'alegre que siga així.

Pel que fa el medi ambient i pel que fa les actuacions que cal fer en Basseta Blanca, i pel que fa la contestació important que pot haver en tots els pobles i de la necessitat de prendre un compromís polític. Mire, en el meu grup va a tenir eixe compromís polític, però sobre unes bases clares, sobre unes bases clares. Allò de Basseta Blanca ja no va ser clar en el seu inici, en tot cas deixà de ser clar quan se sobrepassà el que era el primer acord i el primer conveni per abocar una quantitat determinada de fem en aquell abocador; i que es multiplicà per

deu les previsions inicials. I deixa de ser clar, en tot cas, qual-sevol altra alternativa si des d'un primer moment no compta amb totes les benediccions mediambientals, amb totes les exigències mediambientals. Responsabilitat i compromís polític d'Esquerra Unida? Tot. Però intentar colar-li a ningú, colar-li a ningú una instal·lació d'estes característiques, que no complisca ben arreu i estrictament totes les exigències mediambientals, doncs no anem a recolzar eixe tipus d'actuacions.

Pel que fa la contaminació per pluja àcida, que vosté ha reconegut junt a altres possibles factors; possibles altres factors que s'està produint en les comarques dels Ports i del Maestrat, ha dit que ja s'està actuant i que s'ha d'ampliar o que es va a ampliar encara més el control de les emissions i que es va a actuar en repoblacions. Mire, si jo crec que això és el menys important. Si el que s'hauria de fer és que no hi haguera necessitat de cap control i no hi haguera necessitat de repoblar. Si anem a repoblar, però si continua produint-se la pluja àcida, si s'estan morint arbres vigorosos, com no es van a morir plantes que inicien la seua vida?

El que cal fer, i li ho repetesc, si els estudis estan fets i hi ha tècniques suficients com perquè a l'hora de produir-se la combustió dels carbons que utilitzen en aquella central tèrmica, es puguen introduir els elements que minoren d'una manera importantíssima les emissions, i que per tant no es produisca eixe fenomen de la pluja àcida. I es tracta de fer les inversions, no es tracta d'altra cosa. Se comença per aquell "lavadero" del carbó, però se sap que això era del tot insuficient i que hi ha altres tècniques per a, efectivament, poder atallar eixes emissions.

Jo li agraiisc que novament haja renovat eixe compromís d'establir, mitjançant una de les figures de protecció previstes en la llei, establir la protecció de la marjal Pego-Oliva. I és cert que costa diners. Clar que costa diners. Tota política mediambiental costa diners, reactivar les empreses costa diners, actuar en agricultura costa diners. Però, mire, el medi ambient jo crec que no hem de plantejar-ho, la protecció del medi ambient no hem de plantejar-la des d'eixa perspectiva, des de la perspectiva que ens costa diners. El medi ambient també pot generar diners i pot generar recursos, i pot generar ocupació. Jo crec que tenim l'obligació i la responsabilitat d'articular mesures en eixe sentit a l'hora de tractar els problemes mediambientals; no mirar únicament les càrregues econòmiques que costa protegir el medi ambient, sinó mirar els beneficis, evidents també per a l'economia i per a l'ocupació, que comporta estimular les polítiques mediambientals.

I vosté sap, senyor president, igual que jo, que per a aquest cas concret de la marjal Pego-Oliva hi ha recursos importants, que venen, que poden venir de la Unió Europea perquè, efectivament, aquella zona pugua tenir la protecció efectiva que desitgem. Jo li plantejava la necessitat d'eixe compromís sobre la marjal de Pego-Oliva i d'eixe compromís de no parilitzar eixa política d'anar declarant paratges naturals a aquells que considerem que tenen un valor important del nostre territori.

Fa anys, molts anys que no hi ha ni una nova sola declaració de paratge natural en la nostra comunitat. I nosaltres creem que això ha de canviar, i que d'ací al final de la legislatura hauria d'haver un compromís, no únicament sobre la marjal Pego-Oliva, sinó sobre altres parts del nostre territori considerades d'especial valor ecològic per estes Corts i que haurien de tenir també eixa figura de protecció aprovada.

Mire, jo no li he reprotxat res ni vull que es considere la meua intervenció com cap retret. Jo tampoc no considere la seua intervenció, contestant-me a mi, com cap retret. Jo crec que estem ací legítimament representant a grups parlamentaris, vosté representant al Consell. I en esta representació tenim

la responsabilitat de fer l'anàlisi sobre la situació política que estimem oportunes buscant i mirant el que són coincidències i mirant el que són les no coincidències, i criticant allò que considerem criticable per la nostra banda i per la seua respecte de nosaltres. I no s'ha de considerar que això siga cap retret.

Mire, li ho agraiïc i és important, encara que siga una cosa simbòlica, que vosté isca ací i diga "donaré satisfacció al seu grup i al que m'ha precedit en l'ús de la paraula i l'any que ve faré l'inici del meu discurs en valencià". Si és que jo crec que és important, senyor president, que eixes qüestions es diguen i es facen. Crec que és important. Crec que eixa declaració seua va a ajudar perquè efectivament hi haja una major apreciació a l'hora d'utilitzar la nostra llengua, i que este debat que va a tenir un resó i que va a estar retransmés per tots els mitjans de comunicació i que arribarà a centenars de milers de valencians i valencianes, doncs va a ser important que haguen escoltat al seu president —que és important habitualment, habitualment— utilitzar la nostra llengua; i no utilitzar-la en contra de cap altra, podem compartir-ho, però que habitualment podem i debem utilitzar la nostra llengua.

Sobre el nou model d'atenció primària diu que no estem parats. Jo no volguera que estiguérem parats i volguera que, efectivament, poguera, no a partir de les previsions pressupostàries que, com li he dit, prevuen un augment de l'1 i escaig per cent —i amb això ben poc es pot fer—, a partir a la millor d'altres partides, i la suplementació d'eixes partides quan es faça la liquidació del pressupost del 93, que es puguen dedicar a eixes noves construccions. I bé, si no podem arribar al cent per cent, doncs tampoc no serà ningun drama. Però seria important, seria important que efectivament la tendència fóra arribar a eixe cent per cent amb la possibilitat del que està previst en eixe model d'atenció primària.

Pel que fa la reforma de l'Estatut, tant de bo, tant de bo que la reforma ens duga no únicament a considerar el que de fet serà així, que la nostra comunitat és una comunitat autònoma en un estatut de primera quan a les competències, sinó que ens possibilita també estar presents en totes eixes altres reformes respecte de l'administració perifèrica i respecte a altres qüestions, com la delegació de competències, que es puguen fer en un moment determinat. Tant de bo que efectivament la nostra comunitat pugua estar present, en peu d'igualtat, com jo expressava en la meua intervenció, en eixes negociacions. Jo no sé si hi ha compromisos o no hi ha compromisos de cinc mesos o de sis mesos. En tot cas, el que sí hi ha són els ultimàtums per part d'aquella gent que es seu, que es seu i que en definitiva a nivell de l'estat està donant-los el recolzament que està donant-los, i que a mi em sembla legítim. Una altra cosa és que a mi no m'agrada o que no estiga d'acord amb els continguts o amb les polítiques que se'n deriven d'eixe acord. Però que, en tot cas, jo celebre, senyor president, que a més a més de reclamar eixe deute, que vosté qualificava d'astronòmic, eixe deute de l'estat respecte de la Comunitat Valenciana, que vé del 91, que vé del 92, que vé del 93, tant de bo ràpidament pugua solventar-se. I li ho deia en la meua intervenció, li ho deia en la meua intervenció.

Els interessos que la Generalitat Valenciana està pagant per eixe deute ens estan impossibilitant, impossibilitant, que puguen estimular-se eixes polítiques d'ocupació, eixes polítiques de reactivació econòmica que nosaltres considerem fonamentals en aquest moment. Però a més de reclamar eixe deute, nosaltres, senyor president, creem que el País Valencià, que la nostra comunitat, que la Generalitat Valenciana no pot ni deu renunciar, en eixa perspectiva de construcció de l'estat federal, no pot ni deu renunciar a aprofundir en el títol VIII de la Constitució i que ha d'estar present, ha d'estar present en tot allò que siga eixe pacte d'estat per aconseguir majors compe-

tències i, en definitiva, per ampliar les possibilitats del nostre autogovern.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Taberner.
Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Breument, senyor diputat, per a intentar dir-li, una vegada més, que quan el tema mediambiental en general la política de la Generalitat la considera prioritària en l'elaboració d'este pressupost i s'ha incrementat, com vosté sap perfectament després de la discussió pressupostària, més que altres partides. Que és veritat que en el tema dels Ports hi ha altres possibilitats que s'estan portant a terme per part de l'empresa, com són la tècnica "del lecho fluido", que probablement haurem de continuar insistint en el control. Però que, en tot cas, que la política mediambiental és una prioritat que està per damunt d'algunes altres i que té, en un tractament pressupostari bastant de contenció, un tractament diferent i més positiu, és una cosa que normalment és difícil de negar.

En la reforma del mercat laboral no hi ha un comiat lliure, com vosté sap. El que s'ha contestat, des del meu punt de vista, naturalment, i que traia a la gent al carrer és fonamentalment, no la reforma del mercat laboral, que no coneix el contingut real en molts casos, sinó fonamentalment la inseguretat en el treball i en el futur. I que és precisament això a allò que en la reforma i en la política que fem li volem posar remei. Eixes polítiques, per desgràcia, no són decret, sinó que tenen una aplicació i que costen temps i treball i sacrificis per a portar endavant, però l'important és dir si estem en la direcció adequada, i jo crec que estem en la direcció adequada.

Sobre el tema del control del dèficit no insistiré, perquè ja vosté ha dit que està d'acord amb el tema.

No estan plantejades, excepte les que ja hi ha plantejades, les noves privatitzacions. I el que s'ha plantejat privatitzar són bàsicament parts d'empreses que garanteixen en tot cas el control estratègic, perquè són fonamentals des del punt de vista de les possibilitats tecnològiques d'este país. I per consegüent, no se'n vendran, no sols perquè són empreses rendibles, sinó perquè fonamentalment és important que tinga una política de grans empreses i multinacionals entre alguns sectors estratègics per al futur d'este país.

Quant a la política de mantenir l'austeritat. Nosaltres hem fet un esforç molt important. Tant de bo que quedara més marge per a acabar amb més dilapidacions i tant de bo que poguérem fer una administració més eficient, perquè eixe és l'objectiu número u, que no solament hui he anunciat, sinó que mou també l'administració de la Generalitat.

Difícilment Felipe González en aquell moment hauria d'haver anunciat la devaluació. Només faltaria que ell ho anunciara també abans de produir-se. Això seria una cosa catàstrofica. El que jo sí que li vull dir és que el pressupost moderadament expansiu que vosté planteja, i que nosaltres fem possible perquè este país manté una política —m'estic referint a Espanya— del 5% en matèria d'inversió, la qual cosa és una xifra insòlita en tot el context europeu en què es menegem, és, per tant, un pressupost moderadament expansiu des del punt de vista de la demanda pública. I sobretot, al mateix temps, és un pressupost que en eixe sentit és eficaç, perquè ens ajuda a ser més competitiu des del punt de vista de les nostres xarxes de transport i de les infraestructures.

Hem sigut acusats, en el nostre cas, d'invertir només el 20% dels recursos, i el 80% ens ho gastem en despesa corrent. Despesa corrent tot el món sap que és fonamentalment, doncs,

l'atenció a l'educació, a la sanitat i als serveis socials bàsicament. Però que, en tot cas, el 20% dels recursos crec que és una xifra molt més que raonable i expansiva des del punt de vista de les possibilitats d'este país.

I ha dit vosté, a més, que teníem, abans, que teníem l'endeutament més baix probablement de les comunitats autònomes. I jo crec que efectivament és així. I, a més, crec que moltes altres comunitats autònomes que diuen administrar molt bé tenen uns recursos probablement superiors als nostres, fan menys coses i gasten més, i per consegüent, el que tenen és, naturalment, una administració molt pitjor. Però en el nostre cas estem en una política de reducció, en una política de reducció minorada, perquè naturalment, pensem que cal continuar tirant moderadament de la demanda i, per tant, fer una política certament un poc expansiva de la demanda pública, però amb una política de reducció no pels acords de Maastricht, sinó perquè un país que té un dèficit aproximadament del 7% té, per desgràcia, poc de marge en eixe sentit per actuar.

L'abaixament dels tipus l'ha feta el Bundesbank, diu vosté. I la pujada també. Perquè en este moment estem en unes circumstàncies en què fonamentalment la definició de les polítiques europees no és una qüestió estrictament nacional. I en el cas de les polítiques monetàries en concret, no solament és que no és nacional, és que és a l'o, com a molt, 2, en el cas concret. I la resta, naturalment tots adaptem les nostres possibilitats a eixes circumstàncies, excepte que forem capaços de tenir un marge superior en eixa matèria. Especialment en el tema dels tipus d'interés seria important poder fer-ho. Però això depén fonamentalment de l'estalvi que siguem capaços de generar, i no sembla que en les demandes pendents que tenim, i que tenim tots i permanentment reclamem el nostre dret, tinguem molt de marge en eixa matèria per a ser autònoms en els tipus d'interés. Més bé m'incline a pensar que és al contrari: tendim a agreujar les nostres possibilitats respecte a la llibertat que podríem tenir.

Quant a la rigidesa de la baixa, a abaixar els tipus d'interés, segurament ells tindrien molt d'interés, perquè quan han fet "las supercuentas" vosté sap perfectament que el que s'ha adelantat ha tingut un benefici suplementari. Però naturalment eixe benefici suplementari de recaptació de recursos, que significaria la possibilitat d'abaixar el tipus d'interés, està condemnada per la guerra de "supercuentas" que tenien anteriorment. I, com resulta que tenen passius molt cars, fins que no vagen vencent no poden anar traslladant eixes baixades d'interés, que en el mateix moment que es puga, evidentment el més ràpidament que puguen, les faran per propi interès, naturalment. Però cal insistir en eixa via, efectivament.

No obstant això, li he de dir que, pel que fa referència a temes d'inversió, el crèdit està molt més barat. Nosaltres tenim en este moment un programa amb l'Institut de Crèdit Oficial que possibilita la subvenció de tipus d'interés, que pot arribar a ser al voltant del 7%. Un tipus d'interés molt baix, que tenint en compte la inflació anual és pràcticament de 2 punts. Per tant, més barat impossible. I, si tenim en compte, a més, la subvenció al que puga ser el circulat, que és realment el més problemàtic, pot finançar la Societat de Garanties Recíproques fins a un tipus del 6%, la qual cosa significa francament uns tipus d'interés realments barats, i per eixe capítol té al voltant de 40.000 milions finançables. No és, per tant, tan necessari este tema, perquè hi ha altres vies de possibilitat que garanteixen uns crèdits bastant barats. I al que, per cert, s'estan acollint bastant bé, perquè, des del mateix moment en què es van fer alguns acords amb l'ICO, molts empresaris es van acollir i es van liquidar els crèdits de les caixes d'estalvi en eixa matèria, molt ràpidament per cert.

En definitiva, i acabant, dir-li que estem oberts a la discussió i també a la negociació. Dir-li que en medi ambient costa diners, però que no és eixe el problema. Estem disposats a pagar-los, però que estem disposats a pagar els diners que siguuen justos i no més allà de la justícia o del preu real.

I, per últim, dir-li que la discussió crec que ajuda a aclarir-les, i que la seua aptitud ens obri un camí d'expectativa, que espere que poguem complimentar favorablement.

Res més i gràcies.

(Ocupa la presidència el Molt Excel.lent President Senyor Antoni García i Miralles.)

El senyor president:

Moltes gràcies.

En representació del Grup Parlamentari Mixt té la paraula el senyor Ansuátegui.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Entrar a estas alturas del debate de política general sobre el estado de la comunidad a analizar la situación de los diferentes sectores de nuestra comunidad me llevaría a ser, en muchos casos, reiterativo, en todos aquellos temas presentados, tanto por el presidente de la Generalitat en su análisis de la situación del estado de la comunidad, como por los diferentes portavoces de los grupos parlamentarios que me han precedido en el uso de la palabra.

No obstante, quiero dejar constancia de que mi grupo tenía preparada una intervención de 36 folios donde se recoge un amplio análisis sectorial que hace referencia a la situación coyuntural que atraviesa la comunidad. Por ello, señorías, no les voy a cansar dando lectura, por la razón de que sería reiterativo en muchos aspectos después de escuchar con la máxima atención a todos los grupos parlamentarios, ya que creo que la solución a la actual coyuntura económica y a las políticas sociales solamente puede ser afrontada a través de los programas recogidos en los presupuestos y de las acciones de gobierno en las distintas áreas, dentro de un plan de priorización y con el máximo consenso posible, tanto con los agentes sociales como entre los grupos de esta cámara.

Por ello, señoras y señores diputados, creo que la postura de este diputado en este debate, en lugar de entrar en cifras y exposiciones más o menos concordantes, como he dicho, se va a ver reflejada a través de las trece propuestas de resolución que, anuncio, voy a presentar en la línea de consenso y priorización de las acciones de gobierno anunciadas que demanda la coyuntura socio-económica de la Comunidad Valenciana.

Por ello, quiero aprovechar esta breve intervención, no por breve menos llena de contenido en sus propuestas. Voy a anunciar las trece propuestas de resolución: Una que hace referencia al Programa Económico Valenciano III, al PEV-III. Otra, a los recursos estructurales procedentes del Feder. Otra, al segundo Plan de carreteras de la comunidad. A los convenios para la financiación de las viviendas de protección oficial. Al Plan hidrológico nacional. A la candidatura de la ciudad de Valencia como capital cultural europea del año 2000. Al Plan de creación de museos comarcales. A la modificación de la Ley de creación de la Universidad Jaume I de Castellón. Al Plan valenciano de formación profesional. Al Consejo Económico y Social de la Comunidad Valenciana y su definitiva ubicación en la provincia de Castellón. Al Plan de ayudas a la inversión en materia turística al sector del litoral. A una futura Ley de parques naturales de la Comunidad y a los planes rectores de los distintos parques y parajes naturales. A un

Plan de actuaciones en aras de evitar la intrusión marina y salinización de los acuíferos en la Plana de Castellón.

Y éstas son, señorías, en definitiva, las trece propuestas de resolución que este diputado va a presentar y que va a defender en el debate de mañana. En esta propuesta de resolución espero, señorías, el apoyo y el consenso de todos los grupos de esta cámara, ya que creo que está en la línea de la totalidad de las intervenciones, tanto del grupo mayoritario del programa de gobierno como de los grupos de la oposición.

Nada más y muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias, señor Ansuátegui.

Señor Bru, tiene la palabra en representación del Grupo Socialista.

El señor Bru Parra:

Señor presidente.

Señoras diputadas y señores diputados.

A estas horas del debate me permitirán sus señorías que me sienta algo decidor y refranero, y comience mi intervención recordándoles aquella vieja sentencia: "La palabra pronunciada, como la ocasión perdida, nunca vuelven atrás". Y a mi juicio, aquí y hoy alguien ha perdido una preciosa y precisa ocasión para decir algo, algo positivo, algo interesante para nuestros ciudadanos, más allá de letanías, catastrofismos, victimismos varios y de una falta total de confianza en nuestro pueblo y su capacidad para construir su futuro. Alguien, como siempre, como viene siendo habitual, ha cedido a la tentación de jugar a que cuanto peor, peor para todos, mejor para nosotros, o sea, para mí, para mi partido. Es por ello que frente a los tonos sombríos, la carencia de propuestas alternativas y las actitudes cansinas y derrotistas, su discurso, señor president, al cabo de más de una década de gobierno, ofrece un contraste, un perfil de lozanía y vigor que resulta sorprendente frente a la desolación política que se nos ofrece por algún flanco frente a la carencia absoluta de ideas, propuestas y soluciones concretas.

Nosotros, señor president, desde el Grupo Socialista, consideramos que esto es un debate de política general, un debate en el cual se debería realizar un diagnóstico, un análisis de nuestra actual problemática, un debate, todo lo crítico que se quiera, de la acción de gobierno, y por supuesto, un ofrecimiento de propuestas alternativas legitimadas por la diferenciación ideológica, por la diferente visión de nuestros problemas, de sus causas y sus posibles soluciones. Algo que, en definitiva, transmita a la ciudadanía la impresión de que aquí estamos todo el día, y también todo el día de mañana, posiblemente, para preocuparnos de esos problemas, para intentar resolverlos o paliarlos.

Comenzando por ese problema que es, que debe de ser, nuestra principal preocupación, como lo es, por desgracia, de muchos de nuestros conciudadanos: el paro. Un problema que, como usted muy bien ha planteado, por encima de las cifras globales, por encima de los porcentajes es, sobre todo, una sucesión de problemas, en muchos casos de dramas, personales y familiares. Una suma tremenda de problemas personales ante los cuales no ya la ideología sino la simple conciencia, repito, la simple y normal conciencia, por poco que se posea de esa cosa, debería exigirnos análisis y propuestas positivas, y no, ciertamente, el regocijo con que algunos utilizan esta cifra como arma arrojadiza en la creencia, como antes decía, de que cuanto peor para todos, mejor para ellos.

Señor presidente, el Grupo Socialista aprecia el tono humano, incluso diría el planteamiento humanista de su discurso, y precisamente como socialistas queremos oír y queremos

actuar en el sentido de sus planteamientos, de cohesión social, de solidaridad, de lucha contra la injusticia; y usted precisamente ha definido el paro, la carencia de empleo, como una injusticia fundamental que es preciso combatir como objetivo prioritario.

Y le instamos a seguir en esa línea, a considerar la lucha contra el desempleo como una urgencia absoluta a la que deben someterse el conjunto de todas las políticas, de toda la acción del gobierno, sin pesimismo, sin desánimo, confiando en nuestra capacidad para superar las dificultades, pero con el realismo suficiente para ser conscientes de que la gravedad del problema es tal que no podemos abordarlo con ningún tipo de restricción política o mental, que debemos incluso replantear nuestras formas de pensar y actuar, que es preciso llegar a un nuevo pacto social, a ese nuevo compromiso que usted ha ofrecido, que sea capaz de asegurar a cada uno un puesto y, por tanto, una actividad en la sociedad, un compromiso que nuestro grupo asume y está dispuesto a impulsar en esta Cámara, con una llamada al ejercicio de la responsabilidad, a la cultura del pacto por encima de intereses de partido, porque se trata de los intereses globales y prioritarios de todos nuestros ciudadanos.

Pero también un compromiso en el sentido de que siempre, pero aún más en épocas de crisis, es imprescindible mantener e incluso reforzar la responsabilidad pública del bienestar social, que en ningún caso el desmantelamiento de las conquistas sociales, como apodóticamente sentencian los conservadores, puede ser un medio de encarar el problema, y menos en un escenario europeo donde predomina la conciencia de los derechos sociales, no otorgados precisamente de forma graciosa por el sistema económico, sino conseguidos por el esfuerzo político y sindical de la izquierda, y que ha permitido la coexistencia de una economía de mercado y un sistema de bienestar desarrollado, binomio al que no pensamos renunciar en absoluto.

Señor presidente, a efectos de no alargar mi discurso, no voy a entrar a detallar el conjunto de propuestas que, a tenor y en concordancia con su discurso, el Grupo Socialista va a presentar. Solamente le anuncio que presentaremos una instancia a su gobierno a que presente, ante estas Cortes, un programa plurianual para la Comunidad Valenciana, un programa, el PEV-III, que cuente con el suficiente apoyo social para que sea eficaz en la consecución de su objetivo básico; la creación y consolidación de empleo, la regeneración de nuestro tejido productivo que lo haga más competitivo, y la consolidación del Estado de bienestar como factor de cohesión social.

A la hora ya de concluir el debate y pasar, pues, a presentar y discutir propuestas, el Grupo Socialista anuncia su disposición a apoyar o consensuar todas las propuestas que se presenten con estos objetivos. Igualmente apelo a la responsabilidad, a la sensibilidad social de sus señorías para apoyar las nuestras. Y confío sinceramente que este esfuerzo de todos nos será estéril.

Gracias.

El señor president:

Muchas gracias, señor Bru.

Antes de suspender la sesión, que continuará mañana a las diez de la mañana, quiero anunciarles que se abre el término de treinta minutos para que formalicen la propuesta de resolución o las propuestas de resolución los distintos grupos parlamentarios, y la Junta de Portavoces queda convocada mañana a las nueve y media.

Se suspende la sesión.

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 50 minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal.....

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 0010024146 de les Corts Valencianes en el Banc Central-Hispano, urbana plaça de la Mare de Déu (València), entitat 0049, oficina 0781, la quantitat de pessetes, mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

- 1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
- 2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
- 3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
- 4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre

Calle Núm.

Teléfono Población

Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de..... de

Con esta finalidad el día de de, ingresa en la C/C núm. 0010024146 de las Cortes Valencianas en el Banco Central-Hispano, urbana plaza de la Virgen (Valencia), entidad 0049, oficina 0781, la cantidad de pesetas, mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

- 1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
- 2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
- 3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
- 4. Números sueltos: 100 pesetas

Imprés en paper reciclat

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts,
Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003
València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4,
46014 València.

ISSN: 1133-2492.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cor-
tes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003
Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4,
46014 Valencia.

ISSN: 1133-2492.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 140

III Legislatura

Any 1994

Sessió plenària
celebrada el dia 17 de febrer de 1994
(Segona reunió)

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 12 hores i 17 minuts.)

Propostes de resolució derivades del debat de política general.

— Proposta de resolució número 25.342, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre el cas de Tous.
Es rebutja per 42 vots en contra, 30 vots a favor i 4 abstencions.

— Proposta de resolució número 25.325, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista UV, sobre candidatura de la ciutat de València com a capital europea de la cultura en l'any 2000.
S'aprova per unanimitat.

— Proposta de resolució número 25.290, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, per consensuar la reforma laboral.
Es rebutja per 42 vots en contra, 4 vots a favor i 27 abstencions.

— Propostes de resolució números 25.314, 25.316 i 25.321, presentades pel Grup Parlamentari Mixt, sobre Pla de carreteres, Pla Hidrològic Nacional i ubicació en la província de Castelló del Consell Econòmic i Social de la Comunitat Valenciana, respectivament.

S'aprova la primera per 76 vots a favor i 1 vot en contra.

S'aprova la segona per 76 vots a favor i 1 vot en contra.

S'aprova la tercera per unanimitat.

- Proposta de resolució número 25.311, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre PEV-III.
S'aprova per unanimitat.
- Propostes de resolució números 25.337 i 25.347, presentades pel Grup Parlamentari Popular, sobre RTVV.
Es rebutja la primera per 41 vots en contra i 34 vots a favor.
Es rebutja la segona per 47 vots en contra i 28 vots a favor.
- Proposta de resolució número 25.326, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista UV, sobre Pla d'ocupació i lluita contra l'atur.
Es rebutja per 44 vots en contra i 29 vots a favor.
- Proposta de resolució número 25.288, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre Projecte de Llei de patrimoni històric i artístic de la Comunitat Valenciana.
Es rebutja per 40 vots en contra, 28 vots a favor i 1 abstenció.
- Propostes de resolució números 25.308 i 25.310, presentades pel Grup Parlamentari Socialista, sobre incendis forestals i residus sòlids, respectivament.
S'aprova la primera per 64 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.
S'aprova la segona, per unanimitat.
- Resolució transaccionada, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre parcs o paratges naturals.
S'aprova per unanimitat.
- Proposta de resolució número 25.340, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre Projecte de Llei sobre drogodependències.
S'aprova per unanimitat.
- Resolució transaccionada, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre llistes d'espera en sanitat.
Aprovada per unanimitat.
- Propostes de resolució número 25.327, presentada pel Grup Nacionalista UV, sobre reforma de l'estructura administrativa de l'Estat.
Es rebutja per 36 vots en contra i 24 vots a favor.
- Proposta de resolució número 25.281, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre Fons valencià de cooperació.
Es rebutja per 35 vots en contra, 10 vots a favor i 19 abstencions.
- Proposta de resolució número 25.296, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre Tous.
S'aprova per 53 vots a favor i 1 vot en contra.
- Resolució transaccionada, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre Projecte de Llei de patrimoni cultural valencià.
S'aprova per unanimitat.
- Proposta de resolució número 25.351, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre Pla de formació professional.
Es rebutja per 33 vots en contra i 24 vots a favor.
- Proposta de resolució número 25.333, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista UV, sobre sistema de finançament per a esta Comunitat.
Es rebutja per 36 vots en contra, 10 vots a favor i 14 abstencions.
- Proposta de resolució número 25.289, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre Llei de finançament de la LOGSE.
Es rebutja per 38 vots en contra i 22 vots a favor.
- Proposta de resolució número 25.292, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre procés d'ampliació de competències.
S'aprova per unanimitat.
- Proposta de resolució número 25.338, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre potenciació de l'autonomia municipal.
Es rebutja per 43 vots en contra i 21 vots a favor.
- Proposta de resolució número 25.334, del Grup Parlamentari Nacionalista UV, sobre Pla de promoció exterior.
Es rebutja per 39 vots en contra, 24 vots a favor i 4 abstencions.
- Proposta de resolució número 25.283, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre promoció de l'ús del valencià.
Es rebutja per 35 vots en contra i 25 vots a favor.
- Proposta de resolució número 25.295, del Grup Parlamentari Socialista, sobre RTVV.
S'aprova per unanimitat.
- Proposta de resolució número 25.346, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre reforestació.
S'aprova per unanimitat.
- Proposta de resolució número 25.353, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre incendis forestals.
Es rebutja per 39 vots en contra, 23 vots a favor i 3 abstencions.
- Proposta de resolució número 25.332, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista UV, sobre infraestructures.
Es rebutja per 32 vots en contra, 22 vots a favor i 2 abstencions.
- Resolució transaccionada, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre activitat comercial.
S'aprova per unanimitat.
- Propostes de resolució números 25.293 i 25.294, presentades pel Grup Parlamentari Socialista, sobre diputacions i mancomunitats, respectivament.

S'aprova la primera per 21 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

S'aprova la segona per 49 vots a favor, 1 vot en contra i 5 abstencions.

— Propostes de resolució números 25.345 i 25.352, presentades pel Grup Parlamentari Popular, sobre ferrocarril suburbà i tren d'alta velocitat per a la província d'Alacant, respectivament.

Es rebutjen per 38 vots en contra i 23 vots a favor.

— Proposta de resolució número 25.330, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista UV, sobre costos en els hospitals públics.

Es rebutja per 39 vots en contra i 21 vots a favor.

(Se suspén la sessió a les 21 hores i 17 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 17 de febrer de 1994. Comença la sessió a les 12 hores i 16 minuts, sota la presidència del Molt Excel·lent President Senyor Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 76. Segona reunió.

El senyor president:

Il·lustres Senyors Diputats, continua la sessió.

Per a la defensa de la proposta de Resolució 25.342, té la paraula, en representació del Grup Parlamentari Popular, el senyor Castellano. (Remors.) Per favor, senyories.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Si existeix una assignatura pendent des de l'any 1982 en la Comunitat Valenciana esta, sense cap dubte, és el cas de Tous. Des d'octubre del 82 milers de valencians van sofrir a causa de la rotura d'una obra pública de l'Estat, com era la presa de Tous, uns greus perjudicis personals i patrimonials. Hagueren de passar quasi onze anys, després de grans reivindicacions per part de les associacions de damnificats i dels partits polítics, perquè reaccionara el Govern promulgant el Reial Decret de 26 de març de 1993. Però una reacció que s'ha demostrat que ha quedat insuficient e insatisfactòria.

La darrera vegada que estiguérem debatent este tema ací en esta Cambra, que va ser en el Ple del 31 de març de 1993, el Grup Parlamentari Popular ja anunciava que, si este Reial Decret-llei era un pas important, no tancava políticament el cas de Tous, ja que era insuficient i no satisfieia ni els damnificats ni els grups parlamentaris. Ja anunciàvem aleshores que el Partit Popular anava a seguir reivindicant una solució política definitiva, amb independència de la via o del procés judicial.

En eixe mateix sentit, les associacions Afiva y Apemeda també convocaren dues multitudinàries manifestacions, una el 30 de març del 93 i una el 20 de gener d'este mes passat, sol·licitant la modificació de Reial Decret per ampliar les seues cobertures d'indemnització i les llacunes que este Reial Decret pateix.

El temps també dona una vegada més la raó, ja que estem mirant que els tribunals de justícia han decretat per tercera vegada, per tercera vegada, la suspensió del jutí *sine die*. I ací ja quasi poden dir aquell símil que diu que "justícia retardada, justícia denegada".

Tots sabem que hi ha quasi 11.000 valencians que no són part de l'acusació particular. I que no són part de l'acusació particular i no poden agafar-se al conveni transaccional del Reial Decret-llei, a causa moltes vegades de les promeses que els alcaldes de la comarca dien que es faria justícia per a tots sense cap tipus de discriminació.

Sense entrar en les queixes que els damnificats i els alcaldes de la comarca estan fent sobre l'aplicació del Reial Decret-llei, com per exemple la forma d'aplicació de coeficients o en el càlcul de descomptes, etcètera, i que estan demanant també la modificació d'este Reial Decret, esta proposta de Resolució el que pretén precisament és que es modifique el Reial Decret-llei sobre les bases que s'exposen molt clarament en el text de la proposta de Resolució.

Les principals diferències estan sobretot en el seu àmbit d'aplicació, perquè no només tinguen dret a obtenir rescabament dels danys les persones que apareixen com a perjudicades en el procés penal pendent, sinó que tinguen dret al rescabament totes les persones titulars de la carta de damnificat expedida en el seu moment com a document oficial acreditatiu.

També es demana que s'inclouen els municipis que no s'expressaven en l'anterior Decret, com per exemple Càrcer, Favara, etcètera, així com tota una sèrie de mesures acordades amb les justes reivindicacions dels damnificats i les seues associacions, com puga ser que les indemnitzacions s'actualitzen sobre l'IPC tenint en compte la revalorització dels diners des de l'any 82, que es tinga en compte la inflació o que s'inclouen especificacions relatives al terme municipal d'Antella. I també, com no, en el segon punt de la proposta de Resolució, que s'amplie un crèdit per a atendre les modificacions, per a atendre les obligacions que estes modificacions comporten.

Donem, per tant, un pas més en este tema i resolguem definitivament esta assignatura pendent que té la Comunitat Valenciana des de l'any 1982, perquè una catàstrofe d'eixa magnitud, un fet extraordinari com el de Tous, necessita d'una solució política extraordinària, com sempre hem vingut ací dient en les Corts Valencianes.

Una vegada més, senyories, vostés tenen la paraula.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Señor Callao, tiene la palabra.

El senyor Callao Capdevila:

Señor presidente.

Señoras y señores diputados.

A estas alturas del trámite de este debate de política general, presume el diputado que les habla que toda la Cámara, y especialmente el señor diputado que me ha precedido en el uso de la palabra, sabe perfectamente que mi grupo ha presentado una propuesta de Resolución precisamente sobre este mismo tema. Por tanto, me van a permitir que sea muy breve en la contestación, en el consumo de este turno en contra.

Y voy a comenzar haciendo dos precisiones que creo que me aceptará su señoría. Por una parte, estas alusiones a la lentitud de la justicia, a las sucesivas suspensiones que ha sufrido

do este procedimiento judicial, espero que su señoría y su grupo, y toda la Cámara, acepte y admita que esto no es responsabilidad del Gobierno de la Generalitat. Esto creo que es una cosa que, aunque obvia, conviene de vez en cuando subrayarla para que no quede en el mundo de las tinieblas.

Y, por otra parte, también he escuchado de boca de su señoría que, por sugerencia de los alcaldes de la zona, algunos damnificados no se acogieron a los beneficios del Decreto-ley.

Yo quisiera rectificar públicamente esta manifestación porque yo no entiendo así que ésa sea la historia que haya que contar, porque todos los perjudicados han tenido la gran oportunidad, y espero que la vuelvan a tener, como luego le explicaré, de acogerse a esos beneficios. Es decir, que haya algún alcalde que haya sugerido que no se acogieran a esos beneficios a mí me parece que eso no es ajustarse realmente a lo sucedido.

Y, hechas estas dos precisiones, voy a explicarle con la brevedad anunciada y prometida por qué nos vamos a oponer a su propuesta. Su propuesta es una propuesta reglamentarista, es una propuesta minuciosa hasta el exceso, es decir, exageradamente minuciosa, y por tanto en ese sentido yo la calificaría de poco oportuna y poco elegante. Poco oportuna porque su señoría conoce también como yo que su grupo ante las Cortes Generales ha presentado una propuesta idéntica a ésta, que se están llevando paralelamente al trámite parlamentario ante el Congreso de los Diputados unas negociaciones entre diversos grupos e interesados en dar respuesta a este problema valenciano, y por tanto me parece poco elegante que nosotros les proponamos aquello hasta la última coma y punto que deben de acordar. Creo que hubiese sido más prudente, más adecuado, más correcto, que es lo que va a hacer mi grupo posteriormente, mostrar la voluntad política de que esto se resuelva, en todo caso sugerir algunas líneas básicas, pero en todo caso también dejar la libertad suficiente para que los intérpretes, en este caso los parlamentarios de las Cortes Generales, puedan decidir de una manera libre lo que conviene para resolver, según su punto de vista, este problema.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor president:

Muchas gracias.
Señor Castellano.

El señor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Senyor Callao, evidentment, ningú no ha dit ací en esta trona que el Govern tinga una responsabilitat, anem a dir directa, de les tres suspensions que ha tingut el juí de Tous. Sí de vegades en facilitar des del Congrés dels Diputats la legislació pertinent perquè això no ocorregua, això és un altre tema del qual podem parlar. Però ningú no ha dit això en estos moments.

Vostés ens acusen ací de vegades per massa i per poquet. Per massa perquè som massa reglamentaristes, perquè posem massa estudiats els temes i de vegades perquè no portem estudiats els temes o perquè resulta que hauria d'haver sigut més generalitzada la proposta. I ens diu evidentment que esta proposta s'ha presentat igual en el Congrés dels Diputats. Evidentment. El Partit Popular sempre té una línia d'actuació coherent, tant ací com en el Congrés dels Diputats, en els temes que afecten a la Comunitat Valenciana. Jo li agraiç que vosté ho haja dit en esta trona, perquè és una alabança en este cas a la coordinació que té el Grup Parlamentari Popular de les Corts amb el Congrés dels Diputats.

Evidentment, jo crec que ací el que es diu és molt clar, és que es modifique el Reial Decret-lllei. Per què? Perquè és insuficient, perquè és insatisfactori. Li ho han dit la majoria de grups parlamentaris, li ho han dit les associacions, li ho han dit a través de manifestacions i li ho han dit a través del que vosté mateix ha reconegut ací que són unes negociacions sobre el tema. Per què? Perquè fa falta que es modifique a millor. I fa falta que es done una solució política definitiva, amb independència del procés penal pendent que està en estos moments en via judicial.

I per això es presenta esta proposta de resolució. I jo espere que en el Govern central, espere que s'aprove el que vostés van a votar ací en contra una vegada més. Jo li he de fer a vosté memòria que, quan presentàvem el que hi haguera una solució política, vosté em titllà a mi personalment de demagog i fins i tot que estavem faltant a l'estat de dret perquè el tema estava *sub iudice*, quan jo li deia que per a un fet extraordinari fa falta una solució política extraordinària. I vosté fins i tot arribà a titllar-nos al Grup Parlamentari Popular de demagog, i després el seu Govern hagué d'accedir precisament a eixa proposta que nosaltres li diguérem que havia de fer. Jo espere que una vegada més s'equivoquen i que el Govern central aprove esta modificació del Real Decret-lllei, com ja ha passat amb l'equívoc que tingueren vostés abans. Perquè...

El señor president:

Senyor Castellano, acabe.

El señor Castelló Gómez:

Acabe de seguida, senyor president.

Perquè, si este tema marca alguna cosa, és la ineficàcia del Govern socialista. Moltes gràcies.

El señor president:

Moltes gràcies.
Senyor Callao.

El señor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Señor Castellano, este debate, aunque confluya con nuestro voto negativo, va a servir de algo. Va a servir en principio que usted haya aceptado que el Gobierno de la Generalitat nada tiene que ver con las incidencias de este juicio que se sigue ante el Tribunal Supremo de Justicia con motivo de la rotura de la presa de Tous. Y esto no es ninguna tontería. ¿Parece que esto es un detalle accidental? No señor, es importante ya que de una vez se comience a decidir y a reconocer que esto es así. Y, si usted quiere repasar la historia de este asunto, verá usted que en sucesivas manifestaciones de diputados de estas Cortes y de fuerzas políticas, resulta que no era así, era todo lo contrario. Nosotros no hacíamos más que asumir esos errores que ustedes imputaban a la propia administración de Justicia. Por tanto, en principio bueno es que haya servido para clarificar ese extremo.

¿Solución política definitiva? Evidentemente que la va a haber y evidentemente que la vamos a defender, y evidentemente usted sabe que está contenida en la propuesta que vamos a presentar posteriormente y que parece mentira que usted no hubiese podido reprimir sus ansias de protagonismo y se haya reservado para aceptar esta enmienda, esta propuesta, en la que se recoge fundamentalmente lo mismo que dice usted sin ese detalle y ese reglamentarismo. Que ¿otras veces hemos rechazado sus propuestas? Evidentemente, las hemos rechazado porque incurrián en errores semejantes al actual.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Vamos a pasar a votación la propuesta de Resolución del Grupo Parlamentario Popular. Comienza la votación.

Por 30 votos a favor, 42 en contra y 4 abstenciones queda rechazada.

A continuación la propuesta de Resolución 25.325, del Grupo Parlamentario Nacionalista de Unión Valenciana. El señor Giner tiene la palabra.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Senyories, la proposta de resolució que presenta el Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana i que hem transaccionat amb el Grup Mixt pretén que estes Corts Valencianes mandaten al govern valencià perquè reclame del govern central quantes gestions siguen necessàries davant les instàncies europees competents, per tal de presentar, avalar i defensar la candidatura de la ciutat de València per a la seua nominació com a capital europea de la cultura en l'any 2000, i si no, en el 2001.

Senyories, el passat any 1992 Espanya va viure grans esdeveniments, dels quals la nostra Comunitat Valenciana va quedar despenjada. Posteriorment, en 1993 es fundaren les esperances per als valencians; 1993 havia de ser l'any de València. Lamentablement, tampoc ha sigut així. Tots som conscients de la possibilitat que l'any 2000 o el 2001 València poguera ser la capital europea de la cultura. Per a aconseguir este objectiu, és necessari unir esforços de cara a avalar i defensar la nominació de la ciutat de València davant de les instàncies europees competents. El nostre portaveu, Héctor Villalba, ja va manifestar ahir en la seua intervenció que es tractava d'una iniciativa a través de la qual, des de la ciutat de València en representació de la Comunitat Valenciana, podem avançar cap a la revitalització i recuperació de la nostra identitat cultural com a poble. La ciutat de València ha contribuït històricament, ha contribuït sempre de manera molt notable a l'engrandiment de la cultura europea, de la qual sempre hem format part. La ciutat de València ha sigut al llarg de segles la capital cultural del Mediterrani, i en els inicis del segle XXI la Comunitat Valenciana, en les seues dues llengües oficials, castellà i valencià, ha de consolidar el seu paper com a baluard en la cultura mediterrània i europea.

Senyories, a ningú se li escaparà l'oportunitat excepcional que suposa, no només per a la ciutat de València, sinó també per a tota la nostra comunitat, la nominació de València com a capital europea de la cultura, per a reafirmar amb força la vocació cultural europeista i mediterrània de València. Es tracta d'un protagonisme que ens pertoca i que cal reclamar, i reclamar-ho units, sense fissures, il·lusionats com a valencians. I en este sentit, les Corts Valencianes, la més genuïna institució representativa del nostre poble, és el millor mitjà on manifestar unànimement eixa voluntat de totes les forces polítiques ací representades per a fer realitat la petició a les instàncies oportunes europees i la posterior nominació de València com a capital europea de la cultura.

Esperem de la responsabilitat de tots els grups polítics que el seu posicionament davant de la nostra proposta de resolució siga coherent posteriorment a Madrid, i si cal, a Europa. Els valencians no entendrien que això no fóra així.

Per a acabar, després de l'Expo, dir que...

El senyor president:

Senyor Giner, acabe.

El senyor Giner Giner:

Acabe de seguida, senyor president.

Després de l'Expo de Sevilla, de les Olimpíades de Barcelona, de la capital cultural de Madrid i del Xacobeu de Galícia, nosaltres considerem que ja podria arribar l'hora de València, que ja és arribada l'hora de València, i amb ella, de la projecció cultural a nivell europeu i del revulsiu econòmic i inversions que este fet comportaria.

Eixa és la nostra esperança i la nostra il·lusió, que esperem que siga la de tots en recolzar la proposta de resolució que presenta el nostre grup.

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

És ja la transaccional... Jo vull fer una advertència –no al senyor Giner– i és que esta presidència no demanarà als grups que es manifesten sobre l'admissió a tràmit o no de les transaccionals, perquè entén que si ningú s'oposa expressament, tot el món ho dona per bo.

El senyor Ansuátegui té la paraula.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gracias, señor presidente.

Señorías.

Este diputado había presentado también una propuesta de resolución en la misma línea, la cual ha sido recogida en esta propuesta de resolución transaccional con Unión Valenciana. Y lo hemos hecho por razones obvias de oportunidad política, de coherencia política con lo que se dice en los medios y en la calle, con lo que se comporta y se trae en estas Cortes, por sensibilidad y afectividad con la ciudad de Valencia y al objeto de corregir posibles olvidos de otros grupos mayoritarios, y tender un puente al consenso de esta cámara para los fines y objetivos que han sido anunciados por el portavoz de Unión Valenciana.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Ansuátegui.

Vamos a pasar a votación en los términos de la transaccional la Resolución 25.325. Comienza la votación.

Por 72 votos a favor, ninguno en contra y ninguna abstención queda aprobada la resolución.

Resolución 25.290, Grupo Parlamentario d'Esquerra Unida. Señor Zamora, tiene la palabra.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Señoras, señores diputados.

La resolución que voy a defender en nombre de Esquerra Unida plantea que las Cortes Valencianas acuerdan que el Consell se dirija al gobierno central para pedir que abra negociaciones con las centrales sindicales, para consensuar la reforma laboral previamente a su aprobación definitiva en las Cortes Generales.

A nosotros nos parece de una gran trascendencia que las Cortes Valencianas se pronuncien –y a ser posible, se pronuncien positivamente, mayoritariamente positivamente– sobre un tema tan importante como es el restablecimiento del consenso social. Un consenso que, por lo que se refiere al mercado laboral, a la reforma del mercado laboral, que en este momento el gobierno ha llevado a las Cortes; ha durado prácticamente desde el inicio de la democracia, es decir, desde la aprobación del Estatuto de los Trabajadores. La iniciativa del gobierno de, unilateralmente, presentar la Reforma del

Estatuto de los Trabajadores, en definitiva, la reforma del mercado laboral, ha supuesto la ruptura de un consenso social muy importante, mantenido en una materia como es el mercado laboral, que ya por sí está en una situación muy delicada, puesto que estamos en torno a los 3 millones de desempleados, y que con esta reforma laboral que en este momento está debatiéndose en las Cortes Generales, no va a solucionarse el problema del desempleo, mientras que sí que van a crearse más dificultades para aquellas personas que están trabajando y también para aquellas personas que, pasado el trabajo temporal que les pueda permitir la nueva legislación, van a encontrarse sin ningún tipo de protección social ni de seguridad social.

Como consecuencia de esta reforma laboral de iniciativa del gobierno, se ha producido una huelga general el 27 de enero que ha sido mayoritariamente seguida, no sólo por los trabajadores, por los simpatizantes de las centrales sindicales que convocaban, sino por buena parte de la población. Se ha producido una separación, yo creo que preocupante, entre lo que piensa la opinión pública, sectores importantes de la opinión pública, y lo que piensan las Cortes Generales, ambos con posiciones legítimas, pero que de cualquier forma, la obligación nuestra sería poner nuestro grano de arena, ayudar a ese consenso.

Con nuestra resolución no planteamos ni siquiera que se paralice la tramitación de la reforma que ya está en marcha. Sabemos que ha sido rechazada ayer o anteayer la paralización de esa reforma, sino que el gobierno, que es el que tomó la iniciativa de poner en marcha la reforma, retome la iniciativa de volver a hablar con las centrales sindicales e intentar intervenir, que puede hacerlo legítimamente y legalmente, en todo el proceso de tramitación y, naturalmente, con todo el respeto, a las Cortes Generales.

Como todos los parlamentarios deben conocer, las centrales sindicales han tenido conversaciones con el gobierno, han tenido conversaciones con cada uno de los grupos parlamentarios, hay enmiendas presentadas en las Cortes en este momento. La ley ha de pasar posteriormente por el Senado, ése es un buen momento para volver a presentar enmiendas, y si finalmente del trabajo conjunto de todos se consiguiese un consenso en cuanto a la reforma laboral, yo creo que eso, indudablemente, redundaría en lo que es el objetivo de todos, que es la creación de empleo, pero que es también mantener e incrementar los niveles de protección social. Porque no vale decir que queremos ampliar el empleo, queremos ampliar la protección social, cuando se hacen reformas del mercado laboral que, objetivamente, llevan a un deterioro de los niveles de protección social. Por ejemplo, todas aquellas personas que pasen por los contratos de aprendizaje son personas que no generarán ningún derecho de protección social, son personas que tendrán una retribución prácticamente mísera, son unos porcentajes del salario mínimo. La reforma, por fin, rompe la causalidad en cuanto al contrato laboral, es decir, se admite la contratación temporal con independencia de que el trabajo, el puesto de trabajo, sea indefinido.

Nosotros entendemos que vale la pena que estas Cortes, que no son competentes para decidir sobre esta materia pero que sí que recibimos en nuestro mercado laboral y en la tranquilidad de nuestro mercado laboral las consecuencias de esa reforma, hagamos el esfuerzo de contribuir a restablecer el consenso. Y ese esfuerzo de restablecer el consenso...

El señor president:

Señor Zamora, acabe.

El señor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

...habría que hacerlo votando la resolución de Esquerra Unida pidiendo al gobierno central que vuelva a negociar con los sindicatos.

Muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias.

Turno en contra. Señor Picher, tiene la palabra.

El señor Picher i Buenaventura:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Senyor Zamora, jo crec que l'opinió pública i esta cambra està suficientment informada de quin ha sigut el procés negociador en els últims sis mesos i on ens han conduït les negociacions des del mes de setembre fins estos moments. Vosté no ignora, com molt bé ha dit ací, en quina situació de tràmit parlamentari es troba la reforma de la Llei laboral, i que en estos moments tots els grups, inclòs el que vosté representa, en el Congrés dels Diputats, poden fer les esmenes corresponents que així ho creguen.

Jo crec també, i entrant un poquet en el fons de la qüestió d'això que vosté ha plantejat, que voluntat de consens n'hi ha hagut durant molts mesos. Durant molts mesos hi ha hagut voluntat de consens, no de disens. Ara, jo no sé algunes de les parts si eixa voluntat de consens, a l'hora de negociar durant sis mesos, anava per aquí o no anava per aquí. Vosté sap també que després de la vaga que hi ha hagut -vosté li diu general, jo li diria una altra cosa, però això no fa al cas-, el president del govern s'ha entrevistat amb els secretaris generals dels sindicats i s'ha entrevistat també amb la patronal o amb els representants de la patronal d'este país, i els ha dit que els acords a què arriben la patronal i els sindicats seran tinguts en compte. Si a mi no em falla la memòria, a hores de hui ni els sindicats ni la patronal s'han assegut per a arribar a algun punt d'acord.

Per tant, jo crec que el govern ha fet un esforç important en tractar d'arribar a acords entre tres parts, i no ha sigut possible. Però no li càpia a vosté el menor dubte que el govern continuarà, en el tràmit parlamentari, fent possible que les aportacions, el que enriqueixen els grups i els diputats a eixa Llei, se tindrà en compte. Però demanar ara, a estes altures, que s'obliguen noves negociacions quan durant mesos i mesos han sigut completament estèrils, jo crec que no és massa eficaç dins la situació i en el tràmit parlamentari que estem en este moment.

Res més i moltes gràcies.

El señor president:

Moltes gràcies.

Para réplica, señor Zamora, tiene la palabra.

El señor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Muy brevemente. Miré, yo he leído recientemente por portavoces cualificados de su grupo que la reforma laboral ni era su objetivo ni estaba en su programa. No sé si hay algún portavoz en la cámara en este momento de los que han dicho esas cuestiones. Yo me lo creo. Me creo que eso no puede ser su objetivo, el objetivo de su grupo, ni podía estar en su programa. Pero mire usted, aquí y en todas las democracias, cuando se produce una acción legítima como es la huelga general -que a mí me gustaría saber cómo usted la llama, porque así todos sabríamos cómo la llama usted-, como una huelga general de las centrales sindicales que han estado negociando,

que eso no lleva al gobierno a negociar es que algo no funciona bien en la democracia.

Hay experiencias recientes, en Europa, de democracias más antiguas que la nuestra, en Francia, en Bélgica, donde después de situaciones similares, en algunos casos como en Francia con gobiernos de derechas, se han sentado a negociar. Porque estamos en un consenso muy importante. Y no es en vano que nosotros pedimos que estas Cortes le pidan al gobierno que se sienta a negociar. Porque yo le puedo contar la información que yo tengo de la conversación de Felipe González con Nicolás Redondo y Antonio Gutiérrez. Y, concretamente, a Nicolás Redondo le dijo Felipe González que «ni quería cambiar ni podía cambiar la situación». Y no puede servir como argumento que mi grupo presente enmiendas —que va a presentar— ni tampoco puede servir como argumento que si la patronal y los sindicatos se ponen de acuerdo, las Cortes harán eso. Porque de entrada la iniciativa del gobierno de reforma ha desequilibrado la situación.

Si nos encontrásemos con el Estatuto de Trabajadores vigente, eso sería correcto, pero cuando se ha desequilibrado la situación a favor de la patronal, naturalmente que la patronal no quiere ni oír hablar de sentarse a negociar. Y por consiguiente, es el gobierno el que debe retomar la iniciativa para el consenso social. Y estas Cortes...

El senyor president:

Señor Zamora...

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Estas Cortes es la mínima colaboración que podrían hacer, ayudar a ese consenso que yo reconozco que es difícil por parte del gobierno.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Zamora.

Señor Picher, tiene la palabra.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Mire, jo no vaig a entrar en el que opinen portaveus qualificats del seu grup parlamentari, ací i a Madrid, sobre les conseqüències d'eixa vaga, i perquè no s'havia d'haver fet. Jo crec que no és eixe el debat en esta cambra. Vosté vol que li diga el nom de la vaga, que vosté li diu «vaga general», doncs jo dic «vaga política». Evidentment, perquè hi ha un líder ugestista que diu que en aquest país la dicotomia dels sindicats haurà de definir-se algun dia. O són sindicats al 100% o partits polítics al 100%, però el que no poden ser és un dia sindicat i a l'endemà partit polític. I això, doncs, va a causar molts problemes a este país, i vosté ho sap. Per tant, eixa és la situació que hi ha.

Mire, vosté em parla de recents acords a altres països després d'una vaga general, el cas de Bèlgica. Jo li dic que ha hagut recents acords a Alemanya i a altres llocs, que sense vaga política —o per a afavorir-lo a vosté— sense vaga general, han arribat a acords a tots els nivells. El que passa que ací no és possible, perquè mentre els sindicats porten la filosofia, o la pràctica, o el criteri polític d'Esquerra Unida, o del Partit Comunista, i la patronal porte els criteris d'estos senyors, doncs, possiblement serà molt difícil que s'arribe a un acord, possiblement serà molt difícil. Per tant, jo crec que hi haurà que deixar les coses clares i apropar distàncies per les parts. Per tant, anem a oposar-se a la vostra proposta.

El senyor president:

Molt bé.

Passem a votació la proposta d'Esquerra Unida. Comença la votació.

Per 4 vots a favor, 42 en contra i 27 abstencions es rebutja.

El senyor Ansuátegui, en representació del Grup Mixt, té la paraula.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gracias, señor presidente.

Señorías, en aras de la economía parlamentaria, este diputado va a defender conjuntamente todas sus propuestas de resolución. Algunas las va a retirar, porque han sido consensuadas a través de transaccionales, y otras porque por los motivos que explicaré, también serán retiradas. Por lo tanto, ruego que presten un momento de atención, y poner de manifiesto que las propuestas de resolución que van a ser defendidas son la 25.314, 25.316 y 25.321.

Las que han sido consensuadas a través de transaccionales y, por lo tanto, se retiran, son la 25.319, que hace referencia a la modificación de la Ley de creación de la Universidad Jaime I de Castellón; la 25.320, que hace referencia a la presentación de un Plan valenciano de formación profesional, porque hay una consensuada más amplia con todos los grupos parlamentarios; la 25.323, que hace referencia a propuestas sobre medio ambiente y la presentación de un proyecto de ley de parques naturales, que ha sido también consensuada con el Grupo Socialista; la 25.324, que ha sido también consensuada, que hace referencia a las actuaciones en aras de evitar la intrusión marina y desalinización de acuíferos en la Plana de Castellón. En estas hay transaccionales y, por lo tanto, se retiran, y se retiran la 25.312, que hace referencia al Programa económico valenciano III y al Feder, por considerar que estaban un poco fuera de contexto en el sentido de que la financiación de los fondos o la aplicación de los recursos estructurales a través del Feder vendrá recogida en el PEV-III y su desarrollo a través de los presupuestos correspondientes. La que hace referencia a la negociación de los respectivos convenios para la financiación de viviendas de protección oficial, en el sentido de que estaban los tipos de interés superiores a los de mercado, consta que la conselleria está llevando a cabo estas negociaciones. La de creación de museos comarcales con la complejidad y conflictividad que podría generar un plan de esta índole, más teniendo el compromiso del gobierno de llevarlo a cabo, y existiendo también una transaccional en el sentido de que se presente un Proyecto de ley del patrimonio cultural valenciano. La 25.322, en la que se pide una línea de ayuda de inversión en materia turística al sector hotelero del litoral, ya que la enmienda 25.307 del Grupo Socialista es más amplia y, por lo tanto, considera este grupo que tiene mejor redacción que la presentada por el mismo.

Dicho esto, señorías, muy brevemente paso a defender...

El senyor president:

Señor Ansuátegui, para concretar, defiende o mantiene la 25.314, 25.316 y 25.321.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Exacto, señor presidente.

El senyor president:

Y retira todas las demás.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Exacto, señor presidente.

El señor president:

Muchas gracias.

El señor Ansuátegui Ramo:

A usted. Señorías,...

El señor president:

Perdón, perdón. Señor Maluenda, un momento. Diga, señor Maluenda.

El señor Maluenda Verdú:

Señor presidente, el señor Ansuátegui se ha referido a unas transaccionales. Algunas de ellas ha dicho que están suscritas por todos los grupos, lo cual implica obviamente la retirada por parte de esos grupos de sus enmiendas relacionadas con la cuestión, y yo quiero hacer patente, porque creo que puede haber sido una confusión, de que hay una transaccional referida a formación profesional, y el Grupo Popular tiene una resolución que no retira y que, por tanto, no ha suscrito la enmienda transaccional. No es de todos los grupos.

El señor president:

Pero no se opone a la tramitación.

El señor Maluenda Verdú:

A la tramitación nunca el Grupo Popular se opone, pero que quede bien claro que no implica la retirada de la nuestra.

El señor president:

Señor Maluenda, lo que está claro es que puede retirarlas todas y defender las tres que tiene.

El señor Maluenda Verdú:

Perfectamente, señor presidente, pero que no se diga que es de todos los grupos la transacción.

El señor president:

Ya.

El señor Maluenda Verdú:

Vale.

El señor president:

Señor Ansuátegui.

El señor Ansuátegui Ramo:

Gracias, señor presidente.

Cuando este diputado ha hecho referencia a que retiraba unas propuestas de resolución en aras de unas transaccionales, lo argumentaba en base a que tiene delante unas propuestas en las que aparecen todos los grupos y por eso he hecho mención a que las retiraba. Bien, si no se ha firmado por algún grupo, pido disculpas. Hay que pensar que este diputado está solo en su grupo, tiene que coordinar las enmiendas de todos los grupos, y la verdad que es que estoy abrumado y... Pero que conste que aparece aquí el nombre del Grupo Popular.

Pasando ya al tema, señorías, la propuesta de resolución por la que se pide que la Conselleria de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes, dentro del actual período de sesiones, presente ante estas Cortes Valencianas el segundo Plan de carreteras de la Comunidad Valenciana, viene a ser la misma o en la misma línea del anterior debate del estado de la comunidad, también presentada por este diputado. Y a pesar de tener constancia que la Conselleria de Obras Públicas está en esa línea, está trabajando y tiene muy avanzado este plan de

carreteras, creo que no está de más que en un debate de política general, y en un tema tan importante como es el segundo Plan de carreteras, al objeto de vertebrar nuestra comunidad y dotarla de mejores infraestructuras, que esta propuesta de resolución lo que comporta es quizás insistir más a la Conselleria de Obras Públicas para que este segundo Plan de carreteras sea presentado dentro del actual período de sesiones. Y este diputado, como da por hecho que así va a ser, espera el apoyo de todos los grupos de esta cámara.

La segunda propuesta de resolución pide que las Cortes insten al Consell para que eleve al gobierno de la nación la resolución aprobada por la Comisión de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes el 14 de diciembre de 1993, para su inclusión en el Plan hidrológico nacional. Creo que es obvio que todos los grupos parlamentarios en la Comisión de Obras Públicas aprobaron estas propuestas. Y que en este debate, y por la incidencia e importancia que tiene el tema hidrológico en nuestra comunidad, consideramos que es muy importante que en este debate de política general, todos los grupos, en la misma línea que hicieron en el debate en la comisión, aprueben esta propuesta de resolución para que las Cortes insten al Consell a que eleve ante el gobierno la inclusión en el Plan hidrológico nacional del acuerdo tomado en su día.

La tercera y última propuesta de resolución es la que hace referencia y dice que durante el presente período de sesiones la Conselleria de Trabajo y Asuntos Sociales proceda a la constitución del Consejo Económico y Social de la Comunidad Valenciana y su definitiva ubicación en la provincia de Castellón. Es público y notorio, y así ha aparecido en declaraciones del conseller correspondiente, las gestiones y el esfuerzo que se está haciendo y llevando a cabo para la creación de este Consejo Económico y Social. No nos puede pasar desapercibido que son obstáculos o problemas de tipo burocrático producidos y promovidos por los agentes sociales en algunos aspectos —no voy a decir cuáles en concreto— y que esta ubicación lo sea en la provincia de Castellón en aras a vertebrar nuestra comunidad. Y, si la oficina de Patentes y Marcas ha ido a la provincia de Alicante —y le parece a este diputado maravilloso—, creo que también la provincia de Castellón demanda y requiere instituciones de este tipo en aras, repito, de vertebrar.

Por lo tanto, con esta propuesta de resolución creo que, si tiene el apoyo mayoritario de todos los grupos, vamos a mandar un mensaje a esos agentes sociales para que entren en esa línea de consenso —que dejen de poner trabas, algunas veces con miras un poco subjetivas—, ya que es muy importante la constitución de este Consejo Económico y Social y, al mismo tiempo, también muy importante —y espero que así sea— su ubicación en la provincia de Castellón.

Nada más y muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias.

¿Algún grupo desea consumir un turno en contra de las tres enmiendas defendidas por el señor Ansuátegui?

Vamos a pasarlas, si se quiere en bloque, y, si no, separadamente. Separadamente a votación.

Vamos a votar la 25.314. Comienza la votación.

Por 76 votos a favor, 1 en contra y ninguna abstención queda aprobada.

Propuesta 25.316. Comienza la votación.

Por 76 votos a favor, 1 en contra y ninguna abstención queda aprobada.

(Remors.) Perdón. Señor Crespo...

El señor Crespo Samper:

Señor presidente, quisiera hacer explicación de voto.

El senyor president:

Tiene la palabra.

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente. Señorías.

La propuesta que ha presentado el diputado del Grupo Mixto ha contado con el favor de toda la Cámara, e indudablemente dada la importancia del asunto. Se trataba nada menos que de refrendar aquella cuestión que en la Comisión de Obras Públicas se refería al Plan Hidrológico Nacional. Y, evidentemente, el Grupo de Unión Valenciana también lo ha hecho.

Pero aquí nos encontramos con algo que hay que decirlo con toda claridad, con toda claridad, y lo haré y de forma muy breve. Este asunto se convino por los portavoces de que pasara a la Cámara de forma unánime. Y no ha sido así. Y da la casualidad de que dos grupos políticos lo han hecho de forma subrepticia, queriéndose apuntar un tanto.

El primero, evidentemente, el del Grupo Mixto, que hay que denunciar aquí claro que ni siquiera acudió a las reuniones y ahora aprovecha esta ocasión para marcarse un tanto delante de la ciudadanía. Y eso es legítimo, pero, sencillamente, moralmente no está muy claro. Todos los grupos tienen la misma representación —me refiero en la legitimidad— y todos los grupos deben comportarse de igual manera.

Nosotros nos alegramos de esta aprobación, que apoyamos con nuestro voto, justificadísima además. Pero ponemos un borrón en ese Grupo Mixto que, sin haber trabajado la cuestión, sin haber consensuado nada y sin haberlo estudiado, viene hoy aquí a apuntarse un tanto político con la aprobación de su enmienda. No es ese el camino de la solidaridad, no es ese el camino de la buena política. Es simplemente el camino de quien caza oportunamente perdiz que vuela.

Nada más y muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor Gómez Guarner.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Mi grupo también ha votado que sí a la propuesta de resolución presentada por el Grupo Mixto. Y no podía ser menos por tratarse de un tema que siempre ha sido consensuado —y aún voy más lejos—, que siempre ha sido consensuado por todos los grupos políticos, trabajando todos los grupos políticos, precisamente a excepción del Grupo Mixto que presenta esta propuesta de resolución.

Esta propuesta de resolución o el pacto, como decimos, el pacto del agua valenciano, nos costó nada menos que diecisiete reuniones de todos los grupos parlamentarios, excepto el Grupo Mixto. Nos reunimos con técnicos y con el conseller de Obras Públicas, nos hemos reunido todos los portavoces.

Y, señorías, nos parece que la propuesta, tanto la del Grupo Mixto como la número 25.297, que está literalmente clavada a la del Grupo Mixto y presentada por el Grupo Socialista, solamente podemos decir que es un monumento, un gran monumento al filibusterismo parlamentario y que ambas están carentes de toda cortesía y de toda ética parlamentaria, ambas.

Cuando la presión política que ejercimos, desde el Grupo Nacionalista Unión Valenciana y desde el Grupo del Partido Popular, en prensa, anunciando que esa propuesta de resolución de la Comisión de Obras Públicas tenía que venir a Pleno, se nos contestó por el señor Nebot que queríamos marear la perdiz y colgarnos medallas ante la sociedad, porque el tema estaba cerrado y bien cerrado. Cuatro días después,

el conseller de Obras Públicas sale a los medios de comunicación y dice que iban a presentar esa propuesta de resolución aquí en el Pleno. ¿Tanto manda el conseller de Obras Públicas sobre el grupo Socialista? Y no solamente tanto manda...

El senyor president:

Señor Guarner...

El senyor Gómez Guarner:

Sí.

El senyor president:

Al grano.

El senyor Gómez Guarner:

...no solamente tanto manda, sino que si no hubiera sido por la presión política del partido del Grupo Nacionalista Unión Valenciana y del Partido Popular, esta enmienda no se hubiera presentado en el Pleno. Díganlo ustedes bien claro.

Yo lamento ambas posturas, como digo. Sí al fondo de la cuestión, y así ha votado mi grupo, pero un no rotundo y clarísimo a la forma burda y filibustera en que se ha presentado.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt Excel·lent president.

Senyories. Il·lustres Senyors Diputats, Il·lustres Senyores Diputades.

No s' enfada, senyor Guarner. Dins del consens que, efectivament, va reinar en aquella difícil negociació, el Grup Socialista vol recordar que, en aquell moment d' eufòria per banda de tots els grups —van fer tots una sèrie de declaracions grandiloqüents—, consideràvem que no aportava res nou tornar a reobrir un debat, que després que acabe de fer ús de la paraula vostés em diran què incorpora al pacte que vam subscriure les forces polítiques. Este debat no incorpora res. Per tant, el debat està tancat.

Però el Grup Socialista va presentar una proposició no de llei, i ara hem presentat una proposta de resolució, per demostrar que no tenim res a amagar, no tenim res a amagar. I, per tant, les campanyes de premsa a les quals és molt habitual... vosté va dir una sèrie de qualificatius, que estan en la premsa i que no vull recollir...

El senyor president:

Senyor Nebot, volem assabentar-nos de quin ha estat el vot del seu grup.

El senyor Nebot Monzonís:

Ara ho explique, senyor president.

El senyor president:

És que és per això.

El senyor Nebot Monzonís:

El nostre vot ha estat favorable. I vull recordar-li, senyor president, que el meu grup retira la proposta de resolució 25.297 en ares a la brevetat.

I dir-li que, efectivament, reobrir el debat del tema de l'aigua no ha aportat res al document que estes Corts, a través de la comissió, van aprovar.

El señor president:

Señor Guarner, póngase en cola. El señor Ansuátegui está primero. (*Remors.*) No, no, ya, pero el señor Ansuátegui está primero.

Tiene la palabra, señor Ansuátegui.

El señor Ansuátegui Ramo:

Gracias, señor presidente.
Señorías.

El señor president:

Señor Ansuátegui, ¿para qué es....

El señor Ansuátegui Ramo:

Para replicar a las alusiones hechas a este grupo y las descalificaciones a este portavoz.

El señor president:

¿Pero a quién, replicar a quién?

El señor Ansuátegui Ramo:

A Unión Valenciana y al Grupo Popular.

El señor president:

Muy bien.

El señor Ansuátegui Ramo:

Señorías.

Me siento muy satisfecho por la oportunidad que me ha dado Unión Valenciana y el Partido Popular, que, en lugar de venir a explicar el voto, han entrado en una línea de descalificaciones graves, producto de la ignorancia, de la incompetencia, de la ineptitud (*remors*) de algunos diputados que hacen política en los medios de comunicación y luego, con un despiste, con una irresponsabilidad política, no son capaces de transaccionar unas propuestas de resolución, como era su obligación en el tema del Plan Hidrológico Nacional, y vienen a descalificar.

Y a otros diputados, esa ignorancia les lleva a desconocer que este diputado fue, en representación de su grupo parlamentario en la primera legislatura, el que presentó la primera propuesta de resolución o proposición no de ley sobre el tema del Plan Hidrológico y del Ebro, y del trasvase del Ebro a la provincia de Castellón.

Luego, por avatares de la política que no vienen al caso, algunos, que viven de la política a través de la prensa, se han apropiado, muy legítimamente en representación de sus grupos, de la política en este tema. Y no quiero mirar a nadie. Miro el reloj, miro el reloj, señorías. Por lo tanto, decir que "perdiz que vuela a la cazuela", pues sí, señor Crespo. Soy cazador y me encanta, me encanta.

Pero también ha tenido este grupo la sensibilidad, que no han tenido otros grupos mayoritarios, de pedir la capitalidad cultural para la ciudad de Valencia, porque...

El señor president:

Señor Ansuátegui, por favor.

El señor Ansuátegui Ramo:

...porque se llenan la boca por oportunismo político.
Señor presidente.

El señor president:

Vamos a...

El señor Ansuátegui Ramo:

¿Sigo?

El señor president:

Sí, sí. Siga y acabe.

El señor Ansuátegui Ramo:

Acabo, señor presidente.

Por lo tanto, filibusterismo político, creo, señorías, que es el que practican aquellos que de cara a la galería y de cara a la prensa dicen una cosa y luego en estas Cortes son incapaces de pedir la capitalidad cultural para la ciudad de Valencia. Filibusterismo político y actuación burda son aquellos que solamente son positivas...

El señor president:

Señor Ansuátegui, por favor.

El señor Ansuátegui Ramo:

...aquellas propuestas que emanan de ellos y que no las aceptan. Por lo tanto, en cualquier momento decir que se consiguen pactos en el agua por presión de prensa, es una irresponsabilidad enorme. Porque han tenido la oportunidad, y no han ejercido —y termino señoría— de presentar transaccionales si realmente no se les hubiera cogido con el paso cambiado. Y es lo que ha pasado: que se les ha cogido con paso cambiado. Y, por lo tanto, entrar aquí, en lugar de explicar un voto, a hacer descalificaciones de filibusterismo político, ineptitud política...

El señor president:

Señor Ansuátegui, ha terminado. Por favor...

El señor Ansuátegui Ramo:

Gracias, señor presidente. He dicho lo que tenía que decir.
Gracias.

El señor president:

Perdón. El señor Gómez Guarner había solicitado antes la palabra; después el señor Crespo. (*Remors.*) ¿Eh? Perdón. (*Remors.*) Señor Crespo, ¿qué problema tiene?

El señor Crespo Samper:

Tengo entendido, señor presidente, que las réplicas se hacen por el orden en que se ha intervenido.

El señor president:

No. La réplica se hace cuando uno lo solicita. Y lo había solicitado antes el señor Ansuátegui, después el señor Guarner y después su señoría.

El señor Crespo Samper:

Pues le agradezco la explicación, señor presidente.

El señor president:

El contenido será....

El señor Crespo Samper:

Otra vez seré más ágil. (*rient-se.*)

El señor president:

Muchas gracias, señor Crespo. (*Rialles.*)
El señor Guarner tiene la palabra.

El señor Gómez Guarner:

Mi réplica... (*Inoible.*) Decía que mi réplica va más dirigida al señor Nebot como responsable de las múltiples negociaciones que hemos tenido y porque parece ser que no se aclara.

Mire usted, si usted no quería reabrir un debate en las Cortes, en el Pleno de las Cortes, sobre este problema, no haber presentado, como ha presentado usted con una fecha de hace 20 días, y no con motivo del debate del estado de la comunidad, una proposición no de ley para el Pleno para hablar sobre este tema. ¿Quién quiso reabrir o quién ha querido reabrir el tema? Usted. Ni Unión Valenciana, ni el Grupo de Izquierda Unida ni el Grupo Popular presentaron por ellos solos ninguna. Fue usted.

Y fue usted, señor Nebot, porque es muy difícil, muy difícil el declarar "el pacto del agua es un tema completamente cerrado en las Cortes Valencianas y no es necesario presentar una proposición no de ley en el pleno", y los cuatro días verse a su conseller de filas decir "es necesario pedir una proposición no de ley en el pleno para elevar al gobierno de la nación la resolución tal, tal, tal". Yo comprendo que es muy duro, y ante su —pues digamos— quedarse en cueros, motivada por su propio conseller, no tuvo más remedio el Grupo Socialista que presentar esa proposición no de ley. Proposición no de ley que, vuelvo a repetir, sí en el fondo, pero no en la forma. Ni el señor Filiberto Crespo ni el que le habla en representación de sus distintos grupos parlamentarios, no hubiéramos tenido la más mínima, la más mínima queja en que, si usted nos presenta ese papel, firmar bajo con nuestras firmas. Porque así era el consenso y así era lo que acordamos entonces.

Vuelvo a permitirle, señor diputado, decirle que el único que ha querido reabrir este debate ha sido usted y su grupo porque le dejaron con las posaderas al aire; y que la falta de cortesía, de ética parlamentaria, y sobre todo el filibusterismo que han hecho gala, es todo un monumento en estas Cortes Valencianas. Muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias, señor Guarner.
Señor Crespo, tiene la palabra.

El señor Crespo Samper:

Muchas gracias, señor presidente.

Señorías, debo hacer una réplica al Grupo Mixto muy breve y conceptualmente clara.

En primer lugar, indicar que mi grupo parlamentario ha estado pasivo en la cuestión de la que tratamos, la resolución de la comisión respecto al plan hidrológico, porque confiaba en la palabra dada por todos los grupos políticos. Y, claro, evidentemente no hemos llevado la iniciativa, no por falta de ganas, sino porque hemos pensado que debíamos ser cumplidores de aquello que pactamos. Y era esperar que, de la misma forma que se consensuó la resolución de la comisión, se consensuara la elevación a esta cámara de aquella resolución, para que tuviera la trascendencia social que merece un acuerdo que, indudablemente —y esto es lo positivo que quiero resaltar—, es unánime de estas Cortes.

Por lo tanto esto es de lo que estamos contentos, y mi grupo muy contento. Pero, visto el procedimiento por el cual se ha llegado a ese consenso, tengo que achacar al Grupo Mixto sencillamente la argucia de presentar dentro de estas propuestas de resoluciones una cuestión importante, que no se deriva de los discursos que hubo ayer, sino que se deriva de acciones políticas muy anteriores.

Yo, al Grupo Mixto, lo único que quiero indicarle es que nosotros no tenemos ninguna culpa ni razón para que el diputado perteneciente a dicho grupo tenga ciertos resquemores o ciertas cuestiones con el Grupo Popular. La crítica que hacemos es directa, clara y sencilla. Es legítimo lo que ha hecho, pero es reprochable la forma en que lo ha conseguido. Y por aquí le replico lo siguiente.

Señor diputado del Grupo Mixto, vaya usted con cuidado porque, si es legítima su representación, no es legítimo el procedimiento, no es legítimo el procedimiento desde el punto de vista ético. Y estaríamos aquí ganando todos mucho tiempo, y voy a ser sencillamente el que apoye esta postura de ganar tiempo callándome ya y diciéndole: señor Ansuátegui, puede usted hacerlo cuantas veces quiera, cada vez que lo haga irá usted *piú piccolo, piú piccolo svanescendo*.

El señor president:

Muchas gracias.

Señor Nebot.

No hay más intervenciones, señor Ansuátegui. (*Parla el diputat senyor Ansuátegui sense micròfon.*) Señor Ansuátegui, la presidencia ha valorado y ha sido muy paciente con todos, incluido con usted.

Señor Nebot, para replicar al señor Guarner. Y acabamos.

El señor Nebot Monzonís:

Gracias, señor presidente.

Señor Guarner, mire, usted deja en mantillas a Sir Francis Drake y a Barbarroja. Quiero decirle con esto que no voy a entrar más por ahí. Aquellos señores eran unos pardillos al lado de usted. Usted fue el que insultó, el que descalificó, «guasa, engaño...» Y está publicado, está publicado. Mis únicas declaraciones fueron que el Partido Socialista, el Grupo Socialista, consideraba bien cerrado el pacto del agua.

Lo que, ante sus incalificables descalificaciones, quiero decirle que presentamos la proposición no de ley. Y ahora hemos presentado la propuesta de resolución. Y se lo vuelvo a repetir, la presentamos porque usted nos achacaba una serie de cuestiones como si tuviésemos algo que esconder en aquel pacto. No tenemos nada que esconder. Usted sí que tiene muchas vergüenzas que esconder. El Grupo Socialista, ninguna.

El señor president:

Propuesta 25.311, del Grupo Parlamentario... (*Remors.*)

Levántese, levántese, para pedir la palabra, no para oír. Muchas gracias.

El señor Asensi Sabater:

Sí, señor presidente. Es que no he entendido bien el número de la resolución que su señoría ha citado.

El señor president:

La 25.311. El grupo parlamentario ha solicitado que sea la primera porque hace referencia al PEV.

El señor Asensi Sabater:

Muchas gracias, señor presidente.

El señor president:

¿Van a intervenir, no?

Señor... (*Remors.*) Perdón, perdón, tienen razón.

Vamos a pasar a votar la 321, del Grupo Mixto.

Pasamos a votación la 25.321, del Grupo Mixto. Comienza la votación.

Por 75 votos a favor, ninguno en contra y ninguna abstención se aprueba.

Para la defensa de la proposición 25.311, tiene la palabra el señor Fuentes, don Víctor.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president. Senyories.

La proposta que ací es presenta per a la votació de la cambra és una proposta de caràcter global, que vol destacar la importància que pot tindre presentar una visió global de la situació de la nostra economia i societat i una resposta que també ha de ser global per a la nostra economia i la nostra societat, la de la Comunitat Valenciana.

El major problema que afecta a l'economia europea, i en especial a l'espanyola i a la nostra comunitat, també és l'atur. Això no ho diem nosaltres sols. Això, el llibre blanc sobre competitivitat, creixement i atur, dit informe Delors, aprovat per la comissió en desembre de l'any passat, ho va dir que este era el problema fonamental.

La fase recessiva que ha travessat la nostra economia, i a més, més encara, la perspectiva d'una major competència internacional, derivada per una banda de l'entrada en vigor el passat més de nombre de la Unió Europea, i al mateix temps de la signatura de l'acord previst de la Ronda Uruguay del GATT, són unes coordenades que no es poden oblidar quan hem de tenir en compte les reformes estructurals necessàries, que ja estan en marxa, com també la necessitat que el nostre sistema productiu funcione en les millors condicions possibles, i sobretot que els poders públics prenguen aquelles mesures necessàries per a recolzar la recuperació econòmica.

Més encara, en este contexte i des d'esta perspectiva, és precís que tingam present la necessitat de consolidar i mantenir aquells programes d'acció pública orientats a aconseguir un alt grau de cohesió social; sobretot en aquells camps on qualsevol que conega la nostra realitat autonòmica sabrà que tenim la major part de les competències autonòmiques en el camp de la cohesió social: educació, sanitat, etcètera.

Per eixa raó nosaltres fem la següent proposta. I és que les Corts Valencianes insten el Consell perquè presente ací mateix un programa plurianual, per a la Comunitat Valenciana, el probablement anomenat Programa Econòmic Valencià-III, amb suficient recolzament social; i que el seu objectiu bàsic siga crear i consolidar ocupació; regenerar el teixit productiu que el faça més competitiu, d'acord amb allò explicat abans; i sobretot consolidar un estat del benestar, que és un element de cohesió social.

Per això proposem una política econòmica orientada, en primer lloc, a mantenir un suficient nivell d'inversions públiques que recolzen la recuperació econòmica: infraestructures, dotacions hidràuliques i de protecció i regeneració mediambiental.

En segon lloc, i coherent amb allò dit abans, és important recolzar una major productivitat dels sectors productius: fomentar innovació tecnològica, formació professional i ocupacional, projecció exterior de les nostres empreses productives valencianes i facilitar les vies de finançació, especialment orientat tot cap a les xicotetes i mitjanes empreses.

En tercer lloc, és, com he dit també abans, important consolidar una política de solidaritat, mantenint l'esforç en les àrees educatiu-cultural, sanitat, serveis socials i vivenda, orientat, sobretot i en particular, cap a aquells sectors que sofreixen majors situacions de desigualtat i discriminació social.

I tot això dins d'un major reequilibri socio-econòmic, interterritorial, al si de la nostra comunitat, dins de la nostra comunitat intercomarcament.

Eixa és la proposta que nosaltres fem de caràcter global. Moltes gràcies, senyories.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a votació la proposta del Grup Parlamentari Socialista. Comença la votació.

Per 70 vots a favor, cap en contra i cap abstenció s'aprova. Senyor Lamparero.

El senyor Lamparero Lázaro:

Muchas gracias, señor presidente.

Mi grupo parlamentario ha votado que sí a esta propuesta de resolución, digo la propuesta de resolución, no a la exposición de motivos, porque eso de que la fase recessiva que ha atravesado nuestra economía, se supone que estamos todavía instalados en esa fase recessiva.

Bien, a mi grupo se le ocurre decir que estamos abrumados con tantos planes y programas. El discurso del señor Lerma aportaba 19 planes en su discurso. Y estos planes los traduce el Grupo Parlamentario Socialista en 19 propuestas, o alguna más. Con los problemas financieros que tiene la comunidad, en un año va a ser difícil que estos planes, programas y proyectos que tanto nos abrumen pues puedan ser realidad. Me da la impresión de que están ustedes de nuevo en el campo de los sueños y de las utopías. O que el Grupo Parlamentario Socialista no se fía del discurso del señor Lerma, y por eso lo traduce en propuestas.

Y tiene razón en no fiarse, porque lo que ustedes proponen aquí es lo que se va a llamar el PEV-III. Y claro, ese PEV-III está condicionado por un documento importantísimo para la historia de esta comunidad, como es el Plan de desarrollo regional que el gobierno valenciano presentó ante el gobierno de Madrid y ante las autoridades europeas, sin que estas Cortes hayan tenido la más mínima oportunidad de razonar sobre ese documento.

Pues bienvenido, si es que ustedes tratan por fin de remediar sus errores o sus desaciertos anteriores, y traen aquí un documento para que esta cámara se pronuncie.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Lamparero.

Si no hay ninguna intervención más, se suspende la sesión que continuará esta tarde a las cuatro en punto.

(Se suspén la sessió a les 13 hores i 30 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 5 minuts.)

(Ocupa la presidència l'Excel·lent Vice-president Primer Senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

En el segon bloc de debat de propostes de resolució la primera és la 25.337, i la 25.347 del Grup Popular. Senyor Castellano. *(Remors.)* Sí, señoría. Señor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente, quisiera plantear una cuestión de orden.

El senyor vice-president primer:

Té la paraula, senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Muchas gracias, señor presidente.

Tengo entendido que la ordenación de las... Tengo entendido no, sé que la ordenación de las diferentes resoluciones se ha acordado en Junta de Portavoces y se ha entregado esa ordenación a la Mesa para general publicidad de todos los grupos. Entonces, no entiendo cómo, si ya está ordenado de esta forma por voluntad de la Junta de Portavoces, ahora se establece un orden distinto, sin que además oficialmente se haya comunicado nada a este grupo. En consecuencia, nos oponemos a este cambio de ordenación.

El senyor vice-president primer:

Quina és l'alteració, senyor Asensi, al seu parer, que s'ha fet? Quina és l'alteració?

El senyor Asensi Sabater:

La alteración es que, en lugar de las dos resoluciones que en este momento se iban a tratar de defender, la 25.352 y 25.345, correspondía discutir la 25.346 y la 25.353, que son, según el orden establecido, las que estaban previstas.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.
Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president, en la mateixa qüestió d'ordre vull fer la següent observació: en la Junta de Síndics els Grups Parlamentaris d'Esquerra Unida, Unió Valenciana i Popular, han facilitat l'ordenació de les seues resolucions, cosa que no ha fet el Grup Parlamentari Socialista, en contra del que acaba de dir el senyor Asensi, que a més a més menteix. Ha mentit, ha dit... (*Remors.*) ha dit una mentida deliberada quan diu que el Grup Parlamentari Popular...

El senyor vice-president primer:

Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

...quan diu que el Grup Parlamentari Popular, senyories, quan diu, senyor president...

El senyor vice-president primer:

Senyor Maluenda, li estic cridant l'atenció, senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Molt bé, molt bé.

El senyor vice-president primer:

Senyories, no comencem la vesprada d'esta manera.

El senyor Maluenda Verdú:

Ja puc, senyor president?

El senyor vice-president primer:

No, no pot continuar.

El senyor Maluenda Verdú:

Vosté m'autoritzarà quan li parega convenient.

El senyor vice-president primer:

Exactamente, li ho diré. Quan jo li ho diga, vosté podrà continuar. Mentrestant, no pot continuar.

El senyor Maluenda Verdú:

Accepte la seua decisió, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Anem a fer un esforç, perquè esta sessió serà llarga, de contindre-nos en el vocabulari. Jo crec, senyor Maluenda, que no cal per a explicar el que vol explicar utilitzar eixa terminologia, no cal, no és necessària. Està injectant a l'ambient una tensió que no és necessària i, per tant, li demane per favor que retire eixos qualificatius, continue expressant lliurement el que vol dir, però sense ficar-li més tensió, que no cal.

El senyor Maluenda Verdú:

D'acord, senyor president. Amb la seua venia.

Este portaveu adjunt del Grup Popular ha notificat personalment, per deferència al senyor Asensi, l'alteració, com als demés grups parlamentaris, per deferència. El senyor Asensi m'ha dit que no estava disposat a acceptar-ho perquè entenia que era una cosa que s'havia acordat en la Junta de Síndics, i vosté sap perfectament, perquè jo havia mostrat la meua queixa a la Mesa durant el debat d'este matí, i fins i tot he amenaçat en plantejar una qüestió d'ordre i demanar l'ajornament, la suspensió del ple, si no se'ns facilitava l'ordenació del Grup Socialista, ja que tots els grups erem coneixedors de l'ordenació dels diferents grups menys de la del Grup Socialista.

La seua digna presidència sap que és conforme estic dient, perquè jo no acostumbre a mentir. Em podré enganyar, però mentir, Déu em lliure de fer-ho. Per tant, senyor president, demane que, com qui té dret a fer l'ordenació pròpia de les seues resolucions és el Grup Popular, atenent que ho ha presentat a la Mesa i ha suggerit l'alteració d'eixa ordenació, i ho ha comunicat per deferència als demés grups, demane a la presidència que accepte eixa alteració.

Eixa és la qüestió d'ordre que volia plantejar. Res més i gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.
Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Sí, gracias, señor presidente.

Lamento que se usen en este turno de orden calificativos tan poco deseables...

El senyor vice-president primer:

Senyor Asensi, la presidència ja ha reclament l'ordre parlamentari.

El senyor Asensi Sabater:

Sí, y lamento que no haya retirado el señor diputado esas afirmaciones.

El senyor vice-president primer:

Atenga's a la qüestió.

El senyor Asensi Sabater:

Pero lo que es importante es el fondo del asunto.

Mi grupo, como todos los demás grupos, han presentado una ordenación numérica de las enmiendas según el orden que pensaba hacer de esa discusión. Lo que ha faltado son los nombres, pero eso no quita para que el orden presentado de las enmiendas sea conocido y público de todos los grupos parlamentarios. Tema acordado en Junta de Portavoces.

Entonces, que el señor Maluenda a mí personalmente me diga en los pasillos que piensa hacer ese cambio es una notificación no oficial de ese cambio, que estimo que solamente

puede cambiarse en el órgano que se tomó la decisión, que es en Junta de Portavoces. Independientemente de que haya o no un diputado que tenga ahora que defender esa cuestión, que es lo que en el fondo está ocurriendo, que hay un diputado que no está en la sala y que tiene que defender una resolución, y se pide que se posponga para otra. (*Remors.*) Pero ésta no es la cuestión. Y, por lo tanto, lo que pido, señor presidente, es que, atendiendo al orden reglamentario, las decisiones de la Mesa, que deben ser públicas para que conozcan los señores diputados en qué orden se van a discutir, sea acordada únicamente por el órgano que tomó la decisión, que es la Junta de Portavoces.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.

Senyories, se suspén el Ple per dos minuts i reclame la presència dels portaveus del grups parlamentaris.

(*Se suspén la sessió durant uns minuts.*)

El senyor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

Esta presidència, després de consultar amb els portaveus i amb els serveis de la Cambra, entén que la Junta de Síndics este matí ha acordat autorregular-se mitjançant un llistat de l'ordre d'intervencions pel que fa a les propostes de resolució. Esta autorregulació no està fonamentada ni té un sosteniment des del punt de vista reglamentari ni tan sols en la resolució de la presidència que cobreix este tipus de situacions en el debat de política general. Per tant, al no haver fonament reglamentari, ni en cap annex al reglament, sobre els quals exigir als grups parlamentaris un ordre concret, malgrat l'acord, que bàsicament és un acord de cavallers el que s'ha donat este matí, expressa la possibilitat que, tot i que pertubarà d'una manera enorme la continuació d'este ple, qualsevol grup parlamentari pot alterar en qualsevol moment l'ordre que haja prèviament fet arribar a esta presidència.

En definitiva, per tant, ara li pertoca al Grup Popular i li pregunta esta presidència al Grup Popular: quines són les propostes de resolució que vol que es discutisquen ara?

El senyor Maluenda Verdú:

Sí, senyor president.

De la mateixa forma que s'ha comunitat a la Mesa i als diferents grups parlamentaris abans de migdia, pretenem que les que figuren en la relació com a número sis d'ordre, és a dir, la 25.337 i la 25.347, s'adelanten al número dos d'ordre, i en conseqüència la 25.346 i 35.353, que figuren com a número dos d'ordre, passen al número sis.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Passem a discutir les propostes de resolució 25.337 i 25.347 del Grup Popular. Senyor Castellano, té la paraula.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Per agrupar les propostes de resolució 25.337 i 25.347, relatives totes elles a Televisió Valenciana.

És evident que la nostra Radiotelevisió Valenciana està sent punt de crítica de partits polítics, associacions, federacions veïnals, respecte al seu funcionament. Són molts els problemes de què adoleix el seu funcionament. Allò d'entretenir, formar e informar es trenca moltes vegades en la seua programació perquè existeix una major preocupació per l'índex de l'audiència que en els continguts de la mateixa, la qual cosa

empobreix el seu servici i qüestiona alguns dels seus principis bàsics expressats en l'article segon de la seua llei de creació.

Així, s'incompléix en ocasions el codi ètic, que per altra banda fou signat en el Ministeri d'Educació, respecte al principi de protecció de la infància i joventut, evitant exaltar la violència, encara que jo crec que ens hem de congratular tots perquè ahir el Consell d'Administració prengué un paquet de mesures per tal d'evitar esta falta de protecció a la infància i a la joventut en els programes televisius de Canal 9.

Es dóna també una gran preponderància a allò que són els programes concursos, els programes de *reality-show*. S'està sent parcial en els informatius i en el tractament diferenciat que es fa en favor del partit que sustenta al govern i que es fa en favor del senyor Lerma, allò que alguns ja estan qualificant a Canal 9 com a "Tele Lerma". També, per posar un altre exemple, no s'està a l'altura de les circumstàncies en uns dels objectius fonamentals de la llei de creació com és la promoció i protecció de la nostra llengua com a patrimoni fonamental de la nostra comunitat.

Per tot això es presenten dues propostes de resolució. Una, la 25.347, per la qual s'insta el Consell per tal que adopte les mesures i actituds més eficaces per tal que elabore un estatut de redacció que estiga fet pels propis professionals, perquè els principis d'objectivitat, veracitat, imparcialitat i pluralisme puguen ser desenvolupats sense cap tipus de pressió política i laboral. I ací no val res d'allò d'intentar enfrontar al col·lectiu de professionals de l'ens amb cap grup parlamentari, sinó tot el contrari, ací precisament el que s'intenta és facilitar la tasca dels professionals per tal que, governe qui governe, puguen tindre un estatut de redacció objectiu i imparcial. Perquè cal dir que el Grup Parlamentari Popular no solament respecta, sinó recolza a tot el col·lectiu de professionals.

En reiterades ocasions els professionals ja han sol·licitat este codi de redacció, demanda que entenem, des del Grup Parlamentari Popular, que deu ser atesa ràpidament per a la bona credibilitat d'un mitjà informatiu públic com és Radiotelevisió Valenciana i per a la millora de la qualitat dels informatius.

També en la proposta de resolució número 25.337 es demana que es promoguen les bases per a consolidar i avançar en una indústria audiovisual en la Comunitat Valenciana que siga competitiva i forta. És necessari acabar amb algunes d'eixes pràctiques tan vergonyoses, com que productores alienes subcontracten amb empreses valencianes per a la realització d'algun servei, o s'haja d'anar a remolc d'altres comunitats autònomes en este aspecte.

Fiquem en marxa, per tant, projectes concrets i bases de diàleg entre les productores audiovisuals de la Comunitat Valenciana i la direcció de Radiotelevisió Valenciana per a crear una forta i competitiva indústria audiovisual valenciana.

I per últim se sol·licita que existesca una senyalització en l'emissió de programes de continguts no idonis per als menors, per a la infància i per a la joventut, així com que es respecte la franja horària d'audiència infantil i juvenil per a no difondre programes no adequats. Reivindicacions que diverses agrupacions com de telespectadors o confederació de pares o ames de casa estaven insistint reiteradament en això.

Ja dic que, malgrat que ahir el Consell d'Administració de Canal 9 prengué l'acord d'adoptar un paquet de mesures, jo crec que també seria bo que manifestàrem la voluntat política de recolzament, que manifestàrem també nosaltres el ratificar i recolzar una declaració política d'esta Cambra per eixe paquet de mesures, per tal que es complisca ni més ni menys el que expressa literalment l'article segon de la llei de creació, que és el principi de protecció a la infància i juvenil, evitant l'exaltació de la violència, l'apologia dels fets i conductes

atemptatòries a la vida, llibertat i a la igualtat dels homes i de les dones.

Esperant que siguem aprovades, res més i moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Castellano.
Torn en contra? Senyora Marcos.

La senyora Gómez-Marco Pérez:

Señor presidente.
Señorías. Señor diputado.

Señor Castellano. Ha aprovechado usted, como es su costumbre en su grupo, estos micrófonos—que esta vez son dos, otra vez son uno— y otros medios de comunicación para, otra vez, insistir en esa campaña de intoxicación que ustedes, de forma continuada, están llevando con Canal 9. En ese doble lenguaje que, desde mi punto de vista es absolutamente hipócrita, ustedes utilizan un lenguaje cada uno en un sitio. Es decir, usted viene aquí a reivindicar un código deontológico, un estatuto de redacción, como ya se hizo en el debate anterior, porque quiere defender la libertad, la independencia y la responsabilidad de los profesionales. Pero a su vez, en otros foros, usted, continuadamente, está insultándolos. Es decir, usted dice que se hace una televisión en la cual mandan unos determinados políticos, pero viene aquí y hace otro tipo de discurso.

Yo le voy a decir por qué nos vamos a oponer a esta proposición. Principalmente, por este doble lenguaje. Principalmente porque este doble lenguaje es un lenguaje hipócrita. En segundo, porque su grupo no deja de poner en duda día tras día y en cualquier medio de comunicación la libertad, la independencia y la responsabilidad de los profesionales, de todos y de cada uno de los profesionales de Radiotelevisión Valenciana. En segundo lugar, porque entendemos su propuesta como una clara interferencia, yo la entiendo además como sospechosamente paternalista—debe usted recordar otros tiempos— hacia los profesionales de este medio. Y verá usted, porque yo entiendo que los profesionales de este medio son gente capaz de reivindicar, si así lo desea, este estatuto de redacción. Y no lo han hecho desde el anterior debate que se produjo aquí y en el cual se demandó. Yo entiendo que ellos tienen libertad y son adultos para reivindicarlo, igual que han hecho en otras comunidades. Y sin embargo, usted que los acusa y los insulta—su grupo, claro está— continuadamente de no ejercer su libertad, sin embargo viene y adopta usted un papel paternalista hacia ellos reivindicando que tiene que ser el... instando al Consell a que el Consell produzca este estatuto.

Creo que usted no lo sabe y es obvio, porque si no no lo hubiera planteado usted así, pero verá. En Cataluña, que sí que se respeta a lo mejor a los profesionales por parte de los grupos conservadores, ellos han decidido que tenían que ser los propios profesionales los que llevaran a cabo este estatuto de redacción, y en ningún caso como se ha planteado aquí.

Tampoco lo vamos a aprobar, en tercer lugar, porque usted habla de garantías. A mi me extraña que usted hable de garantías. Es usted abogado y me parece que se olvida usted de la Constitución. La Constitución ampara los derechos individuales, el secreto profesional y, por otra parte, he de suponer que usted conocerá que está en trámite una ley que va a regular el derecho de los periodistas a ejercer la cláusula de conciencia frente a las empresas.

Y por último, sinceramente, le voy a decir por uno de los motivos más fuertes por los que, yo, esta proposición, me voy a oponer a ella. Usted utiliza a los profesionales como arma arrojadiza. Los utiliza según sus intereses, y le voy a decir que

se esconde detrás de todo esto. Usted quiere desprestigiar una televisión autonómica que está funcionando bien, que la gente respeta y considera que tiene una buena calidad, porque usted lo que quiere poner en marcha es una televisión privada.

También en la segunda parte, en su otra propuesta, usted está hablando de un apoyo a los medios y al sector audiovisual. Bien, yo le diré, porque debe ser que usted no ha leído su propia propuesta, que usted habla de un encuentro de las productoras del audiovisual de nuestra comunidad. Es decir, en un debate como el de hoy, de la importancia que tiene este debate, usted lo que propone es que el Consell de la Generalidad establezca una cita entre la dirección de Televisión Valenciana y los productores del audiovisual, o una entrevista, como usted prefiera. Puede usted utilizar... Dice usted, y le leo y dice usted: "Las Cortes Valencianas instarán el Consell a fin de que promueva un encuentro". Yo le voy a decir, porque también se ve que usted desconoce y ha llegado tarde, que ese encuentro ya se ha producido. Se ha producido de una forma continuada y en repetidas ocasiones. Se han encontrado, como dice usted, los productores del audiovisual valenciano y se han encontrado la dirección de Radiotelevisión valenciana.

A usted le preocupa el audiovisual y a nosotros nos preocupa mucho más y además nos preocupa de verdad, ¿sabe? Y como nos preocupa más y nos preocupa de verdad se han dedicado ya a que el proyecto se vaya haciendo realidad, y usted conocía que en los presupuestos que debatimos hace bien poco había 500 millones para la emisión de doblaje más los proyectos que en estos momentos se están firmando gracias a esos encuentros que usted desconocía y...—sí, presidente— y se están poniendo en marcha.

Y por otra parte, también vamos a votar en contra porque verá usted; cuando habla usted de la protección a la audiencia infantil, entendemos que la televisión es un producto más global, y nosotros apostamos en una propuesta nuestra porque la tolerancia, la solidaridad y la democracia, que son valores que defendemos, estén presentes en toda la programación, y sí especialmente haya un cuidado especial con la televisión en las audiencias y en las franjas donde hay menores, tanto juveniles como niños pequeños.

Por todo ello, señor diputado, mi grupo se va a oponer a su propuesta.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Gómez-Marco.
Senyor Castellano.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Senyora diputada. És inútil que vostés vulguen insistir una i altra vegada en una cosa que és totalment una ficció, i és en voler llançar els professionals en contra d'algun dels grups parlamentaris, que no és en cap de lloc el tema que ací estem debatent, sinó tot el contrari. Nosaltres volem tot el contrari. És a dir, que governe qui governe, hi haja un estatut de redacció que els mateixos professionals ja han redactat, o almenys alguns esborranys hi ha per ahí que han enviat als grups parlamentaris o als partits polítics, i no sé en estos moments, no em consta que per exemple el Partit Socialista hi haja contestat.

És a dir, és tot el contrari. Governe qui governe, que hi haja una objectivitat i una imparcialitat. És tot el contrari. Ja li he dit que el Grup Parlamentari Popular, el Partit Popular, no només respecta sinó que recolza els professionals, i moltes vegades els admira, perquè a pesar de les direccions o suggerències polítiques de la Direcció General de Mitjans de Comunicació i d'altres vies per mitjà del Consell, intenten

guardar les formes amb la màxima professionalitat possible. A pesar de vostés. Per això el que volem és que hi haja un codi que garantisca la imparcialitat i un codi que garantisca el desenrotllament de la professionalitat de tots els professionals de Canal 9.

I ací l'únic que s'intenta no és desprestigiar la televisió, sinó és millorar la Televisió Valenciana amb una crítica sana i constructiva, no mai destructiva. No em siga demagògica. Hem presentat unes propostes molt en concret: estatut de redacció, franges horàries per al món infantil i juvenil i que hi haja una gran indústria audio-visual valenciana. I la proposta de resolució ho diu molt clar, que es fiquen en marxa projectes concrets que permeten el desenvolupament pausat però sòlid d'una indústria àudio-visual en la nostra comunitat. No desvirtue els temes que no hi ha. I precisament, una de les coses és un encontre amb productors àudio-visuals, perquè si l'ha hagut, que diu vosté, poc d'èxit ha tingut. I parlem d'encontre perquè la paraula "cita" la deixem per a qüestions amoroses, que jo crec que ve millor en eixe tema formalista. Per tant, no desvirtuem el tema. Ací es tracten propostes concretes que vosté...

El senyor vice-president primer:

Senyor Castellano.

El senyor Castellano Gómez:

...no ha entrat a elles i el que vull és que entre, però no intenten fer demagògia amb el col·lectiu de professionals que precisament esta proposta va a defensar-los a ells perquè puguen ser plurals, perquè tinguen una llibertat en l'actuació com a professionals...

El senyor vice-president primer:

Senyor Castellano.

El senyor Castellano Gómez:

No ens equivoquem.
Gràcies, president. He acabat.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.
Senyora Gómez-Marco.

La senyora Gómez-Marco Pérez:

Gracias, presidente.

Señor diputado, vamos a ver. He entrado en todos los temas que usted me ha plateado. No he obviado ninguno. Y usted, lo lamento decirlo, habla de un encuentro. Lo del tema audiovisual lo dejaba usted un poquito de ladito. Usted lo que quiere es un encuentro. Yo lamento que no esté usted informado, y sobre todo lamento que los miembros que hay en el consejo de administración no le informen a usted, lo lamento muchísimo. Yo si quiere le apoyo para que le informen o yo le paso la información que me dan a mi mis miembros del consejo de administración, lo cual no es su caso, y eso es obvio.

Vamos a ver. Cuando usted vuelve a tener esa actitud paternalista de defender a todos los profesionales, he de decirle que yo me alegro de no ser un profesional del medio audiovisual, porque me sentiría ofendidísimo. Es decir, usted ofende día sí día no diciendo que están presionados, que no son capaces de ejercer su libertad y que no se pueden mover con libertad, y ahora viene aquí a decir otra cosa. Usted utiliza un doble lenguaje, y eso es complicadísimo. Yo entiendo que usted se equivoque y hagan estas proposiciones que resbalan. ¿Qué quiere que le haga? Y usted me dice que quiere salir en defen-

sor de mayores garantías. ¿Le parece poco la Constitución? ¿Le parece poco la Ley de creación de Radiotelevisión Valenciana? ¿Le parece poco el proyecto de ley que está en trámite? Pues mire, yo le digo una cosa, a mi me parece todo suficiente. Y además yo seré la primera que apoye el día que los profesionales demanden voluntariamente el que quieran tener un estatuto de redacción, lo apoyaré. Ahora, sí que le digo: Señor Castellano, no es usted precisamente el intermediario para defender sus intereses. Usted solamente los ataca día a día. Y si es usted tan bondadoso de querer defender a los profesionales, pues lo tiene usted facilísimo. Se va usted a Galicia, habla con el señor Fraga, le explica la bondad de su propuesta y estoy segura que la pondrá. Yo sí que he de decirle que ya quisieran los profesionales de Galicia tener el tratamiento que tienen los profesionales de Canal 9 valenciano.

Gracias.

(Veus: "Muy bien". Remors.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Gómez-Marco.

Passem a votar les propostes de resolució que acabem de discutir. Proposta de resolució 25.337. Comença la votació. Per 34 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció es rebutja la proposta de resolució.

Proposta de resolució número 25.347. Comença la votació. Per 28 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció es rebutja la proposta de resolució.

Senyor Mollà, per a explicar el vot té la paraula.

Perdó, senyor Mollà. Sembla que el Grup Mixt vol utilitzar prèviament el seu torn. Senyor Ansuátegui.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gracias, señor presidente.

Siento profundamente haber tenido que pedir la palabra en esta explicación de voto para decir que he votado que no a esta propuesta de resolución no porque en el fondo no pudiera compartir sus intencionalidades, sino por la forma. Creo, señorías, que esta propuesta de resolución no tiene excesivo sentido presentarla en un debate de política general, más cuando los grupos mayoritarios de estas Cortes tienen representantes en el consejo de administración, y son estos representantes los que tendrían que hacer oír su voz en este consejo de administración en lugar de practicar el consenso, en lugar de darlo todo como bueno, de consentir toda política que emana de este consejo de administración y del propio director general del medio, y otro tipo de prácticas que creo que no serían oportunas ni afortunadas entrar en ellas y que por deferencia, a pesar de las circunstancias, voy a obviar en este debate. Por lo tanto, el motivo de mi voto creo que lo dejo bastante claro, y lamento no entrar más en el fondo del tema.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ansuátegui.
Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha votat favorablement la proposta de resolució 25.337 i contràriament la proposta de resolució 25.347.

Vaig a explicar les raons perquè hem votat en contra d'esta proposta. Són dues les raons fonamentals. La primera d'elles és que nosaltres no estem d'acord que l'estatut de redacció, que pensem que ha de fer-se en la Radiotelevisió Valenciana, es faça per la via que ací es planteja. Perquè ací el que diu és que: "es permeta elaborar als propis professionals que integren

els serveis informatius..." I nosaltres considerem que l'estatut de redacció de la Radiotelevisió Valenciana no ha d'estar elaborat únicament pels professionals que formen part dels serveis informatius. Perquè la Radiotelevisió Valenciana no només a través del serveis informatius emet opinió, informació, etcètera, etcètera, sinó que és tot un conjunt, i en general, quasi bé, tota la seua programa pròpia la que fa, la que transmet tota una sèrie d'idees, conceptes, etcètera, etcètera. I, per tant, en eixe estatut de redacció han d'intervenir no només les persones que treballen als serveis informatius. Eixa és una raó.

L'altra raó és la següent. El dia 27 de gener, el dia... concretament el dia anterior, el dia 26 de gener, es va produir un fet a la Radiotelevisió Valenciana, que és que els directius de Radiotelevisió Valenciana van aparèixer per Canal 9 donant la seua opinió sobre el tema de la vaga en la Radiotelevisió Valenciana, i no es va donar l'opinió dels treballadors i treballadores, no es va donar l'opinió. Els treballadors i treballadores de Radiotelevisió Valenciana van presentar, en temps, forma, etcètera, al consell d'administració la proposta per a la rectificació d'eixa situació i que els treballadors i treballadores pogueren donar la seua opinió. En el consell d'administració, el Partit Popular va votar en contra d'eixe dret a la... en tot cas, tractament igual de la direcció que dels treballadors i treballadores a l'hora de donar la seua opinió per un tema tan important com la reforma laboral, que afecta al conjunt del món del treball.

El Partit Popular, per tant, està absolutament deslegitimada per a defensar, en cap lloc, els interessos...

El senyor vice-president primer:

Senyor Mollà, el seu temps.

El senyor Mollà i Martínez:

... dels treballadors i treballadores de Radiotelevisió Valenciana.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.

Passem a debatre la proposta de resolució número 25.326, del Grup Nacionalista Unió Valenciana.

Senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Jo pense, pensem en el nostre grup que tots els grups d'esta Cambra estem plenament d'acord que la desocupació és el major problema que tenim en la nostra comunitat en aquest moment. Almenys jo crec que així va quedar clar en les intervencions de tots els diputats que van intervenir en el dia d'ahir.

Al llarg de molts debats que portem en esta legislatura hem manifestat moltes vegades la insuficiència de les mesures que han anat adoptant-se fins ara, que no han tingut resultat positiu, almenys fins ara.

Està clar que hui tenim més de 300.000 desocupats i no anem a discutir si en són 308.000, 320.000, els que siguen. Passem dels 300.000 i això és una situació molt greu per a esta comunitat.

Està clar que nosaltres pensem que continuem asfixiats pels problemes que impedeixen la creació d'empreses, que és l'única forma, almenys així pensem, de generar ocupació estable.

Està clar també, com ho he manifestat moltes vegades, que hi ha una excessiva pressió fiscal en les empreses espanyoles.

Concretament a Espanya tenim un 11,5% sobre el PIB de pressió fiscal, front al 8,5% a Europa. En són 3 punts més que tenim, amb la qual cosa és un factor de pèrdua de competitivitat.

De totes maneres, està clar que moltes vegades ací hem repassat i hem donat dades sobre el dèficit, els orígens o el dèficit incontrolat, dificultats de finançament de les empreses, especialment a les Pymes. Hem comentat moltes vegades que la solució estava en desgravar, una de les solucions possibles estava en desgravar o impedir, almenys, la doble imposició en els beneficis empresarials, que són alguns dels elements desencadenants de la situació actual de desocupació.

A tot això, podríem afegir també i fer un repàs dels problemes estructurals que tenim tant a nivell d'empreses com de l'estat.

És cert que ahir es va dir que, per a potenciar les empreses, hauríem de vendre i que no es tractava de vendre barat, sinó que hauríem de vendre i exportar afegint, a més, un valor "añadido" —que es diu— per al tema d'investigació i demés.

Però també és cert que hem de prendre mesures, en el possible, mentre això ve, per a eixir de la crisi de la forma més ràpida possible.

Està clar que hem d'intentar atacar la desocupació amb totes les mesures possibles no sols amb els instruments que tenim «a nuestro alcance» —paraules textuales del senyor Lerma en la intervenció d'ahir—, sinó reclamant també mesures i ajudes de l'estat, si és que es poden aconseguir.

Vam dir ja que les solucions dels pressupostos valencians són insuficients. Ho vam dir en el debat de l'estat de pressupostos. Perquè una de les solucions que es donaven, fonamentalment l'única, que era prevaler els interessos —també es va comentar en la intervenció del senyor Lerma ahir— eixe prevaler els interessos entre 2 i 5 punts, que es diu que aportarà una intervenció induïda de 160.000 milions d'inversió, tant de bo siga així, encara que fins hui està per vore.

Al final de la història és que nosaltres pensem, com hem dit moltes vegades, que el problema és que ens falta capacitat política o capacitat econòmica suficient per a poder manejar els nostres interessos. Allò que nosaltres aportem en este moment o que els valencians cotitzen en impostos.

Per això hem plantejat esta proposta de resolució amb mesures de política fiscal: perquè es reconega la situació de la Comunitat Valenciana, que desgraciadament estem ben al cap la desocupació i demanant de l'administració central, del govern central, una sèrie de mesures, que creem que hora és que ens les reconeguen perquè la solidaritat, que moltes vegades s'ha dit ací, ha de ser sempre no en un sentit, sinó en el doble sentit.

Eixes són els raons d'esta proposta de resolució, que, mitjançant política fiscal, esperem que la Cambra la recolze perquè el Govern valencià ho exigisca a Madrid.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.

Torn en contra? Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president.

Senyories.

Este debat no és nou en la Cambra. Suppose, senyories, que pot ser conegut de vostés. Al setembre de l'any 1993 —no fa tants anys, pocs mesos— ja estiguérem debatent una proposta, un poc vaga, com així es va reconèixer, i que no va tenir suficients vostés, respecte allò que s'anomenava en aquell moment "les vacances fiscals", que proposava el seu grup. Estic

parlant, per fer un poquet d'història, que acò de proposta nova res, si no ha introduït vosté cap novetat. Cap novetat.

En segon lloc, vosté està proposant que cal fer un pla d'ocupació i lluita contra la desocupació. Els pressupostos de 1994, des del nostre punt de vista, i tinguérem un llarg debat en estes Corts, signifiquen una acció de caràcter conjuntural –vol dir a curt termini– per a fer front a la situació de baixa en el cicle i als nivells de desocupació.

Si el que vosté està demanant ací és una acció de caràcter estructural a més termini, acabem d'aprovar, no fa molta estona, l'esmena proposada pel Grup Parlamentari Socialista número 311, de final, per unanimitat. Per tant, crec que ha tingut el seu recolzament.

Si vosté el que està demanant ací directament a l'administració central és que s'aprove una llei per a incentivar fiscalment a la inversió, vosté ací comet dos errors. Uno. Si és una llei exclusivament per a la Comunitat Valenciana, això vosté sap que no té sentit en el sistema fiscal espanyol. En absolut. És trencar l'unitat d'una ruptura fiscal de l'estat. Si vosté va per ací, vaja. En cap, en cap sentit en una llei de l'estat exclusivament per ací per a trencar l'Impost de Societats o Renda de les Persones Físiques.

Segon error. Més greu. Si vosté s'oblida que el govern ja ha pres un decisió de caràcter global per a totes les empreses espanyoles, per a la renda de les persones físiques de tots els ciutadans, li la recorde, la Llei 22/1993, de 29 de desembre. Si vosté es llig l'article 2 veurà que diu: "Bonificació en impost de societats". Una bonificació del 95%, etcètera. Estic donant-li una informació molt clara.

I acabe, breument, dient que vosté, un poc curant-se en salut, afegeix: "Bé ja sabem que el govern va aprovar...". Si senyor, ho aprovarem ací. No amb el seu vot, però amb suficients vots en la Cambra com per aprovar el recolzament a la inversió preferent, on vosté diu: "que cal utilitzar tot tipus d'ajudes". La mateixa Generalitat Valenciana ha determinat dels seus recursos ajudes, en forma d'incentius financers i directament fiscals, per a fomentar tot allò que significa subvenció a la inversió productiva per a crear ocupació.

Per eixa raó, des del nostre punt de vista, la seua proposta, primer, no és gens nova. Ha estat ja debatuda en esta Cambra varies vegades amb resultat negatiu. I, al final, el que vosté proposa, si és general, ja està recollit en el BOE, en la Llei 22, de 29 de desembre. Si el que vosté vol és una llei de reforma de l'Impost de Renda de Societats exclusivament per a la Comunitat Valenciana, diga'm vosté quan ha fet eixa proposta. Ho desconec i m'agradaria –estic parlant d'informació– que el seu representant en el Congrés de Diputats demanara en el Congrés de Diputats eixa llei, exclusivament en el Congrés, de reforma fiscal, per a la Comunitat Valenciana.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.
Senyor Artagoitia.

Esta presidència recorda que són... les següents actuacions només de 2 minuts i que seria convenient es fera des de l'escó. Naturalment són lliures de fer-ho com ho creguen.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Mire, senyor Fuentes, jo li he parlat de mesures de política fiscal. O podríem parlar de pla d'ocupació rural, que enguany ha pujat un 34%. I els guerristes mateixa deien no sé quina cosa a Andalusia. I, a més, tenim eleccions a Andalusia. Si vol parlem també d'això. A veure si es pot fer o no es pot fer a la Comunitat Valenciana un pla o una llei o el que siga de mesures fiscals. Primera qüestió.

Segona qüestió. Jo estic parlant en la Cambra valenciana. Per tant, conteste'm vosté ací en la Cambra valenciana i deixeu de dir el que fem en altres llocs, perquè és una forma de fugir endavant. No es preocupe que en altres llocs plantejarem el que faça falta plantejar, no es preocupe.

Però mire, com ja ens coneguem, senyor Fuentes, en la comissió, efectivament, del 28 de setembre de 1993, a una proposta –no igual– amb certa similitud, vosté deia: "No sé perquè parla, si el Consell de Ministres ha aprovat bonificacions...". I vosté em digué ací un munt d'històries. I jo li contestava, textualment, –i quan dic històries dic el que vosté deia ací, en disculpa de la paraula– i jo li contestava: "Que se dice que se ha aprobado ya por el gobierno una serie de medidas de reactivación, yo creo que ese paquete urgente de medidas habrá que verlo en su desarrollo más completo para ver adónde nos lleva -a incrementar la desocupación en 50 i escaig mil personas al mes de gener, etcètera, etcètera; ací és on ens ha dut-, porque si nos lleva como desde 1982, hasta aquí nos ha ido llevando hasta ahora el gobierno, que Dios nos pille confesados porque será mejor aquello que decía un inválido: "que me quede como estoy".

Això li ho deia jo a vosté en setembre de l'any passat, senyor Fuentes. I hui li continue dient el mateix. Jo no vinc ací a fer demagògia, senyor Fuentes. Simplement dic que la situació que tenim és greu; que el que nosaltres plantejarem ací és reclamar eixa solidaritat que tant se li ha omplert la boca de parlar, que hem de ser solidaris amb els demés. Hui tenim més desocupació que els altres. I si uns tenen un pla d'ocupació, nosaltres també podem tindre mesures fiscals a la reinversió. I, sobretot, perquè és el que sabem, de sobra vosté ho sap massa bé, senyor Fuentes: els pegats. Prevaler inversions són pegats, encara que siguen mesures vàlides. Ho vàrem dir ja en el debat de pressupostos. Però si no s'ataca l'arrel del problema, no tindrem solucions. I l'arrel està en evitar doble imposició, fomentar l'estalvi, etcètera, etcètera. Mesures que vostés no prenen.

I vosté, en la seua intervenció...

El senyor vice-president primer:

Senyor Artagoitia, el seu temps.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president.

Breument. Vosté mateix ha reconegut allò que diríem *to-cado*. És a dir, ja plantejarem. És que el lloc on hi ha que plantejar una cosa de modificar el sistema fiscal espanyol és allí. I vostés tenen la seua veu allí. Primer punt. I vosté mateix ha reconegut, quan parla de futur, que no han fet res.

En segon lloc, li recorde per al seu coneixement que en la comissió, quan debatérem açò tragué només que el seu vot. Cap altre grup va recolzar eixes dues propostes, en la data del dia 28 de setembre; es quedà sols.

En tercer lloc, quan vosté està parlant de Pla d'ocupació i de l'atur, li recorde que en els pressupostos recentment aprovats hi havia un programa que tenia vora 40.000 milions de pessetes exclusivament dedicat a foment de l'ocupació, 40.000 milions de pessetes.

Quart apartat, quan vosté està dient solidaritat, el nostre grup també és partidari d'aplicar la solidaritat a favor també dels valencians. Però el que no podem és recolzar eixa solida-

ritat amb mesures totalment desgavellades. El que no podem és, en el bon sentit de la paraula, i agarre-ho en el bon sentit, fer el ridícul. És a dir, sí que estem d'acord en això, però no podem dir fer una reforma fiscal per a la Comunitat Valenciana. Tènicament i políticament vosté sap que això és impossible. Ara, vosté, ací pot dir el que vulga. Jo estic disposat a reclamar—com el president de la Generalitat va dir ahir— una sèrie de reivindicacions. Però el que vosté demana ací, és que és inconcebible. Fins a tal punt és així que en comissió vosté es quedà sols. I quan vosté està demanant que el govern central siga sensible davant la situació de crisi a què les empreses tinguen bonificacions, li dic, llogisca vosté el *Butlletí Oficial de l'Estat* del divendres 31 de desembre de 1993, Llei 22/93, del 29 de desembre. Només és que llegira. No són històries, llegir.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Votem esta proposta de resolució. Comença la votació. Per 29 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució 25.326.

Proposta de resolució 25.288, d'Esquerra Unida. Senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Unida planteja una proposta de resolució que diu així: «Les Corts Valencianes acorden que el Consell presente davant les Corts en aquest període de sessions un Projecte de Llei de patrimoni històric i artístic de la Comunitat Valenciana». La justificació d'aquesta proposta crec que és evident. En primer lloc, la desastrosa situació en què està el nostre patrimoni històric artístic i cultural. A més a més, els insuficients esforços pressupostaris que s'han fet en els darrers anys per a mantindre aquest patrimoni històric artístic i cultural del País Valencià. I a més a més, el compromís electoral del nostre grup en les últimes eleccions quan plantejàvem la necessitat que hi haguera una Llei que protegira el nostre patrimoni.

Nosaltres, ja fa aproximadament any i mig, vàrem presentar davant les Corts una Proposició no de Llei, demanant al Consell que fera aquesta Llei del patrimoni històric artístic i cultural del País Valencià. Malgrat això, i a pesar que el portaveu del Grup Socialista en la Comissió d'Ensenyament i Cultura—en aquell moment responsable de cultura, el senyor Nabás— va dir que retiràrem aquella Proposició no de llei amb el compromís que en eixe període de sessions es presentaria la Llei del patrimoni, allò va ser una oferta i un compromís incomplert. A més a més, se'ns donà garanties que aquella Llei ja estava l'esborrany i havia passat tots els tràmits previstos, com era el de l'aprovació o el de la consulta al Consell Valencià de Cultura; fins i tot aquella promesa és evident que no es va complir. I per tant, nosaltres pensem que és necessari, a més a més, recordant el discurs del senyor president d'ahir davant d'aquestes Corts en què parlava de la necessària recuperació del nostre patrimoni, fins i tot vinculant-lo a activitats turístiques i activitats pròpies de recuperació patrimonial, pensem que és necessari que es presente davant d'aquestes Corts, en aquest període de sessions, una cosa que és compromís, fins i tot electoral del Partit Socialista, fins i tot compromís davant la Comissió d'Ensenyament i Cultura d'aquestes Corts. Compromís incomplert sistemàticament i que pensem que en aquest moment, és necessari que es plantege en aquest període de sessions.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Marcos.

Sí, senyora Pérez.

La senyora Pérez Morales:

Gràcies, senyor president.

El meu grup parlamentari també ha presentat una proposta de resolució, i que com és molt curta faré com la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula i la llegiré perquè vostés aprecien que sols hi ha una xicoteta diferència entre la que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i el Grup Parlamentari Socialista.

La proposta de resolució diu exactament el mateix, però que dona de termini al Consell per a la presentació del Projecte de Llei abans de finalitzar la present legislatura. És a dir, la diferència és de cinc... Bé, de cinc, sis, set, vuit mesos. En l'última reunió de cultura que vàrem tindre—ja crec que estava el senyor Pasqual Mollà, crec que estava ell— vàrem quedar, el portaveu de la Comissió de Cultura va fer notar que eixa seria l'oferta que nosaltres en estos moments teníem; el requerir al Consell que presentara aquesta Llei, aquesta proposta de Llei de patrimoni artístic per a abans d'acabar-se esta legislatura.

Crec que tots estem en la mateixa idea. Crec que a tots ens fa la mateixa falta una Llei seriosa de patrimoni cultural. Però tots tenim també en compte el problema que pot tindre esta Llei, i és la finançació i la titularitat dels béns en estos moments, que o bé ja són BIC, ja són béns d'interés cultural, o puguen en un moment determinat ser béns d'interés cultural. No hi ha cap altre tipus de diferència ni cap altre tipus de dissensions en tot el que ha dit la senyora diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula. Estem totalment d'acord en la idea que preval o que està per sota esta proposta de resolució. L'única diferència és la temporalitat quant al temps que li donem al Consell per a presentar este Projecte de Llei.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Pérez.

Senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Mire, senyora Pérez, el problema és que vosté diu que és una xicoteta diferència. Ahir, quan el president del Consell debatia amb el representant del meu grup parlamentari, amb el nostre portaveu, li deia: «la diferència és qüestió de retòrica», i ací tenim l'exemple. Ací està la diferència. Vosté diu que és una xicoteta diferència i la diferència està en què la Llei es faça o no es faça. Perquè precisament açò no és un mercat que hem de dir si són sis mesos o no. Vull dir, el problema és, si vostés, quan diuen que la presentaran al llarg de la legislatura, ¿estan dient que es farà, es debatrà i s'aprovarà al llarg de la legislatura, o sols que la presentaran sense ànim d'aprovar-la? Perquè clar, ací està la diferència.

Si la diferència està en què, quan jo dic «abans del període de sessions», vol dir que es presente abans de juny, que és tindre els terminis i les garanties que es puga aprovar aquesta Llei abans de la finalització de la legislatura. Fixe's vosté si la diferència és xicoteta. Bé, la diferència és de contingut, la diferència és que hi haja voluntat política que s'aprove la Llei o que no hi haja eixa voluntat política. I per tant, com no és un problema que cinc mesos amunt o avall, dos mesos... No, no, és problema que vostés porten ací la Llei per a, en el temps i en el termini suficient, que es debata i s'aprove, o pel contrari que no.

Vosté veurà que quan ahir es parlava de retòrica, les diferències no són de retòrica, són de continguts. I en aquests moments el que vosté diu «xicoteta diferència» no és una diferència menuda ni puntual, sinó és una diferència sobre —torne a repetir— si hi ha o no voluntat política que esta Llei, que és un compromís electoral seu i nostre, i per això nosaltres el volem afavorir, vostés sembla que sols el tenen com a compromís electoral i no el volen dur a terme. I jo això ho recordaré quan calga.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Marcos.
Senyora Pérez.

La senyora Pérez Morales:

Gràcies, senyor president.

Mire, senyora Marcos, sembla que s'ha acabat la legislatura i vosté està acusant-me —o a la millor és que ho he entès així pel to de les seues paraules— o acusant al president que ahir feia expressa menció que esta Llei estaria abans que s'acabe la legislatura. Jo entenc que si ha d'estar abans que s'acabe la legislatura, no ha d'estar com a esborrany. Ha d'haver passat per estes Corts. Vosté té en les seues mans també molts projectes o avantprojectes i s'han discutit, s'han passat per la Conselleria de Cultura.

És a dir, que jo crec que no hem demostrat cap tipus d'idea que no ens interessa, que no la volem. És una Llei complicada i vosté ho sap. I no és una Llei complicada per traure-la, sinó per posar-la en marxa. Es necessiten molts mils de milions de pessetes. I possiblement més en esta comunitat que té un patrimoni històric llarg i profund en el temps, més que en alguna altra comunitat. Aleshores, sembla també que en determinades coses que s'han fet a principis de legislatura, ha hagut una prioritat en altres determinades coses, que es faran dins d'aquesta legislatura i que a la millor, a data d'avui, encara no s'han fet. Crec que és una cosa lògica que es pot entendre i que es pot veure. No estem dient que la cultura no siga fonamental, sinó que possiblement en un moment determinat hi hagen altres coses més prioritàries.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Pérez.

Passem a votar la proposta de resolució 25.288. Comença la votació. Per 28 vots a favor, 40 en contra i 1 abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Proposta de resolució 25.296, del Grup Parlamentari Socialista. Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

Para solicitar la alteración del orden de discusión de esta resolución, la 25.296, y en su lugar pretendemos la defensa de la 25.308, 25.309 y 25.310.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.

Passem a debatre, i votar a continuació, les propostes de resolució del Grup Parlamentari Socialista, 25.308, 25.309 i 25.310. Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Defendemos a continuación conjuntamente tres enmiendas socialistas, algunas de las cuales han supuesto el consenso con

otros grupos, y la retirada de algunas de las enmiendas que en su momento se presentarán ante esa Mesa.

La primera de las enmiendas hace referencia a un proyecto de ley valenciano de residuos, en el que se definirá el marco normativo de la actividad de producción, recogida y tratamiento de todos los residuos sólidos, urbanos, inertes e industriales.

Esta propuesta de resolución responde a la voluntad decidida de resolver de una manera conjunta y equilibrada todos los problemas de residuos que se originan en nuestra Comunidad, en todo el territorio. De una manera no parcial resolviendo solamente los residuos urbanos, que sería una solución más fácil, más inmediata, sino de una manera conjunta, que recoja también los residuos industriales.

Esta especial complejidad hace que el plazo que se proponga en la presente resolución sea la de hasta el final de la legislatura, dado que, especialmente en el tema de los industriales, las negociaciones que se tienen que llevar con los distintos agentes sociales que generan esos residuos son bastante complejas.

En esta misma propuesta de resolución se recogen los principios medioambientalmente más comunmente aceptados. Se trata de la minimización en la generación de residuos, la generalización de la recogida selectiva y el reciclaje de los mismos. Supone, por lo tanto, colocarnos también en la Comunidad Valenciana a la cabeza de aquellas comunidades que pretenden que los propios ciudadanos ayuden a las administraciones públicas, tanto la Generalitat como las administraciones locales, a resolver el problema desde la propia conciencia de que hay que reducir el número de residuos para evitar los problemas de acumulación posteriores.

En ese sentido en la tercera parte de nuestra resolución se propone que se realicen, en colaboración con las corporaciones locales, campañas de sensibilización y educación ambiental que fomenten la interiorización en los ciudadanos del comportamiento y ámbito de consumo sostenibles. Introducimos, por lo tanto, aquella propuesta que permite ir mentalizándonos todos de que nuestro consumo debe estar de acuerdo con las posibilidades de llevar adelante un medio ambiente limpio y adecuado.

Otra de las propuestas hace referencia a los planes de uso y gestión, y está consensuada con otros grupos, tanto con el Grupo Mixto, que en su momento ya la retiró, tanto con el Grupo Parlamentario de Unión Valenciana, y tanto con el propio Grupo Socialista en cuanto que retira su propuesta inicial.

En ese sentido, la propuesta quedaría de la siguiente manera: «Se propone se inste al Consell para que la Conselleria de Medio Ambiente, antes de finalizar el presente período de sesiones —haciendo un esfuerzo con los otros grupos, y recortando el plazo—, presente los planes rectores de uso y gestión de los parques o parajes naturales del Desierto de las Palmas y las Columbretes, Prat de Cabanes Torreblanca, el Hondo, Salinas de Santa Pola, Montgó, y Salinas de la Mata, Torrevieja».

De esa manera, de los diez parques y parajes naturales de la Comunidad Valenciana, los tres que ya lo tienen lógicamente están excluidos, pero se inicia un compromiso en firme de presentarlos antes de finales de este período de sesiones en el mes de junio. Posteriormente seguirá la tramitación que haya de seguir, de aprobación, pero, aunque ya están muy avanzados, el compromiso que se adquiere de apoyo del grupo parlamentario y de estos grupos es que definitivamente quede resuelto este problema que teníamos pendiente.

La segunda parte de nuestra propuesta se refiere a la marjal de Pego-Oliva, en donde nosotros, al retirarla, pues la de-

jamos para un momento posterior. Hay una propuesta conjunta, que no sé si por el orden de intervenciones corresponderá en su momento retirarla, y en su caso a defenderla, y nosotros apoyarla, al Grupo Parlamentario de Esquerra Unida, y creo que en su momento haré la intervención que tenga que hacer diciendo por qué hemos llegado a una transacción con el Grupo Parlamentario de Esquerra Unida, y defenderemos nuestra postura de apoyo a aquella enmienda transaccional.

Por último, la última de las propuestas hace referencia al Plan de prevención y de extinción de incendios forestales, con especial incidencia a todos aquellos temas que habitualmente se presentan en esta Cámara. El Grupo Parlamentario Socialista, una vez más...

El senyor vice-president primer:

Senyor Arenas, el seu temps.

El senyor Arenas Ferriz:

Un segundo y acabo.

...presenta una propuesta que pretende que ante esta Cámara se vea adecuadamente esa preocupación de conseguir que nuestra Comunidad Valenciana tenga todos los medios necesarios para conseguir que este próximo verano tenga los mínimos problemas de incendios forestales, y podamos proteger así adecuadamente nuestra cubierta vegetal.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.

Senyor Arenas, una pregunta, per favor. En definitiva de les tres propostes de resolució retira la 309 i queda la 308 i la 310. No?

Torn en contra?

Votem en primer lloc la proposta de resolució 25.308. Comença la votació. Per 64 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions és aprovada esta proposta de resolució.

Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Sí, moltes gràcies.

Voldria explicar el vot.

Moltes gràcies.

En principi explicar l'abstenció del Grup Parlamentari d'Unió Valenciana, perquè encara que estant d'acord, efectivament, en la necessitat de presentar este Pla de prevenció i extinció d'incendis, amb tots els requisits que arplega esta proposta, i de la mateixa forma estant d'acord en esta cooperació amb les corporacions locals, no podem estar d'acord, en coherència amb la línia que sempre hem portat en este tema, en què estant a meitat del mes de febrer es diga que el Consell presente en el "termini més breu possible" eixe Pla de prevenció i extinció d'incendis forestals, perquè és intolerable que es diga el "termini més breu possible", que no marca absolutament res, i que jo crec, i sempre s'ha dit, que ara en gener o en febrer és el moment adequat per a debatre això, i no en abril, maig, o juny, com ens tenen acostumats des del govern, quan és massa tard per a parlar d'estes qüestions, desgraciadament.

Per tant, eixa és la nostra abstenció. No podem estar d'acord amb eixa imprevisió absoluta sobre el termini en el qual han de presentar eixe pla, i per tant que tots aquells grups que han recolzat esta proposta no es rasguen les vestidures quan en abril o maig estigam parlant d'estos temes, que ja serà massa tard.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.

Retirada la proposta de resolució 25.309, passem a votar directament la 25.310.

Senyor Mollà, per a què vol la paraula?

El senyor Mollà i Martínez:

Per a una qüestió d'ordre, jo no entenc que s'haja retirat la 25.309, sinó que és substituïda per una transaccional que hem signat.

El senyor vice-president primer:

Senyor Mollà, esta presidència ho ha preguntat; de tota manera, també després de la intervenció del senyor Arenas ho entenc també com vosté, és a dir, que el senyor Arenas el que passa és que postposa a una possible fusió per acostament a una de vostés posteriorment.

Senyor Arenas, seria qüestió que ens ho explicara.

Senyor Arenas quina és la posició del Grup Parlamentari Socialista al respecte? De la 309. Que fem amb la 309?

Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente, simplemente par aclarar, en todo caso, a la presidencia. La 309 está en relación con la 282 de Esquerra Unida, y se ha llegado a una transacción. Nos es indiferente a nosotros el orden en que se discuta; si el señor diputado quiere hacer uso de la palabra para defender la transaccional lo puede hacer.

El senyor vice-president primer:

La presidència la única cosa que fa és oir al grup parlamentari que presenta la proposta de resolució. Després de oir a vostés; la única cosa que esta presidència pot fer és, quan arribe la proposta de resolució que vostés volen transaccionar, entendre que la resultant que vostés plantegen com a transaccional suposa un acostament de posicions entre Esquerra Unida y vostés, i que el que es parlarà serà de la proposta resultant. És la única cosa que pot fer la presidència.

Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Anem a veure, hi ha una confusió que parteix...

El senyor vice-president primer:

Senyor Mollà, de la presidència o del Grup Parlamentari Socialista?

El senyor Mollà i Martínez:

Perdó, senyor president.

No sé, no s'atreviria este diputat a dir qui està confós; a la millor el que està confós és el diputat.

El senyor vice-president primer:

D'acord, vinga!

Té la paraula, senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

La idea que té este diputat és que la 25.309, que té tres punts, el tercer desapareix, i el segon desapareix; el punt dos d'eixa proposta de resolució desapareix perquè es transacciona amb una proposta de resolució que té este Grup Parlamentari. Però es manté el punt u, que a la seua vegada es transacciona amb diferents grups, i es manté, i per tant sí que hauríem de procedir a la votació del punt u retocat amb una transaccional que deu obrar en poder el senyor president, encara que en això este diputat no vol ni tan sols suggerir que havera cap confusió per la seua part.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Pot ser la confusió està en què en esta presidència no hi ha constància d'esta esmena transaccional, però parem el ple un minut i aclarim el que està passant.

(Se supén la sessió per uns minuts.)

El senyor vice-president primer:

Senyories continua la sessió.

Definits perfectament els contorns del debat de l'actual proposta de resolució, esta presidència proposa la votació d'una proposta transaccionada que es conforma, per una part la primera de la proposta de resolució originària del Grup Socialista, de la 309, i la proposta de resolució 329 del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, que és el que en este moment passarem a votar. Més tard, el punt segon de la proposta originària connectarà amb una proposta de resolució del Grup d'Esquerra Unida, que conformarà una altra proposta transaccionada, que es votarà en el seu moment.

Aclarides totes les senyories al respecte?

Senyor Castelló.

El senyor Castelló Boronat:

Sí, gracias, señor presidente.

Le rogaría a la presidencia, si fuera tan amable, de leer el texto de lo que vamos a votar en estos momentos, ya que mi grupo no ha transaccionado esta propuesta. Para saber exactamente lo que vamos a votar.

El senyor vice-president primer:

No hi ha cap problema, senyor Castelló.

Bé, la proposta de resolució transaccionada, torne a repetir, sobre una part de la 309, la primera part, i la 329 del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana. I diu el següent: "Les Corts Valencianes insten al Consell per tal que la Conselleria de Medi Ambient presente abans de finalitzar el present període de sessions els plans rectors d'ús i gestió dels parcs o paratges naturals del Desert de les Palmes i els Columbrets, Prat de Cabanes Torreblanca, El Fondo, Salines de Santa Pola, Montgó i Salines de la Mata Torrevieja".

Per tant, això és el que votem ara. Està clar? Comença la votació. Per 57 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada l'esmena transaccionada.

Ara sembla que sí que podem passar a la 310, que votem a continuació. Comença la votació. Per 59 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada la proposta de resolució 25.310.

Passem a un nou bloc de propostes; en concret debatrem ara la proposta 25.340 del Grup Parlamentari Popular.

340 i 344. És així?

El senyor Monzonís Rey:

Gràcies, senyor president.

Justificaré o explicaré les raons de la proposta 25.344, a la qual s'ha aportat una esmena transaccional, i voldria justificar l'actuació en la mateixa. La proposta que havia presentat el Grup Popular era: "las Cortes insten al Consell para que elabore un plan específico para la eliminación de las listas de espera en sanidad y que el conseller compareciera cada tres meses ante la comisión correspondiente para dar cuenta de su evolución".

La justificación era porque en reiteradas ocasiones se han planteado en estas Cortes iniciativas destinadas a combatir el problema que para los usuarios supone el esperar por largo tiempo un tratamiento o una intervención que tarda en llegar, repercutiendo sobre los costos laborales, sobre la productividad, sobre el equilibrio a veces inclusive personal del afectado.

Entonces, nosotros, hemos recibido esta transaccional y la hemos aceptado donde dice que las Cortes Valencianes insten al Consell para que en plazo de un mes presente ante la comisión de Sanidad y Consumo su plan de reducción de listas de espera, hospital por hospital, y con sus correspondientes presupuestos.

Tenemos que decir que nuestra propuesta era sin duda más exigente, puesto que entendemos que hay que conseguir la eliminación de esas listas de espera. Entendiendo que la eliminación es la que sobrepasa un tiempo superior a la pura espera técnica. Creemos que la gestión sanitaria actual es consustancial a esta existencia de dichas listas, pero para que no se nos diga que no somos benevolentes y razonables vamos a dar esta última oportunidad aceptando esta enmienda transaccional, entendiendo que debe realizarse una acción urgente y eficaz que suponga la solución de este problema por parte de la conselleria.

Nos sentiríamos, y creemos que todos quienes estén afectados por su espera también se sentirían defraudados si el plan de reducción de listas de espera que se propone, no supusiera una verdadera eliminación, dentro de los criterios actualmente expuestos de dichas listas de espera. Por tanto, aceptamos la transaccional.

Y ahora debo pasar rápidamente a la defensa de la 340, por la cual presentamos que el Consell presente a estas Cortes en el plazo de 3 meses un proyecto de ley de atención y prevención en drogodependencias. Bueno, en anteriores debates mi grupo ha planteado la necesidad de mantener una política de consenso en el tema de las drogodependencias, y desde ese espíritu de colaboración, reiterado en multitud de ocasiones por este diputado que les habla, presentamos esta propuesta de resolución, entendiendo que es necesario, como manifestábamos en el anterior período de sesiones desde esta misma tribuna, completar el Plan Autonómico de Lucha contra la droga, que se tenía inconcluso y, por tanto, pretendemos con esta propuesta poner un plazo, que entendemos razonable, para que el Consell nos presente dicho proyecto de ley. No dudamos en contar con la aquiescencia de todas sus señorías, pues flaco favor haríamos a la sociedad valenciana si no lográsemos del apoyo de toda la Cámara a posibilitar el debate de una ley nacida de estas Cortes, un marco legal debatido en este hemiciclo que coordine y aune esfuerzos de Generalitat y de sociedad en la lucha para erradicar esta grave plaga.

Hasta ahora, desde la aprobación del Plan autonómico en la ya lejana fecha de 7 de octubre del 86, se ha estado legislando por decreto, sin el necesario consenso político en este tema; y ya no es de recibo, 7 años y medio después, hablar y decir «aunque en puridad debiera aprobarse con anterioridad cualquier medida —la denominada "Ley de la droga", decía el plan— la necesidad de regular de forma urgente los requisitos de habitabilidad y controlar las actividades que vienen desarrollando los centros de atención a toxicómanos», etcétera, etcétera, «la elaboración prioritaria de medidas legislativas de menor rango». Bueno, en el 86, por carácter de urgencia, se hacían medidas de menor rango; en el 94 es necesario, 7 años y medio después, abordar el objetivo a) cuanto menos el plan autonómico sobre la lucha contra la drogodependencia. Consideramos que es el momento, desde este punto de vista y desde este espíritu de consenso que debe reinar en la lucha y la actuación sobre el tema tan doloroso para todos de las drogodependencias, de aprobar esta propuesta, y esperar que el Consell en este breve plazo nos presente dicho proyecto de ley.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Senyor Botella, voldrà parlar sobre... Si és tan amable, ens ho explica.

El senyor Botella Vicent:

Sí, senyor president.

Vaig a parlar referent a la proposta de resolució 3.024, que fa referència a les llistes d'espera, donat que s'ha fet una transaccional junt també amb la 25.280 del meu Grup d'Esquerra Unida.

El senyor vice-president primer:

Per tant, en tant que co-autor de la transaccional, té 3 minuts per a parlar.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.
Senyories.

La proposta de resolució per la qual hem arribat a una esmena transaccional, ve motivada també per una proposta inicial del Grup d'Esquerra Unida en la que plantejàvem que aquestes Corts acordaren que el Consell, mitjançant la conselleria de Sanitat i Consum, presentara en el termini de 2 mesos, davant de la corresponent comissió d'aquestes Corts, els plans i pressupostos per a 1994 dels diferents hospitals al País Valencià per a la reducció de les llistes d'espera, així com tota la informació actualitzada de les esmentades llistes.

I nosaltres hem acceptat aquesta proposta transaccional, aquesta esmena transaccional que s'ens ha fet; entenem que està en l'espèrit de la proposta d'Esquerra Unida, l'únic que es lleva és la darrera part sobre la informació actualitzada de les llistes; supose que en la idea o en el criteri que hi ha una certa intimitat en quant donar públiques les llistes d'espera; de totes maneres, Esquerra Unida el que plantejava no era quins eren els pacients que estaven en llistes d'espera, sinó el nombre de pacients en les diferents patologies i en els diferents hospitals.

De totes maneres, creem que aquesta era una manera de facilitar la labor parlamentària, fins i tot, de facilitar el treball del propi conseller que no hauria de venir tantes vegades a la comissió de Sanitat a explicar aquestes qüestions, i, per tant, en una única vegada podria donar el llistat, el nombre de pacients en les diferents patologies i els diferents hospitals, i al mateix temps explicar-nos els plans i els pressupostos.

Entenem que aquesta resolució al fi és important, sobretot perquè ja ha hagut diversos debats al respecte d'aquestes qüestions. Vostés saben que el senyor conseller dóna unes dades en uns moments determinats que poden o no coincidir en les que tenim els grups parlamentaris, però el que està clar és que és important que al començament de posar en pràctica eixos plans que teòricament ja han d'estar en la conselleria, siguen els grups parlamentaris els que conegam, sapiam quin recurs ens compten i pugam tenir un seguiment dels mateixos. Serà la millor forma, no d'acabar definitivament amb les llistes d'espera, perquè crec que també caldrà deixar constància és quins plaços considerem normals en una llista d'espera en determinades patologies i quines sobrepassen en excés el temps i, per tant, es consideren llistes d'espera al respecte.

Per tant, considerem que des d'eix punt de vista és important el que s'aprova si així ho vota majoritàriament aquesta Cambra com sembla ser, i, per tant, diríem que hem donat la facilitat perquè es fera aquesta esmena transaccional.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Cap intervenció.

Passem a votar per separat la 340 en primer lloc, que és clarament una proposta de resolució del Partit Popular, i després parlarem de la transaccional, de la que s'ha parlat ara. Comença la votació de la 340. Per 61 vots a favor, cap en contra i cap abstenció és aprovada la proposta de resolució 340.

Senyor Picher, té el torn d'explicació de vot.

El senyor Picher Buenaventura:

El Grup Parlamentari Socialista ha votat que sí a la proposta de resolució del Grup Parlamentari Popular 25.340, entre altres coses perquè ja va ser anunciat en el seu dia per part del conseller, i a més a més, en la comissió d'atenció i de la prevenció de drogodependència celebrat el dia 26 de l'1 del 94. Així també hem de dir que avui ha entrat en la reunió de secretaris generals tècnics, el projecte de decret pel que s'aprova el consell assessor en matèria de drogodependència; obvi és per la nostra part que si en els últims dos mesos el conseller està anunciant la presentació i tramitació d'aquest projecte, anàvem a estar a favor.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Ara sí, passem a votar l'esmena transaccionada, previa retirada de les originàries 344 del Grup Popular i 280 del Grup d'Esquerra Unida. Comença la votació. Per 67 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada l'esmena transaccionada.

Senyora de Armengol.

La senyora de Armengol Criado:

Para explicar el voto.

Hemos aceptado o hemos propuesto el Grupo Socialista la transaccional en cuanto a la reducción de las listas de espera, por una razón muy sencilla.

Nosotros pensamos que la universalización de la asistencia, así como el aumento de la oferta de servicios sanitarios que se ha hecho a lo largo de los últimos años, ha hecho que la demanda en los servicios diagnósticos, en los servicios quirúrgicos, lógicamente aumenten, a la par también que a lo largo de estos últimos años la Generalitat Valenciana ha hecho un esfuerzo inversor importante, tanto en lo que es la adquisición de alta tecnología de tipo diagnóstico, como lo que dijo ayer el Presidente de la Generalidad en su intervención de que había aumentado en un 28% las intervenciones quirúrgicas a lo largo de los últimos años.

A pesar de ello, lo que está claro es que siguen habiendo listas de espera, y lógicamente esa existencia de listas de espera..., yo en eso soy bastante más pesimista que lo puede ser el representante del Grupo Popular, yo pienso que las listas de espera son un hecho que ahí están, y que gobierne quien gobierne siempre existirán listas de espera; pero aunque esto sea un hecho, yo pienso sinceramente que es una preocupación que todo gobierno en todo momento debe de tener el intentar reducir y disminuir esas listas de espera.

Para ello, cada año, la Generalitat Valenciana, en la discusión de su presupuesto y en su presupuesto, ha dedicado una cantidad de dinero importante para paliar esas listas de espera. De hecho, por ejemplo este año, en los presupuestos de la Generalitat, se aprobaron la cantidad de 700 millones para paliar esas listas de espera. Y, lógicamente, estos 700 millones responden a un plan que tiene perfectamente, valga la redundancia, planificado el Gobierno, hospital por hospital para paliar y reducir estas listas de espera.

Por ello, nosotros pensamos que lógicamente, en menos del plazo de un mes, el conseller de Sanidad y Consumo pue-

de comparecer para explicar en la Comisión de Sanidad y Consumo ese plan que tiene previsto para la reducción en el año 1994 de la lista de espera. Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Senyories, se suspén el ple que continuarà a les sis i quart.

(Se suspén la sessió a les 18 hores.)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 22 minuts.)

(Ocupa la Presidència el molt excel.lent president, senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Continua la sessió.

Proposta de resolució, del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, número 25.327.

La senyora Ramón-Llin té la paraula.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats.

La nostra proposta va en la línia d'allò que des del govern autonòmic, per suposat, i del govern de l'estat, s'ha reivindicat últimament quan al model d'administració en allò que es referix a la idea de l'estalvi, la racionalització i la modernització de les administracions.

La nostra proposta suposa que les Corts Valencianes, com diu textualment, insten el govern valencià perquè gestione davant del govern central, per ser este el competent en la matèria, la reforma de l'estructura administrativa de l'estat, simplificant-la per tal d'evitar la superposició de diferents nivells administratius. Això jo crec que és una proposta molt simple, intel.ligible per a tots, i perfectament assumible per tots els grups d'esta cambra.

Efectivament ens trobem en una situació en la qual pensem que l'administració de l'estat no s'ha adaptat adequadament a la realitat d'un estat modern i sobretot d'un estat on, digam, ens ha establert les autonomies, un estat dividit en autonomies.

Ens hem trobat que coexistixen duplicitat de competències en algunes matèries entre el propi govern central i els governs autonòmics, la qual cosa efectivament genera un augment burocràtic i genera, desgraciadament, un augment de la despesa pública.

S'han creat i s'ha ficat en marxa en estos últims anys la figura del delegat del govern, però no s'ha suprimit una figura que no representa a un estat ni modern ni autonòmic, com és la del governador civil, per exemple.

Es creen les comunitats autònomes i no es plantegen que hi ha també una superposició de nivells entre les competències i el nivell administratiu de les diputacions i eixes comunitats autònomes, que es dupliquen en alguns casos.

Per tant, la proposta és adaptar, instar a este govern de l'estat perquè es produísca eixa reforma en l'estructura administrativa de l'estat, es modernitze, es racionalitze i, sobretot, s'adapte a allò que és un estat modern i autonòmic, que en estos moments no és exactament així perquè coexistixen eixos nivells administratius de l'estat autonòmic en nivells administratius d'un estat centralitzat d'una època política anterior.

No és que la nostra proposta digam exactament com s'ha de fer, perquè diu molt clarament que se simplifique per tal d'evitar la superposició de diferents nivells administratius; he donat estos exemples, però que no vol dir que esta reforma haja d'anar exactament en esta línia, i que l'únic que volem és racionalitzar la funció de les administracions, modernitzar-les i, sobretot, estalviar en les despeses públiques en esta matèria.

I una cosa molt important que no s'ha conseguit fins estos moments, com és apropar l'administració als ciutadans.

Eixe és el significat de la nostra proposta que, com dic, és senzilla, jo crec que assumible i, sens dubte, està en la filosofia de les reivindicacions, almenys de les declaracions públiques que s'han fet des del partit actualment governant i des de partits de l'oposició. Gràcies.

El senyor president:

Turno en contra. Señor Asensi, tiene la palabra.

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente. Señorías.

Este es un tipo de propuestas de resolución que tiene importancia no sólo lo que dice el texto expresamente, sino lo que hay, por así decirlo, debajo del texto, y por tanto las intenciones con las cuales esta propuesta se trae a esta cámara.

Yo estaba esperando... aunque no he oído del todo bien la explicación de la señora diputada. Perdóneme, pero no he acabado de escucharla con toda la atención que requeriría, tal vez porque habla muy bajito y hay cosas que se me han escapado. Pero estaba escuchando atentamente la intervención porque me preocupaba saber qué es lo que podía haber en el fondo de esta propuesta. Que en sí misma tiene tan sólo el defecto, en su textualidad, tiene tan sólo el defecto que se pretende que desde la Comunidad Valenciana se realice, a través de la gestión ante el gobierno central, de la reforma de la estructura administrativa de todo el estado. Y esto no es en principio posible porque nosotros deberíamos de procurar, fundamentalmente, realizar nuestra propia reforma de la administración. Y, en todo caso, intervenir con otras administraciones en la reforma de aquello que de algún modo pueda tener incidencia en nuestra propia administración.

De manera que el texto en sí mismo no está excesivamente bien redactado. Pero, sin embargo, he creído escuchar, entre las palabras de la señora diputada, alguna especificación de lo que pretenden, entre ellas la supresión de los gobiernos civiles como consecuencia de la figura del delegado del gobierno, y otras cosas de este tenor, que yo creo que no van en la línea, desde luego, de lo que mi grupo parlamentario hoy por hoy defiende, incluso en lo que considera que es necesario, que es una mayor simplificación de los niveles administrativos que inciden sobre una misma cuestión.

Por tanto, creo que esto nos aleja un poco de la posibilidad de llegar a un acuerdo en esta cuestión. Tenemos presentadas nosotros, como grupo, otra propuesta de resolución que, en nuestra opinión, recoge mejor lo que sería la posición política de la Comunidad Valenciana de cara a todo ese conjunto de reformas que habrá que hacer para adecuarlas a las necesidades actuales; pero también por lo que se refiere a la posibilidad de conseguir cotas de competencias que también se adecúan a las necesidades que los tiempos van planteando.

De manera que, señora diputada, si lo ha escuchado bien, y yo creo que sí, en este aspecto al menos, comprenderá las razones por las cuales no podemos apoyar esta propuesta de resolución.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Sí, moltes gràcies.

Jo, en principi, dir-li que possiblement m'ha escoltat, però no m'ha entés o no ha volgut entendre'm.

Mire, en primer lloc, baix d'este text no hi ha res, perquè efectivament, cas d'aprovar-se este text, els qui interpreten el que hi ha baix del text no seriem el grup de l'oposició, sinó el grup governant o, en este cas, el govern de la Generalitat i el govern de l'Estat. Per la qual cosa jo podria plantejar darrere d'este text el que volguera, però en qualsevol cas no som els qui aniríem a aplicar esta proposta, amb la qual cosa el que puga haver darrere és irrellevant, perquè el govern ho aplicaria en el sentit que creguera convenient. A més que es tracta d'aprovar el text, del qual jo he intentat fer una explicació dient molt clarament que era, a modo d'exemple, que això no ho haurà sentit vosté, però que no es tractava de modificar tots eixos aspectes dels qui jo estava parlant, sinó que eren exemples que hi ha una superposició dels nivells administratius que és evident i que no es pot negar, ni des del seu grup ni des del govern del seu partit.

Per altra part, diu que estem plantejant una reforma de tota l'estructura de l'estat. Efectivament, jo crec que la Comunitat Valenciana forma part d'un estat. Vostés interpreten i fan un joc de paraules amb este tema, quan no volen des d'Unió Valenciana no es contempla l'estat i quan estem parlant d'una reforma de l'estat diuen que nosaltres què volem saber de l'estat. Jo el que li dic és que, si s'ha de reformar administrativament la Comunitat Valenciana, s'haurà de reformar tot l'estat. Ja hi ha altres comunitats que intercedixen per altres línies de reforma per a la seua comunitat i passen olímpicament de les demés. Eixa no és la nostra filosofia. Volem que es racionalitze tot l'estat, inclosa la Comunitat Valenciana.

I, per altra part, jo crec que este tema és una qüestió de protagonisme. Perquè, efectivament, d'este tema hem pogut parlar ja i podíem haver arribat a una transaccional perfectament al llarg de tot el dia, perquè ja li he dit que vosté i jo havíem parlat de la qüestió. Però el que sí és més evident és que per a qualsevol persona la nostra proposta que diu "simplificant-la per tal d'evitar la superposició de diferents nivells administratius", això es diu "simplificació administrativa". I en la seua proposta que van a defensar amb posterioritat, a més d'altres temes de competències, que no tenen res a veure amb este, i que per tant no entre, parla de "así como en cualquier otro cambio competencial", punt i a part, perquè és un altre tema "o de simplificación administrativa". I a mi em pareix que simplificació administrativa quan es parla d'un estat, i a més casualment també parlen vostés del sentit d'estat i de procés d'ampliació de competències que es pugen obrir en altres comunitats històriques, amb la qual cosa també tenen la mateixa visió d'estat que plantejem en esta qüestió, jo li dic que simplificació administrativa i el text de la nostra proposta, sense entrar a valorar el que jo he dit, perquè ací no diu res de governadors civils ni diu res de diputacions, sinó que parla que se superposen, és exactament el mateix, vulga vosté entendre-ho o no. Però qualsevol estudiant de general bàsica entendria que una cosa és el mateix que una altra. Si no es vol entendre perquè saben que la seua proposta es va a aprovar, a mi em dóna exactament igual que no ho entenguen. Però la qüestió és que vosté sap molt bé que este matí m'ha dit que significava exactament el mateix. Gràcies.

El senyor president:

Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabateer:

Sí. Gracias, señor presidente.

Yo esta mañana le he dicho a la señora diputada que la escucharía muy atentamente en la tribuna porque tenía interés, verdadero interés en saber lo que usted iba a decir. Dado que es un tipo de resoluciones en las que no solamente hay que ir,

como se decía en latín, a la *voluntas legis*, sino a la *voluntas legislaturis*. Es decir, lo que realmente uno quiere decir cuando plantea esta cuestión.

Entonces, aquí yo creo que la intención es importante y lo que usted explica como trasfondo de esa resolución es muy importante. A mí lo que me extraña es que usted, que ha planteado aquí, en la cámara, en diferentes ocasiones y en otros momentos, una serie de cuestiones sobre gobiernos civiles o sobre diputaciones provinciales, etcétera, que ahora sin embargo no lo plantee usted con toda claridad. Ha hecho una referencia en la tribuna. Me hubiera gustado que hubiera seguido por ese camino porque así, probablemente, hubiera sido más fácil entender lo que en el fondo se pretende con este tipo de propuestas de resolución.

En segundo lugar, señora diputada, no me ha contestado a algo que yo creo que sí que es un error en su planteamiento en la propuesta. Es un error. Y es pretender que se gestione ante el gobierno central la reforma de la estructura administrativa del estado. Eso yo creo que es un error de planteamiento, es un error de planteamiento. Nosotros no podemos pretender... ¡Hombre! si no nos gusta que nos reformen nuestra administración desde fuera, cómo vamos a pretender nosotros tratar de reformar toda esa administración del estado que no nos corresponde a nosotros en definitiva reformar. No tiene demasiado sentido, y usted creo que lo sabe, señora diputada.

Cosa diferente es que hubiéramos tratado de llegar efectivamente a una transaccional, que yo a usted le he solicitado, pero que en el transcurso de esta sesión y de esta mañana desgraciadamente no se ha producido, no por falta de voluntad de mi grupo, que tiene una resolución presentada mucho más amplia que la que usted ha presentado, sino porque tampoco he recibido por su parte ningún tipo de insinuación, de insinuación naturalmente parlamentaria, en este sentido.

Y, por lo tanto, señora diputada, creo que hay razones más que suficientes para no estar de acuerdo con la lectura que usted misma hace de su propia propuesta. Y, en consecuencia, justificar cumplidamente nuestra oposición a la misma.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Vamos a pasar a votación la propuesta de resolución defendida por la señora Ramón-Llin. Comienza la votación. Por 24 votos a favor, 36 en contra y ninguna abstención se rechaza.

Antes de pasar al debate de la siguiente propuesta, me permito dos recomendaciones: primero, agradecer que se utilice el micro desde el escaño; y luego, en beneficio de todos, y sobre todo del que interviene, para que se le oiga bien, que guarde la debida distancia; quiero decir que con unos treinta centímetros nos entenderemos todos mucho mejor.

Propuesta de resolución del Grupo Parlamentario d'Esquerra Unida.

Señor Mollà, tiene la palabra. Es la 281.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats i diputades.

La proposta de resolució que presentem és una proposta de resolució que ve d'un debat que hem tingut ja en diverses ocasions, però que nosaltres pensem que efectivament potser haja arribat el moment; del discurs del president de la Generalitat és un discurs que semblava que volia replegar algunes coses noves, i la veritat és que també plantejava que a la millor algunes de les diferències que hi havien en el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida no eren massa grans, i això, des del

nostre punt de vista, s'interpreta com a una intenció d'aproximació del Grup Parlamentari Socialista a algunes de les propostes que habitualment hem vingut defensant des d'esta tronca. Probablement, aqueta poguera ser una d'elles, perquè no és en absolut una cosa que siga cap patrimoni exclusiu del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida. És una demanda, com diuen, del nord i del sud, del litoral i de l'interior. De tots els llocs de més de 500 i escaig llocs que tenim al País Valencià en la seua estructura administrativa en el règim local. La Federació Valenciana de Municipis i Províncies ha insistit repetidament i insistentment en este tema, i és un assumpte que la veritat és que nosaltres pensem que si no és que el que s'està esperant és que siga un clamor ja anorreador, doncs ja seria l'hora en què s'hauria de començar a regular.

Estem parlant de regular el règim local valencià, una competència exclusiva que s'atribueix a la Generalitat Valenciana en l'Estatut d'Autonomia, i que, naturalment, això pressuposa que hi haurà posteriorment en el govern que ha de fer funcionar més correctament eixe Estatut d'Autonomia, un desenvolupament. Està la Llei de règim local, la comarcalització del País Valencià, de la qual també es parla en l'Estatut d'Autonomia, i està, nosaltres pensem dintre d'eixe projecte de llei, d'eixa Llei de règim local valencià i comarcalització, un dels elements que nosaltres pensem que és fonamental, és la creació del Fons valencià de cooperació local.

És difícilment justificable per part d'una administració que a més, per part de la Generalitat Valenciana, que també ahir en el discurs del president de la Generalitat plantejava que volem estar en eixa distribució de les competències, etcètera, cosa que nosaltres compartim, jo crec que és molt difícil justificar que estiguem en eixe discurs de l'administració autonòmica front al govern central, a l'administració central, i nosaltres estem en eixe discurs, però el que és difícil de justificar és que s'estiga en eixe discurs i no es vulga escoltar la mateixa rima i el mateix so de les administracions locals davant de l'administració autonòmica—i la central, però també l'administració autonòmica— i que vulguem fer el desentés a eixa demanda.

Per tant, nosaltres pensem que serà una cosa que podrà ser aprovada en este moment per tots els grups parlamentaris, i que dintre d'aquest període de sessions, ens consta, primer, que hi ha avantprojectes d'eixe tema, diversos. Ens consta, per exemple, que el fons de cooperació municipal és una proposta que presentà el Grup Parlamentari Socialista en les Corts de les Balears, per exemple. Vull dir que és fàcil replegar documentació, segur, per aquí, per a, dintre d'aquest període de sessions, poder presentar eixe Projecte de llei de règim local i comarcalització que incloga el Fons valencià de cooperació.

Per tant, suposem que hi haurà un vot afirmatiu de tots i totes les seues senyories.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Mollà.

Torn en contra. Senyor Moreno, té la paraula.

El senyor Moreno Carrasco:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Este planteamiento que presenta en esta propuesta de resolución el Grupo Parlamentario de Esquerra Unida corresponde, como él mismo ha dicho, a una repetición de un debate que tuvimos prácticamente hace creo que 48 ó 49 días, y por lo tanto, normalmente debemos de reproducir los mismos argumentos tanto el representante de Esquerra Unida como en este caso en representación del Grupo Parlamentario Socialista.

Decirle que en aquel momento no hablábamos de la Ley de régimen local valenciano, pero sí que hablamos de las otras dos cuestiones, aunque separadas, de la comarcalización y del fondo de colaboración o solidaridad municipal, como se le quiera llamar.

Cuestión principal siempre en cuanto a la comarcalización hemos planteado desde nuestro grupo que entendíamos el proceso completamente distinto a lo que ustedes venían insistiendo siempre. Ustedes creen que es el momento de delimitar la comarcalización o la distribución del territorio de la Comunidad Valenciana en comarcas y nosotros planteamos que es prioritario el favorecer el asociacionismo municipal o las entidades supramunicipales para que de una forma natural se vaya posteriormente a esa comarcalización en un futuro. Por lo tanto, es cuestión de llegar al mismo fin pero con un proceso completamente distinto. Nosotros planteamos que no debemos ir a una comarcalización dictada o establecida a través de una ley sino a través de un proceso natural que luego se plasme en esa ley final.

Y en cuanto al Fondo de Colaboración Municipal, insistíamos en aquel entonces y volvemos a repetir 48 días después que es verdad que los ayuntamientos están ahora en una situación de dificultades económicas como el resto de todas las administraciones. Yo creo que tanto la administración central, autonómica, como diputaciones y administración local pasamos por un momento importante de crisis, y que además, los ciudadanos cada día nos demandan mayores y mejores servicios. Pero yo insistía en aquel entonces en que estamos en un momento de redistribución de competencias a nivel estatal. Es decir, después de la asamblea de La Coruña, en donde la Federación de Municipios y Provincias establece que es el momento de iniciar esa negociación, nosotros creemos que es verdad, ese es el camino. Hay que redistribuir competencias, y como consecuencia, redistribuir la financiación o hablar de un nuevo sistema de financiación de los ayuntamientos.

Eso en cuanto a la competencia estatal que usted ha mencionado. Cuando eso se produzca, que yo creo que será no a muy largo plazo, puesto que es un planteamiento muy puntual y que se está viendo ya en estos momentos, podremos también empezar a hablar de pasar o transferir competencias desde la comunidad autónoma a los ayuntamientos, con el consiguiente traspaso de la forma de financiación. Pero también será el momento—yo creo que son tres cuestiones que tienen que converger—de ver cuál es la forma más adecuada de esa prestación de servicio. Nosotros creemos que una vez se redefinan las competencias de todas las administraciones, no solamente de los ayuntamientos, hay que hablar de los nuevos sistema de financiación y de la nueva forma de prestar los servicios de una manera más eficaz a los ciudadanos, puesto que está clarísimo que de la forma actual hay muchos ayuntamientos que no pueden afrontarlos de una forma eficaz, tanto desde el punto de vista económico como de resultados y de calidad.

Por tanto, es lo suficientemente complejo para que no se plantee de una forma tan simple como lo que ustedes han intentado plasmar aquí con esta propuesta de resolución. Creemos que es una labor del estado, de redefinición de competencias a través de negociación de transferencias, de forma de financiación, y posteriormente, de nuevos sistemas o nuevas formas de prestar esos servicios y la correspondiente transferencia desde la Comunidad Autónoma con ese fondo que tantas veces hemos hablado. E insistir que nuestros presupuestos de 1994 ya hay una línea en el presupuesto de administración pública que habla de establecer criterios claros y uniformes para ir a una nueva redistribución territorial de nuestros ayuntamientos como paso previo para la futura implantación del Fondo de Colaboración Municipal. Nosotros creemos que ése

es el camino correcto, y por lo tanto, nos vamos a oponer a su propuesta.

El senyor president:

Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Jo crec que, efectivament, havia comentat que feia poc de temps que havíem discutit sobre este tema. De totes maneres, li he de dir que canviar és possible. No es crega vosté que canviar és impossible. És més, canviar és possible; de vegades és necessari. I arriba el moment que es converteix en indispensable. Vaja vosté prenent-se nota perquè probablement li estiga a punt d'arribar el moment indispensable.

Mire, jo no sé si li falla alguna història, però quan vosté diu: "és que no volem fer una llei de règim local i comarcalització perquè això seria obligar a alguna cosa". Doncs, no sé, no entenc per què. Alguna cosa en el seu esquema mental el traeix, perquè no té per què això obligar a alguna cosa. O es que vosté ja la té feta i pensa en el seu moment per sorpresa obligar algú a fer una cosa? Serà perquè ho té plantejat així. Nosaltres no ho tenim plantejat així.

El que no volem tampoc, i dit siga de pas al fil d'este debat, és que les coses es diguen d'una manera quan el seu nom és un altre i quan aquí hem d'estar tots aclarits, perquè és que, de totes maneres, al final tot se sap. Vosté sap perfectament que estan per aquí plantejant un tema de mancomunitats de règim preferent i no sé què, que, en definitiva, el que estan plantejant —el que passa és que no sé per què són tan timorats— és entrar en eixa línia. I el que nosaltres considerem és que entrar en eixa via, clar que sí, sense tindre definit un marc general, a l'únic que contribueix és a, encara, confondre més si cap el funcionament de l'entramat administratiu, naturalment que sí. Tindrem ajuntaments, consorcis, mancomunitats, mancomunitats preferents, no sé què, quan l'esquema, claríssim, és parlar dels ajuntaments, parlar de les comarques i parlar de l'administració autonòmica o de la Generalitat.

I després, ja veig que encara no veu vosté que canviar siga possible. Jo crec que està arribant ja al final, però bé. En el tema del règim local, molt ràpidament, instantani, el problema que l'estat cedisca competències no té res a veure amb nosaltres. Si l'estat cedeix competències haurà de cedir recursos. No cedirà als ajuntaments l'Estat competències exclusives de la Generalitat Valenciana, perquè no ho pot fer, que per a això són exclusives. I del que estem parlant és, entre altres coses, en els pressupostos de la Generalitat, quan en cada un dels programes al final posa allí: "y para subvencionar ayuntamientos y otras entidades", un mecanisme pervers de relació amb els ajuntaments. I el que estem plantejant és...

El senyor president:

Senyor Mollà. Per favor, acabe.

El senyor Mollà i Martínez:

Ja he acabat.

...incrementar això i ficar tot això perquè els ajuntaments tinguen major autonomia.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Moreno.

El senyor Moreno Carrasco:

Gracias, señor presidente.

Efectivamente, es verdad que es posible cambiar en 48 días y en menos tiempo, pero nosotros creemos que es bueno cambiar, pero cuando se cambia para bien, no porque usted crea que es el momento de cambiar. En todo caso a mí me parece que lo que sí es importante o necesario es que ustedes cambien también un poco el discurso; a mí me parece que ya es imprescindible, ya es perentorio que ustedes, de vez en cuando, reflexionen un poquito y cambien un poco el paso, cambien un poquito el discurso suyo porque, si nos exigen a nosotros o nos están presionando para que cambiemos un poquito, hombre, pongan ustedes también un poquito de buena voluntad y a lo mejor hasta nos entendemos.

Decir que es verdad, y yo he reconocido, que los ayuntamientos tienen necesidades económicas; y cuando hablábamos desde nuestro grupo de redistribución de competencias, estamos hablando de ver qué competencias tienen que asumir cada uno. Yo no he mencionado para nada el que el Estado central delegue más competencias en los ayuntamientos. Delegará o no delegará. Estamos hablando de que se establezca un marco claro de cuál es la competencia de cada uno, puesto que todos sabemos que durante muchos años los ayuntamientos han ido absorbiendo competencias sin la debida transferencia de fondos, que a lo mejor no les corresponde a ellos, que a lo mejor no les corresponde a ellos.

Por lo tanto, lo que estamos planteando es que se redefinan esos marcos, tanto financieros como competencias, y a partir de ahí ver la forma más idónea de prestar esos servicios, que creo que es lo que nos está demandando el ciudadano. No artificialmente establecer la ley como usted plantea. Es decir, porque ha parecido entender usted... No ha nombrado para nada mancomunidades y entidades supramunicipales. Parece que ustedes, con el tema de las comarcas, ya van arreglados.

Nosotros creemos que una forma de prestar servicios clara son las mancomunidades y otras entidades supramunicipales, y que a partir de ahí, de forma natural, estos mismos entes nos van a dar, de una forma, insisto, natural, lo que es la comarca futura. Ese es el camino, creemos, y lo hemos insistido siempre. Por lo tanto, a no ser que alguien nos demuestre que ese es un error, no creemos que tengamos que cambiar. Reflexionen ustedes un poco por si acaso el discurso lo tuvieron equivocado.

El senyor president:

Vamos a pasar a votación la propuesta de resolución defendida por el señor Mollà. Comienza la votación. Por 10 votos a favor, 35 en contra y 19 abstenciones queda rechazada.

Propuesta de resolución 292, del Grupo Parlamentario Socialista.

Señor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente, es para advertir a la presidencia que la propuesta de resolución es la 296, referida a (Remors.) Sí, señor presidente. (Remors.)

El senyor Callao Capdevila:

Señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Desde que en el año 1982 se produjo la rotura de la presa de Tous, a partir de este acontecimiento, como era lógico y natural, se iniciaron unas actuaciones judiciales, un procedimiento penal, durante el cual una serie de ciudadanos, damnificados o perjudicados por este hecho, optaron por mantener en él la acusación particular. Otro número también bastante considerable de ciudadanos confiaron en que no era necesario ejercitar esas acciones, dejándolas en manos del Ministerio

Fiscal. Y todos, en definitiva, confiábamos en que el proceso no iba a estar sometido a grandes dilaciones, si bien es verdad que ya se anticipaba que, por su complejidad, no iba a ser un proceso corto.

Lo cierto es que ante esa complejidad o por causa de ella y, sobre todo, además de esta dilación propia de la complejidad del asunto, una serie de factores, que no es el momento de analizar, nos han llevado a esperar más de una década, sin conseguir un resultado positivo.

Vista esta dilación, vista esta circunstancia, vista la exasperación lógica de los damnificados, el Partido Socialista, y mi grupo en particular, con la voluntad política que correspondía a estas circunstancias, intentó resolver el asunto, y esto se cristalizó en este Real decreto ley, que todos conocen, del año 1993.

La aparición de este decreto, o frente a él, provocó a su vez otra serie de reacciones distintas, es decir, hubo personas que se acogieron a esta fórmula transaccional que cerraba el decreto y otras que pensaron que no era necesario. De manera que llega este momento, con estas suspensiones sucesivas del procedimiento, y nos encontramos con un número, el mismo número de perjudicados iniciales, pero en el que hay distintos grupos a distinguir —estos que ya anticipaba— y, además, un olvido en el propio decreto ley en el que se excluían a tres pueblos de la zona, de la comarca.

Bien, ante esto, mi grupo ha pensado que es el momento de insistir, una vez más, en que se amplíen estos beneficios del real decreto a estos tres pueblos y, a su vez, que se adopten medidas suficientes para que todos los afectados y perjudicados resulten igualmente tratados, de modo que se pueda llegar a una solución satisfactoria para todo el mundo.

Y por eso vamos a proponer a sus señorías y, en definitiva, a la Cámara que acepten, sin reparos, esta propuesta de resolución que les sometemos a su consideración.

Muchas gracias, señor presidente.

(Ocupa la presidència l'Excel.lent Vice-president Primer Senyor Vicent Soler i Marco.)

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Callao.

(Pausa.)

Doncs passem a votar la proposta de resolució. Comença la votació. Per 53 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció és aprovada esta proposta de resolució.

Senyor Crespo, té la paraula.

El señor Crespo Samper:

Moltes gràcies, senyor president.

La meua intervenció és per a explicar el vot del Grup Unió Valenciana.

La veritat és que ens alegrem que haja vingut esta proposta, on tres pobles que hi havien patit les conseqüències de l'enderrocament de la presa de Tous, ara per esta proposta entrem en disposició de rebre ajudes.

Però no sols és açò allò important. Allò important és perquè s'entra ja pel camí polític de la resolució de les qüestions, cosa que ha sigut moltes vegades denegada i negada en esta Cambra. I el camí polític de la solució del tema de Tous ens espanta, per dir-ho així, a votar favorablement a esta qüestió. Perquè som partidaris, i ho hem dit moltes vegades, que judicialment és molt difícil i políticament molt fàcil, com ara mateixa s'ha donat exemple.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.

Senyor Castellano.

El señor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Per a explicar el vot del Grup Parlamentari Popular al respecte.

Hem votat favorablement, encara que considerem que esta proposta continua sent insuficient, que és una proposta que és un pegat més a la solució política definitiva que nosaltres clarament hem explicat este matí en la nostra proposta de resolució.

Però és bo que haja vingut ací perquè és el reconeixement per tal que es reconega que el Reial decret llei té deficiències i que realment cal modificar-lo. Jo crec que és un reconeixement que s'ha fet ací per part del grup majoritari de la Cambra, que este matí en canvi no ha votat en consonància al que ara està fent.

I espere que, bé, el partit que sustenta el govern a Madrid estiga, una vegada més, més encertat del que ha estat el Grup Parlamentari Socialista en estes Corts este matí i torne a rectificar-los i, en este cas, approve la modificació del Reial decret llei.

Res més i moltes gràcies.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Castellano.

Proposta de resolució 343 i 351, del Grup Popular.

Senyor Calomarde.

El señor Calomarde Gramage:

Muchas gracias, señor presidente.

Bien, con respecto a la propuesta de resolución 25.343 existe una transaccional que nosotros hemos aceptado, por lo cual retiramos obviamente nuestra propuesta y paso brevemente a comentar la posición de mi grupo.

La referida transaccional hace referencia al proyecto de ley de patrimonio cultural valenciano, que insta al Consell para que, antes de finalizar la presente legislatura, apruebe y presente a estas Cortes Valencianas.

Muy brevemente, por mi parte, comentar que nos parece una propuesta acertada y que coincide básica y fundamentalmente con la que habíamos planteados nosotros, aunque la denominación del proyecto de ley varíe en cuanto que el proyecto que nosotros habíamos presentado se denominaba Ley del Patrimonio Histórico-Artístico de la Comunidad. Entendemos que la denominación es prácticamente igual, aunque quizá sea la que actualmente se pueda aprobar en un sentido más genérico y más amplio, que nos parece conveniente y oportuno.

Queremos subrayar que, por parte de nuestro grupo parlamentario, se ha pedido en reiteradas ocasiones en estas Cortes la tramitación de ese proyecto de ley y también —y con esto termino mi intervención referida a la misma—, que nos parece que, cuando tramitemos en las Cortes este proyecto de ley, tendremos una seguramente única oportunidad, muy importante, de llegar a un acuerdo, que desde luego mi grupo desea, por cuanto que el patrimonio, su conservación, su restauración y su permanencia no puede ser nunca un motivo de litigio partidista, sino todo lo contrario. El patrimonio es algo muy importante. Conseguir en esta casa y en estas Cortes un amplio acuerdo o pacto por el patrimonio nos parece fundamental y a ello estamos enteramente dispuestos.

Con respecto a la siguiente, a la 25.351, queremos también —muy brevemente por el tiempo—, manifestar qué sentido tiene nuestra propuesta de resolución. Pedimos a las Cortes Valencianas que éstas insten al Consell a la presentación, dentro del actual período de sesiones, del Plan de Formación Profesional para la Comunidad Valenciana.

Esta petición, por parte de nuestro grupo parlamentario, en absoluto es ni nueva ni novedosa. Lo hemos venido haciendo en estas Cortes desde el año 1991 en reiteradas ocasiones y con motivo de intervenciones parlamentarias diversas; creemos que es un momento absolutamente oportuno e importante, entre otras razones porque el presidente de la Generalitat se refirió ayer por la mañana en su discurso a este mismo asunto y consideramos que es el momento en que el Consell, el gobierno, traiga a las Cortes un Plan de Formación Profesional para la Comunidad Valenciana.

Y quisiera subrayar dos cosas importantes. No se trata, desde nuestro punto de vista, que dicho plan lo sea parcial y de anticipación presupuestaria de alguna cantidad, en este caso 4.000 millones que tuvimos oportunidad de aprobar recientemente en el debate de presupuestos en las Cortes, sino de un plan global y de alcance.

Es decir —y lo aclaro con un ejemplo brevísimo, que todas sus señorías, como es natural, entenderán perfectamente—, no se trata sólo de que se nos diga en las Cortes dónde y cuántos centros de formación profesional se pueden establecer, sino de consensuar, con empresarios, sindicatos, profesores y sectores afectados en la administración referida a la formación profesional, un amplio plan de choque que sirva y que sustente un relanzamiento en nuestro sistema económico indudablemente relacionado con la formación profesional, tanto la formación profesional reglada cuanto la formación profesional ocupacional.

Este es el sentido de nuestra propuesta y no otro. Y, por lo tanto, es una propuesta dirigida al conjunto del gobierno. No, en absoluto, a una sola conselleria, en este caso la Conselleria de Educación y Ciencia, sino a dos fundamentalmente, que son: Educación y Ciencia y Trabajo. Cualquier otra interpretación de la propuesta pecaría de parcialidad, que mi grupo no desea introducir en este tema, en este asunto.

Y subrayar la perentoriedad de la presentación del plan. Plan que no tiene por qué ser ni breve ni conciso. Plan que entiendo o entendemos que debe necesariamente ser plurianual por la complejidad del mismo y por el importante esfuerzo inversor que, sin duda, supondrá para la Generalidad Valenciana el llevarlo a cabo.

Este es el sentido de la propuesta que sometemos a su consideración y que espero sea votada favorablemente, entre otras razones, porque ayer fue presentada como propia por el presidente de la Generalidad, cosa que nosotros, sin lugar a dudas, vamos a apoyar.

Nada más. Gracias, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Calomarde.
Senyor Nabàs. Torn en contra a la 351.

El señor Nabàs i Orenga:

Vull utilitzar torn en contra a la proposta de resolució 25.351 del Grup Parlamentari Popular, i molt ràpidament, senyor president, senyories, perquè el Grup Parlamentari Socialista ha presentat una proposta de resolució en què hem incorporat propostes d'altres grups d'esta cambra —del Grup Mixt, el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana—, i creiem que la proposta transaccionada amb altres grups és molt més rica que la simple petició que fa el Grup Popular que es presente un Pla de formació professional, amb alguns matisos i alguns aspectes que després, en el torn que haja de defensar-la, explicaré. És per això que votarem en contra d'esta proposta, perquè en el Grup Parlamentari Popular no han volgut acceptar la transaccional que han firmat els altres grups.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabàs.
Senyor Calomarde.

El señor Calomarde Gramage:

Muchas gracias, señor presidente.

Aunque posteriormente, señor Nabàs, espero tener oportunidad de explicar el sentido del voto de mi grupo en relación con la propuesta que usted anuncia, comentarle, y brevísimamente por cuanto que, insisto, lo haré después, que nosotros no vamos a apoyar la transaccional a que usted se refiere por lo que acabo de explicar ahora, es decir, por la extensión del Plan de la formación profesional que se reclama.

Vuelvo a insistir que la propuesta que nosotros acabamos de hacer, y me ceñiré a ella, por supuesto, pedimos un Plan de formación profesional para la Comunidad Valenciana, no que ustedes expliquen —a lo cual, por supuesto que no nos negamos, en modo alguno— cómo y de qué manera piensa invertir la Conselleria de Educación y Ciencia los 4.000 millones con los que presupuestariamente se anticipan en el presente ejercicio presupuestario, valga la redundancia, la construcción de nuevos edificios de formación profesional. No es lo mismo, y ése es el sentido, creo que bastante profundo, de nuestra discrepancia.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Calomarde.
Senyor Nabàs.

El señor Nabàs i Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

Jo crec que la discrepància no és tan profunda, senyor Calomarde, i la proposta que fan els distints grups de la cambra, entre ells el Grup Parlamentari Socialista, és molt més rica que la de vostés. Inclou fonamentalment un element que creiem substancial que vostés no aporten, que és el finançament d'este pla de xoc que el president de la Generalitat ahir mateix va anunciar, i dins de tot el projecte de desenvolupament de la Logse a la Comunitat Valenciana. Pensem que és molt més important, molt més rica i enriquidora al debat de la necessària reforma de la formació professional, i a este pla de xoc anunciat per l'administració educativa.

El señor vice-president primer:

Molts gràcies, senyor Nabàs.

Votarem, en primer lloc, l'esmena transaccional resultant de l'acostament de posicions, i per tant, retirada necessària, de les resolucions 25.298 socialista i 25.343 del Partit Popular. Estem d'acord, sobretot el Grup Parlamentari...? Molt bé, sabem el que estem votant. Comença la votació. Per 57 vots a favor, cap en contra i cap abstenció s'aprova l'esmena transaccionada.

I ara votarem l'esmena 351 del Grup Parlamentari Popular. Comença la votació. Per 24 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció es rebutja aquesta proposta de resolució.

Proposta de resolució 328, del Grup Nacionalista Unió Valenciana. Senyor Villalba.

El señor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

Encara que en l'ordre facilitat ara correspondria, com vosté molt bé ha dit, la 328, sol·licitem que es debate la 333, perquè com previsiblement el ple continuarà demà, i per millor

ordenació del debat dels grups parlamentaris de tota la cambra, creiem que és convenient que accepten esta modificació.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Molt bé. Doncs passem a debat l'esmena 25.333 del Grup Nacionalista Unió Valenciana. Senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Esta proposta de resolució que portem ací el primer que diu és la manifestació per a demanar a esta cambra que volem obtindre un sistema de finançament més just per a esta comunitat.

Després té dos punts, dos apartats, que nosaltres pensem que estan molt clars, un d'ells és obtindre el pagament pel govern central dels deutes a la Generalitat en el seu moment pertinent, regularitzant d'immediat els endarreriments existents i exigint el pagament de les despeses financeres tingudes per la Generalitat Valenciana per l'endarreriment en el pagament dels deutes del govern central. Jo crec que l'explicació per si mateixa és suficient. Ja ho vam dir en alguna ocasió, fins i tot a l'ex-conseller senyor Birlanga quan es feien les retencions de l'IRPF, que eixe sistema ens pareixia molt bé per al Senegal o el Congo, però no per a un país que està a Europa. Per tant, creiem que la Comunitat Valenciana està ací perjudicant-se amb uns endarreriments d'un diners que s'ens han de donar en el moment que corresponen, no quan a l'estat li vingua bé. Que com a mínim, en qualsevol actuació passa en el món normal, les despeses financeres que deriven d'eixe endarreriment del pagament hagen de ser a càrrec de l'estat.

La segona qüestió que es planteja és la immediata igualació per càpita –les pessetes per habitant– dels recursos rebuts per la Comunitat Valenciana per a igualar-los a la mida dels recursos financers transferits a les comunitats de règim comú amb el mateix nivell de competència. Jo crec que cosa més justa no cap. No volem més que ningú, però menys que ningú tampoc. Eixe és el plantejament, com a mínim, que vostés mateixos han defés en més d'una ocasió, i aquí estan les hermetiques per a fer constància d'eixe punt.

Tot això per a finalitzar, com sempre, amb l'exigència dels concerts econòmics per a la nostra Comunitat Valenciana, que és el sistema de finançament que nosaltres hem vingut reivindicant contínuament i que, com ja va advertir ahir el nostre portaveu, si no s'afanyem no solament el tindran Navarra i el País Basc, com ja el tenen, sinó alguna altra comunitat el tindrà abans que nosaltres, i com sempre, anirem a la cua.

Com ja hem dit reiteradament, este últim apartat és una proposta que portem reiteradament, és ja molt coneguda, no ens repetirem massa. Està clar que hem dit sempre que els sistemes de finançament que tenim a hores d'ara no ens aprofiten, que ens estan perjudicant. Ja vam veure el que va passar amb la Lofca, amb l'acord de 1992. I i fins i tot en l'últim acord quant a la cessió del 15% de l'IRPF –bé, el 15% no, la correcció d'eixe 15%, que encara no sabem el que ens donen, o ja veurem quin percentatge és exactament el que haurem de veure–, que al fi i al cap ho van recolzar dient que era un pas per a un fi, però no un fi per si mateix.

Nosaltres, al fi i al cap el que estem demanant, i ho tornem a reiterar, són els consells com a un objectiu per a aconseguir una major capacitat econòmica i política i per a no tindre que demanar, per exemple, la proposta que he defés anteriorment: plans d'ocupació o modificacions de política fiscal de l'estat per a poder solvertar els problemes que tenim de la desocupació en la nostra comunitat. Al fi i al cap, l'únic que estem de-

manant és la regulació de les nostres fonts tributàries i poder tindre eixa autonomia que creiem que ens mereixem, sense oblidar, com sempre hem dit, la solidaritat que correspon a tots els pobles d'Espanya, encara que abans, quan jo l'he demanat per a nosaltres, ens hem quedat demanant-la i no hem tingut el suport del grup que governa.

Res més, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.

Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president. Senyories.

La proposta de resolució que presenta ací el Grup Parlamentari d'Unió Valenciana –no ho dic jo, no és l'opinió meua, és l'opinió del mateix diputat que defensa el grup, sobretot la part final que és la bomba de la traca– ja és coneguda i sabuda, on diu i s'acaba tot açò finalitzant amb l'exigència dels concerts econòmics. Per tant, jo crec que la cambra no acceptaria que continuara jo donant-li més importància i més debat a un tema que ja hem debatut ací, que no és dir: "Defugiu el debat". No el defugim. El diputat senyor Artagoitia sap quina és la posició del nostre grup. Per tant, davant d'eixa posició del nostre grup sap vosté que nosaltres creiem que els concerts impliquen un nou sistema de finançament, una nova negociació, una reforma de la Lofca, requereix un consens polític, requereix un nou sistema de distribuir els fons.

Però vaig a la part primera que és la més important. En principi vostés diuen, i per tant, no podem recolzar-ho, és inevitable que no puguem recolzar-ho, que diuen que les Corts Valencianes mostren la seua disconformitat amb el sistema de finançament de la Comunitat Autònoma Valenciana. Nosaltres, el grup majoritari, no podem estar en contra d'este sistema de finançament que nosaltres hem recolzat. Nosaltres continuem defensant els criteris que ací davant hem exposat, davant de les Corts, els criteris que volem que es respecten els principis constitucionals de suficiència, solidaritat i finançament adequat. També volem anar caminant cap a un sistema on hi haja un major grau de finançament de la Comunitat Valenciana cap a la igualació en renta per càpita. Però vostés, sense més ni més, diuen "immediata igualació per càpita". Vostés, de sobte, diuen "immediata igualació per càpita". Vostés s'obliden que hi va haver un acord el 20 de gener de 1992, un acord que està en vigor fins a 1996? S'obliden que hi ha un acord de 1992 a 1996. S'obliden vostés que hi ha un acord del Consell de Política Fiscal i Financera del 7 d'octubre de 1993? També. Jo crec que és una proposta totalment irrealitzable el que vostés estan demanant, on diuen "igualació immediata del finançament per càpita per comunitats autònomes". S'oblida de l'acord de 1992, s'oblida de l'acord de 1993. De quins recolzaments disposa vosté? Amb quins acords disposa vosté per a proposar açò?

I després afegeix un punt més i diu que el govern central regularitza... El senyor Lerma, ahir, el president de la Generalitat va dir en el seu discurs i en les contestacions que estaven ja en marxa tots els acords per a aconseguir eixos retardaments i els acords respecte al finançament en matèria de sanitat i retardaments. Vosté ara s'afegeix al carro d'una cosa que ja està en marxa.

En definitiva, per totes estes raons, perquè no podem ser contradictoris amb un acord on nosaltres diem que estem amb els acords que s'han aconseguit amb les autonomies de finançament de 1992, també amb l'acord de coparticipació fiscal d'octubre de 1993, perquè creiem que és totalment irrealitzable, en termes tècnics i polítics, la immediata igualació

per càpita, i perquè el debat sobre concerts econòmics ja és un debat conegut en esta cambra, que nosaltres no podem, perquè no hi ha ni suficient acord ni consens ni eixa espècie de voluntat política que vostés tampoc s'han preocupat gens en tractar d'aconseguir-les. Per totes eixes raons no podem recolzar esta proposta.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.
Senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyor Fuentes.

És de veres, com vosté diu, que tot està en marxa, però al final tot està en marxa però nosaltres sempre perdem. No tornaré a traure-li ací un quadre de la Secretaria d'Estat d'Hisenda on marca les diferències entre la comunitat que més percep per càpita i nosaltres, que estem en la cua, la penúltima. La qual cosa, si continuem caminant així, malament. A la millor no és immediatament la igualació, però el que està clar és que si no anem caminant per algun lloc, certament no aplegarem.

Està clar que nosaltres ací també hem escoltat, quan es parlava del tema del 15%, algunes declaracions que després van tindre que canviar-se, perquè clar, quan un altre senyor va visitar el president del govern, va i li va traure un cert acord, també de coses que pareixia que era una cosa impensable i intolerable i que anava a trencar no sé quina cosa també. Mire, senyor Fuentes. El que està clar és que d'estes propostes almenys de les que hi havia, almenys amb alguna crec jo que vostés estaran d'acord. Fins i tot alguna hauria d'haver-se recolzat. Pense jo que només siga la despesa que ens costa els diners que no ens paguen, només siga això, quan a més vosté hauria de dir: "Mira, això ho hem de recolzar", perquè crec que vam parlar aquí ja de 3.000 milions des de fa dos anys més; si anem sumant, passem de 6.000 milions de despeses que hen tingut per càrrega financera. Que no ens competeix a nosaltres? Això amb minusvaloració dels diners que podem haver destinat a inversió. Tampoc ens ho recolzen.

I de la immediata igualació per càpita, home, al fi i al cap estem fent el que el nostre president de la Generalitat ha dit més d'una volta. I ja fa temps, eh? perquè no és d'ahir. Li ho he dit abans: agafe l'hemeroteca i busque, que parlarem de més d'un any, i de més d'un any continuem parlant.

Per tant, està clar que vosté se n'ha anat a la part final, però no entra en les altres dues més a fons. Però bé, senyor Fuentes, les posicions són conegudes i, al fi i a la postre, com ja li vaig dir un dia al senyor Birlanga: a poc a poc anirem duent-los al lloc, no es preocupe, encara que hàgem d'anar nosaltres insistint continuament, perquè són vostés els qui estan canviant de posició i no nosaltres que tenim la mateixa que hem tingut sempre.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president.

Amb molta brevetat, senyor Artagoitia, molta brevetat. No he tirat cap al final, ho he dit al principi i està claríssim. ¿Com pot este grup parlamentari expressar un acord en les Corts dient que mostren la disconformitat amb el sistema de finançació de les comunitats autònomes quan l'hem signat?

Nosaltres no arribem a eixe grau de contradicció, perquè tenim també la responsabilitat de governar, vostés poden fer esta proposta, per descomptat.

I dir una cosa, quan vostés estan dient que per què no aprofitem una part, perquè per economia de mitjans hem de continuar repetint el que ja és un acord viu —que no hem renunciat a ell— i va ser aprovat per unanimitat de tots on diguérem que totes les Corts Valencianes estàvem d'acord en procurar aconseguir el màxim consens polític possible per anar cap a la igualació de la finançació per càpita. Això tots els grups hem dit que sí, que estem d'acord. ¿Vosté què vol, repetir-ho individualment? Aprofitar-se com a grup individualment d'este punt que el consensuarem entre tots? No té sentit, en termes polítics, de negociació política. I al final vosté diu: «i tot açò finalitzant amb l'exigència dels concerts econòmics». Així que sí que li he contestat als primers, i allò dels concerts, és que està el debat en el *Diari de Sessions* tan repetit que jo crec que ja no afegiria més arguments. Ni vosté me n'ha dit cap de nou ni jo li'n puc donar més nous, excepte que vostés avancen en eixe projecte que mai han fet.

I acabe amb una cosa; vosté en tota la seua argumentació ha dit: «i tot açò fa que la Comunitat Valenciana en lloc d'anar avant vaja cap arrere». La Comunitat Valenciana, en els darrers anys, la seua comparació en el nivell de regions dins la Comunitat Europea, o de l'Unió Europea actualment, ha passat com vosté sap del 75% al 82%; són dades oficials de la pròpia Comunitat Europea. Eixos 7 punts en els darrers anys no crec que siguen cap arrere sinó cap avant. ¿Vosté no vol veure-ho? Això ja és cosa de vosté.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Passem a votar l'esmena 15.333. Comença la votació. Per 10 vots a favor, 36 en contra i 14 abstencions, és rebutjada l'esmena.

Proposta de resolució 25.289, d'Esquerra Unida. Senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Jo pense que és ben conegut els esforços del meu grup, com d'altres de la cambra, de plantejar sistemàticament davant aquesta cambra la realitat que suposa l'aplicació de la Logse al País Valencià. Realitat que està fent palés que en aquestos moments les mancances pressupostàries continuades, els endarreriments progressius i els avanços de determinats nivells de la Logse —sense recursos econòmics suficients— estan produint una veritable perversió de la Llei, una minva de la qualitat de l'ensenyament públic al País Valencià, i uns efectes que jo pense que són indesitjables per a un sistema públic com el sistema educatiu que, segons paraules i declaracions del propi president de la Generalitat Valenciana, tan important és per a la formació dels futurs ciutadans i ciutadanes del País Valencià.

Aleshores, pensem que és necessari fer un plantejament seriós, un plantejament que passa per demanar que el govern valencià planteja davant d'aquestes Corts una Llei de finançament de la Logse, que siga capaç de donar solució. Perquè siga capaç de quantificar i de dir d'on es detrauen els recursos necessaris i que establisca els compromisos pressupostaris anuals necessaris per a enfrontar totes i cadascuna de les necessitats que es deriven de l'aplicació de la Logse i demés normes concordants, i puguen garantir realment no sols la formació dels futurs valencians i valencianes, sinó també els re-

quisits mínims de qualitat que requereix el servei públic educatiu.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Marcos.
Senyor Puig.

El senyor Puig Noguera:

Gràcies, senyor president.

Senyories. Per a explicar el nostre vot negatiu a la proposta de resolució d'Esquerra Unida. Bàsicament són dues les raons que adduïm. La primera d'elles en el sentit que de cap de les maneres pressuposa una major efectivitat en el compliment de la Logse que vaja acompanyada d'una Llei de finançament de la reforma. I tant és així, que caldria fer només una xicoteta mirada al que és en educació comparada el funcionament de totes les reformes al llarg dels últims 20 o 25 anys per veure que tal cosa no ha garantit necessàriament que la reforma educativa haja pogut dur-se en els termes més adequats possibles. Nosaltres considerem que tenim al nostre abast l'última reforma, la de l'any 1970, on precisament es denominava Llei general d'educació i finançament de la reforma educativa, i això no va garantir totalment la seua assumptió en els termes previstos.

Per tant, esta seria la primera raó que adduiríem en contra de considerar una Llei de finançament de la reforma educativa en els moments actuals. I per altra banda, és evident que el Grup Socialista ha transaccionat amb altres grups de la cambra, una proposta de resolució que recull necessàriament alguns dels aspectes que, al nostre entendre, poden fer factible que la reforma es duga en els termes estrictes en què s'ha redactat. Conseqüentment, anem a votar en contra de la proposta de resolució.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Puig.
Senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Puig, efectivament hi ha una esmena transaccional presentada entre vostés i altres grups que parla —jo no tinc la transaccional amb la redacció final—, però en principi parla de un estudi de les necessitats i un programa d'inversions per a escometre la generalització de la Logse. Efectivament, un estudi de necessitats no és el mateix que una Llei. I no és el mateix un estudi... Mire vosté, si els plans a vegades no s'acompleixen, els estudis i les seues conclusions no tenen capacitat d'obligar a ningú. Aleshores, nosaltres pensem que precisament per a garantir allò que nosaltres recolzàrem en el parlament de l'estat —perquè jo pense que ho he dit ací més d'una vegada però m'agradaria tornar a repetir-ho—, el grup parlamentari de «Izquierda Unida-Iniciativa per Catalunya» va recolzar la Logse, però la va recolzar amb les condicions que es poguera desenvolupar amb unes mínimes garanties de qualitat i de compliment d'allò acordat en la Logse.

Com que la realitat està demostrant que no és així, i com que la realitat està demostrant que davant del retall pressupostari una de les qüestions en què més es produeixen endarreriments és en la qüestió de la reforma educativa, és pel que nosaltres plantejem la necessitat que hi haja una Llei, una Llei que reculla precisament tots i cadascun del que serien les necessitats derivades de l'aplicació de la Logse i demés normes concordants. Però amb la figura d'una Llei, perquè creem que la reforma educativa és una cosa molt seriosa i no pot estar a

l'atzar de creixements o decreixements pressupostaris que en un any o en un altre pot patir la Conselleria d'Educació del País Valencià. I perquè pensem que precisament la formació dels valencians i valencianes i el compromís amb un ensenyament progressista i de qualitat, no pot dependre exclusivament d'eixe retall o no conjuntural, sinó que ha de tindre un marc financer que garanteix que es du a terme en totes les condicions que es varen negociar en el moment de la seua aprovació.
Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Marcos.
Senyor Puig.

El senyor Puig Noguera:

Gràcies, senyor president.

Precisament eixe marc financer es recull d'alguna forma en eixa proposta de resolució, quan es parla d'elements o variables que hauria de contemplar-se, com són l'estudi de necessitats, un programa d'inversions i també es parla de finançament. Per tant, creem que està àmpliament contemplat tot allò que és estrictament necessari per al compliment de la Logse. D'altra banda, no se li escaparà a vosté també que és exercici pressupostari darrere exercici pressupostari, el que ha de fer factible el compliment d'esta norma.

Per tant, no trobem raons argumentals, salvat que intente marcar diferències amb la resta de la cambra. Però jo li he de recordar que ser diferent no equival necessàriament a ser dissident. I en aquest cas pense que el seu plantejament és totalment equivoccat.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Passem a votar la proposta de resolució 25.289, d'Esquerra Unida. Comença la votació. Per 22 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Proposta de resolució 295, del Grup Parlamentari Socialista. Senyor Asensi.

Senyor Asensi, ens explica la situació?

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

Es que debido a la alteración ya numerosa de propuestas de resolución correspondía ahora, puesto que no se ha solicitado ningún cambio, defender la 292.

El senyor vice-president primer:

O siga que si vostés no diuen res, esta presidència entén que tot l'ordre de vostés ha corregut...

El senyor Asensi Sabater:

Se podría fijar esa práctica parlamentaria.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.

Per tant, el Grup Parlamentari Socialista, defensa de la proposta de resolució 25.292.

Senyor Asensi, té la paraula.

El senyor Asensi Sabater:

Muchas gracias, señor presidente.

Señorías. Se puede decir que con la reforma del Estatuto de Autonomía y con la derogación de la Ley orgánica de transferencias de la Comunidad Autónoma que se está llevando a cabo en el Senado —y cuando concluya esta reforma, que

concluirà positivament— habremes cubiertu una etapa importante en el desarrollo autonómico valenciano. Una etapa en la que, aún ejerciendo estas competencias por vía delegada más las que propiamente correspondían según la vía de acceso a la autonomía que seguimos, qué duda cabe que existía una condición suspensiva que empañaba, podíamos decir, la plena autonomía en sentido formal e institucional a la que sin embargo accederemos en breve.

Supone pues finalizar una etapa y abrir otra en la que hay que plantearse también nuevos horizontes y nuevas perspectivas. De ahí que esta resolución trate, en un momento en el cual se está configurando en un proceso de profundización de la democracia y de las autonomías en España, la presencia de la Comunidad Valenciana como comunidad histórica que es. No solamente por sus raíces históricas que no es el caso aquí relatar, y que todos somos plenamente conscientes de su importancia política e histórica, sino también en cuanto al papel que puede jugar esta comunidad en el futuro en la configuración de la propia estructura del estado, de la simplificación administrativa y en definitiva de la presencia y de su voluntad política en el conjunto de España.

Por eso, esta propuesta de resolución, que no hace falta ser explicada detenidamente, lo que plantea es una voluntad política que estas Cortes expresan con el fin de que nuestra comunidad sea siempre tenida en cuenta. O mejor dicho, que ningún proceso pueda abrirse sin que se tenga en cuenta la presencia de la Comunidad Valenciana en el mismo. En este sentido, yo creo que auna y que recoge aspiraciones, posiciones y propuestas que han sido oídas en otras ocasiones. Creo que con esta resolución contaremos con el apoyo de sus señorías, y de esa forma también manifestaremos la voluntad unánime de llevar estos objetivos y estas aspiraciones adelante.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi. Passem a votar proposta de resolució 25.292. Comença la votació. Per 59 vots a favor, cap en contra i cap abstenció s'aprova la proposta de resolució.

(Ocupa la presidència el Molt Excel·lent Senyor Antoni García i Miralles.)

El senyor president:

Proposta de resolució 338, del Grup Parlamentari Popular.
El senyor Castellano Gómez té la paraula.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Una anàlisi simple sobre l'administració local ens demostra que la mateixa està travessant actualment una complicada i una problemàtica situació. Problemes crònics, com la falta de clarificació de competències entre les administracions, les hem comentat ja moltes vegades des d'esta trona; falta de clarificació de competències que ens conduïxen a l'actuació superposta que diverses institucions fan per a la prestació d'un mateix servei públic, el que suposa a la vegada un augment de la despesa pública i la no aplicació en eficiència del principi de subsidiarietat. Problemes crònics també com la falta de finançació adequada per atendre els serveis que actualment presten els ajuntaments, molts d'elles, molts serveis d'ells que estan prestant-los sense realment ser competents. Faltes i problemes, com la falta de coordinació entre les institucions i entre les administracions. Sols caldria recordar ací en la Comunitat Valenciana la Llei de coordinació de diputacions provincials, aprovada en l'any 83, que pràcticament ha quedat en paper banyat i que no funciona en els termes que està aprovat.

Per tant, jo crec que tots estos problemes crònics que hem debatut diverses vegades en la trona fan urgent plantejar, sense més dilacions, actuacions decidides, tant en l'àmbit estatal com en el de la nostra comunitat.

Ja he repetit diverses vegades, ací des d'esta trona, que a nivell estatal fa falta un gran pacte de redistribució de competències entre l'administració central, autonòmica i local. Però jo crec que açò no lleva que en l'àmbit de les nostres competències territorials i estatutàries, digam, iniciar ja actuacions al respecte.

Per això sol·licite, en esta proposta de resolució, que es presente un projecte de llei que redunde en una potenciació de l'autonomia municipal i redunde al mateix temps en uns serveis més coordinats, eficaços i eficients per als ciutadans. Un projecte de llei que sente les bases de la delegació de competències i funcions pròpies de la Generalitat en els ajuntaments, en aquells ajuntaments, per suposat, conforme diu el nostre Estatut en l'article 45.2, que pels seus mitjans puguen assumir-los. Un projecte de llei que marque els criteris objectius per a ficar en marxa eixes delegacions, que podien ser, per exemple, criteris de població, pressupostaris, geogràfics, etcètera; la fórmula de delegació o si ha de ser per mitjà de convenis o a través de plans que la pròpia llei establezca a l'efecte, de quina manera es van a distribuir els recursos, etcètera, etcètera, jo crec que són temes importants perquè es vegem en esta cambra per mitjà d'un projecte de llei.

No és suficient que diverses lleis sectorials estiguen delegant algun tipus de competències en els ajuntaments, sinó que entenem que ha d'haver un text legal que marque estos criteris objectius en els quals els ajuntaments puguen assumir, segons les seues capacitats, les funcions que també el principi de subsidiarietat li convinga de cara als ciutadans, en matèries com vivenda, turisme, deport, juventut, serveis socials, urbanisme, etcètera.

Per tant, jo crec que hem de fer bo el principi de subsidiarietat, que un servei públic que siga prestat per una sola administració, i a poder ser que siga eixa administració la que estiga més prop de l'administrat, més prop del ciutadà, i que per tant donem tots els grups el recolzament a esta proposta de resolució que el que vol és impulsar l'autonomia municipal i desenvolupar el nostre Estatut d'Autonomia en allò que estableix l'article 45, paràgraf 2.

Dins d'estes competències donem un pas decidit per a resoldre els problemes actuals de l'administració local. Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
El senyor Moreno té la paraula.

El senyor Moreno Carrasco:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Muy brevemente, puesto que este planteamiento del Grupo Parlamentario Popular también ha sido debatido hace breves fechas de una forma muy parecida y está íntimamente ligado al que hemos mantenido anteriormente con una propuesta del Grupo Parlamentario de Esquerra Unida.

Decir que coincidimos básicamente en lo que ha planteado el representante del Grupo Parlamentario Popular. Es decir, los ayuntamientos atraviesan por una situación difícil, por una situación complicada en cuanto a los medios de financiación que reciben para poder hacer frente a las competencias que tienen asumidas.

El mismo representante del Grupo Parlamentario Popular plantea que es necesario y urgente un pacto a nivel estatal para redefinir esas competencias. Entonces, creemos que ése es el

camino, y así lo hemos manifestado en sucesivas ocasiones. Primero: pacto a nivel estatal para redefinir competencias, qué debe ser exclusivamente del estado, qué deben asumir los ayuntamientos, las diputaciones y las comunidades autónomas. Como paso sucesivo, evidentemente, y una vez los ayuntamientos tengan medios suficientes desde el punto de vista financiero para hacer frente a las competencias que a nivel estatal se le hayan conferido, podríamos hablar de trasladar competencias propias de la comunidad autónoma a los ayuntamientos. Pero ahora yo creo que lo único que haríamos es complicar la situación por la que se encuentra.

Si actualmente ustedes mismos reconocen que no tienen medios ni económicos ni muchas veces materiales suficientes, ni personales, para hacer frente a las competencias que se están realizando, difícilmente podríamos ayudarles a los ayuntamientos transfiriéndoles más competencias, aunque fueran acompañadas de medios financieros, aunque fueran acompañadas de medios financieros. Lo que hay que aclarar es qué competencias debemos realizar cada uno, y posteriormente buscar el marco territorial adecuado para hacer frente a las competencias que tenga cada uno.

Pero yo creo que lo que ustedes intentan va por delante de la solución correcta. Por lo tanto, una vez más nos vamos a oponer a su planteamiento.

El señor president:

Senyor Castellano.

El señor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Senyor Moreno, vosté i jo hem debatut ja moltes vegades este tema i li he explicat en la meua exposició que no obsta el que haja d'haver un gran pacte de redistribució de competències a nivell estatal perquè dins de les nostres competències territorials i estatutàries, i dins del nostre pressupost de la Generalitat Valenciana, pugam donar un pas decidit en la delegació de funcions i competències en els nostres ajuntaments. Jo crec que una cosa no lleva absolutament l'altra. Hi haurà ajuntaments que podran assumir-ho, de fet per lleis sectorials alguns ajuntaments ja han assumit eixos serveis, però casualment no han assumit la transferència de mitjans materials i econòmics per part de la Generalitat. Per tant, jo crec que s'ha de fer un projecte de llei bàsic perquè això no passe.

Jo li he de confesar una cosa. No anava a presentar esta proposta de resolució, i a la millor ho haguera encertat perquè, com he vist en altres propostes de resolució del seu grup que han presentat respecte a l'administració local, són pràcticament calcs de les que fa any i mig este diputat, este grup parlamentari havia presentat, per exemple per a recordar-li la revisió de les competències de la coordinació de diputacions provincials o del tema de les mancomunitats que, evidentment, vostés votaren en contra i hui les donen com a proposta de resolució. Espere que esta, l'any que ve o en altres ocasions, puguen aprovar-la encara que siga per una proposta de vostés. Tinc eixa esperança. Moltes gràcies.

El señor president:

Moltes gràcies.
Senyor Moreno.

El señor Moreno Carrasco:

Gracias, señor presidente.

¡Hombre!, mire, yo creía que estábamos debatiendo las transferencias de competencia de la comunidad autónoma a los ayuntamientos con los medios financieros correspondientes. Pero usted ha mezclado ahora unas propuestas que poste-

riormente vamos a debatir. No tiene nada que ver una cosa con la otra. Es verdad que discutimos hace un mes una propuesta suya de un proyecto de ley de mancomunidades, y es verdad que nos opusimos, por la misma razón que ahora pedimos que se traiga, porque le dijimos que estaba prácticamente terminado, y usted lo sabe. Y no nos parecía correcto aprobar una propuesta de resolución cuando ustedes sabían que estaba redactada.

Lo único que planteamos ahora es una meta más ambiciosa. Nosotros decimos que en lo que queda de legislatura, y lo vamos a discutir posteriormente, se regulen todos los temas de mancomunidades y entidades supramunicipales, que es un proyecto más ambicioso que lo que ustedes planteaban en la ley de presupuestos.

Y volver a insistir en esto ya para terminar. Es decir, me parece que ustedes lo que pretenden es hacer demasiadas cosas a la vez. Si tiene que haber un pacto a nivel estatal de redefinición de competencias, tiene que dotarle de medios suficientes para atender esas nuevas competencias. Se tiene que hablar también de un nuevo sistema de redistribución territorial para hacer frente a esas competencias, porque todos tenemos claro que hay que ir a mancomunidades, consorcios y entes supramunicipales para poder atender eficazmente esas competencias. Y a la misma vez establecemos nuevas delegaciones sobre los ayuntamientos, vamos a montar un follón impresionante.

Vamos a ir paso a paso, nueva redistribución de competencias, nuevo sistema de distribución territorial para poder hacer frente a esas competencias, y posteriormente delegación de unas nuevas para que ellos puedan ejecutarlas.

El señor president:

Muchas gracias.

Pasamos a votación la propuesta de resolución. Comienza la votación. Por 21 votos a favor, 43 en contra y ninguna abstención se rechaza.

Propuesta de resolución, del Grupo Parlamentario de Esquerra Unida, 283.

¿Está transaccionada, no? Pues perdón, señor Villalba, me habían informado de que había una enmienda transaccional y que ya se había visto.

Tiene la palabra el señor Villalba.

El señor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

L'havien informat bé, està transaccionada la 329. Però en estos moments l'ordre correspon a la 328.

No, perdó, i el que sol·licitem és alterar-la per la 334 i tindria la paraula el senyor Crespo.

Gràcies. He dit tindria.

El señor president:

Senyor Crespo.

El señor Crespo Samper:

Moltes gràcies, senyor president.

Traemos hoy aquí una propuesta a fin de que, si sus señorías lo consideran oportuno, el gobierno valenciano haga un plan de promoción exterior. Un plan de promoción exterior que dé a conocer a nuestra comunidad política en cuestiones culturales, económicas y turísticas. De la oportunidad de este plan exterior yo creo que nadie de sus señorías lo duda, porque en un momento difícil en lo económico y en un momento en que Europa se debate en una retracción, o sea, cuando los acuerdos de Maastricht no van por donde debían de ir y cada país ha echado la vista atrás y mira más sus propios pro-

blemas que los de los vecinos, bien sería, dentro de nuestras posibilidades, bien se haría por el gobierno valenciano un plan de promoción exterior, que abarcara evidentemente cuestiones culturales, económicas y turísticas, como he dicho antes.

Es algo que, aún con mínima dotación económica se puede intentar; es algo que no tenemos de una manera clara, porque he de reconocer que hay otros organismos que en parte incumplen estas cuestiones, pero no sería absolutamente desechable que se hiciera algo en conjunto y que llevara un sistema que, lo voy a decir muy claro, dentro de lo que es una propaganda de una comunidad dentro de los territorios europeos.

Señorías, el problema de Europa hoy pasa por unos momentos bajos, y digo el problema porque siempre hemos considerado un problema la unión de los europeos, porque precisamente aquellas cosas que están fáciles no son problemas, y los problemas tienden a intentar resolverse por las personas, pero en estos momentos parece que hasta se abandonan muchas cuestiones sobre las que se deberían de seguir trabajando. Y en este momento de recesión, en este momento de involución de cuestiones parece oportuno entrar en esta propuesta de un plan de promoción exterior.

Y lo digo, y lo dice mi grupo, porque precisamente ya es viejísima la teoría que dice que hay que entrar a la baja y salirse al alza, y en un momento de baja posiblemente podremos hacer muchas más cosas que en un momento de alza, por el sentido clarísimo que tiene esta propuesta. Cuando las cosas se oscurecen, es precisamente cuando hay que ir a aclararlas.

Nada más y muchísimas gracias.

El señor president:

Muchas gracias, señor Crespo.

El señor Almenar tiene la palabra para turno en contra.

El señor Almenar Palau:

Gracias, señor presidente.

Señorías, el Grupo Parlamentario Socialista comparte algunas de las intenciones que promueven esta propuesta de resolución, pero entiende la promoción de la Comunidad Valenciana en el exterior no sólo como un problema de imagen, como un problema de proyección de la imagen de la Comunidad, que lo es también, sino también como un conjunto de relaciones que actualmente entendemos que están cumpliendo de un modo selectivo. Y citaré como ejemplos fundamentales las relaciones en materia de relación con la Comunidad Europea a través de la oficina en Bruselas, en materia cultural toda la proyección de la museística y de la investigación y las universidades valencianas, tanto hacia fuera como hacia adentro; en materia económica nuestras relaciones en el mercado de crédito y de inversión exterior, pero especialmente en materia comercial a través de Procova y las sedes de promoción de comercio exterior; y en materia de promoción turística la gestión del Institut Turístic Valencià.

Ese sería el conjunto de acciones de promoción selectiva que la Generalitat está desarrollando en este momento, y entendemos que en conjunto, como relaciones y como imagen, proyecta un conjunto de actuaciones que son selectivas y están coordinadas, y, por consiguiente, su nivel de eficacia puede además detectarse y medirse, aunque entendemos que su propuesta únicamente se podría entender si esas actuaciones se entendieran poco coordinadas. El Grupo Socialista entiende que están bien coordinadas, que aún dando constancia de que se va avanzando en ello, que podría avanzarse más, están coordinadas eficazmente y por consiguiente es, aunque comparándolo, el objetivo, no entendemos la necesidad de un plan global de promoción exterior.

Muchas gracias.

El señor president:

Señor Crespo, tiene la palabra.

El señor Crespo Samper:

Muchas gracias, señor presidente.

Yo celebro, señor diputado, que indique usted que entiende el fondo de la propuesta, y celebro que esté de acuerdo conmigo. No celebro tanto que me diga usted que la oficina en Bruselas, las universidades que usted ha citado, el mercado de crédito, Procova e ITV, ya cumplen separadamente la función, y que a su juicio la coordinación es suficiente.

Precisamente ahí es donde está el nudo de la cuestión. Un plan como nosotros proponemos de promoción exterior, precisamente lo que se plasma es en un documento y después en unas acciones que de forma coordinada le lleguen a los ciudadanos interesados, o no, en la Comunidad Valenciana, todo el esquema de nuestro potencial cultural, turístico y económico.

De la forma que está organizado esto, por mucho que se llamen por teléfono los que están a la cabeza de esta cuestión y, digo, y, claro, se lo digo porque debo decírselo en un debate político, las universidades van a su aire, completamente, ustedes no inciden nada y si inciden ya hablaremos de eso otro día, Procova tiene una buena voluntad pero una implantación débil, e ITV se cuestiona. Y la oficina en Bruselas, perdónese usted que le diga, que es algo realmente débil, absolutamente débil. Sí, es nuestra oficina en Bruselas, como el Gobierno español tiene ciertos consulados donde no se habla ni español, y eso se lo puedo decir; no digo que en la oficina no se haga, pero digo que es una oficina débil.

Yo, señor diputado, comprendo que les viene a usted mal, incluso, dentro de la racionalidad que presentamos y que dejamos a juicio del Gobierno la realización de ese plan de promoción exterior, pues que diga que no lo cree oportuno, no creerlo oportuno es sencillamente algo muy poco técnico, ya me dirá usted si lo tiene a bien mi falta de oportunidad de esto cuál es.

Y, por tanto, me reafirmo en mi postura, que es muy clara. A ustedes no les viene bien que la oposición diga cosas razonables y se aprueben propuestas de la oposición razonables. Nuestra buena voluntad en este asunto y en otros siempre al final chocan con una especie de muralla que más es pretenciosa que real.

Nada más y muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias.

El señor Almenar, tiene la palabra.

El señor Almenar Palau:

Muchas gracias, señor presidente.

Empezaré por el final. Señor Crespo, usted sabe perfectamente que el Grupo Parlamentario Socialista, a lo largo de esta sesión, ha manifestado, ha demostrado, que el comportamiento que usted estaba achacando al Grupo no es así. Ha demostrado que ha tenido iniciativa política en sus propuestas, y ha demostrado que tiene iniciativa para la negociación, que no se opone a las propuestas de la oposición, como usted dice, por oponerse.

Y ahora paso, en segundo lugar, a darle razones además, muy brevemente, claro, muy brevemente, señor presidente. Primero, usted dice que cada una de las actividades van a su aire; lo que he dicho es que inicialmente la proyección de una Comunidad Autónoma que constitucionalmente no tiene competencias en relaciones exteriores tiene capacidad de promover selectivamente con niveles de eficacia selectiva, y usted dice que en algunos casos van a su aire. No es del todo cier-

to. El plan de investigació de la Generalitat Valenciana estableix un conjunt de beques i ajudes per a la relació de los científics valencians con el exterior que no va a su aire, lo gestiona la Generalitat. No es un problema de las universidades. En cuanto a lo museos, igualmente le digo, es gestión de la Generalitat.

Procova ha tenido resultados inmediatos en mercados concretos y l'Institut Turístic Valencià, l'ITVA proyecta la imatge con independencia de un soporte general, que es la marca "España", del Ministerio de la Administración del Estado. Igual que existe una gestión del ICEX, de comercio exterior por parte del Estado, igual que la Comunidad Valenciana soportará en su momento acciones para que el Instituto Cervantes promueva también a través de la Administración del Estado la presencia de la Comunidad Valenciana en el exterior. Pero, internamente, en estas acciones lectivas se puede ver su eficacia, están bien coordinadas y, por consiguiente, de momento, es innecesario el plan que ustedes proponen.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Pasamos a votación la propuesta de resolución defendida por el señor Crespo. Comienza la votación. 24 votos a favor, 39 en contra, 4 abstenciones, queda, pues, rechazada.

Propuesta de resolución del Grupo Parlamentario de Esquerra Unida. Doña Gloria Marcos Martí tiene la palabra.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

El 23 de novembre de l'any 93 es complia el desé aniversari de la LLei d'ús i ensenyament del valencià, i el 12 de març del 93 es complia la vigència o el termini del pla triennal per a la promoció de l'ús del valencià. Una vegada passada la dada de compliment del pla triennal, Esquerra Unida va presentar una proposta de resolució que va ser aprovada per aquesta Cambra, la Resolució 87/III referent a la necessitat de presentació d'un informe de compliment del pla triennal per a la promoció de l'ús del valencià i un projecte de continuació i d'intensificació d'aquest pla.

Aleshores, donat que es va fer aquesta resolució, donat que el senyor conseller d'educació, en sessió de la comissió d'Educació i Cultura celebrada el 25 de novembre de l'any 93 va parlar de l'existència d'aquest pla, en aquest cas sexennal, per a la promoció de l'ús del valencià, al nostre grup li sembla necessari la presentació davant d'aquestes Corts en el pla de dos mesos per al seu debat d'un pla pluriannual de la promoció de l'ús del valencià.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Torn en contra, senyor Nabàs.

El senyor Nabàs i Orença:

Moltes gràcies, senyor president.

Exactamente les dades que ha donat la senyora diputada són justes. El 25 de novembre, a petició pròpia i en compliment de la resolució, el conseller d'Educació va presentar el balanç del pla triennal d'ús del valencià, i a la vegada va presentar, i tinc el llibre de sessions en la mà, el projecte de pla sexennal d'ús del valencià, i com està presentat i debatut i en el llibre de sessions d'aquesta comissió apareixen les intervencions que formen part de la comissió, és impossible que torne a presentar-se una cosa que ja ha estat presentada.

Per tant, anem a votar en contra.

El senyor president:

Senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyora Nabàs, jo pensava que el desconeixement del Reglament del senyor conseller era lògic donat que era pràcticament nou la plaça, ja m'estranya molt més el desconeixement reglamentari de vosté que és un diputat ja amb un cert coneixement.

Segons diu el *Diari de Sessions*, el senyor conseller manifesta: "lliurarem a l'acabar la sessió la memòria síntesi del pla triennal, així com el pla general de promoció de l'ús del valencià que voldríem que tinguera vigència al llarg del sexenni 94-99, i que també farem jurament a la Mesa d'aquesta comissió per tal que pugua ser estudiat, pugua ser valorat etcètera".

Donat que en el Reglament hi ha un article, el 155, que diu exactament com reglamentàriament s'han de presentar els plans per a ser debatuts i estudiats per la Cambra, jo m'ha molestat en comprovar que el pla sexennal no té registre d'entrada en aquestes Corts. El més lògic és que un pla, el Govern, li done registre d'entrada i la Mesa de les Corts l'envia a la comissió corresponent perquè aquesta establisca els mecanismes per al seu debat.

Mire vosté, no està presentat perquè deixat caure damunt d'una taula, això, en unes Corts que tenen un Reglament, i sembla mentida que vosté no el conega, no es el mecanisme addient.

Per tant, nosaltres pensem que estan plens de raó quan diem que cal que el conseller, el Govern, la instància que siga present a les Corts Valencianes mitjançant el Reglament addient que és l'article 155 del Reglament, el pla perquè pugua estar debatut, perquè si no vosté em dirà com aquest grup parlamentari o els portaveus dels grups parlamentaris tenen...

El senyor president:

Ruego a sus señorías guarden silencio.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies.

Com estava dient, és a dir, nosaltres proposem que el govern formalment presente davant d'aquestes Corts el pla sexennal per tal que pugua estar dabatut, o en sessió plenària, o en comissió, segons el tràmit reglamentari que se li done. Torne a dir que el desconeixement del senyor conseller no justifica el seu desconeixement, i que el conseller després d'una comissió deixi damunt la taula un pla, no té la garantia que pugua ser debatut per aquestes Corts, ni molt més que els portanveus del grup parlamentari, com és el cas, tinguem una còpia del mateix.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Nabàs.

El senyor Nabàs Orença:

Moltes gràcies, senyor president.

Evidentment si ho deixa tirat damunt la taula no té eixos valors que vosté diu, però si en tota la sessió parlamentària de la comissió es debateix eixe pla, i vosté intervé com a portanveu del seu grup, este diputat intervé com a portanveu d'este grup, i recorde paraules que no vull repetir del pla sexennal que em recordava allò del sexenni coses importants, llija's vosté el *Diari de Sessions*, que no ho ha llegit literalment, i

veurà com eixe pla sexennal està presentat en estes Corts, i està debatut en la Comissió d'Educació del dia 25 de novembre de 1993.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució. Comença la votació. 25 vots a favor, 35 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució del Grup Parlamentari Socialista, proposta de resolució 295.

La senyora Gómez-Marco té la paraula.

La senyora Gómez-Marco Pérez:

Señor presidente.

Señorías.

La propuesta de resolución que presenta el Grupo Socialista está orientada a que el Consejo de Administración y la Dirección General de la Radiotelevisión Valenciana prosiga y refuerce cuantas acciones consideren importantes para que en toda la programación, es decir, en toda, favorezcan los valores de respeto a la persona, tolerancia, solidaridad, paz y democracia, y de forma especial se evite la difusión de imágenes y mensajes que vulneren los valores de protección a la infancia y a la juventud.

Por ello mi grupo espera poder contar con el voto de todos ustedes.

Gracias.

El senyor president:

Pasamos a votación la propuesta de resolución. Comienza la votación. 63 votos a favor, ninguno en contra, ninguna abstención. Queda aprobada.

Señor Castellano, ¿para?

Tiene la palabra.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president, per a explicació de vot.

El Grup Parlamentari Popular ha votat a favor d'esta proposta de resolució del Grup Parlamentari Socialista malgrat que este grup a una proposta, pràcticament idèntica, que havíem presentat nosaltres este matí l'ha votat en contra. Com a nosaltres realment no ens agraden els protagonismes sinó solucionar realment els problemes dels valencians, front al seu protagonisme nosaltres posem la coherència, i front a la seua demagògia d'electoralisme gratuït nosaltres posem la responsabilitat.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Propuesta de resolución 347 y 337.

El señor Martín Quirós tiene la palabra. (Remors.)

Bueno, la que quiera el señor Quirós, y su grupo.

El senyor Quirós Palau:

Nuestro grupo se ha sentido gratamente sorprendido por el contenido del señor presidente, cuando anunció el proyecto de reforestación de 40.000 hectáreas.. Me parece que no se oía. Repito, que nuestro grupo se ha sentido gratamente sorprendido por el contenido del discurso del señor presidente, en el sentido de reforestar 40.000 hectáreas en el período del año 1994 a 1999.

Si bien en un principio nos parecía que era un número reducido de hectáreas, teniendo en cuenta que hay un proyecto nacional de repoblación de 600.000 hectáreas más a repartir en toda España, que correspondería a Valencia unas 30.000, consideramos que globalmente se podría conseguir un remonte, bueno, una recuperación del monte valenciano de unas,

quizás, 70, 80.000 hectáreas. Pensamos que es un proyecto de tal amplitud que debía estar contenido en un plan de reforestación, en un plan urgente de reforestación de montes de la Comunidad Valenciana para conocer en qué sectores, y ordenar este tipo de inversiones del modo más fructífero.

Este es el contenido de nuestra primera propuesta, que esperamos que sea acogida favorablemente por sus señorías.

La segunda propuesta es más amplia, y es solicitar una vez más el cumplimiento de la Ley 81/68, y del reglamento de dicha ley, el Real decreto 37/69 de 23 de diciembre, que contempla la obligación que tiene, primero el Gobierno de la nación, y después ya cuando se transfieren, las distintas comunidades autónomas, de publicar el listado anualmente, el listado de municipios declarados zona de peligro, y también, naturalmente, el contenido de las ayudas que para estos municipios significa este tipo de declaración.

Al mismo tiempo también, la creación de una escuela forestal que daría empleo estable y preparación adecuada para la defensa de nuestros bosques a los jóvenes, a los que en realidad están parados, y que podríamos darles una orientación muy favorable, y además de empleo permanente.

Yo quiero decirles a ustedes que la última vez que se publicó el listado de pueblos valencianos, el listado de zonas de peligro, abarcaba de los 545, 294, y era una consideración de tipo nacional. La Generalitat de Cataluña lo publica anualmente en dos decretos sucesivos.

Esperamos que tanto una como otra propuesta, que en definitiva son concordantes en defensa de los intereses colectivos, que no tienen más contenido político que la defensa y la prosperidad, por un lado, de nuestro bosques, y por otro lado de nuestros parados, de nuestros jóvenes, sean acogidas favorablemente por la Cámara, y por el voto del partido Socialista, que en definitiva tiene la mayoría, y que supongo en este momento verá la colaboración, la propuesta, señor presidente, que hemos venido a traer.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Quirós.

¿Turno en contra?

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

En realidad el turno en contra lo vamos a utilizar solamente para la segunda de las propuestas de resolución del Grupo Parlamentari Popular, porque a la primera de ellas vamos a votar favorablemente en lo que se refiere al plan de reforestación de los montes de la Comunidad Valenciana.

Entendemos que es algo positivo, que entra dentro de las propuestas de desarrollo de la Ley forestal, y por lo tanto esa propuesta la aprobaremos porque creemos que es algo racional y que entra dentro de la voluntad que tenemos todos de trabajar por el medio ambiente y por la Comunidad en materia forestal.

Sin embargo, no sucede lo mismo con la segunda de las propuestas planteadas. Efectivamente, en esa propuesta, que consta de tres partes, se habla de que se promulgue por la Generalitat un decreto de zonas de peligro de incendios forestales. Esa fórmula de decreto la consideramos innecesaria ya que de hecho la política forestal que se viene siguiendo en la Comunidad Valenciana por los dirigentes de esa política forestal se viene considerando toda la Comunidad Valenciana, toda la Comunidad Valenciana, como una zona de peligro de incendios forestales. Es decir, que eso es innecesario, puesto que esa consideración ya existe y no hace falta que haya un decreto explícito que así lo indique.

Es innecesario, igualmente, porque en los planes de prevención y extinción de incendio se tienen en cuenta las zonas de mayor o menor riesgo en función, fundamentalmente, del arbolado, y que hay otras circunstancias que son más difíciles de valorar, como son las climatológicas.

Por esa razón, en cuanto al decreto de creación de zonas de peligro de zonas forestales, la consideramos innecesaria, ya que toda la Comunidad tiene esa consideración a los efectos de la política de la Generalitat.

En cuanto a la concesión de ayudas a los municipios para grupos de voluntarios, que viene en la segunda parte de su propuesta, es innecesario porque ya hay financiación existente en los presupuestos de la Generalitat, la partida en el programa 4.2.40, una línea que se creó nueva este año, que por importe de 70 millones de pesetas, y bajo el título de "voluntariado de prevención", se destina a tareas de vigilancia y prevención de incendios forestales. Por lo tanto, también es innecesaria la segunda parte, puesto que ya se ha previsto adecuadamente.

En cuanto a la creación de una Escuela de formación forestal nos oponemos de momento por considerarla innecesaria, ya que en los presupuestos de 1994 hay previstos una serie de mecanismos que la suplen adecuadamente de una manera mucho más cercana al terreno. Efectivamente, hay técnicos medios en las distintas áreas forestales. Hay en el programa 221.10, de "seguridad y protección civil", en la dirección general correspondiente, unas indicaciones sobre cursos para bomberos y voluntariado, divulgación de medidas de protección civil, actuaciones y simulacro de los planes de emergencia para el riesgo de incendios forestales. Todo eso que viene usted indicando ya está contenido en los propios presupuestos de la Generalitat.

Por eso consideramos innecesaria la segunda de las propuestas formuladas.

Nada más y muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias.

Señor Quirós, tiene la palabra.

El señor Quirós Palau:

Gracias, señor presidente.

Muchas gracias, señor Arenas, pero ¿en qué país vivimos!, o sea, que aquí hay riesgo de incendios en toda la Comunidad Valenciana. Me voy a comprar un traje de amianto, hay que comprarse un traje de amianto y salir disparado a un sitio más seguro. ¿Pero usted cree que se puede aguantar eso que dice usted, que todo es zona de peligro? ¿Que Alicante se nos puede quemar entera en un incendio forestal? ¿Que la ciudad de Castellón, que el municipio de Castellón se puede quemar entero de...? Pero ¡por Dios!, eso es incendio forestal, no es el incendio de una edificación o de una fábrica.

Usted no sabe lo que dice, usted no sabe lo que dice. O sea, que usted ha declarado nada menos que..., usted ha sido más valiente que nadie, toda la Comunidad la declaramos zona de peligro. Muy bien, pues cumpla usted las condiciones, o sea, lo que se deriva de esa declaración de zona de peligro, que es la creación de la Juntas propias para la dirección de los incendios forestales, la Juntas locales, cree usted los grupos de pronto auxilio, dótelos usted, haga los simulacros, dé usted las soluciones adecuadas, y complete usted lo que la ley le obliga.

Usted no se ha dado cuenta que no basta con hacer una declaración simple. La declaración lleva la creación de la Junta local de defensa contra incendios forestales, la creación de grupos de pronto auxilio, la celebración de simulacros, la dotación adecuada de material, de instrumentos, de material de

comunicaciones. Usted no sabe lo que ha dicho, o sea, usted ha declarado toda la Comunidad. Pues aquí no viene nadie, se acabó el turismo. Si me voy a Benidorm, "¡cuidado que te quemas!". ¿Usted sabe lo que es decir que se ha declarado la Comunidad entera zona de peligro de incendios forestales? Esto ya es el colmo. Lo que he oído yo aquí, vamos, ¡lástima que no haya prensa!, que usted nos ha declarado prácticamente que esto es el infierno, ¡oiga esto es el infierno!, ¡usted es Lucifer!, ¡estamos aquí a punto de socarrarnos vivos!

Pero, bueno, yo no creo que el señor Lerma haya declarado a toda la Comunidad zona de peligro de incendios forestales. Si aquí hay una cantidad de... Es que para reírse, es que es para reírse. O sea, usted lo declara, y dice: "bueno, salvese el que pueda, ya os he declarado zona de incendios forestales". Oye, os quemáis, ¡eh!, compraros trajes de amianto y tal.

Es que, mire, está usted cansado, yo creo que está usted cansado, no sé... Me quedan cinco segundos, creo que deberíamos cortar la sesión y marcharnos a tomar algo de fósforo, un marisquito, que a lo mejor eso nos iría bien para que usted no vuelva a decir una enormidad como lo que usted acaba de decir aquí, que yo creo que eso no se ajusta a la realidad. Si usted lo ha declarado, cumpla el resto de las obligaciones, porque los catalanes... -perdón- lo han declarado dos veces ya, año tras año, las zonas concretas. No. Esto es decir: "todo se quema, sálvese quien pueda".

El señor president:

Señor Arenas.

El señor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Señorías.

Yo creo que lo que sucede aquí es que el Grupo Parlamentario Popular no se ha leído bien la ley forestal y, en este caso, el portavoz de su grupo, por razones que ignoro, ha tenido un descuido imperdonable, dado que confunde las cosas. Y en su ignorancia se atreve a decir que la consideración que se tiene por la dirección de la política forestal de la comunidad de zonas de peligro de incendio forestal, lo confunde con las zonas que el artículo 55.3 de la Ley forestal prevé que los municipios puedan redactar planes locales de prevención de incendios para zonas de alto riesgo. Zonas de alto riesgo, que no es lo mismo que zonas de peligro de incendio forestal.

Esa diferenciación, que usted en absoluto ha tenido en cuenta, demuestra la ignorancia de la que usted hace gala al venir aquí a hablar de unas actuaciones que se están siguiendo en Cataluña, donde sí que es verdad que hay planes locales para zonas de alto riesgo de incendio forestal, previstas en la Ley forestal, artículo 55.3, de nuestra Comunidad Valenciana.

Por lo tanto, estamos hablando de algo diferente, algo que demuestra que posiblemente el descanso que ha tenido usted a lo largo de esta tarde no ha sido suficiente para que se repasase la Ley forestal e indicase adecuadamente el tratamiento a esas zonas de alto riesgo.

Efectivamente, en el reglamento se delimitarán cuáles son los mecanismos de actuación para esas zonas de alto riesgo. Y creo que le conviene al grupo Parlamentario Popular leerse con detenimiento la Ley forestal, para saber de lo que está hablando y distinguir lo que es una zona de peligro de incendio forestal de zona de alto riesgo de incendio forestal.

En cuanto a los otros temas que no me ha contestado en absoluto, sobre el voluntariado ni sobre la escuela de formación profesional, considero que los argumentos que he dado han sido suficientes y por eso se ha quedado mudo.

Por lo tanto, le ruego que otra vez no sea tan ignorante, que su impotencia y su falta de profesionalidad en seguir el presupuesto de la Generalitat en lo que se refiere a los gastos que hay para los voluntarios, sean corregidos mediante una lectura más atenta y, de esa manera, todos saldremos ganando.

Nada más y muchas gracias.

El senyor Quirós Palau:

Señor presidente...

El senyor president:

Señor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

(*Parla sense micròfon.*)...ignorante y no se puede tolerar.

El senyor president:

Está dicho con cariño. (*Rialles.*)

Vamos a pasar a votación la primera propuesta de resolución, que es la 346. Comienza la votación. Por 66 votos a favor, ninguno en contra y ninguna abstención queda aprobada.

Propuesta de resolución 353. Comienza la votación. Por 23 votos a favor, 39 en contra y 3 abstenciones queda rechazada.

Propuesta de resolución 332, del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana.

El senyor Crespo té la paraula.

(*Pausa.*)

El senyor Crespo Samper:

Traemos a la consideración de ustedes la posibilidad de que estas Cortes inicien una acción enérgica con respecto a nuestras infraestructuras.

Consideramos que sería conveniente que el gobierno autonómico atendiera una petición de estas Cortes para que activara, de una forma directa en el gobierno central, tres cuestiones que a nuestro interés son vitales para acabar una fase de nuestras infraestructuras.

Mejor dicho. Rectifico, para acabar dos y para iniciar otra. Y es dirigirse al gobierno central, como acabo de decir, a fin de que la autovía Valencia-Madrid se termine en el mínimo plazo posible, ya que las noticias que nos llegan al respecto es de una demora excesiva. Aunque se fija fecha, vistos los incumplimientos, nos hace pensar, y lo decimos con toda claridad, que incluso las demoras que ahora se anuncian como ciertas, puedan serlo inciertas.

Por lo tanto, aprovecho para hacer una crítica al Ministerio de Obras Públicas indicando que nunca tuvo un plan claro con respecto a esa autovía y se está haciendo a trozos, con proyectos parciales, y como a impulsos de una especie de clamor popular, especialmente por el número de accidentes que se producen y como a impulsos de algo que les cuesta hacer voluntariamente, o sea, políticamente hablando.

Bien, pues es el momento de tomar una decisión al respecto. Yo creo que nuestra comunidad podía plantear de una forma global ese tema con otros. Y los otros son precisamente las cuestiones que siguen atando a cierta ineficacia del aeropuerto del Altet y Manises. Son cuestiones complejas, son cuestiones donde las previsiones de ahora en un futuro no se saben cuáles van a ser y son cuestiones en que no dudo de que estamos dentro de una comunidad europea que tiene que calificar ciertos temas y —por el tiempo— no es momento de extenderme en esos tecnicismos.

Pero lo que no cabe ninguna duda es que ambos aeropuertos necesitan unas cantidades económicas para su reestructu-

ración, a plazo breve, de una forma directa y también sería muy importante que planteara el gobierno valenciano esta cuestión. Y celebro que esté aquí su presidente por si lo escucha y considera conveniente esta propuesta de mi grupo.

Y la otra es iniciar, con toda seriedad, los estudios, incitar al gobierno central.... A mí no me importaría que la Comunidad Valenciana aportara algo —porque a quien le interesa, algo le cuesta—, aportara algo para que se iniciara el estudio del tren de alta velocidad entre Valencia y Madrid. Que no voy a decir por dónde debe hacerse ni cómo debe hacerse, pero indudablemente debe hacerse.

Y, claro, no tenemos noticias de que se haga un estudio serio a esa cuestión. Y las cuestiones técnicas, cuando no se estudian, son simplemente palabras y son simplemente promesas. Tren que, como dice la propuesta, deberá enlazar en un futuro, con el que actualmente se está remodelando, entre Barcelona, Valencia y Alicante.

Por lo tanto, nuestra propuesta de resolución es apoyar un paquete de reivindicaciones absolutamente lógicas —toda la población de la Comunidad Valenciana desea en las tres provincias estas cuestiones—, y, por qué no, presentarlo delante de las autoridades centrales haciendo ver que son cuestiones urgentes de resolución y que, si se han de hacer, mejor que se hagan antes que tarde, parece bastante lógico.

Espero que, al menos, se atienda esta propuesta con el voto favorable de sus señorías.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Crespo.

Señor Nebot, tiene la palabra.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt Excel·lent President.

Senyories.

El diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula sap que les infraestructures són objectiu prioritari del govern de la Generalitat. I ho sap perquè reiterades vegades estos temes han sigut debatuts en estes Corts, tant en preguntes com en interpel·lacions al propi conseller, com propostes de resolució...

Vull recordar que l'any passat vam fer un paquet de mesures relacionades en este tema. I cal dir també, per a informació de l'il·lustre senyor diputat, que en estos moments vosté sap perfectament que l'autovia Madrid-València només queden tres trams pendents. Un d'ells, dels tres trams centrals, un d'ells, Motilla-Minglanilla està ja licitat. Els altres dos restants, Minglanilla-Caudete y Motilla-Atalaya estan en espera del projecte d'estudi d'impacte ambiental. Cal ser respectuosos amb este projecte. Vosté sap, tan bé com jo, que passa per unes posicions geogràfiques molt delicades; son les gorges del Cabriel i el Xúquer. I, per tant, vosté sap perfectament que el ministeri està finalitzant els estudis d'impacte ambiental, amb la qual cosa...

En els temes de l'aeroport, en el discurs del president de la Generalitat ahir va ressaltar les inversions, al voltant de 3.000 milions de pessetes en l'aeroport de l'Altet. Sap perfectament que són inversions compromeses, on estarà la reforma de la terminal, la reforma de la torre de control i altres reformes importantíssimes de l'aeroport de l'Altet. També hi han destinats vora 600 milions de pessetes per a l'aeroport de Manises. Vosté reclama un augment d'estes inversions sense dir a què les destinarà. Els pressupostos són prou importants.

Quant a la realització dels estudis del tren d'alta velocitat, vosté deu saber que hi ha dos estudis: un del ministeri i un de la pròpia Generalitat. El de la pròpia Generalitat, el primer

estudi està finalitzat. Està realitzant-se una segona fase d'eixe estudi. En l'estudi que està realitzant el Moptma, en el BOE 218, de l'11 de setembre de 1993, es va adjudicar ja la seua realització.

I, per tant, el que vosté demana en la proposta de resolució el meu grup entén que està suficientment estudiat i suficientment avançat per a no tenir que tornar a reiniciar el procés, que vosté sap tan bé com jo, que esta Cambra ha portat durant un parell d'anys.

Res més i moltes gràcies.

(*Ocupa la presidència l'Excel.lent Vice-President Primer Senyor Vicent Soler i Marco.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.
Senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Senyor president. Senyories.

Senyor Nebot, que han sigut objectiu prioritari certes qüestions en estes Corts, no serà pel seu grup, sinó serà per altres grups, entre els quals està el meu, on hem insistit, una i altra vegada, en este qüestió.

Quant a la filosofia que les coses que es debaten en este Corts són el que va endavant, d'això res. Coses que s'han debatut en estes Corts un fum de vegades no han anat a cap lloc. Perquè, clar, per la pròpia constitució del govern i d'estes Corts, ací es fa el que volen vostés i la resta només tenim dret a parlar.

Però, clar, eixe dret no em va a tornar de... vaig a fer ús d'ell per la senzilla raó que no m'impressiona els criteris o arguments que vosté m'ha donat. He dit: "El Ministeri d'Obres Públiques no tenia un pla clar sobre l'autovia". Evidentment. Per això ara el tram on s'està estudiant l'impacte ambiental és perquè mai pensaren només que en desplegar la carretera i tirar endavant. Que això no és un pla. Això és senzillament una missió de peó caminer. Desplegar la carretera i fora i s'acabat. Clar, les coses no són així, perquè les autovies volen fer-les autopistes i després passa el que passa: les recificacions que es fan després.

L'Altet i Manises o Manises i l'Altet, si dic números em diu que tal i si no dic números em diu que diga jo els números. Jo ací en la proposta el que dic -i acabe- és senzillament que es demane ja tot el que s'ha de fer a curt termini perquè l'Altet i Manises estiguen en les condicions previstes.

I per últim, i acabant el meu discurs, he de dir: Jo m'alegre molt de l'estudi que ha fet la Generalitat, però pel que es veu no ha servit per a molt, encara que políticament puga haver espentejat la qüestió. El que es farà, les notícies que tinc és que ni s'ha començat. Per què? Perquè és un estudi que comportarà un desembors brutal, i ho reconec, i naturalment hi ha molta por, en un moment de crisi, d'anar amb compromisos.

El senyor vice-president primer:

Senyor Crespo, el seu temps.

El senyor Crespo Samper:

Sí, senyor president, moltes gràcies. Acabe.

I ací, a mi és una cosa que això no m'importa. Els compromisos els té este govern amb el govern central per les raons que a voltes vostés m'han dit, que hi ha una afinitat que ja vulguera jo que apareguera en este cas.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Senyor Crespo, jo li he dit: De les tres coses que vosté presenta en la proposta de resolució, no he tingut la pretensió d'apuntar-me com a grup parlamentari les gestions. Li he dit que en estes Corts s'ha debatut i hem aplegat a una sèrie de propostes raonables amb consens o sense consens, però no he volgut arrogar-me... no he volgut, ho he compartit.

En segon punt, li he dit que l'autovia València-Madrid, els estudis, que és el que vosté demana que es faça, hi ha un de la Generalitat i un del Moptma, i la Generalitat està realitzant una segona fase d'eixe estudi. Això és el que vosté demana. I en la importància de la inversió de l'Altet, li ho he dit també: 3.000 milions a l'aeroport de l'Altet i 600 a l'aeroport de Manises. Inversions importants.

Per tant, crec que a les tres coses que vosté demana en esta proposta de resolució li he donat contestació, i les raons per les quals votarem en contra.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.

Passem a votar si és tan amable, senyor Crespo. Senyor Crespo, per favor, em diu exactament el número de la proposta de resolució?

El senyor Crespo Samper:

Sí, senyor president, amb molt de gust: 25.332.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.

Passem a votar esta proposta de resolució que acaba d'enumerar el senyor Crespo. Comença la votació. Per 22 vots a favor, 32 en contra i 2 abstencions es rebutja l'esmena.

Esmena 291 del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.
Senyor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

(*S'interromp la gravació durant uns segons*) ...diputados. A la enmienda 25.291 de Esquerra Unida hay una transaccional con la 25.306 del Partido Socialista. La transaccional que en estos momentos presentamos dice lo siguiente: "Las Cortes Valencianas instan al Consell para que impulse la mejora de la competitividad de la actividad comercial de la Comunidad Valenciana, teniendo en cuenta una atención especial por el pequeño comercio y la ordenación de las grandes superficies comerciales a través de un plan de modernización y racionalización de las estructuras comerciales, a presentar dentro del presente año."

A nosotros nos parece que esta propuesta de resolución es importante en la medida en que estamos pasando unos tiempos muy difíciles para el pequeño comercio, en la medida en que, al mismo tiempo, la Comunidad Valenciana es una zona de interés preferencial para las grandes superficies comerciales, que prácticamente han saturado ya las grandes áreas metropolitanas, y que es importante ordenar todas estas estructuras y tener muy en cuenta el impulso y la ayuda al pequeño comercio como elemento fundamental de este plan que debe presentarse a las Cortes.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Zamora.

Si ningú més vol intervindre en este debat, esta presidència recorda que votarem una proposta nova transaccionada que comporta la retirada de les propostes originàries 25.306 del

Grup Socialista y 25.291 del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida. Comença la votació. Per 49 vots a favor, cap en contra i cap abstenció s'aprova l'esmena, perdó, la proposta de resolució —perdonen vostés, que els mecanismes mentals a estes hores funcionen com funcionen—.

Proposta de resolució 297. El Grup Socialista està d'acord? 297? Vostés mateixos. Tenen vostés l'oportunitat de dir quina proposta de resolució volen ara plantejar. (*Remors.*)

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente, creo que la 297, que es la que usted ha citado, ya existe una enmienda transaccional que está retirada. Por lo tanto, quisiéramos presentar, señor presidente, la 293 y 294.

El senyor vice-president primer:

És la seua oportunitat. Poden fer-ho.

El senyor Asensi Sabater:

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Senyor Moreno.

El senyor Moreno Carrasco:

Gracias, señor presidente.

Estas dos propuestas de resolución corresponden a los debates que hemos mantenido tanto hoy como otros días y que nosotros planteamos en coherencia con la postura que ha mantenido el Grupo Parlamentario Socialista, y ambas pretenden lo mismo. Por un lado, que en la presente legislatura el Consejo revise y actualice los criterios de actuación de las diputaciones provinciales y, en todo caso, introduzca las modificaciones legislativas necesarias si así se viera necesario. Y por otro lado, el que se presente también antes de terminar la presente legislatura el proyecto de ley o proyectos de ley que contengan la regulación de las mancomunidades y otros tipos de organizaciones supramunicipales.

Ambas propuestas lo que persiguen, desde el punto de vista de nuestro grupo, es garantizar una mayor eficacia y eficiencia del sector público valenciano.

Nada más.

El senyor vice-president primer:

Cap grup vol intervindre? Molt bé. Doncs passem a votar, en primer lloc, la proposta de resolució 25.293. Comença la votació. Per 51 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions s'aprova la proposta.

Proposta... Perdó. El senyor Castellano té la paraula.

El senyor Castellano Gómez:

Senyor president, per a explicació de vot.

El senyor vice-president primer:

Té la paraula, senyor Castellano.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

El Grup Parlamentari Popular s'alegra en esta ocasió que el Grup Socialista reconega que la Llei de coordinació de les diputacions provincials no ha solucionat pràcticament res, perquè pràcticament no s'ha aplicat, i que li fa falta revisar-la i actualitzar-la, i el que fa any i mig el Grup Parlamentari Popular proposà per mitjà d'una proposició no de llei pràcticament en els mateixos termes, vostés votaren en contra.

Doncs hui pareix que per oportunitat política ho porten com a una proposta seua. Benvinguda siga, i la discutirem.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

(*S'interromp la gravació durant uns segons*) ...de resolució, si ningú més vol utilitzar el seu torn. La proposta de resolució 25.294. Comença la votació. Per 49 vots a favor, 1 en contra i 5 abstencions s'aprova la resolució.

Senyor Castellano.

El senyor Castellano Gómez:

Senyor president.

Molt breument, simplement per a donar per reproduïts els mateixos arguments per a esta proposta de resolució.

Gràcies.

(*Ocupa la presidència el Molt Excel.lent President Senyor Antoni García i Miralles.*)

El senyor president:

Proposta de resolució 345 del Grup Parlamentari Popular. Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Per una qüestió d'ordre. Entenem el Grup Parlamentari Popular que, atesa l'hora de la nit, hauríem de donar per finalitzada la sessió i continuar quan la presidència així ho estime. (*Remors.*) No em preocupa el sopar, senyor president. Per la nit...

El senyor president:

(*El senyor president parla sense micròfon.*)

...acabar... la proposta del seu grup... i demà tornarem....

(*S'interromp la gravació durant uns minuts.*)

El senyor Maluenda Verdú:

Molt Excel.lent President.

Senyories.

Les dues propostes de resolució que defensaré, una es refereix al tren d'alta velocitat. I dic al tren d'alta velocitat i vull deixar-ho molt clar, perquè últimament els representants, alguns representants, perdó, del Grup Socialista, estan confonent els ciutadans valencians entre el tren d'alta velocitat i la velocitat alta. (*Remors.*) Deia que estan confonent els ciutadans valencians en parlar d'alta velocitat i velocitat alta. Unes voltes, referint-se a un mateix projecte, el denominen de velocitat alta i altres voltes d'alta velocitat. I cal deixar ben clar que la velocitat alta és aquella que és un poquet més que la normal. Amb 200 quilòmetres per hora ja és velocitat alta. Nosaltres, la proposta nostra és referent a alta velocitat.

Per què diem això? Perque la cambra en anteriors ocasions, concretament en novembre de 1991, va aprovar per unanimitat una proposta del Grup Parlamentari Popular que deia que el Consell demanaria o sol·licitaria davant dels organismes competents, davant del govern de la nació, que totes aquelles millores d'infraestructura que aplegaren a la província de València i a València, inclòs en el seu cas el ferrocarril d'alta velocitat, seria prolongat fins a Alacant. Doncs mireu vostés, senyories; en estos moments, quan està parlant-se que la línia d'alta velocitat Madrid-València serà per La Encina, el que pretenem en el Grup Popular és que es negocie que des de La Encina a Alacant siga alta velocitat, i al mateix temps que enllace amb eixa demanda que estan fent els legítims representants de la comunitat murciana que hi haja una línia d'alta velocitat Madrid-Múrcia per La Encina. O sia, que podríem aprofitar eixa infraestructura tant per a la Comunitat

Valenciana, en este cas perquè arribara a la província d'Alacant, com per a la Comunitat Murciana, que pretén arribar a Madrid per alta velocitat també a través de La Encina. Seria Múrcia-Elx-Alacant-La Encina, i en La Encina aniria a Madrid o aniria a València. Clar, en el projecte que en estos moments està barallant-se per a la Comunitat Valenciana es diu que és d'alta velocitat Madrid-La Encina-València. Tanmateix, per a Alacant, des de La Encina serà velocitat alta, hi hauria que els passatgers, haurien de canviar de tren. Eixe és un dels temes que hem defensat.

L'altre, es refereix a un estudi que han realitzat dos professors de la Universitat d'Alacant, que és don Jorge Olcina y don Alfredo Morales. En este estudi plantegen la possibilitat que es creara un ferrocarril suburbà que unira les principals poblacions de la província d'Alacant amb els nuclis neuràlgics. En estos moments que la universitat està tenint tanta presència de la nostra joventut a la província d'Alacant, que està l'eurooficina de marques, que està l'aeroport de l'Altet, el que demanem és que com hem tingut coneixement d'este estudi, que no és nostre, que no és del Grup Popular, sinó que, repetisc, que és d'estos dos professors de la universitat que he mencionat, pensem que si això fóra viable seria molt significatiu per al futur econòmic de la nostra comunitat.

Per tant, el que demanem és que el govern valencià estude un projecte relacionat amb eixa qüestió. I que si fóra factible, fins i tot estiguera en disposició que es prolongara fins a Elda-Villena i fins a Alcoi. Així quedarien unides les ciutats més importants, repetisc, de la província d'Alacant amb els centres neuràlgics. I, què és el que passa? Que clar, en eixe estudi dels professors de la universitat es diu que seria convenient que hi haguera, senyories, un baixador a la platja de Sant Joan, altre a la Universitat de d'Alacant, altre a l'eurooficina de marques i altre a l'aeroport de l'Altet. Repetim, seria Benidorm-Oriola, Benidorm-Alacant, Elx-Oriola, en eixos baixadors que he mencionat. I a més, que s'estudie la possibilitat que en un futur fóra aplicable també o prolongable des d'Alacant fins a Elda-Villena, i des d'Alacant fins a Alcoi.

Senyories, nosaltres no som tècnics, no sabem si este estudi, si este projecte és factible o no és factible. Però com entenem que és un tema molt important per al futur de la nostra comunitat i que, de ser factible, de ser realitzable, seria altament interessant per l'economia de la província d'Alacant i per al servei dels seus ciutadans, i més en uns temps que s'han acabat els trens de rodalies —a la província d'Alacant no existeixen trens de rodalies— per això, el que demanem tan sols és que la conselleria estude la viabilitat d'eixe projecte i que comparega en un temps determinat, ací en les Corts Valencianes, i ens parle del que es puga fer al respecte.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.

El senyor Nebot té la paraula per a un torn en contra.

El senyor Nebot Monzonís:

(Remors.)

Molt excel·lent president. Senyories.

Senyor Maluenda, abans he fet referència a l'estudi per via doble que s'està efectuant en el tren d'alta velocitat per banda del ministeri i per banda de la Generalitat Valenciana. En eixe estudi, com a conseqüència d'ell, en el pla director d'infraestructures, el govern valencià ha inclòs el que seria el tram d'alta velocitat ferroviària Madrid-València. I en eixe estudi mateix desaconsella que el recorregut es faça per la Encina. Per una senzilla raó, perquè el tren d'alta velocitat deu anar el més recte possible. I passar per La Encina suposaria

una volta prou important. I en eixe estudi també aconsella i diu els avantatges d'una connexió ferroviària entre el que seria Madrid-Albacete-Alacant-Múrcia. I per tant, jo crec que vosté deu estar content, perquè això és el que diu una de les conclusions possibles d'este estudi.

A la segona proposta que vosté ha fet, i ha defensat ací en l'impetu que és quasi circumstancial en la seua personalitat, ha parlat d'un estudi fet per persones de la Universitat d'Alacant. Jo, per força he de referir-me a un altre estudi que ha realitzat Renfe i el Moptma, en el qual, el suposat estudi que vosté comenta, significaria doblar les actuals línies que ja donen servei. Vull dir-li també que en un dels estudis que està utilitzant el ministeri, considera oportú la possibilitat que el tren Alacant-Múrcia done servei a l'Altet, a l'euroagència i a la universitat. Per tant, són idees que s'estan plasmant al voltant del que significa la renovació del sistema ferroviari de la ciutat d'Alacant i l'entorn. Que, com he dit abans, és un objectiu prioritari del govern de la Generalitat les infraestructures. I per tant, estem movent-nos en una sèrie d'estudis en coordinació entre el que és el govern de la Generalitat, el Moptma i Renfe. Vull dir-li que així estem. Per tant, jo crec que les seues propostes estan recollides en esta explicació que els acabe de donar.

El senyor president:

Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

Jo vull dir-li al senyor Nebot que tenim entés en el meu grup parlamentari que eixa prolongació a què vosté s'ha referit de La Encina-Alacant no seria a base de tren d'alta velocitat, sinó de velocitat alta. Per això he fet abans la matisació que estan confonent d'alguna manera als ciutadans valencians quan parlen d'alta velocitat i de velocitat alta. Prova evident és que en eixe estudi que vosté sap de Renfe, es diu que a partir d'Albacete devers Alacant hauria que canviar de tren. Per tant està clar que si hauria que canviar de tren és perquè la infraestructura no és la d'alta velocitat, sinó la de velocitat alta. I vosté que diu que el millor per al tren d'alta velocitat és la línia recta, vosté sap perfectament que des de la Encina fins a Alacant seria per a l'alta velocitat, que és la línia recta, seria ideal, perquè seria una recta completa, sense desnivells orogràfics. O siga que, seria un terreny o un territori adequadíssim per a realitzar eixa infraestructura, i que el tren d'alta velocitat arribara a Alacant.

El que vosté m'ha comentat, senyor Nebot, ho conec, però es refereix a velocitat alta fins a Alacant. Això sí, alta velocitat des de Madrid a València, que em pareix molt bé, estem totalment d'acord, però ja que és per La Encina, doncs aprofitem eixa possibilitat que arribe a Alacant i negocie's o comunique's amb el govern murcià per si cap la possibilitat, conforme estan intentant els legítics representants de la Comunitat murciana, que l'eixida d'alta velocitat de Múrcia a Madrid que ells volen per La Encina, vaja per Elx-Alacant fins a La Encina. Això quant a eixa qüestió.

Quant a l'estudi d'un possible ferrocarril suburbà, jo dic que s'estudie el que estos professors de la universitat, perquè entenc que pot ser molt interessant. Jo no sé si és factible o no. Vosté em parla d'altres estudis de Renfe, etcètera. Em pareix fenomenal que hi haja uns altres estudis, però això és compatible amb el que jo demane. El que vostés tinguen altres estudis no vol dir que deixen de costat altres possibles alternatives, l'estudi que han fet estos dos professors, que jo he de dir que no tinc el gust de conèixer-los. Però entenc que és una possibilitat que siga beneficiosa per a la nostra comunitat. i el que

demane tan sols és que s'estudie. I crec que és compatible perfectament amb el que vosté ha manifestat. No veig cap contradicció. Per tant, pregue reconsideren la seua posició i, atés que en el fons estem d'acord, recolzen estes dues iniciatives.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.
Senyor Nebot, té la paraula.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Senyor Maluenda, li reitere les explicacions que li he donat. Estem parlant de projectes d'una envergadura considerable quant a la dotació econòmica, i hi ha tres administracions en joc. Per tant, jo el que li he exposat a vosté que s'estan utilitzant una sèrie d'estudis, alguns d'ells ja realitzats, estem passant a una segona fase de concreció, i eixa és la via. Estudis, vosté sap perfectament que les universitats en realitzen molts, es realitzen molts estudis, poden ser interessants. Però jo li he fet a vosté referència de un estudi que en este moment està realitzant el Moptma amb Renfe i la pròpia Generalitat. I eixa és la viabilitat, i és la que, compartint la inquietud amb vosté, donant la importància que tots li donem a les infraestructures que puguen desenrotllar la nostra comunitat, perquè les considerem importantíssimes; eixa és la via correcta que el govern de la Generalitat i el Grup Socialista està recolzant.

El senyor president:

Passem a votació la resolució 345. Comença la votació. (Remors.) Vots a favor 23, 38 en contra i cap abstenció, és rebutjada.

Resolució 352. Comença la votació. Vots a favor 23, 38 en contra, és rebutjada.

Proposta de resolució 332, del Grup Parlamentari Nacionalista... 333... (Remors.) Per favor, diga-ho de paraula que no consta en acta. Senyor Crespo, va a intervindre?... No va a intervindre (Remors.) Perdó, senyor Crespo, té la paraula.

El senyor Crespo Samper:

Senyor president. He entés que el que es vol que parle jo és de la 330 (Remors.) Moltes gràcies. Parlaré, senyor president.. (Remors.)

Señor presidente. Señorías.

Tal vez a la altura que estamos hablando, hablar de hospitales sea un tema poco grato. Pero tal vez no haya más remedio que prestar cierta atención. Traemos una propuesta para que esta cámara conozca un estudio comparativo de costes en los hospitales públicos. Nosotros pensamos que las distintas reformas que se puedan hacer y que se tengan que hacer en un futuro, porque la atención hospitalaria no puede cristalizarse en algo para siempre, sino que los propios avances de la medicina y los propios avances de la sociedad hace que la asistencia hospitalaria tenga que ser variable con el tiempo, necesita el conocimiento de un estudio sobre esas patologías.

¿Y por qué del conocimiento? Pues porque sencillamente los hospitales ya hace muchos años que dejaron de ser simplemente un centro de atención, y se han convertido, dentro de una buena técnica económica, en una empresa pública. Hacer una medicina voluntarista no hace al caso. Hacer una medicina pensada dentro de las posibilidades económicas de un grupo social, de una comunidad autónoma o de un país, es precisamente lo importante. Y desgraciadamente en esta cámara rara vez hemos hablado de costes desmenuzados por intervenciones. Y no tenemos una idea muy clara de un estudio comparativo.

Y claro, esto ya nos puede dar un índice de las necesidades, y nos puede dar un índice también de los acuerdos o avances o proposiciones que pueda hacer al respecto para saber que sí, que debemos atender aquellas cosas que debamos atender, pero tenemos que saber posiblemente los costes. Y hacerlo de una forma comparativa. Consideren sus señorías, que en España hay una asistencia pública y también hay una privada. Y el cambio de coste en una y otra —no me refiero en cuanto al enfermo, sino en cuanto a la ejecución del proyecto médico— es muy variable. Sin embargo, en otros países es evidente que aparece una cierta uniformidad en el coste clínico, en el coste de lo que aquí indicamos, de las diferentes patologías quirúrgicas, etcétera. Que lo pueden hacer ustedes como quieran, porque esto sería discutible y comprendo que es difícil averiguar exactamente cuánto cuesta una operación de apendicitis, o cuánto cuesta una intervención médica de otorrinolaringología o de cualquier otra especialidad, pero no hay más remedio.

Cuando aquí a veces se dice que nuestra capacidad económica de crear otro hospital o de crear otro servicio médico está limitada por un presupuesto, bueno, mi grupo político lo comprende, pero lo comprendería mejor si evidentemente se supiera la incidencia del coste de cada cosa, y nos daría también lugar a poder comparar con otros servicios médicos de otras comunidades o incluso de otros países o de otra cuestión; es posible que haya algún diputado aquí en la Cámara que tenga un conocimiento muy claro de estas cuestiones, es posible, pero como diputados no lo conocemos. Si conocemos los estudios de cualquier otra cuestión, por ejemplo, en obras públicas, costes por metro cuadrado de carretera, costes de intervención en ferrocarriles, etcétera, del estudio de estos hospitales públicos a cargo de la Generalitat y del coste desmenuzado de aquella cuestión no lo conocemos.

Se me podrá decir que esta curiosidad cuesta dinero. Evidentemente, las curiosidades estadísticas cuestan dinero, pero las curiosidades estadísticas son las que sirven después para, en vez de dejar de ser curiosos, ser ciertos en los conocimientos; despreciar la posibilidad de conocer una cosa porque vale y andar siempre en conjuntos globales macroeconómicos y no en cuestiones determinadas, incluso crea situaciones poco justas que pueden traer ciertas relaciones entre los propios servicios del hospital no muy claras.

Yo animo a que esta propuesta se apruebe por la sencilla razón de que creemos que un estudio comparativo puede hacerse con relativa sencillez; no se trata de llevar una cuestión exhaustiva que sea una especie de encuesta en donde nos entretengamos 3 ó 4 años, pero sí se puede hacer ya un primer adelanto, y tener conocimiento esta Cámara de ese estudio a fin de que cuando tomemos decisiones de tipo hospitalario las tomemos con conocimiento de causa y no simplemente por motivaciones muy justas sociales o médicas, sino que intervenga también el precio económico de la cuestión, y saber cuando decimos "¿hacemos un hospital maternal?", bueno, pues, ahí sabemos que tantas madres que dan a luz y cada intervención vale tanto, luego aquí nos vamos a meter en este asunto.

No hay detrás de esto nada extraño, ni siquiera una curiosidad malsana para después ser arma arrojada al gobierno; en esto hay un criterio de concreción que consideramos interesante para nuestro grupo y para toda la Cámara.

Por ello, pido el voto favorable.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Crespo.

Turno en contra.

Señora de Armengol tiene la palabra.

La senyora de Armengol Criado:

Señor diputado, vamos a ver; lo que usted plantea es una herramienta de gestión para la conselleria de Sanidad muy importante. Yo creo que sí que es muy importante saber exactamente cuánto cuesta una intervención quirúrgica.

Lo que usted plantea es un estudio muy serio, un estudio que desde luego ha empezado la conselleria, lo tiene hecho en varios hospitales ya, concretamente en Sagunto, Játiva, San Juan y Gandía, y ha costado, digamos –yo no hablo en cantidad de dinero, sino hablo en cantidad de tiempo–, ha costado bastante tiempo en realizar esos estudios.

El realizar lo que usted pide en su resolución, en 3 meses hacer ese estudio comparativo para todos los hospitales es poco menos que imposible. Pero, a mí, vuelvo a insistir, el que se sepa el coste de cada una de las intervenciones, que es una herramienta muy importante de gestión, yo sinceramente puedo entender quizás esa curiosidad morbosa que usted ha referido; pero la verdad, le voy a decir una cosa: cuando ayer leí su resolución me pregunté ¿por qué tienen esa necesidad de saber esas cosas? ¿Por qué? Yo no acababa de entender el por qué, y la verdad es que lógicamente lo he estado consultando. Tengo varias interrogantes. Una, que en efecto puede ser que el Grupo de Unión Valenciana tenga una curiosidad realmente importante de cuánto cuesta la sanidad pública, o bien quizá se quiera comparar con lo que se paga en un concierto, o quizá lo que se quiera realmente saber es si una intervención en un hospital privado a lo mejor resulta más barato que una intervención en un hospital público.

Es una cuestión que creo que no acabo de entender. Sí que entiendo su preocupación en que se haga ese estudio económico porque es muy importante como herramienta de gestión; no acabo de entender esa necesidad tan grande de que se hagan públicas todas esas cosas. Es importante que se haga público, pero no desde luego de la forma tan interesada que he visto por parte de su compañero portavoz del grupo de saber tan rápidamente todos esos datos.

Vuelvo a insistir. Esos estudios son estudios largos, son unos estudios muy minuciosos, son unos estudios que son difíciles de realizar, que se están realizando porque son importantes realizar, pero no entiendo ese furor –digamos– investigador que existe en su grupo para determinadas cuestiones en temas de sanidad.

El señor presidente:

Senyor Crespo, té la paraula.

El señor Crespo Samper:

Señor presidente.

Señorías.

Señora diputada, está usted haciendo juicios de valor. Y, entonces, muy mal intencionadamente supone lo que no he dicho ni diré nunca, que es que esto va a servir para otra cosa que para lo que dice aquí.

¿A usted le parece raro que yo conozca qué vale el metro cuadrado de construcción de un hospital? ¿Le parece a usted eso malintencionado? ¿Le parece a usted raro que yo conozca, aproximadamente, evidentemente, lo que vale un tramo de autopista en un terreno llano, normal y corriente? ¿Le parece a usted raro que yo sepa el coste de lo que vale un metro cúbico de hormigón? A mí lo que me parece raro es que personas que se dedican al hospital no sepan lo que vale una intervención, que lo sepan exhaustivamente. Yo no pido tanto, yo lo que pido es que se empiecen a dar datos de esos estudios, y se empiece a decir: “pues, mire usted, en nuestros hospitales una operación de apéndice –para referirme a lo mismo que me he referido antes–, viene a costar 250.000 pesetas”. Digo esa cantidad, y perdone usted, no tengo noticia de lo que vale

una operación de apéndice, como posiblemente usted no tiene noticia de lo que vale hacer una cubierta para un estadio de fútbol y tampoco le voy a pedir que usted improvise aquí. Pero, ¿qué de raro tiene?

¡Su discurso ha sido malintencionado! Y es lo que no tolo. Aquí se viene a hablar de lo que dicen los papeles, y no se juzga a un diputado que noblemente presenta una propuesta para saber el coste de la sanidad pública razones oscuras. ¿Qué razones oscuras, señora diputada? ¿O es que tengo yo temor de tener mala salud y caer en manos de ustedes?

Mire usted, señora diputada, contendré mi labia o mi forma, y perdone usted si me he exaltado, no es mi estilo.

Si tan importante lo consideran ustedes y están en la labor, acepten esta propuesta.

Nada más, muchas gracias.

El señor presidente:

Muchas gracias.

Señora de Armengol.

La senyora de Armengol Criado:

Yo ya le he dicho que su propuesta tal y como está redactada no es posible aceptarla, por una razón muy sencilla. Porque –le vuelvo a insistir– lo que usted está pidiendo, que es muy importante para la sanidad, no se hace en 3 meses, o no sabe de lo que está hablando. ¿Que cuánto vale cada una de las intervenciones quirúrgicas que se realizan en un hospital? Se está pidiendo eso y eso no es posible realizarlo.

En cuanto a lo que usted ha dicho de mis dudas, tengo, por supuesto, más dudas que razonables. Porque –vuelvo a insistir– no entiendo el furor investigador que su grupo tiene en temas de la sanidad, no los entiendo.

Nada más.

El señor presidente:

Muy bien.

Vamos a pasar a votación la propuesta de resolución que ha defendido el señor Crespo. Comienza la votación. Votos a favor, 21, 39 en contra, ninguna abstención, queda rechazada.

Señor Botella, para explicación de voto supongo que pide la palabra.

El señor Botella Vicent:

Sí, señor presidente, per a explicar el vot d'Esquerra Unida.

Hem votat en contra d'aquesta proposta de resolució perquè jo crec que efectivament, quan es planteja en aquesta proposta l'estudi comparatiu entre els diferents hospitals públics de la Comunitat Valenciana, caldria explicar també per què es vol saber realment el cost de les diferents intervencions quirúrgiques, o fins i tot anar més enllà i ser més valents i més clars, jo crec que fins i tot al llarg del debat ha aparegut per part del proponent en aquest cas, i és fer comparacions entre el que costa en la sanitat pública i el que costa en la privada.

Jo crec que de totes maneres el que es tractaria és que realment les coses es digueren clares, no es plantejaren de forma vetlada, i, per tant, des d'eix punt de vista nosaltres entenem que els estudis han de servir per els que porten l'administració sanitària per a saber realment el que costa, les intervencions dins dels propis hospitals, però no per a fer-ho públic i tractar de comparar amb el que és la sanitat privada en aquest cas el que costa en la sanitat pública.

Res més i moltes gràcies.

El señor presidente:

Gràcies.

El pleno se suspende hasta mañana a las 10.

(Se suspén la sessió a les 21 hores i 17 minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal.....

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 0010024146 de les Corts Valencianes en el Banc Central-Hispano, urbana plaça de la Mare de Déu (València), entitat 0049, oficina 0781, la quantitat de pessetes, mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre

Calle Núm.

Teléfono Población

Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de de

Con esta finalidad el día de de, ingresa en la C/C núm. 0010024146 de las Cortes Valencianas en el Banco Central-Hispano, urbana plaza de la Virgen (Valencia), entidad 0049, oficina 0781, la cantidad de pesetas, mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
4. Números sueltos: 100 pesetas

Imprés en paper reciclat

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts,
Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003
València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 València.

ISSN: 1133-2492.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cor-
tes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003
Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 Valencia.

ISSN: 1133-2492.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 141

III Legislatura

Any 1994

Sessió plenària
celebrada el dia 18 de febrer de 1994
(Tercera i darrera reunió)

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

Comença la sessió a les 10 hores i 8 minuts.)

— Proposta de resolució número 25.284, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre la ordenació d'espais naturals. Es rebutja per 33 vots en contra i 21 vots a favor.

— Propostes de resolució números 25.305 i 25.307, presentades pel Grup Parlamentari Socialista, sobre Pimes i Pla director d'espais turístics, respectivament.

S'aproven per unanimitat.

— Proposta de resolució número 25.339, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre Projecte de llei de municipis turístics. Es rebutja per 35 vots en contra, 24 vots a favor i 3 abstencions.

— Proposta de resolució 25.328, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista UV, sobre Tous. Es rebutja per 31 vots en contra, 21 vots a favor i 3 abstencions.

— Proposta de resolució número 25.287, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre llei d'educació de les persones adultes.

S'aprova per unanimitat.

— Resolució transaccionada, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista UV, sobre la LOGSE.

S'aprova per unanimitat.

- Proposta de resolució número 25.349, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre reforma de OCM.
S'aprova per 48 vots a favor i 1 vot en contra.
- Proposta de resolució número 25.331, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista UV, sobre el valencià com a llengua regional.
Es rebutja per 41 vots en contra i 17 vots a favor.
- Resolució transaccionada, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre residus hospitalaris.
S'aprova per 42 vots a favor i 15 abstencions.
- Resolucions transaccionades, presentades pel Grup Parlamentari Mixt, sobre la Universitat Jaume I.
S'aproven per unanimitat.
- Propostes de resolució números 25.341 i 25.348, presentades pel Grup Parlamentari Socialista, sobre peticions i projectes fin-
nanciats amb fons europeus i seguiment d'aquesta financiació, respectivament.
Es rebutja la primera per 32 vots en contra, 22 vots a favor i 4 abstencions.
Es rebutja la segona per 33 vots en contra i 26 vots a favor.
- Proposta de resolució número 25.336, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista UV, sobre Projecte de llei de consells
municipals agraris.
Es rebutja per 31 vots en contra i 24 vots a favor.
- Resolució transaccionada, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre la marjal Pego-Oliva.
S'aprova per 34 vots a favor i 17 abstencions.
- Resolució transaccionada, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre la família.
S'aprova per 59 vots a favor i 3 abstencions.
- Resolució transaccionada, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre el voluntariat.
S'aprova per unanimitat
- Proposta de resolució número 25.354, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre Pla agrari valencià.
Es rebutja per 36 vots en contra, 22 vots a favor i 1 abstenció.
- Proposta de resolució número 25.350, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre infraestructures.
Es rebutja per 39 vots en contra, 22 vots a favor i 3 abstencions.
- Resolució transaccionada, presentada pel Grup Parlamentari Mixt, sobre aqüífers a la Comunitat Valenciana.
S'aprova per unanimitat

(S'alça la sessió a les 14 hores i 9 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 18 de febrer de 1994. Comença la sessió a les 10 hores i 8 minuts, sota la presidència del Molt Excel·lent President Senyor Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 76. Tercera i darrera reunió.

El senyor vice-president primer:

Proposta de resolució 284, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.

Senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyories.

Dins de la política mediambiental que ha desenvolupat la Generalitat Valenciana, el meu grup considera que la protecció sobre determinats espais naturals de la nostra comunitat és una peça fonamental d'eixa política, i no perquè la protecció sobre els espais naturals haja de ser una política de defensa i, en tot cas, d'encerclar eixos espais d'indubtable interès, sinó que, a més de tot això, entenem que la protecció sobre els espais naturals pot i ha d'expandir eixes mesures de protecció sobre eixes àrees protegides a la resta de tot el territori.

En definitiva, una política de protecció de determinats espais naturals de singular interès no pot oblidar-se de la resta del territori. Però en tot cas sí que és important que es preserven determinades àrees que recullen el que són els valors mediambientals del nostre territori.

La Generalitat Valenciana i estes Corts han tingut ja iniciatives al respecte. I vull recordar-los, per exemple, la llei que està en vigor, la Llei de paratges naturals de la Comunitat Valenciana aprovada en l'anterior legislatura. Altres àrees del nostre territori estan protegides per altres figures de protecció de legislacions no exclusives de la Generalitat Valenciana, de legislació estatal. I en la nostra proposta el que proposem a les seues senyories és que, abans que acabe el període de sessions, es presente eixe Projecte de llei d'ordenació d'espais naturals del País Valencià, que contemple les diferents situacions de protecció que el nostre medi natural requereix i les sistematitze, les millore i les complete.

En la Llei de paratges naturals, quasi recentement aprovada, donarem compte que s'havia d'establir altres figures de protecció, que seria necessari avançar en tota eixa legislació que vinguera a completar el que era una voluntat de les Corts en aquell moment per tal d'establir els mecanismes de protecció sobre eixes àrees de valors ambientals, singulars i específics.

I això és el que proposem nosaltres en este moment. Que les Corts Valencianes acorden, i per tant obliguen al Consell de la Generalitat que en este període de sessions es presente eixe projecte de llei que vinga a donar un pas endavant per a establir una millor protecció, per a sistematitzar millor les figures de protecció i la protecció general que s'haja d'establir sobre eixos paratges naturals.

Res més i gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Taberner.
Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Moltes gràcies, senyor president.

Señorías, desde el Grupo Parlamentario Socialista compartimos la preocupación para que se consiga que la legislación de protección de los espacios naturales, que ya existe, se ac-

tualice, se complete y se mejore con una nueva normativa de ordenación de esos espacios naturales.

El año pasado, con ocasión del debate del estado de la autonomía, fue el propio Grupo Socialista el que presentó ante esta cámara una propuesta de resolución que decía así: "El Consell de la Generalitat Valenciana presentará en el plazo de un año, ante estas Cortes, un Proyecto de ley de ordenación de los espacios naturales de la Comunidad Valenciana que, contemplando las distintas situaciones de protección de nuestro medio natural, las sistematice, mejore y complete".

Esa preocupación estaba conectada con la voluntad política manifestada por el diputado Antonio Escarré, en aquellas fechas conseller de Medio Ambiente, y en perfecta armonía y sintonía hicimos la propuesta que se aprobó por esta cámara.

Del seguimiento de esa propuesta tenemos conocimiento de que ya existe un anteproyecto de ley redactado por la Dirección General de Conservación del Medio Natural, que en estos días se está discutiendo entre las distintas direcciones generales de la Conselleria de Medio Ambiente, que en los próximos días va a ser, ya con el carácter de anteproyecto de ley, discutido con las distintas secretarías generales de todas las consellerias para completarlo y mejorarlo en su caso, y que en las próximas semanas va a tener entrada en esta cámara.

Por eso, entendemos que el impulso político que se dio con la aprobación de aquella resolución que se hizo el año pasado se ha conseguido que ese anteproyecto de ley sea ya una realidad. Y en estos momentos, a la fecha de hoy, no consideramos necesario que haya una nueva resolución en ese mismo sentido. Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.
Senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Sí, senyor president.

Senyor Arenas, precisament, recolzant-me en eixa argumentació que vosté acaba de fer, jo crec que el més raonable seria, si estem dins del termini que el meu grup proposa, i és que en este període de sessions es presente eixe projecte de llei, per tant que vostés ho aprobaren.

Nosaltres hem presentat esta proposta de resolució precisament perquè, efectivament, el seu grup l'any passat presentà una similar —que vosté acaba de llegir— i que el meu grup va votar; i, com que les previsions d'aquella proposta de resolució no s'han complit en este moment, per això hem presentat una altra vegada eixa proposta de resolució.

Jo m'alegre de veritat, i li ho dic amb tota sinceritat, que la situació d'eixe avant-projecte siga una situació molt treballada i molt avançada, i que en unes setmanes o en un espai de temps curts pugam tindre'l ja en esta cambra.

Precisament per això jo crec que vostés haurien de recolzar esta proposta, que no vol manifestar cap desconfiança que allò que es va aprovar fa un any no es duga a terme; no és cap desconfiança, i no volguèrem que s'entenguera així. Però del debat de política general que acabem de celebrar es dedueixen tota una sèrie d'iniciatives anunciades per part del president del Consell de la Generalitat i tota una sèrie de propostes també apuntades per la resta dels grups parlamentaris, i ho concretament mitjançant les propostes de resolució. I no significa això desconfiança, en absolut. No significa desconfiança ni davant els anuncis del president del Consell ni davant els anuncis i les propostes fetes pels diferents grups de l'oposició. Les propostes de resolució, que són conseqüència d'eixe debat general, signifiquen l'acord, si s'aproven, d'estes Corts per impulsar i per anar endavant allò que hem estat debatent. Per tant, jo sí

que crec que hauríem de fer un esforç, que no entra en contradicció en res del que vosté acaba de dir, i que, bé, si en quinze dies, en un mes o en dos mesos estan en condicions, s'està en condicions de portar a estes Corts el projecte de llei, vostés hauran complit en la resolució que aprovarem fa un any, i hauran complit perfectament...

El senyor vice-president primer:

Senyor Taberner, el seu temps.

El senyor Taberner i Ferrer:

Sí, acabe ja.

I hauran complit amb la proposta de resolució que nosaltres presentem.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Entendemos, señorías, que las propuestas de resolución de esta cámara no son fórmulas matemáticas que hayan de tener un cumplimiento exacto de día a día. Efectivamente, el 18 de febrero del año pasado se aprobó esa propuesta de resolución, y estamos hoy a 18 de febrero. Pero no se trataría de decir "bueno, es que no se ha cumplido en el año exacto en que se ha presentado", sino de lo que usted mismo ha dicho, y lo compartimos, que lo que debe de hacer esta cámara es dar un impulso político que debe poner en marcha determinadas normativas de protección del medio ambiente, y ese impulso político que dio esta cámara ha conseguido sus efectos.

Ya le indico que ese anteproyecto de ley, por el seguimiento que hemos hecho de esta resolución, está ya realizado, está ya pendiente de ultimarse, y tenemos la certeza de que en los próximos días va a ser presentado ante esta cámara. Incluso, si ese grupo parlamentario lo desea, nuestro grupo no tendrá inconveniente, de acuerdo con el suyo, pedir una comparecencia del propio conseller ante la comisión o ante el pleno para que avance el contenido de ese proyecto normativo y lo podamos tener, y satisfacer así nuestro interés por el tema.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.

Votem la proposta de resolució número 25.284. Comença la votació. Per 21 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció es rebutja la proposta de resolució.

Propostes de resolució 305 i 307. No a la 306 que ja ha estat consumida a través d'una transaccional anterior. 305 i 307, del Grup Parlamentari Socialista.

Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

El Grupo Parlamentario Socialista presenta dos propuestas de resolución. La primera, la 305, hace referencia a que el Consell impulse las pequeñas y medianas empresas de la Comunidad Valenciana apoyando el programa operativo europeo 1994-99 de las Pymes, dada la decisiva la función desarrollada por éstas en la economía valenciana.

Muy brevemente. Supongo que sería redundante para todas sus señorías el recordar la realidad y el papel desempeñado por las Pymes en la Comunidad Valenciana. Únicamente señalar que, de ser una realidad ignorada, muchas veces pasa

a ser una realidad exagerada, cuando las pequeñas y medianas empresas normalmente suponen niveles de productividad muchas veces inferiores a las medianas y grandes, y por consiguiente necesitan una política de incentivos, de ayudas y de contexto empresarial adecuadas.

En ese sentido, el Consell ha sido pionero, como bien saben, en la política de la Generalitat en materia de apoyo a las Pymes, a través del Impiva y los institutos tecnológicos. Y de lo que se trata en esta propuesta, desde un punto de vista mucho más general, es apoyar y coordinarse en una relación triangular con las políticas que pueda practicar desde la administración del estado y desde la administración europea, de la unión europea, los fondos estructurales europeos, y el Plan operativo europeo 94-99.

La segunda de las propuestas de resolución se refiere a que el Consell desarrolle un Plan director de espacios turísticos, que suponga la mejora de las infraestructuras y equipamiento, tanto en lo que suponen infraestructuras de equipamiento directamente utilizadas para las empresas turísticas como para la preservación del medio ambiente, que es una de las características básicas de nuestra oferta turística, cada vez más importante.

Por consiguiente, con este Plan director de espacios turísticos lo que el Grupo Socialista pretende es apoyar lo que era una de las ideas del Plan estratégico turístico 2001, desarrollarlo, concretarlo, que venga organizado y que suponga para la iniciativa privada de la Comunidad Valenciana un escenario en el cual se puede desenvolver su propia actividad, y suponga, por consiguiente, esa doble atención a lo que es apoyo a la iniciativa privada directamente, como a lo que son preservación de valores colectivos de nuestro entorno en el conjunto de la Comunidad Valenciana.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Almenar.

Alguna intervenció?

Passem a votació la proposta de resolució 305, en primer lloc. Comença la votació. Per 55 vots a favor, cap en contra i cap abstenció s'aprova esta proposta de resolució.

Votem ara la proposta de resolució 307. Comença la votació. Per 54 vots a favor, cap en contra i cap abstenció s'aprova la proposta de resolució 307.

Senyor Hernández Mateo.

El senyor Hernández Mateo:

Muchas gracias, señor presidente. Para explicación de voto.

Simplemente congratularnos de que el Grupo Socialista traiga la propuesta de resolución, especialmente la 307, que fue un tema planteado hace un año ya prácticamente por el Grupo Parlamentario Popular, en donde hablábamos de los planes zonales de desarrollo turístico, que más o menos, y cambiando el texto, puede venir a ser lo mismo.

Por tanto, nos alegramos que un año después de haberlo presentado nosotros, esta actividad y esta iniciativa haya salido también para poder consolidar lo que es una necesidad perentoria en nuestra Comunidad: el desarrollo turístico y de los espacios turísticos, totalmente de acuerdo, y por ese motivo hemos votado a favor. Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Hernández.

Passem a debatre la proposta de resolució 25.339, del Grup Parlamentari Popular.

Senyor Hernández.

El señor Hernández Mateo:

Muchas gracias, señor presidente.

Señorías, hablar de municipios turísticos hoy significa, sin lugar a dudas, reconocer una realidad socio económica que afecta exclusivamente a unas localidades que albergan temporal o permanentemente un número indeterminado de personas ajenas a la población de derecho, que sin embargo requiere el mismo nivel de prestación de usuarios que aquellos que residen habitualmente en este municipio.

El principal problema, pues, al que se enfrenta el denominado municipio turístico es precisamente el mantener un nivel uniforme de prestaciones de esos servicios a lo largo de todo el año, y esta constituye la razón primordial por la que los responsables políticos de esos municipios deben instar a las administraciones central y autonómicas para que aquellas localidades que se configuran como municipios turísticos obtengan los ingresos necesarios para mantener el adecuado nivel de prestaciones sin que sean los habitantes de derecho los que sufran, impositiva o fiscalmente, las cargas que preceptivamente conlleva ese abastecimiento o suministro.

Ya en 1963 los actuales municipios turísticos reivindicaron su propia carta económica, documento que iba a servir para la financiación de los servicios que prestaban no sólo a sus habitantes, sino a aquellas personas que los visitaban y pernoctaban en sus establecimientos hoteleros. Diez años después, los participantes en la segunda asamblea de turismo invirtieron en este aspecto y fijaron tres requisitos básicos para acceder a la calificación de municipios turísticos: valor turístico, incremento de la población, y capacidad de alojamiento.

Ante estas tres características se propugnaba un régimen fiscal especial para la base de transferencias estatales directas a las haciendas locales, contribuciones especiales por razón de infraestructuras para determinados servicios, tasas para sufragar servicios cuya implantación fuera consecuencia directa del carácter turístico de la ciudad, y finalmente la creación de nuevas figuras impositivas.

Un año después, la primera reunión española de municipios turísticos resalta la necesidad de crear un fondo de compensación que compulse la población real con la creada bajo el criterio de la redacción plaza de alojamiento-habitantes. El concepto de municipio turístico se hizo más restrictivo para que sólo pudieran obtener esa calificación aquellas que auténticamente lo fueran; sin embargo la teoría no acompañó a la práctica; los dirigentes turísticos de entonces no quisieron ser restrictivos y ampliaron las características básicas para que los municipios pudieran obtener la calificación de turísticos. La oferta que ofrecían estos últimos municipios se concretó en un importante acervo de atractivo, monumental, paisajístico y costumbrista; estos núcleos urbanos sólo se ofertaban como centro de visita turística pero no de pernoctación, ya que carecían de plazas de alojamiento, o al menos en una cantidad digna de tener en cuenta. A estos municipios no se les denominó propiamente turísticos, sino de interés turístico. La diferencia no hizo más que plasmar la circunstancia de su existencia; sin embargo, la intencionalidad fue clara: no integrar a esos municipios en el conjunto de la oferta turística.

Las promesas gubernamentales quedaron simplemente en eso, promesas carentes de contenido, aunque sirvieron para que los responsables de los municipios turísticos asumieran su papel protagonista y reivindicaran en 1983, en la reunión de municipios turísticos que se celebró en Granada, la financiación de los servicios que prestaban a través de la Ley de régimen local. Esos mismos responsables municipales reivindicaron nuevamente en 1984 la necesidad de adaptar la realidad socio económica del estado con la oferta turística que ofrecía Europa, y exigieron la aplicación de las dos vías de financiación que proponían.

Por un lado, solicitaron que la administración central asumiera por la vía autonómica la prestación de servicios esenciales para la actividad turística, bien por dotación económica suficiente a fondo perdido, o sobre la base de créditos a largo plazo y bajo interés. Por otro lado, exigieron una más justa distribución del fondo nacional de cooperación municipal, vía que todos ellos consideraron no excluyente.

Fue precisamente en 1984 cuando la Federación Española de Municipios y Provincias se decidió y definió lo que actualmente conocemos como municipios turísticos. Este mismo organismo fue el que denunció los graves desajustes entre la actuación municipal y las necesidades que se originaban, tanto por el crecimiento de la población en determinadas épocas del año, como por las exigencias de prestación y dotación de infraestructuras idóneas en todo los órdenes.

La Federación Española de Municipios y Provincias definió los municipios turísticos como aquellos en los que, junto a un grupo social permanente y estable, constituido por sus vecinos y residentes, existe otro igual, otro grupo humano inestable, variable o estacional...

El señor vice-president primer:

El seu temps, senyor Hernández.

El señor Hernández Mateo:

Termino enseguida, señor presidente.

...formado por personas que no tienen su residencia habitual, pero que ocasionalmente habitan en los mismos, teniendo que prestarles el municipio toda clase de servicios.

Junto a esta irrevocable realidad ese organismo añade que uno de los aspectos que lo definen en su escasez de recursos económicos, así en el sentido más amplio, se considera municipio turístico aquel en el que el sector turístico constituye la actividad fundamental, cuando no la única, en su desarrollo económico.

Teniendo en cuenta las distintas peculiaridades de estos municipios es imprescindible distinguirlos en este sentido; al definir el municipio eminentemente turístico hay que señalar que la principal fuente de desarrollo es el sector turístico, y que además es base de su actividad económica, su capacidad hotelera y extrahotelera, cuando menos duplica su población de derecho durante todo el año.

Si tenemos en cuenta la unanimidad de criterios reflejados en todo el arco político...

El señor vice-president primer:

Senyor Hernández, per favor.

El señor Hernández Mateo:

Termino enseguida, señor presidente.

...manifestado en todas las asambleas de la Cem y foros sobre turismo recogidos en los programas electorales de varios partidos políticos, y considerando la responsabilidad competencial otorgada por la Constitución Española, y recogida en nuestro Estatuto de Autonomía en materia de turismo, creemos urgente la necesidad de legislar la figura de los municipios turísticos, para lo cual presentamos la siguiente propuesta de resolución: "Las Cortes Valencianas instan al Gobierno Valenciano a que en el plazo de diez meses presente, para su tramitación, un proyecto de ley sobre municipios turísticos, que defendiendo los entes locales de tal naturaleza contemple su problemática y favorezca su formación y desarrollo".

Muchas gracias. Muy amable, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Hernández.
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Gràcies, senyor president.
Senyories.

El Grupo Socialista no va a apoyar esta propuesta de resolución por razones que han sido expuestas desde esta tribuna en reiteradas ocasiones, pero que me gustaría, de todos modos, y a la vista de la detallada exposición de su señoría, volver a plantear y clarificar.

En lo que yo conozco, la figura de los municipios turísticos como se lleva y como se práctica en el mundo, es concretada al final en figuras impositivas, figuras impositivas locales. Impuestos de residencia. Me gustaría que el grupo proponente, que además hace gala de un cierto conocimiento y especialización en el tema, diera ejemplos de que el municipio turístico es otra cosa que un sistema de financiación por tributación de residencia local, y no -como ha propuesto aquí- un sistema de financiación con cargo a los presupuestos generales del estado o de la Generalitat Valenciana.

Por tanto, es el tema inicial de discrepancia de que es un invento, es un concepto, este el de municipio turístico, con toda la documentación que se señoría nos ha dado, que no es de práctica habitual, por no decir que no es de práctica ninguna en ningún sitio del mundo donde existe una importancia del municipio turístico. En general, el sistema de financiación o de apoyo a los municipios turísticos suelen ser impuestos locales de residencias, y en su exposición ha dicho justamente, o básicamente, que se trata de recaudar a través del fondo de cooperación de créditos de la Generalitat, o de subvenciones a fondo perdido.

Nosotros entendemos, por el contrario, que el instrumento, que aunque la finalidad podemos compartirla, yo creo que hay unanimidad en la Cámara, y se ha visto anteriormente en la votación anterior, respecto a la finalidad apoyo a lo que es la actividad turística en la Comunidad Valenciana, el instrumento que se utiliza es, a nuestro juicio, inadecuado. Pensamos que es más útil un plan director de infraestructuras, el que la iniciativa privada tenga un conjunto de dotaciones públicas a través de la Generalitat claramente establecidas, y después existe, y con cargo a lo que es el desarrollo a la propia actividad, puede haber un desarrollo de servicios de lo que son competencias de las administraciones locales, con cargo a los instrumentos que la propia administración local tiene previstos.

Con independencia que en el futuro ese marco financiero de las administraciones locales pudiera ser revisado, creemos que no es la manera más oportuna, no es la manera más oportuna, por la puerta falsa, por la puerta falsa, cambiar el sistema de financiación en las administraciones locales por la vía de municipios turísticos.

Y en segundo lugar, indicarle, señor Hernández, que el sistema de plan director no es una copia del plan zonal, sino que eso está deducido del Libro blanco, forma parte del programa estratégico turístico de la Comunidad Valenciana, y está en nuestro programa electoral.

Muchas gracias, señorías.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Almenar.
Senyor Hernández.

El senyor Hernández Mateo:

Muchas gracias, señor presidente.

Mire usted, señor Almenar, yo no sé si nosotros estamos equivocados o no; lo cierto es que ustedes sí están equivocados; este es su programa electoral, y aquí dice usted, textual-

mente: "Regularémos legislativamente la figura del municipio turístico". Lo tiene usted aquí.

Por tanto, a mí me da la impresión, a mí me da la impresión de que ese programa electoral suyo no lo han hecho ustedes, y que posiblemente han ofertado a los ciudadanos en una campaña electoral algo que no sabían, no querían, o no se atrevían a cumplir. Evidentemente, es sano decir siempre en campañas aquello de que vamos a prometer, porque el turismo sí que es una gran industria para nuestra Comunidad.

Usted se imagina, por un momento, o ustedes señores diputados, ¿se imaginan Sevilla sin la inversión que se hizo para atender a la Expo? ¿Usted se imagina Barcelona sin la inversión que se hizo? Eso es: cada uno de los municipios turísticos que doblan por diez la población que tienen, tienen que atenderlo permanentemente, y sin embargo tienen que hacer un esfuerzo los residentes, un esfuerzo fiscal permanente para poder hacerlo. ¿Usted está diciendo que lo paguen los vecinos? ¿Que lo paguen los turistas, como ha ocurrido, posiblemente, en algunas comunidades o en otros países?

Mire usted, señor Almenar, creo que esta industria, esta industria, de los municipios turísticos, porque son fábricas de turismo, son muy interesantes para nuestro país, y es muy importante que no hagamos una política de tierra quemada en ningún momento, porque dentro de pocos años podemos pagar las consecuencias si no actualizamos y defendemos la carga fiscal de estos municipios para desarrollarse. Y cuando ustedes dicen si hay o no hay proyectos, mire usted, nuestra ley está aquí...

El senyor vice-president primer:

Senyor Hernández.

El senyor Hernández Mateo:

Hemos puesto diez meses, pero consideramos que dentro de quince podremos ponerla en marcha.
Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Hernández.
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Senyor president. Senyories.

Señor diputado, el ejemplo que ha puesto, lejos de darle la razón, se la quita. Usted ha situado planes especiales de inversión para dos ciudades. No sistemas impositivos especiales para esas dos ciudades. De eso estamos discutiendo. Y ustedes proponen un modelo alternativo y distinto. Por tanto, no ha quitado.

Segunda cuestión que usted ha dicho: el programa electoral, del cual le puedo decir dos cosas: que es el programa de un partido y, además, hoy es el programa más apoyado de la Comunidad Valenciana. Y dice: "posarem en marxa..." En la parte que usted ha citado, legislativamente. No quiero decir que haya tergiversado. Usted sabe que lo ha hecho. "...sinó estudiarem la definició de la figura del municipi turístic amb la finalitat que pugua assumir adequadament..." Legislativamente nada, señor. Que todos sabemos leer, todos. Y algunos incluso escribir. Y tengo la satisfacción de haber colaborado bastante extensamente en la redacción de ese programa.

Y, en tercer lugar, su ley se basa en una teoría económica que se va a proponer por el Grupo Parlamentario Socialista para el premio Nobel. Que es la teoría de su líder, que dice: "que los municipios turísticos gobernados por los municipios populares hacen que crezca la actividad turística en la Comunidad Valenciana". Con esa peregrina idea que formará parte

ya de la antología de las falacias económicas populares, seguramente es de donde han sacado ustedes la conclusión de hacer leyes de municipios turísticos.

Muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Almenar.

(*S'escolten xiulets.*)

Si alguna senyoria del Grup Popular vol xiular que isca del hemicicle. Torne a repetir. Si alguna senyoria del Grup Popular vol xiular que isca del hemicicle. (*Remors.*) Alguns de vostés sí que sap a què m'estic referint.

Votem la proposta de resolució 339. Comença la votació. Per 24 vots a favor, 35 en contra i 3 abstencions es rebutja la proposta de resolució.

Proposta de resolució 328, del Grup Nacionalista Unió Valenciana.

El señor Crespo Samper:

Gracias, señor presidente.

Señorías.

Insistimos otra vez en una cuestión que evidentemente muy está muy arada. Este campo está muy arado y, además, con poco siembra. Pero tal vez haya que volver a insistir en esta cuestión necesariamente, porque la cuestión de Tous no ha sido resuelta. Y agradecería a sus señorías que pensarán que el tema ha pasado de ser una desgracia a ser una cuestión de estado. Y, como alguna vez he dicho aquí, las cuestiones de estado pueden resolverse por el gobierno, pueden resolverse aplicando un procedimiento judicial, para eso tenemos hasta incluso un Tribunal Constitucional y también pueden resolverse por el poder legislativo.

En principio, por el gobierno de la nación, después de tantos años —ya no sé si 10 ó 11, ya no lo sé—, no se ha resuelto de forma satisfactoria. Por los poderes judiciales, han entrado en una especie de "charquera" resolutive que les impide ser ágiles, les impide dar una solución adecuada. Por el poder legislativo, hay esbozos de que esto pudiera atenderse. Ayer mismo se aprobó la inclusión de unas... de unas no, de los habitantes de unas localidades, de los afectados de esas, que, por error, se dijo que habían quedado fuera. Después de 10 años, por error, no se había advertido. Luego está claro que ya hemos actuado legislativamente para solicitar que se incluyan unas poblaciones que no estaban afectas al real decreto, no estaban.

Y, claro, incluso el poder legislativo ha sido dudoso en su actuación. En la segunda legislatura, esta misma resolución que traigo yo aquí, o sea, que se dote de una ley de crédito extraordinario que satisfaga las peticiones económicas de los damnificados, ya se aprobó en la segunda legislatura. Aquí se aprobó. Pero ¿qué pasó? Bueno, cuando pasó donde tenía que pasar, que es al Congreso de los Diputados, un partido que aquí voto que sí, allí votó que no. Lo cual la falacia y el enredo, y no hago ahora acusaciones políticas, sino el enredo es insospechado.

Hemos ya agotado casi el poder del gobierno. Parece que el real decreto no ha dado gran satisfacción; sólo se ha resuelto en un 20% de los afectados que se han acogido a ello. 20% que, por cierto —tal vez ni llegue— no son los damnificados más damnificados, sino los menos damnificados, que, evidentemente, ante una petición corta, prefieren algo que mantener un pleito. Y aquí nos encontramos que, si el poder legislativo, que somos nosotros, no da solución a esto, parece que los otros dos poderes del estado no dan solución o no saben o no pueden.

Por esto, vengo aquí en nombre de mi grupo parlamentario con una propuesta semejante a la que en la segunda legislatura luego fue abortada en los congresos. Y es que las Cortes Valencianas insten al gobierno valenciano para que lleve al gobierno la posibilidad de que apruebe una ley de crédito extraordinario. No cuantifico tal cosa, porque si la cuantificara me equivocaría o me dirían que me he equivocado. Lo dejo así de abierto, visto que el Real decreto 4/1993 no ha sido exitoso. No ha resuelto las cuestiones de los damnificados, puesto que hay un 80% o más de ellos que no se ha acogido a ese decreto. No le ha gustado. El decreto no le resuelve el problema y, a pesar de ello, siguen pleiteando... Ahora ya no sé si pleitean a favor de ellos, a favor de la justicia o a favor de qué, pero siguen intentando que en los tribunales se les reconozca su derecho.

Señores diputados, el tema es grave. El tema ya empieza a ser desesperante para muchos. Pero aquí hay un asunto que personalmente lo tengo muy claro: siempre las oposiciones y los problemas han venido del grupo que sustenta al gobierno valenciano. ¿Tanto temor hay a pedir que se de un crédito extraordinario, después de tantos escándalos financieros que ha habido en España, en donde han desaparecido muchísimos más millones y no se sabe ni se han pedido explicaciones? ¿Tanto temor hay?

El señor vice-president primer:

Senyor Crespo, el seu temps.

El señor Crespo Samper:

Muchas gracias, señor presidente.

Acabo indicando; si hay tanto temor, es sencillamente porque no hay valentía política para pedir aquello que es justo, sino sólo se ciñe aquí aquello que conviene de forma partidaria.

Nada más y muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.

Senyor Callao.

El señor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, salgo en esta ocasión, ya por tercera vez en este debate de política general, para hablar del tema de Tous, aunque en esta ocasión lo voy a hacer de una manera expresa para denunciar, señor Crespo, su alegría, es decir, su forma de enfocar los asuntos y quizá la falta de preparación con que lo hace, porque tengo la obligación de hacerlo.

Y, contrariamente a mi costumbre, voy a leer un pequeño párrafo de la información oficial que obra en mi poder. "El resultado práctico —atienda, señor Crespo— de la aplicación del real decreto, por el que se autorizó el resarcimiento de los daños causados como consecuencia de la rotura de la presa, ha supuesto que un total de 21.084 perjudicados, correspondientes a 25 pueblos de la comarca de la Ribera, hayan aceptado el convenio transaccional en los términos de la oferta que individualmente recibieron de la delegación del gobierno de la Comunidad Valenciana". Y usted hace unos minutos nos estaba diciendo que creo que era el 80% que faltaba por indemnizar. Señor Crespo, el 90%, el 90% han aceptado las condiciones de este real decreto.

Entenderá, por tanto, que, ante esta falta de información o esta falta de seguridad en los datos que usted nos proporciona, difícilmente podríamos apoyar su demanda. Pero no lo vamos a hacer también porque es una propuesta inviable, porque tie-

ne mucho de romanticismo: «que se pague a todos, que no haya problemas, que todos queden contentos», pero, al mismo tiempo, por eso precisamente es poco realista. Es poco realista porque usted entenderá que lo que no se puede decir es lo que ustedes dicen: que se amplíe o que se apruebe una ley con un crédito extraordinario que satisfaga completamente. Esto no es decir nada. Creo que era mucho más concreto, mucho más realista y, además, compatible con su solución del crédito extraordinario, la propuesta que han aprobado estas Cortes recientemente.

Es decir, no se trata de que nosotros estemos en contra del contenido de su propuesta. De lo que se trata simplemente es de que está ya inmersa, está incluida en lo que ya se aprobó y, además, no ha aportado usted razón ninguna que nos obligue o que nos incline a apoyar su iniciativa.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Callao.
Senyor Crespo.

El señor Crespo Samper:

Señor presidente. Señorías.

Señor Callao, si los datos que indica usted aquí fueran ciertos, no entiendo cómo aún continúan las dos asociaciones que representan a los damnificados; hubieran desaparecido.

Yo tal vez antes no me he explicado con precisión, pero se lo voy a decir ahora de forma clara. El montante económico de lo que ha resuelto el real decreto es el 20%, porque, como le decía antes, los grandes damnificados, las personas que presentan, por decirlo así, facturas importantes, no aceptan la resolución del real decreto.

Por lo tanto, venimos a presentar algo que parece lógico, puesto que, ante un pleito interminable y ante una pasividad de quienes gobiernan la nación y que no quieren asumir de una forma directa, bueno, pues queda el poder legislativo, que somos nosotros, para instar a que se hagan leyes. Y una posible es una ley de crédito extraordinario.

Mire, señor Callao... o considere usted, no tiene porqué mirarlo; es mucho mejor que lo considere. Considere usted lo siguiente. Este tema no va a quedar así. Habrá alguna vez un fallo, habrá alguna vez una sentencia judicial y, al mismo tiempo, muy pronto el gobierno, de vísperas en elecciones, tendrá que tomar medidas de tipo político, arbitrando evidentemente una solución, como ésta, de crédito extraordinario.

Claro, será vergonzoso, será vergonzoso que el gobierno central tome estas medidas con el silencio, la pasividad y la oposición de la mayor parte de esta Cámara. Esta Cámara se entiende que está montada, está hecha, está pensada para legislar en defensa de los valencianos y, en este caso, de los más débiles, de los más afectados. Si esta Cámara está montada a mayor gloria de cierto partido político, yo, la verdad, he venido aquí equivocadamente.

Nada más y muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Callao.

El señor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Señor Crespo, si mi intervención anterior ha servido para que usted afine un poco más los datos que aporta a la reflexión de esta Cámara, pues me parece de perlas. Ya no dice usted que hayan quedado fuera el 80% o que solamente se haya

pagado el 20%, ahora dice que se ha pagado el 20% de la teórica indemnización que correspondería.

No obstante, yo insisto, insisto porque parece ser que no se ha entendido bien que nosotros nos oponemos a su propuesta por la vaguedad. Yo se lo voy a explicar. Pero imagínese usted, imagínese usted que en su jardín, que seguro que tiene usted una piscina, un día se avería, se derrumba e inunda usted la finca de al lado. Usted no va a ir a decir: «páseme usted la cuenta que quiera», ¿verdad que no? Usted dirá: «repare, pásame usted la factura de lo que vale y yo se lo pagaré». Pues usted está proponiendo todo lo contrario. Parece ser que cuando se trata de los caudales públicos uno se comporta con mayor alegría, con menos precisión.

Es decir, usted está diciendo literalmente —le leo su propuesta—: «Que se habilite o se apruebe una Ley de crédito extraordinario que satisfaga ¡completamente las demandas económicas de los damnificados!». Mire usted, ¿cómo que completamente las demandas? Habrá que pagarles lo que es justo, lo que es equitativo, lo que corresponde. Por tanto, esta propuesta suya a lo sumo pues, eso, podíamos calificarla de barra libre, que pasen todos y que beban lo que quieran con cargo a mi cuenta. Y claro, la diferencia está en que en este caso no es con cargo a su cuenta, sino con cargo a la cuenta de los contribuyentes.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Callao.

Passem a votar esta proposta de resolució, la 328. Comença la votació. Per 19 vots a favor, 28 en contra i 2 abstencions, és rebutjada la proposta de resolució.

Proposta de resolució... Senyor Villalba, per a què vol la paraula?

El señor Villalba Chirivella:

Per una qüestió d'ordre. És possible que com el marcador encara té els deu segons per a la votació que acordarem per al període de votació del pressupost per agilitzar allò de les esmenes, i no els quinze normals, alguns diputats de la cambra no hagen pogut exercir el dret de votar. Evidentment els 19 a favor crec que no representa el sentir del que visualment s'ha manifestat.

Ja sé que és potestat de la presidència; aleshores, li sol·licite per favor, que repetisca la votació.

El señor vice-president primer:

Es repetix la votació.

Senyories, votem de bell nou la proposta de resolució 25.328. Comença la votació. Per 21 vot a favor, 31 en contra i 3 abstencions, és rebutjada la proposta de resolució.

Proposta de resolució 25.287, d'Esquerra Unida. Senyora Marcos, des de l'escó.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies, senyor president.

Intentaré ser molt breu. És evident que no sols el Grup d'Esquerra Unida, sinó altres grups de la cambra, hem fet manifestacions al llarg d'aquesta legislatura respecte els problemes que existien en relació a l'educació permanent de les persones adultes. L'existència d'una xarxa múltiple, la coexistència de diferents objectius fan, a més a més de la nostra comprensió *aulística* del fet educatiu, que tinguem necessitat de presentar aquesta proposició respecte a la creació d'una Llei, o a la presentació davant d'aquestes Corts, d'una Llei d'educació de les persones adultes.

He de recordar que el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ja va presentar en la Comissió d'Educació una Proposició no de llei al voltant d'aquest tema. La vam retirar en aquell moment front al compromís del Grup Parlamentari Socialista de presentar una Llei. Aleshores, nosaltres tornem a presentar ací la necessitat del compromís que en aquest període de sessions es presente la Llei. Aleshores hi ha una proposta transaccional perquè el Grup Socialista tenia una proposta de resolució semblant; la diferència era el termini que s'establia. Al final jo no sé si la Mesa té la proposta de resolució transaccional. Aleshores nosaltres retirarem la nostra, tot i tenint en compte que el termini que nosaltres fem constar en la nostra proposta de resolució, que era l'actual període de sessions, queda substituït pel termini de cinc mesos.

Nosaltres pensem i confiem que aquesta proposta de resolució que ens ofereix el partit majoritari de la cambra, vulga dir realment la voluntat política que no acabe la legislatura sense que aquesta Llei estiga aprovada per les Corts.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Marcos.

¿Si algun altre grup vol intervindre, algun dels coautors de la proposta transaccionada?

Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orenga:

És que no m'he entés, senyor president, si la retira o la votem. Per la nostra part...

El senyor vice-president primer:

Retira l'originària, perquè és la seua obligació, l'originària, i vosté també ho haurà de fer.

El senyor Nabás i Orenga:

Evidentment, aleshores nosaltres retirarem també l'originària, acceptarem la transaccional perquè era molt semblant, quasi idèntica a la proposta que fa Esquerra Unida, movent-nos els mateixos objectius. Evidentment, la realitat de l'educació d'adults canvia, perquè la realitat i demanda social canvia. I estem convençuts que una Llei d'educació permanent d'adults, d'acord amb les exigències de la Logse, va a possibilitar que el cicle de formació siga permanent perquè les necessitats de formació i educació són permanents.

Per tant, acceptem la transaccional i...

El senyor vice-president primer:

Retiren la...

El senyor Nabás i Orenga:

...retirem la nostra i proposem votar-la ara.

El senyor vice-president primer:

...originària; que és la 300, per cert.

El senyor Nabás i Orenga:

Exactament.

El senyor vice-president primer:

Molt bé. Per a coneixement de les seues senyories, la proposició transaccionada diu el següent: «Les Corts Valencianes acorden que el Consell de la Generalitat presente davant les Corts en el termini de cinc mesos un Projecte de llei d'educació de les persones adultes en els termes establerts en la Logse, que garanteix el dret a l'exercici continuat de formació de totes les persones».

Votem esta proposició. Comença la votació. Per 52 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada la proposició.

Proposició 299, no la 300, perquè l'acabem de transaccionar, del Grup Socialista. Senyor Nabás, té la paraula.

Recorde que quan hi ha una proposta transaccionada, el temps dels participants es redueix a tres minuts.

El senyor Nabás i Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

En el seu discurs d'estat de la comunitat, de política general, el president va remarcar que les noves prioritats en el pressupost que vam aprovar el desembre passat, estan fonamentalment en tot el que fa referència a formació i educació; per moltes raons, entre altres la necessitat que el capital humà cresca en el moment difícil econòmic en què vivim. El desenvolupament de la Logse, l'aplicació de plans de xoc tal com s'ha dit de formació professional, són objectius fonamentals i prioritaris del govern i jo crec que de tots els grups parlamentaris d'esta cambra. És per això que el Grup Parlamentari Socialista feu la proposta inicial que en el termini breu possible, concretament en l'actual període de sessions, el Consell de la Generalitat presentara un programa de necessitats, inversions, i un programa també d'aplicació de la Logse a la Comunitat Valenciana.

Hem acceptat propostes d'altres grups parlamentaris inclouent en la nostra proposta que també presente un Programa de finançació de la Logse i de finançació de la formació professional, i que també, junt amb eixa explicació i presentació de l'estudi, es faça informació a la cambra de tot el programa de formació professional, acceptant propostes que havien fet el Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana i del Grup Mixt.

És per això que la proposta inicial 299 del Grup Parlamentari Socialista, queda retirada, assumint la transaccional que està en la Mesa de les Corts.

El senyor vice-president primer:

Efectivament, ací hi ha una proposta a transaccionar amb el Grup d'Unió Valenciana. Senyor Giner, té la paraula per a la defensa d'aquesta transaccionada.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Senyories. Senyor Nabás, com vosté ha afirmat, el Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana tenia presentades unes propostes de resolució que feien referència al mapa escolar, igual que feien referència a la necessitat d'una Llei de finançament per al desenrotllament i l'aplicació de la Logse. És xocant que vosté, des de la trona, afirme que el president de la Generalitat ha sigut el motor i en el seu discurs ha afirmat eixa necessitat. Evidentment, va fer una al·lusió a eixe fet, però el que també és molt clar, el que també és evident, és que des dels grups de l'oposició, ja no dic únicament i exclusiva des del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, sinó també des dels distints grups de l'oposició constantment s'ha fet referència en esta cambra a la necessitat d'una Llei de finançació i a la necessitat d'un mapa escolar. Que vostés, jo no sé per quina pruja no els agrada la denominació de mapa escolar, i de fet ho anomenen d'una altra manera en la seua proposta. A nosaltres ens és indiferent.

El que sí tenim l'esperança que definitivament sota eixa denominació que fan vostés en la seua proposta de resolució i que nosaltres hem acceptat com a transaccional, o sota qualsevol altra denominació, el que per a nosaltres és important és que, d'una vegada per sempre, definitivament, es porte davant

esta cambra eixa necessària previsió de futur en les inversions que s'ha de fer per a aplicar la Logse en construccions, i per a racionalitzar l'aplicació en el futur d'eixa Llei educativa. En tot cas, eixe mapa escolar que ja s'havia promès en moltes ocasions, ara, una vegada més per mig d'una proposta de resolució, es prén el compromís que esperem que siga definitiu, i que definitivament s'acomplisca i es porte davant d'esta cambra.

Al mateix temps no hem pogut aconseguir la Llei de finançació, però sí adquireixen en la proposta de resolució un compromís d'arribar a un acord de finançament per mig dels pressuposts de la pròpia Generalitat. Nosaltres entenem que no és suficient, però també hem comprés que era el màxim, la màxima cessió per la seua part i per conseqüent que estàvem d'alguna manera moralment compromesos i disposats a acceptar eixa fórmula transaccional. Per eixos motius hem acceptat la transacció i esperem que es done compliment en el futur immediat a la mateixa. Que no ocorrega com en tantes ocasions ocorre que els incompliments es prodiguen en excés en esta cambra.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Bé, senyor Giner, se suposava que vosté estava també defensant la proposta pactada, el contingut de la qual és el següent, per a coneixement de les seues senyories: «Les Corts Valencianes insten al Consell de la Generalitat per a què en l'actual període de sessions presente un estudi de les necessitats. Un programa d'inversions i finançament per a escometre la generalització de la Logse a la Comunitat Valenciana, inclòs el Pla d'implantació anticipada de formació professional, segons el calendari d'implantació acordat en la conferència nacional d'educació».

Votem esta proposició. Comença la votació. Per 56 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada esta proposta.

Senyories se suspén el Ple que continuarà... No se suspén el Ple. Senyor Calomarde, té la paraula.

El senyor Calomarde Gramage:

Gracias, señor presidente.

Pues con la brevedad requerida para explicar el voto afirmativo de mi grupo parlamentario a esta propuesta, por cuanto que ayer tuvimos oportunidad de presentar otra en términos similares. Y simplemente decir que, efectivamente nos parece razonable que por fin en estas Cortes se apruebe una propuesta semejante, por cuanto que desde mi grupo parlamentario no siendo en esto en absoluto único ni muy novedoso, se ha presentado desde la apertura de la actual legislatura en el 1991 reiteradamente propuestas parecidas o iguales a esta en innumerables ocasiones hasta ahora siempre rechazadas.

Quiero señalar, no obstante, nuestra diferencia con respecto al comentario de financiación que aquí se hace; siempre hemos pedido una Ley de financiación de la reforma educativa, nunca se ha dicho por parte del Grupo Socialista... se ha valorado positivamente esta petición. Y esperamos que se cumpla por una vez el que en el actual período de sesiones y no después se traiga a esta cámara el plan de generalización de la Logse.

Nada más; por esto hemos votado a favor, muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Calomarde.

¿Cap altre grup vol utilitzar el seu torn per a explicació de vot? Senyories se suspén el ple, ara sí, fins a les onze i vint-i-cinc.

(Se suspén la sessió a les 11 hores i 10 minuts.)

(Es repren la sessió a les 11 hores i 28 minuts.)

El senyor vice-president primer:

Proposició 349 del Grup Parlamentari Popular. Senyor Gómez Guarner.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

El 15 de diciembre pasado, al firmarse provisionalmente los llamados Acuerdos de la Ronda Uruguay o Acuerdos del GATT, se abre un escenario, un nuevo escenario para la agricultura valenciana. Un escenario que obliga a ésta a afrontar gravísimos retos en un próximo —no en un lejano ni en un medio— en un muy próximo futuro como consecuencia de los propios acuerdos del GATT, que para no cansar a sus señorías y muy resumidamente, suponen para las exportaciones en los próximos seis años a partir de 1995 que se deben reducir un 36% de las subvenciones a la exportación y un 21% del volumen de las exportaciones subvencionadas. Respecto a las importaciones de terceros países por parte de la Unión Europea, se produce un desarme arancelario entre el 20 y el 50% según los distintos cultivos y la eliminación de los precios de referencia.

Como bien decía el portavoz del Grupo Popular en su intervención de réplica ante el discurso del señor Lerma, la conclusión es evidente: se reducen ayudas para exportar y se reducen también los aranceles y los sistemas de protección para importar. O con palabras más simples: venderemos menos y compraremos más.

¿Cuáles son las repercusiones que puede tener para la agricultura valenciana? Sin lugar a dudas, graves, como el aumento de las exportaciones marroquíes de cítricos y hortalizas; la competencia en el propio mercado valenciano de esos productos; la competencia de frutas del cono sur americano; las importaciones de vino de baja calidad de origen americano, bien de Estados Unidos o bien de Argentina y de Chile; una mayor presencia de la almendra americana, cuando ya está copando los dos tercios del consumo en Europa de almendra; un desplazamiento de nuestro aceite de oliva por el aceite de soja; un frenazo a la apertura de nuevos mercados por parte española al reducirse las subvenciones a la exportación, etcétera.

¿Qué hay que hacer frente a ello? Decía, señorías, que se han firmado provisionalmente en abril, dentro de escasas semanas, en abril y en Marruecos se cerrarán definitivamente. ¿Qué es lo que hay que pedir? Compensaciones. Compensaciones y contraprestaciones para nuestros agricultores. Y estamos en la misma línea y nos alegramos por una vez con el presidente Lerma de que en su discurso dijera textualmente: "Queremos que los agricultores valencianos sean compensados por las consecuencias que la entrada en vigor del GATT pueda tener sobre sus rentas". Pues esas compensaciones son las que solicitamos en esta propuesta de resolución que presenta el Grupo Popular. Hay que reformar las organizaciones comunes de mercado de frutas y hortalizas, de arroz, de vino, de aceite... ¿Con qué motivo? Pues para protegerlos frente a las importaciones de terceros países y para dotarlos de un marco intracomunitario más ágil y de mayor relieve comercial. Hay que potenciar o instaurar las cláusulas de salvaguardia pertinentes, hay que exigir por una vez el compromiso firme y real de aplicar la preferencia comunitaria en la Unión Europea, hay que modificar los calendarios de exportación de terceros países hacia esa Unión Europea y hay que conceder compensaciones directas vía rentas agrarias a nuestros agricultores. Ésas son la seis medidas que propone nuestra propuesta de resolución.

Señorías, tengo el placer de anunciarles que se ha presentado a esta propuesta de resolución una transaccional que

reglamentariament no es tal, puesto que no hay ninguna propuesta, ninguna otra propuesta de resolución de ningún grupo parlamentario sobre esta propuesta; es el célebre y típico albondigón familiar que mi grupo, en aras de la importancia del tema, en aras de que el Consell de la Comunidad Valenciana se sienta respaldado ante el gobierno central por una decisión, y así lo esperamos, unánime de toda la cámara, reivindicque ante la Unión Europea todas esas compensaciones que acabo de citarles. Esa llamada propuesta transaccional recoge fielmente y literalmente las seis propuestas que acabo de decirles que contenfa la propuesta original del Grupo Popular. Tan sólo cambia la redacción en su parte expositiva. Nosotros nos podíamos haber negado a ella y votar la propuesta de resolución pero, como decimos, nos jugamos mucho, se juega mucho la agricultura valenciana con esta nueva negociación a concluir, como vuelvo a repetirles, en el mes de abril, y mi grupo gustosamente la acepta y ruego a esa presidencia que dé lectura de la misma.

Muchas gracias, señor presidente.

(Ocupa la presidència el molt excel.lent president, senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Yo le ruego, señor Guarner, que la lea usted.

El senyor Gómez Guarner:

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Y luego veremos si es reglamentaria o no.

El senyor Gómez Guarner:

Con su permiso: "Los recientes acuerdos del GATT en materia agropecuaria modifican la situación preexistente en el ámbito de las relaciones de las agriculturas española y valenciana en el mercado internacional, teniendo efectos múltiples que justifican que las Cortes Valencianas manifiesten su interés para que los agricultores valencianos sean compensados para paliar los efectos en sus rentas. Por todo ello se presenta la siguiente propuesta de resolución: Instar al gobierno de la Generalitat para que éste haga presente al gobierno de España la conveniencia de conseguir rápidamente de la Unión Europea las siguientes medidas.

Primera, la reforma de las OCM, organización común de mercado de las frutas y hortalizas, vino, arroz y aceite. Segunda, la elaboración de una OCM propia para los frutos secos. Tercera, el compromiso real y formal de la aplicación de la preferencia comunitaria. Cuarta, la modificación de los calendarios para que terceros países exporten a la Unión Europea en fechas en donde España no sufra una desleal competencia. Quinta, las cláusulas de salvaguardia pertinentes. Y sexta, las compensaciones económicas adecuadas a los distintos sectores afectados vía incremento de las ayudas a las rentas agrarias."

Está firmada, señor presidente, por los portavoces de los cinco grupos parlamentarios de esta cámara.

El senyor president:

Por eso precisamente, y según la resolución de presidencia, es reglamentaria, en contra del criterio que ha manifestado su señoría.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente, por la corrección.

El senyor president:

Muchas gracias.

¿Algún grupo...? (*Remors.*) No hay turno en contra. Podrá explicar su voto después si lo desea.

Pasamos a votación la propuesta de resolución en los términos transaccionales. Comienza la votación.

Votos a favor, 48; 1 en contra; ninguna abstención. Queda aprobada la resolución.

Si algún grupo desea explicar su voto... El señor Garcés lo había solicitado. Tiene la palabra.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Per a explicar el vot favorable del Grup Socialista al text que s'acaba de llegir, començant per dir que la part més substancial del que acabem d'aprovar és el reconeixement que els acords recents de la Ronda Uruguai del GATT en matèria agropecuària tindran efectes sobre l'agricultura valenciana. Efectes que eren coneguts, de la mateixa manera que han estat coneguts els efectes de la integració en la Comunitat Econòmica Europea, i per tant, la política agrària comunitària sobre la nostra agricultura. És eixe doble marc, el de la política agrària comunitària i el dels acords de la Ronda Uruguai del GATT, són eixes dues grans línies dins de les quals l'agricultura valenciana haurà de desenvolupar-se a partir d'ara. I aquí és evident que convindrà millorar tots aquests aspectes que facen possible que la renda dels agricultors valencians es mantinga o s'incremente.

Eixe reconeixement està fet pel president de la Generalitat mateix en el seu discurs a l'inici del present debat, quan afirma que "volem que els agricultors valencians siguem compensats per les conseqüències que l'entrada en vigor del GATT pot tindre per a les seues rendes". A partir d'eixa afirmació, doncs, el Grup Socialista d'aquesta cambra se suma amb total coneixement de causa a totes aquelles mesures que, contemplant la realitat, facen possible que la renda dels nostres agricultors es mantinga o es millore, considerant que no sols hem d'intervindre en els aspectes del mercat sinó també en tots aquells aspectes que afecten la producció, l'agroindústria i la comercialització, en la via de la modernització i la competitivitat del nostre sector agropecuari davant del mercat internacional. Per això hem votat a favor de la proposta que ha sigut llegida.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a la següent proposta de resolució, que és del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana. Proposta 331. El senyor Giner té la paraula.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

L'idioma valencià, llengua que l'Estatut d'Autonomia reconeix com a idioma de la nostra comunitat, no ha sigut reconegut pel Consell d'Europa com a llengua regional. Entenem que el no-reconeixement del valencià i la seua exclusió de la Carta Europea, si no ho remeiem, pot significar per a la nostra llengua deixar de ser considerada a nivell europeu com a idioma que té la seua pròpia personalitat. Pot significar perdre la possibilitat d'ajudes econòmiques i institucionals. Pot significar, i de fet significa, al nostre juí, un menyspreu a l'Estatut i a la Llei d'ús. La Carta Europea de les Llengües Regionals és ben clara al respecte, i donem per fet que ses senyories saben que firmar-la i fixar quines són les llengües regionals depèn dels respectius governs estatals. És per tant el

govern central el responsable en última instància de la seua no-inclusió. Si es persisteix en això que el nostre grup no té cap dubte en qualificar de passivitat còmplice, la nostra llengua valenciana sofrirà un dels més grans i greus atacs dels últims temps.

Tal volta per la influència dels suports dels quals està necessitat el Partit Socialista, tal volta per eixa necessitat, l'idioma valencià siga moneda de canvi per a garantir l'estabilitat del govern central, i eixe fet, tal volta eixe fet, haja provocat que es faça cas omís del que entenem que és un imperatiu constitucional i estatutari. Per a major vergonya de tots, l'herència del català Solé Tura la rep una ministra valenciana, la senyora Alborch, que amb el seu silenci dóna per bones unes actuacions que humilien, insulten i suposen un afront per a gran part dels valencians. Bon exemple de perquè ens està servint als valencians tindre ministres de la nostra comunitat. Un bon exemple de perquè ens estan servint eixos ministres.

Res ens agradaria més, senyories, que els fets de futur ens llevaren la raó i que el govern central no ratificara la Carta, perquè és vergonyós que reconega com a llengües regionals o minoritàries el basc, el gallec, el català, però no sols estes llengües, sinó que a més es reconega la categoria de llengües regionals i minoritàries al bable asturià, a la fabla aragonesa, fins i tot a l'occità. I al valencià, senyories, no se li reconeix cap entitat, cap personalitat, incloent-lo, pel que sembla, dins del territori de parla catalana.

Això ocorre amb el silenci col.laboracionista del socialisme governant en la nostra comunitat a menys que la majoria socialista d'aquesta Cambra varie la seua posició que va mostrar davant una proposició no de llei que en el seu dia discutiren en comissió que va presentar el nostre grup parlamentari que té bàsicament el mateix tenor literal de la present proposta de resolució que pretén, una vegada més, que les Corts Valencianes mandaten al Govern valencià perquè realitze quantes gestions siguen necessàries davant el Govern central perquè l'idioma valencià siga reconegut en la Carta Europea europea de les llengües regionals i minoritàries en coherència amb el contingut del nostre Estatut d'Autonomia i de la pròpia Llei d'ús i ensenyament del valencià.

Esperem que eixa rectificació siga possible i esperem poder comptar amb el recolzament que, creem que és bàsic i fonamental per a salvaguardar el nostre patrimoni cultural, i per a defensar el que entenem que és la pròpia personalitat del nostre poble.

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyora Morte, té la paraula.

La senyora Morte i Julián:

Gràcies, senyor president.

En primer lloc, anunciar el vot en contra del Grup Parlamentari Socialista. I per argumentar aquest vot en contra, diré en principi que la carta de llengües minoritàries o regionals europea és una convecció per la qual cada estat signant es compromet a basar la seua política, la seua legislació i la seua acció en un conjunt d'objectius i principis que s'especifiquen en l'article seté de l'esmentada carta.

I què diu l'article seté? En principi parla d'objectius i diu que en matèria de llengües regionals o minoritàries, en els territoris en els quals aquestes llengües són usades segons la situació de cada llengua, les parts basaran la seua política, la seua legislació i la seua acció en els següents objectius entre altres.

El reconeixement de les llengües regionals o minoritàries com a expressió de la riquesa cultural. La necessitat d'una acció decidida de promoció de les llengües regionals o minoritàries, a fi de salvaguardar-les. Facilitar i fomentar l'ús oral i escrit de les llengües regionals o minoritàries, tant en l'àmbit públic com en el local. També les parts es comprometen a eliminar, si encara no ho han fet, qualsevol distinció, exclusió, restricció o preferència injustificada, quan a l'ús d'una llengua regional o minoritària.

I en aquest sentit cal dir que la llengua valenciana, que el valencià està plenament recolzat, com sa senyoria deia, però molt més com a llengua oficial de la Comunitat Valenciana. I aquest estat jurídic es pot mantenir i es pot recollir segons la Constitució, l'Estatut d'Autonomia i també la Llei d'ús i ensenyament del valencià.

Cal recordar-li, una vegada més, que la Constitució espanyola en el seu article seté estableix que el castellà és la llengua oficial de l'Estat i que les altres llengües espanyoles seran també oficials en les respectives comunitats autònomes, d'acord amb els seus estatuts d'autonomia.

Pel que fa al nostre Estatut d'Autonomia, l'article seté, diu que de la Comunitat Valenciana els dos idiomes oficials són el valencià i el castellà i la Generalitat Valenciana ha de garantir l'ús normal i oficial d'ambdues llengües, tot otorgant protecció i respecte especialment a la recuperació del valencià.

Com es fa això? Lògicament fent una llei que va ser, com tots recordaran, sa senyories, de les primeres que es van promulgar en aquestes Corts Valencianes, una Llei d'ús i ensenyament del valencià, que estableix que el valencià pròpia de la Comunitat Valenciana, i es planteja com objectius específics, d'entre altres, fer efectius els drets de tots els ciutadans a conèixer i usar el valencià.

Ja he dit al principi de la meua intervenció que la Carta Europea de les llengües minoritàries o regionals és una qüestió de principis. Tant sols és l'efecte, com deia, el recolzar i el tenir una defensa d'aquestes llengües, però estic dient-li i vull dir-li sinzera que a la nostra Comunitat el valencià no és una llengua minoritària, està totalment protegida per l'Estatut d'Autonomia i per la Llei d'ús i ensenyament del valencià, i el que vosté demana, que és que estiga inclosa en la Carta Europea, és ni més ni menys que denigrar-la, perquè ja és oficial, no és minoritària i està totalment recolzada per l'Estatut i la Llei d'ús i ensenyament del valencià.

En aquest sentit he de dir-li que el valencià no és minoritari, el parla el 70% de la població d'homens i dones d'aquesta Comunitat, i l'entén el 73%. Si això és considerar minoritari una llengua, jo diria que sa senyoria vol ignorar la realitat i vol novament denigrar la llengua que estem parlant i usant els valencians, homes i dones i els que estan deprenent correctament en les escoles els xiquets i xiquetes.

Per això significa que, com he dit al principi, no anem a recolzar aquesta proposta que fa sa senyoria.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyor Giner, té la paraula.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.
Senyories.

Senyora Morte, jo tenia l'esperança que vosté de l'experiència s'haguera ensenyat alguna cosa, perquè vosté ha repetit exactament les mateixes argumentacions que va portar en el seu dia en la comissió d'educació. Exactament les mateixes i, per tant, si aleshores eren equivocades, avui també ho

són. Com es pot afirmar, com ho ha fet vosté, senyora Morte, que el valencià no és una llengua minoritària? I, per això, vostés no han fet l'esforç de demanar que s'incloga dins de la Carta Europea? Com es pot afirmar això, senyora Morte? Aleshores, el valencià no és una llengua minoritària? L'euskera sí és una llengua minoritària, i el català també, perquè s'han inclòs. Vosté no es dóna compte que això és una contradicció total? Vosté no es dóna compte que això és una barbaritat? El que ha afirmat vosté ací damunt d'aquest trona és una barbaritat.

Senyora Morte, això no es pot sostenir. Vostés simplement no ho han defés i no són valents, no tenen la valentia per a dir públicament perquè no ho han defés. Vostés no són valents per a dir quines són les raons de fons per les quals els socialistes en general no defenen la inclusió del valencià dins de la Carta Europea; es falta valentia per a dir senzillament que no ho fan perquè tenen compromisos amb altres partits de l'Estat espanyol que s'ho impedeix. Vostés no ho fan perquè no creuen en l'idioma valencià, vostés no ho fan perquè no respecten l'Estatut d'Autonomia en eix sentit, perquè si vostés foren respetuosos amb eix Estatut d'Autonomia i amb l'imperatiu constitucional, vostés donarien compliment a alguna cosa ben elemental i que vosté mateix ha esmentat. Vostés ha esmentat l'article seté d'eixa Carta i aquí, per eix mateix imperatiu, l'Estat espanyol, el Govern de l'Estat, hauria d'haver inclòs necessàriament a la llengua valenciana, a l'idioma valencià per tenir un reconeixement estatutari, havia d'haver-lo inclòs dins d'eixa Carta Europea.

Vostés haurien d'haver tingut l'honradesa i la valentia d'haver dit obertament quines són les raons reals per les quals vostés no han defés la inclusió de la llengua valenciana, de l'idioma valencià en la Carta Europea. Però, no, s'en van per les branques i damunt utilitza uns raonaments que només provoquen que la hilaritat, i perdone que li ho diga així, senyora Morte.

Gràcies, senyora Morte.

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

Senyora Morte, té la paraula.

La senyora Morte i Julián:

Gràcies, senyor president.

La hilaritat, tanmateix no, perquè vosté està ben seriós i segurament, com que els meus arguments han estat seriosos, doncs, vaig a contestar-li les darreres paraules que vosté està dient.

Mire, senyor diputat, vosté està totalment ignorant la realitat, com li deia abans, però és més, ignora la Carta Europea de les llengües minoritàries i regionals. Perquè en la Carta Europea no existeix cap llistat de cap llengua minoritària o regional. Llisca per favor, és molt senzill, és agafar-la i llegir-la, i no trobarà en cap article, en cap de les tres parts que existeix en la Carta minoritària cap llistat.

Per tant, no s'encabote en dir que el vasc, el galec, el català, etcètera, etcètera, estan inclosos. Per favor, llisca en quina pàgina ho troba vosté.

Efectivament no existeix, no pot dir-me cap pàgina perquè no hi ha. Jo ho lamente per vosté. Vosté té una fixació total en dir que no volem per diferents raons, perquè els nostres ministres valencians no ens representen, perquè els compromisos polítics, no.

He de dir-li que no està signada per l'Estat espanyol, que es poden adherir a aquesta Carta Europea de les llengües regionals minoritàries els països que vulguen, però ni França, ni Espanya, ni molts altres països han signat la Carta, no s'han

adherit a ella, nosaltres tampoc. En principi, com li he llegit, la Constitució parla molt clarament que totes les autonomies que tinguen un idioma propi, en els seus estatuts ho faran valer, estaran patents i ho recolzaran. I ací s'ha dignificat el valencià molt clarament en l'Estatut d'Autonomia i de la Llei d'ús i ensenyament del valencià.

Estic totalment en contra de les seues paraules, lamente que siga una fixació tan greu i que estiga en aquestes Corts i en aquest parlament tan llargament debatuda per part seua, perquè he de recordar-li que en la comissió ja va ser minoritària la seua proposta i en aquest moment espere que també siga minoritària per eixa raó; perquè no existeix, nosaltres hem estat dignificant el valencià i vosté el que tracta, segurament, és de tot el contrari, protegir-lo perquè vosté no creu en el valencià i per això vol posar-ho en una carta, el considera minoritari quan nosaltres el considerem majoritari en la nostra Comunitat.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a votació la proposta de resolució. Comença la votació. 17 vots a favor, 41 en contra, queda rebutjada.

Proposta de resolució del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, número 286.

El senyor Botella té la paraula.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Aquesta proposta de resolució que avui portem el Grup d'Esquerra Unida és motivada com a conseqüència del debat, però també perquè aquesta és un tema ja...

El senyor president:

Per favor, senyor Botella, un moment.

Per favor, senyories, guarden un poquet de silenci.

Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Com deia abans, motivat pel debat de l'Estat de la Comunitat, però també perquè aquest és un tema sentit pel conjunt, sobretot de sanitaris, però també dels usuaris, i també —jo crec— en la mesura que després s'ha fet una proposta transaccional de tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra. I és el tema del tractament de residus hospitalaris i clínics ací al nostre territori.

Com tots vostés saben, aquest és un tema que ha aparegut en la comissió de Sanitat, que ha hagut debat al respecte, i que el que s'ha notat és la mancança d'un programa integral de tractament de recollida, d'emmagatzematge, de transports, dels propis residus hospitalaris i clínics. Considerem que aquest tema important, que ha de tenir un tractament específic i no conjunt al d'altre residus sòlids i urbans, i per aquestes raons per les quals hem presentat la següent proposta de resolució.

Les Corts Valencianes acorden que el Consell de la Generalitat elabore en un termini de 3 mesos un programa integral de tractament de residus hospitalaris per al conjunt de les instal·lacions sanitàries del nostre territori. Aquesta és la proposta que, com dic, fem el nostre Grup, i que, si té a bé el senyor president, a llegir l'esmena transaccional o si considera que aquest diputat la pot llegir... Moltes gràcies, senyor president.

L'esmena transaccional en síntesi és la mateixa que la d'Esquerra Unida, el que ve és a ampliar eix programa integral, és a dir, a especificar-lo, i el que planteja és que les Corts Valencianes insten al Consell perquè en el termini de tres mesos aprobe un decret que regule la classificació, recollida, emmagatzematge, transports, tractament i eliminació de residus hospitalaris i clínics per al conjunt de les institucions, instal·lacions sanitàries del nostre territori.

Senyories, creem que el tema és de suma importància; com ha dit, està signat pels cinc grups parlamentaris d'esta cambra i demanem el vot afirmatiu a este respecte, considerant que farem un servei important al tema sanitari, al tema ecològic i, per tant, al conjunt dels ciutadans del País Valencià. Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Passem a votació la proposta de resolució transaccionada. Comença la votació. Por 42 votos a favor, ninguno en contra y 15 abstenciones se aprueba la propuesta.

Señor Botella, tiene la palabra.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente...

El senyor president:

¿Ese no es su escaño, verdad?

El senyor president:

Es que marca el señor Ortuño.

(El diputat senyor Maluenda diu: ah! porque la tarjeta estará cambiada.)

No, no. Da igual, da igual. Tiene la palabra.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Con un cierto disgusto hemos visto que una propuesta que en comisión, como muy bien decía el representante de Izquierda Unida, había sido aprobada y que tenía que haberse llevado a estas Cortes antes del 31 de diciembre del año pasado, se ha visto modificada en su sentido y votada afirmativamente mediante una enmienda transaccional. El tema era suficientemente importante como para que la norma reguladora de este tema no fuese un decreto. Las comunidades vecinas donde esto se ha regulado, se ha regulado mediante una ley que es una competencia bastante más amplia, con una discusión parlamentaria y con unas reglas fijas de futuro. Un decreto lo creemos impropio para un tema tan serio como es éste, donde la degradación medioambiental, donde la salud humana y donde la normativa comunitaria ya tiene rango de ley y las comunidades a nuestro alrededor así lo tienen.

Creemos, por tanto, insuficiente que sea regulado mediante un decreto de una forma unilateral por el gobierno, y por lo tanto evitar de esta forma la participación de los grupos políticos.

Por lo tanto, muy a nuestro pesar, que teníamos ilusión en que todos los grupos hubiéramos ido de alguna manera a participar de un proyecto y que hubiéramos hecho algo en conjunto, vemos que esto ya ha desaparecido, yendo en contra del criterio fijado en comisión por todos los grupos.

Por lo tanto, nos hemos tenido que abstener. Muchas gracias.

El senyor president:

Senyor Arenas, tiene la palabra.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Para explicar el voto afirmativo del Grupo Parlamentario Socialista a esta enmienda transaccional que recoge, a nuestro juicio, el sentir de toda la cámara puesto que no ha tenido ningún voto en contra y que lo que va a permitir es una solución rápida y adecuada al problema de los residuos hospitalarios.

Existía la posibilidad de que se hubiese incluido dentro de una normativa más amplia de rango de ley, que es la Ley de residuos, que posiblemente tenga referencia a ello. Pero, dada la urgencia y puesto que ya había una resolución de la cámara, precisamente de la Comisión de Sanidad en ese sentido, hemos aprovechado, a través de la transaccional, esa voluntad unánime manifestada para resolver cuanto antes este problema, y creemos que la propuesta transaccionada reúne esos requisitos.

El senyor president:

Muy bien. Muchas gracias.

Vamos a pasar a debate las enmiendas del Grupo Parlamentario Socialista 301 y 302.

El señor Nabás tiene la palabra.

El senyor Nabás i Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

El grup parlamentari pretén defensar dues propostes de resolució relatives a les universitats.

Durant l'última dècada és evident, tots ho han conegut, el notable creixement d'alumnes en les nostres universitats, increment que ha vingut acompanyat per l'increment pressupostari de recursos que la Generalitat ha destinat a d'elles.

Malgrat això, la realitat de les universitats no és òptima i hi ha mancances que tots volem superar; mancances fonamentalment perquè l'oferta d'estudis no és sempre l'adequada, hi ha masificació en algunes titulacions i hi ha un model de finançament de les universitats que en este moment s'està estudiant, però que dificulta programes de futur.

És per això que en la proposta de resolució que presenta el Grup Parlamentari Socialista, 301, demanem que la Generalitat, concretament la Conselleria d'Educació, presente un Pla de programació plurianual de les universitats valencianes que incloga el model de finançament —per un costat—, el mapa de titulacions i el disseny d'oferta universitària a curt i mitjà termini, perquè difícilment podem aprovar ací en estes Corts creacions de noves universitats sense tenir clarament definit este mapa a curt i mitjà termini.

A més d'esta proposta, fem una proposta que evidentment esperem que tots els grups parlamentaris —i així s'ha manifestat— recolzen, és demanar que el propi govern presente en estes Corts un projecte de llei, o les mesures adequades, per acurtar el període transitori en què s'està regint en este moment la Universitat Jaume I de Castelló. La junta consultiva provisional de la Universitat per unanimitat ha demanat al govern de la Generalitat acurtar este període transitori, perquè pugui adelantarse la constitució del claustre, redactar els estatuts de la universitat i elegir-se directament el rector.

El Grup Parlamentari Socialista, conjuntament en este cas, perquè el Grup Parlamentari Mixt ha presentat una esmena i l'hem refós en esta transaccional, recolza esta proposta perquè siga el govern valencià qui presente en estes Corts, en un termini de temps breu, una oferta per a modificar la transitòria cinquena de la Llei de creació de la Universitat Jaume I que permeta acurtar el període transitori i permeta elegir directament el claustre constituent i el rector, perquè creem que esta universitat creada per les Corts Valencianes està consolidada, està avançant amb passos fermes, i que este acurtament del pe-

ríode transitori pot beneficiar la dinàmica interna, democràtica, que ja s'ha encetat dins la pròpia universitat.

Es per això que la primera proposta, la 301, està tal i conforme havíem plantejat.

La següent proposta, 302, està acceptada també en una transaccional conjunta amb la que ha presentat el Grup Parlamentari Mixt, 319.

I la transaccional diu el següent: "Les Corts Valencianes insten al Consell de la Generalitat perquè, després de les consultes a la comissió gestora de la Universitat Jaume I de Castelló, adopte les mesures necessàries que possibiliten acurtar el període transitori que la Llei de creació de la Universitat Jaume I prevé, i adelante el procés d'elecció del claustre constituent i del consell social de la universitat".

El senyor president:

Anem a passar a votació separada, primer la 301. Comença la votació. Vots a favor, 57; cap en contra; cap abstenció.

I a continuació passem a votar la següent, que és la 302. Comença la votació. Per 53 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Per a explicar el vot sol·licita la paraula la diputada senyora Marcos, que té la paraula.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies, senyor president.

Sol·licite el torn d'explicació de vot per a manifestar que el Grup d'Esquerra Unida ha votat favorablement a la presa de les mesures necessàries per a la modificació de la Llei de creació de la universitat Jaume I, que evidentment haurà de ser una proposició de llei que a la seua vegada modifique aquesta llei de creació.

I hem votat a favor, i ens alegrem que el Grup Socialista coincidisca amb aquesta proposta que va plantejar Esquerra Unida fa quatre mesos, és a dir, quan es va fer la substitució del rector Michavila pel senyor Suárez, l'actual rector de la Jaume I.

També és veritat que ens alegra que en quatre mesos el Grup Socialista haja canviat de posició tan ràpidament, perquè quan nosaltres fèrem aquesta manifestació pública, que va fer Esquerra Unida i jo personalment, com a responsable de l'ensenyament d'Esquerra Unida del País Valencià, se'ns digué que estàvem enloquits, que era una proposta que no es sustentava, que la Llei de creació de la Universitat Jaume I no es podia modificar. Aleshores ens alegrem que quatre mesos després aquesta posició tan absolutament arriesgada i tan poc sustentada en la realitat, el Grup Socialista haja de convenir amb Esquerra Unida que és bo —com ja ha ocorregut en altres universitats, com la Carles III que es va fer pràcticament en una llei de creació similar a la Jaume I—, és bo que s'avancen els terminis. I que, efectivament, una Universitat com la Jaume I és major d'edat i té totes les possibilitats d'iniciar el seu període constituent. Gràcies.

El senyor president:

Molt bé.

Senyor Ansuátegui, té la paraula.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gracias, señor presidente.

Señorías.

Creo que es un motivo más de satisfacción de toda la cámara, y en concreto para la Universidad de Jaume I de Castellón, en la provincia de Castellón, el que, aparte de los dimes y diretes y de los planteamientos políticos que en cada mo-

mento se han podido hacer sobre este tema, cuando se traen a estas Cortes temas serios, rigurosos, puntuales y de actualidad, prevalece la responsabilidad y la sensibilidad de todos los grupos mayoritarios y se consigue la votación mayoritaria de estas Cortes.

Por lo tanto, entendemos que, al margen de planteamientos o justificaciones que pueden venir dadas por la falta, digamos, de reflejos políticos, de oportunidad política de algunos grupos de no presentar estas propuestas de resolución, pero que al final terminan votándolas, creo que es altamente positivo y creo que deben ser las líneas de las propuestas de resolución que tienen que ser planteadas en todo debate del estado de la comunidad, y que al mismo tiempo marcan y comprometen al propio gobierno para que agilice y lleve a cabo, no solamente las promesas que hace a través de los medios de comunicación o en sus intervenciones, sino también que se vea comprometido a cumplir por mandato de estas Cortes, ya que de lo contrario siempre podrá ser echado de menos o en cara en un momento determinado en el seno de estas Cortes.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Ramírez, tiene la palabra.

El senyor Ramírez Valentín:

Gracias, señor presidente.

Para explicar nuestro voto positivo a la propuesta de resolución que viene a acortar el plazo de tutela por parte de la Generalitat de la Universidad Jaume I de Castellón. No hubiera querido yo tomar la palabra sino hubiera habido algunas alusiones infelices en este momento.

Creo que no es un proyecto al que nadie tenga que colgarse de manera exclusiva ninguna medalla, puesto que ha sido la colaboración, el consenso, la participación y el deseo de todos los grupos parlamentarios, unos más obligados que otros, y otros estimulando más a otros, que ha dado origen a la Universidad Jaume I.

No hace mucho, algunos de los que ahora han intentado colgarse alguna medalla, criticó a este portavoz de educación de la provincia de Castellón por criticar precisamente la falta de democracia interna en la constitución del claustro de la Universidad Jaume I, justo hace aproximadamente ahora un año. Me congratulo, naturalmente, de que algún grupo parlamentario haya modificado su posición y se haya convertido en impulsor de algo que nosotros planteamos de una manera evidente, directa y comentándola con miembros destacados del Claustro de la Universidad Jaume I, recogiendo la necesidad de que hubiera esa modificación, precisamente porque se estaban quemando equipos rectorales con demasiada frecuencia.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Pasamos a la siguiente propuesta de resolución, del Grupo Parlamentario Popular, 341 y 348.

El señor Castelló tiene la palabra.

El senyor Castelló Boronat:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

En primer lugar voy hacer referencia a la propuesta de resolución 25.341, que tiene dos objetivos textuales y uno de fondo. Los objetivos textuales, como se lee perfectamente en la propuesta, son que el Gobierno Valenciano de forma periódica informe a estas Cortes de las peticiones y los proyectos

que solicita se financie con fondos europeos; y el segundo es el seguimiento, también periódico, de forma trimestral, de la ejecución de los programas que se aprueben con financiación de esos fondos europeos.

Y luego hay un motivo, una cuestión de fondo, y es que el Gobierno Valenciano no vuelva a cometer la irresponsabilidad política que ha cometido hasta ahora, y concretamente en lo referente al plan de desarrollo regional, y digo irresponsabilidad política porque el Gobierno Valenciano en exclusiva ha redactado un proyecto, programa de desarrollo regional que ha presentado al Gobierno de la nación para su inclusión en el marco comunitario de apoyo, objetivo número uno, y su ejecución en los próximos cinco años, 1994-99.

Un programa de desarrollo regional que puede suponer para esta Comunidad una importantísima cantidad de dinero, de 450.000, 500.000 millones de pesetas, y sin embargo no ha tenido la responsabilidad política de darle conocimiento a estas Cortes para que los grupos parlamentarios conocieran cuáles eran las directrices, cuáles eran los objetivos de ese programa, desde el punto de vista del Gobierno, y que los grupos parlamentarios hubieran podido aportar ideas al mismo, incluso, que hubieran podido consensuar el apoyo a ese programa de desarrollo regional. Y además, en nuestro caso, decirle al Gobierno Valenciano que nos parece que lo que se está solicitando es poco para esta Comunidad, y me explico, el 20% del PIB de las regiones, objetivo número uno, en la que está enmarcada la Comunidad Valenciana, corresponde a la Comunidad Valenciana, y el 17% de la población de esas regiones también es de esta Comunidad. El Gobierno Valenciano está reclamando solamente un 10%, hubiéramos tenido oportunidad de decirlo, yo creo que hubiera tenido el apoyo de estas Cortes en esa reivindicación de algo que esta Comunidad necesita.

Voy a pasar a comentar brevemente la otra propuesta de resolución, que es la 348, y en la que solicitamos al Consell un Plan económico de medidas urgentes que tengan como objetivo adelantar la salida de la crisis y facilitar las condiciones necesarias para atraer inversión, generar empleo estable, y mejorar la competitividad de nuestras empresas, sin perjuicio del proceso de aprobación del tercer Plan Económico Valenciano como instrumento a medio y largo plazo de la planificación económica.

Yo creo que huelga ahora hacer mención a la situación de la economía valenciana. Se ha hecho referencia durante este debate a cuál es su situación, una situación complicada y delicada; tampoco voy a entrar a discutir cuando se prevé la salida de la crisis, puede ser en el verano, puede ser en el otoño, puede ser a principios de 1995. Está claro que la salida de la crisis tiene que venir, ya digo; no es ese el planteamiento de esta propuesta, pero sí creo que es conveniente que el Gobierno Valenciano actúe de forma inmediata en ese plan económico de medidas urgentes con el objetivo de intentar adelantar la salida de la crisis sea cuando sea, puede ser en otoño, puede ser en invierno, pero para adelantar esa salida de la crisis. Y como tal, y como tal, y no hemos querido concretar nuestra propuesta en la propuesta de resolución, o nuestra visión de cómo debería de encajarse ese marco o esas medidas urgentes en el plazo de un mes, buscando ese clima de confianza, algo que el conseller de Economía ha mencionado aquí en alguna ocasión, es ese efecto psicológico que evidentemente tiene parte la economía y la situación económica, ese efecto psicológico de confianza y la inversión en la creación de empleo por parte de los sectores productivos.

Ya digo, no hemos querido concretar la propuesta de resolución, pero sí me gustaría brevemente relacionar qué debería concretar ese plan económico de medidas urgentes. Por una

parte, y con referencia a lo que es la administración pública valenciana, un control, reducción y ordenación del gasto público, con un análisis del coste unitario de los servicios y propuestas de ratios a conseguir para reducir el gasto corriente. Comparecencias trimestrales del Consell para dar cuenta de la ejecución presupuestaria de los diferentes programas, desde el punto de vista de la consecución de los objetivos previstos en esos programas. Plan de reducción...

(Ocupa la presidència l'Excel·lent Vice-president Primer Senyor Vicent Soler i Marco.)

El señor vice-president primer:

Senyor Castelló, el seu temps.

El señor Castelló Boronat:

...de altos cargos. Plan integral de reordenación del sector público valenciano, incluyendo un estudio de posibles privatizaciones de empresas públicas, y la reducción progresiva de las subvenciones a empresas y a entes públicos. Reforzar la autonomía y funcionamiento del funcionamiento de la intervención de la Generalitat perfeccionando el sistema de fiscalización y generalización de la intervención previa. El análisis de los programas, desde la perspectiva de presupuesto, base cero. Y propuestas de aplicación para el año 1995.

Y un segundo bloque de fomento de la actividad económica, de la inversión y del empleo, con un plan de fomento del empleo. Plan de choque de la formación profesional. Programa de cooperación de empresas. Plan de acceso a la financiación al crédito de las empresas valencianas, con especial énfasis a las Pymes. Programa de incentivación y fomento del acceso a los servicios externos de las industrias valencianas. Programas de seguridad de las rentas agrarias. Programa...

El señor vice-president primer:

Senyor Castelló.

El señor Castelló Boronat:

Acabo, señor presidente.

Programa de apoyo a la promoción y a la comercialización dirigido a las empresas comerciales. Programa de incremento de la oferta del suelo, como incentivo a la construcción.

Como verán, la mayoría de estos programas que he concretado en este último apartado son algunos de los que se relacionan en el PEV III; lo que se pretende aquí es adelantarlos a corto plazo, y ejecutarlos cuanto antes, para que tengan ese efecto positivo de crear confianza en la economía valenciana y adelantar la salida de la crisis.

Nada más y muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Muchas gracias, señor Castelló.

Senyor Fuentes.

El señor Fuentes Prosper:

Senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Es trobem davant dues propostes de resolució del Grup Parlamentari Popular, a les quals s'anem a oposar, i la meua obligació és explicar les raons. Per què? No per capritx, sinó perquè hi ha raons, i serioses.

La primera. Respecte a la primera, que és la 341, vostés plantegen ací, és clar, dintre de la proposta de resolució va l'exposició de motius i la proposta, però s'entenc claríssimament que vostés demanen, abans de res, que trimestralment s'informe. Jo només li demanaria calma i tranquil·litat, senyor diputat, calma, senyors del Grup Popular.

Primer, conegam el Pla, o el Programa Econòmic Valencià III, conegam-lo, després vostés saben que quan es presenta ací el Programa Econòmic Valencià podrem presentar propostes de resolució; en eixes propostes vostés poden presentar de quina forma volen que es faça o no es faça. Sigam una seqüència lògica, no comencem a dir que davant de la immediata..., per favor, hi ha un tràmit reglamentari que vostés allí poden plantejar eixa proposta i seria raonable. En segon lloc, vostés saben que eixe Programa Econòmic Valencià tindrà una execució pressupostària anual. És un programa, però la seua execució completa es farà dintre de la Llei de pressupostos cada any, encara que hi hagen programes plurianuals, i vosté sap que la Llei de pressupostos arplega un article concret on es diu de quina forma s'informarà de l'execució pressupostària. Segon argument.

En tercer lloc, vosté sap que d'eixe Programa Econòmic Valencià es deriva, en relació a la CEE el que es diu un programa operatiu dintre del marc comunitari de recolzament, i en eixe marc o programa operatiu es fiquen les fixes respecte a la finançació, objectius, mesures, etcètera.

I és clar no li accepte el que vosté ha dit que era la qüestió de fons en este punt, i era que havia hagut una irresponsabilitat del Govern; en absolut, el Govern ha complert amb estricta responsabilitat les seues funcions. Vosté sap el que és un PDR? Vosté sap el que diu el Reglament 2.052/88 del Consell de 24 de juny de 1988 de la CEE? Que és responsabilitat del Govern de cada país, o de la Comissió Europea, si un país no ho fa, el PDR, i el que fa el Govern central és demanar línies genèriques d'acció a cada comunitat autònoma, perquè la responsabilitat és del Govern central. El PDR té línies generals. I quines línies generals va a defensar el meu Govern? Les línies generals que diu el seu programa, el seu programa d'investidura i su programa electoral.

Entrem a la segon proposta de vosté dins de la meitat del temps, he procurat dividir en dos minuts cinquanta, en dos minuts i mig cada una d'elles. La segon proposta de vostés, ho dic perquè a este li vaig a dedicar la meitat perquè vosté ha hagut de fer un telegrama tan fort del pla perquè ha dedicat quatre minuts a explicar la informació trimestral. ¡Home!, això és una visió preponderada de quina té importància. Vosté ha parlat molt de la informació trimestral, i al seu pla de lluita s'ha dedicat telegràficament i fora de temps, cosa que vosté és lliure de repartir-se el temps.

Vosté diu en esta proposta, que davant la greu situació econòmica per la qual travessa la nostra economia, les Corts, que presente el Consell en un mes un Pla econòmic de mesures urgents. I vosté en un minut o dos ha fet el telegrama. Vosté sap que el Programa que vosté demana és els pressupostos de la Generalitat de 1994, que discutirem en desembre de 1993? cCar que no, perquè vostés s'oposaren. Però açò, qui en esta Cambra va a negar-ho, que per a vostés... Vostés resulta que tot el que han demanat en eixes programa, per tot allò que jo m'he anotat i he escoltat parlava de "plan de choque en formación profesional", "de actuaciones y ayudas a la empresa"... Què vostés estaven sords quan vam debatre tots els programes i votarem tots els programes de subvencions a les empreses, d'ajudes en formació professional ocupacional, 40.000 milions de pessetes. D'ajudes als sectors productius. De manteniment de solidaritat. Per favor, si el que vosté està demanant ací és el que discutirem i aprovarem, amb una diferència, senyor Castelló, una, molt clara, i és que vosté ha desaprovechit una altra vegada més l'ocasió, l'ocasió -i un minut em falta-, ha desaprovechit vosté l'ocasió, senyor Castelló, de quadrar les xifres que ja vam dur, allò que diu la debida resposta en el debat de totalitat, encara estem esperant que vostés quadren les xifres del debat de totalitat, vosté o el seu

líder màxim, on eixe pla de xoque les xifres no quadraven, ni per davant ni per darrere.

Senyores, ja que presenten el mateix refrit un temps després almenys diguen, "ara, que ja hem tingut temps, dos mesos després, mire, anem a quadrar-li-ho". No, vosté continua dient el mateix que digué en desembre, i al mateix temps agafa com a propostes pròpies el que ja és llei, ajudes a les empreses, subvencions, tipus d'interès, pla de formació professional. Per favor, senyor diputat, novetats cap.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.
Senyor Castelló.

El senyor Castelló Boronat:

Gracias, señor presidente.

Señor Fuentes, a ver si en esta ocasión tengo más fortuna en la división del tiempo, porque no ha sido, desde luego, en ningún momento la intención de este diputado el dividir el tiempo de forma que le diera más o menos importancia a una cosa o a otra, ya se sabe que cuando se sube a la tribuna y con poco tiempo es difícil de explicar, y en este caso sobre las dos propuestas, todo lo que se tenía intención de decir.

Sobre el PDR, o la propuesta de los fondos europeos, yo creo que usted se ha confundido; yo no he dicho en esta tribuna que haya cometido el Gobierno Valenciano irresponsabilidad sobre el PEV he dicho sobre el PDR. Y se lo digo porque yo tengo aquí el documento del PDR que le solicité a la Consejería de Economía y que me ha enviado. Bueno, esto, por lo menos, es a lo que yo me refería, de que tendría que el gobierno haber presentado a estas Cortes, para conocimiento de estas Cortes, *a motu proprio* del gobierno, comentarlo, debatirlo y, en su caso, buscar el consenso sobre este documento. Ni más ni menos. Pero esto es porque este diputado lo ha solicitado y se lo han enviado. No he hecho referencia al PEV.

Que el plan de desarrollo regional es responsabilidad del gobierno, no he dicho que no lo sea. Lo que he dicho es que entendemos que hubiera sido conveniente, cuando además ese plan de desarrollo puede traer la financiación de una gran cantidad de dinero y el destino que se le va a dar a ese dinero, de que estas Cortes lo hubieran conocido. Yo no he negado la responsabilidad del gobierno al realizarlo. En absoluto. Creo que el señor Fuentes ha confundido los términos en los que yo me he manifestado.

Y sobre la propuesta del plan de medidas urgentes para la economía, pues, bueno, yo luego le voy a facilitar, si usted quiere, la relación que evidentemente he tenido que hacer tipo telegrama. Pero también he dicho que no la hemos querido concretar en la propuesta esa relación, porque entendemos que, con la solicitud de esas medidas urgentes, era suficiente para poder luego debatir si las medidas urgentes eran o no eran convenientes. Y no queríamos tampoco encorsetar. Hemos dicho que era nuestra visión de cuál debería de ser ese plan de medidas urgentes.

Sobre el tema del presupuesto, señor Fuentes, los presupuestos de 1994, está claro que hay algunos programas presupuestarios que tienen que ver con algunas de las cosas que yo he dicho, pero no con todas ni mucho menos, pero no con todas ni mucho menos. Y en la referencia que ha hecho a cuadrar las cifras y ya me dirá usted a qué cifras se refiere y qué cifras tienen que cuadrar la oposición. Quien tiene que cuadrar las cifras es el gobierno. Y a quien no le cuadran es al gobierno. Y nosotros estamos aquí para denunciar que no le cuadran las cifras. Pero en nuestro caso no tenemos que cuadrar ninguna cifra, porque de momento no hemos dado ninguna cifra en concreto. Hemos dado líneas por donde debe de ir...

El senyor vice-president primer:

Senyor Castelló...

El senyor Castelló Boronat:

...la política del gobierno.

El senyor vice-president primer:

Senyor Castelló, el seu temps.

El senyor Castelló Boronat:

Gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.
Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president.
Senyories.

Entrant per allò darrer que vosté ha dit. No. Per allò darrer, no. Pel principi. Pitjor ho fica, senyor Castelló. La irresponsabilitat política no és del govern, sinó del seu grup. Perquè vostés estan fent iniciatives individuals en lloc de beneficiar a la Cambra, que som tots els diputats, dir: "Senyor conseller, senyor govern, enviém...". I vosté ho demana a títol particular. Té tot el dret a fer-ho. Però ací vosté està en representació d'un grup polític, d'unes idees i d'uns electors. Vosté, dins la política del control al govern, té el Reglament al seu abast per a dir.... I ara vosté ací, al cap del temps, no dir de sobte: "És que tinc un document que m'han entregat.". Per descomptat que vosté pot tenir-ho.

Però jo crec que, com a responsabilitat política que vostés tantes vegades diuen que han de complir la tasca d'oposició al govern, ara és un moment de no fer una oposició individual, del document individual que jo li he demanat, sinó el meu grup i la meua iniciativa política. És una iniciativa que, quan diuen que li la tallem, ens retiren coses, no ens deixen... I una que la tenen al seu abast, al final diuen: "No ho hem presentat". Quan és responsabilitat del govern entrar en una negociació amb el govern central respecte a les línies generals del PDR. Sí que sabia exactament el que jo volia dir.

Ara, vosté ha parlat de l'altra part, que és la part més important. I és allò del pla econòmic este de mesures urgents. Només li diria dues coses breument.

En primer lloc, sap vosté que en el darrer trimestre del 1993, l'EPA –informació recentíssima d'avui–, només hi ha dues comunitats autònomes en tota Espanya que han augmentat la població ocupada i ha disminuït l'atur? Ho sabia vosté que n'hi ha dues només i una és la valenciana? Tant que vostés diuen enfonsats. Sí, senyor. En el quart trimestre del 1993 augmenta en 17.000 persones la població ocupada, en el quart. I a tota Espanya ha disminuït en 153.000. L'única comunitat. L'atur a la Comunitat Valenciana ha disminuït en 5.000. A tota Espanya augmenta en 136.000. Quan vostés diuen que ací anem sempre pitjor. Ha ficat vosté hui també.. poca oportunitat ha tingut quan ha dit això, justament quan l'última data que coneguem de l'EPA no diu exactament això.

Més encara, per no entrar a fons. Si vostés van per la via d'estar repetint permanentment plans de xoc, provocaran vostés entre el pla de xoc que presentarem a Madrid, que tinc ací la referència, i el pla que presenten ací, provocaran una reacció en cadena que els va dur al "caos". Possiblement s'estavellaran amb tant de pla de xoc en eixa reacció en cadena que vostés es nyuguen entre vostés, que tractent de traduir al valencià, encara que està en castellà, el pla de xoc presen-

tat a Madrid i, al final, de xoc en xoc al "caos". S'estavelleran, senyor populars.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Votem, en primer lloc, la proposició 25.341. Comença la votació. Per 22 vots a favor, 32 en contra i 4 abstencions es rebutja esta proposició.

A continuació votem la proposició 348. Comença la votació. Per 26 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció es rebutja també esta proposició.

Proposició número 25.336, del Grup Nacionalista Unió Valenciana.

Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats, era un costum antic, hui ja desús, que en els parlaments polítics es fera utilització de citacions de personatges il·lustres. A mi m'agradari hui citar un il·lustre diputat d'esta Cambra expert en temes agrícoles, fins i tot expert en temes de política internacional i que, amb molt de gust, vaig a llegir les seues paraules perquè pense que són la millor defensa per a esta proposta que presenta Unió Valenciana hui, igual que també la presentarem l'any passt.

I diu així l'il·lustre diputat a què tinc la satisfacció de fer la citació: "Senyores diputades, senyors diputats. Per a manifestar al grup proponent –que erem nosaltres–, que estant d'acord amb el fons de la proposta de resolució presentada, bàsicament per les mateixes raons ja assenyalades insistentment pel Grup Socialista, també recollides en la seua intervenció pel senyor Héctor Villalba, i que són raons òbvies, son raons òbvies sobretot si tenim en compte que estem en el procés d'adaptació a la nova situació econòmica del món rural valencià, d'adaptació a la seua articulació. Estem en el punt, diríem, processal intermedi en allò que hem pres una resolució de caràcter legal per la qual extingim les cambres agràries i fa falta que aparega la manera en la qual es va articular en els municipis els interessos del sector agrari amb els legítims representants democràtics de la població, que són els ajuntaments".

Continua la citació: "Dic que en eixe punt en què ens trobem és obvi que fa falta la llei de Consells Municipals Agraris. És un compromís que hem pres en diferents ocasions i que avui ací reiterem. I l'única cosa que li demane al grup proponent és que la paraula que diu "exigeix" siga corregida per la paraula "instar", que quede: les Corts Valencianes insten el govern valencià al compliment, en la mesura que entenem que és el llenguatge que correspon al legislatiu en relació a l'executiu".

Pense, senyories, que des de la humilitat d'un grup de set, com el president Lerma ens recordava, no ens cap major satisfacció que utilitzar els arguments d'un grup de quaranta-cinc.

Per tant, espere el vot favorable de ses senyories.

I moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Encara que no ho ha dit el senyor Villalba, les paraules llegides són meues. Per tant, le agraiisc la citació. I eixes pa-

raules foren dites fa un any aproximadament. I en el moment en què les vaig dir corresponien tant al meu pensament com allò que era la línia d'acció immediata en aquell moment en allò que era el disseny de política agrària en allò que significa articulació del sector en eixe terreny.

Un any després les coses ja no són iguals. I ens trobem en un moment en què està desenvolupant-se tota una sèrie d'aspectes en la política agrària, alguns d'ells molt significatius i importants, com ha estat la recent aprovació per part d'aquesta Cambra de les explotacions agràries preferents o com és l'adaptació també produïda per aquesta Cambra en el procés d'extinció de les cambres agràries locals i el futur dels seus funcionaris i el seu patrimoni.

I eixe és un marc novedós que està fent que els Consells Municipals Agraris, que jo pense que continuen sent una necessitat... I no sols pense que continua sent una necessitat, sino que, de fet, hi ha més de tres-cents Consells Municipals Agraris constituïts en estos moments en uns altres tants municipis valencians. En concret les xifres més recents que jo tinc són que hi ha cent-sis Consells Agraris Municipals a Alacant, vuitanta a Castelló i 190 a València. Això fa un total de 376 Consells Agraris Municipals constituïts.

Dic, doncs, que continue pensant que convé tenir una norma bàsica reguladora d'eixos Consells Agraris Municipals. El que ocorre és que en este procés d'adaptació que s'està efectuant, possiblement és prudent esperar un assentament de les línies en desenvolupament, i en funció d'eixe assentament arribar a eixa norma reguladora.

Per tant, insistint en la bondat d'eixa figura de Consell Municipal Agrari com vehicle d'articulació dels interessos i competències municipals amb allò que és la realitat del sector agrari en cada terme municipal, crec que també la prudència aconsella que eixa norma reguladora bàsica prenga un temps per a poder ser produïda de la millor de les maneres.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.
Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Acabava vosté l'any passat demanant-me canviar "exigir" per "instar", i prova de la nostra bona voluntat li deiem: "Vosté demana que canviem formalment i com a una espècie d'esmena tècnica que on diu 'les Corts Valencianes exigeixen del govern' diga 'insten al govern'". Mire, senyor Garcés, no farem *casus belli* d'una parauleta. A nosaltres el que ens importa és que vertaderament eixa voluntat que ara vosté hui reaferma es concrete en una llei que articule i vehicle eixos servicis i eixes activitats tan necessàries per a desenrotllar i activar el camp valencià. Però fixe's vosté que ja li deiem: "Per tant, acceptem que on diu 'exigeixen' diga 'insten', i esperem que l'exigència no siga una via d'escapada a la instància, perquè si és una via d'escapada ho tornarem a dir". I mire vosté per on, un any després, canviar la paraula "exigeixen" a "insten" sí que ha sigut eixa via d'escapada que ja fa un any vàrem premonitzar.

Vosté no vinga a dir que la Llei de consells municipals agraris és necessària i que ja hi ha 106 funcionant, perquè són 106 consells municipals que estan funcionant de manera no legal o *al.legal*, perquè si no hi ha una llei que els regule, jo no diré que són il.legals, perquè no estan incomplint una llei, però sí que diré no legal o *al.legal*, que és la mateixa cosa, perquè no tenen una legislació en què basar-se.

A mi el que m'agradaria, senyor Garcés, és que açò no fóra una espècie de mostra del que ha representat el discurs del president de la Generalitat en este debat de política general. Vosté recorda que el senyor Lerma en catorze ocasions va dir que presentaran uns projectes o uns plans? Ho recorda? Perquè va ser a penes fa dos dies. Si açò, que s'aprovà per unanimitat amb unes raons tan ben expressades per vosté mateix com ací en la tribuna ha quedat clar, ho han incomplert, jo no sé si en definitiva el que està fent el Grup Socialista en este tema és demostrar que el que va fer el president de la Generalitat l'altre dia i que nosaltres qualificàvem com el discurs de la promesa no ve a ser la concreció que això és així. Si volem que després la societat prenga seriosament el que significa un debat de política general i que les promeses del president de tots els valencians són una cosa que s'ha de complir, el que no podem fer és començar incomplint compromisos que vostés assumiren, i a més amb molta satisfacció, des de ja fa un any.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Precisar alguna de les afirmacions fetes. La primera, sobre els 376 consells municipals agraris que, segons les meues intervencions, estan constituïts, dir que estan constituïts en base al que és la capacitat pròpia de les competències municipals, estan autoregulats en funció d'acords dels ajuntaments mateixos. Per tant, tenen plena presència jurídica, tenen plena capacitat d'actuació en el seu terme municipal, dins del que són eixos acords dels ajuntaments. El que jo afirmí i he tornat a afirmar és que possiblement siga positiva i necessària una norma reguladora bàsica que articule uns mínims que serviquen per a tots eixos consells municipals agraris ja constituïts i els futurs que puguen constituir-se.

Dit això, he d'assenyalar que els acords són per a complir-los, i que els compromisos o són fermes o al final hi ha una incredulitat absoluta, no sols per nosaltres mateixos sinó per la societat mateixa. Per tant, convé que el que són acords i compromisos es porten a terme. Però també és ben cert que el moment o el temps necessari per a fer això no depèn exclusivament d'una afirmació o de la voluntat d'una persona, sinó que hi ha tot un context dins del qual se situa eixe compromís, i eixe context jo he afirmat que hui no és el mateix que fa un any, i en eixa mesura hi ha un temps necessari perquè les coses puguen quallar.

En eixa mesura, doncs, crec que el que és el sentit expressat en anteriors ocasions i en esta és un sentit útil i vàlid, i que la meua confiança està que això arribe un moment, arribe el temps just on s'articule per a afavorir de la millor manera els interessos dels llauradors valencians i fer possible que les competències que en matèria agrària tenen els ajuntaments s'exercisquen de la millor manera en col.laboració i en combinació amb eixos interessos sectorials dels llauradors valencians.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Votem la proposició 336 del Grup Nacionalista Unió Valenciana. Comença la votació.

Per 24 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció es rebutja la proposició.

Passarem a debat ara la darrera proposició viva que li queda al Grup Esquerra Unida, la 282. A esta presidència ha arribat una transaccional sobre la 282, que supose que és de coneixement del grup proposant mateix.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.
Senyories.

A la proposta de resolució inicial que Esquerra Unida presentava efectivament s'ha fet una esmena transaccional en el sentit de declarar la marjal de Pego-Oliva com a parc natural dintre dels pròxims tres mesos.

Nosaltres, en definitiva, el que plantejàvem en la nostra proposició era la mateixa cosa, fent referència a la resolució aprovada ja el 25 de febrer de l'any 1992, que com tots vostès recordaran i a més a més no és una qüestió que es va plantejar solament en aquella ocasió, sinó en diferents ocasions, i per tant, considerem que el fet que en estos moments s'aplegue a un acord en esta matèria respecte a la declaració de parc natural en un termini de tres mesos, creiem que ja és el final definitiu d'este tema, que ha vingut tantes voltes a esta cambra que jo diria que ja s'ha fet vell en el temps, i que és important sobretot que un entorn ecològic com el que representa aquella marjal siga definitivament protegida i siga declarada com a parc natural.

Per tant, el que demanem és el vot majoritari d'esta cambra, si pot ser unànim, perquè siga declarat parc natural i, en definitiva, que siga aprovat pel conjunt dels diputats.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Votem la proposició resultant, la nova versió, en els termes que ha llegit el senyor Botella. Comença la votació. Per 34 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions és aprovada.

Senyor Arenas, té la paraula.

El senyor Arenas Ferriz:

Para explicación de voto del Grupo Parlamentario Socialista, que había presentado una propuesta de resolución en el término de declarar la marjal de Pego-Oliva parque natural dentro de los próximos seis meses.

Como consecuencia del acuerdo que ha habido entre los dos grupos se ha mejorado, entiendo yo, la que había presentado inicialmente Izquierda Unida, puesto que se pasa el nivel de protección de paraje a parque, y permite una mayor y mejor participación ciudadana al constituir una junta rectora que la posibilidad del parque facilita.

En definitiva, se trata, por lo tanto, a través de la propuesta, que por eso la hemos votado afirmativamente, facilitar a los poderes públicos unos mecanismos de actuación que permitan cuanto antes resolver la declaración de zona de protección a través de la figura de parque de esa zona de la marjal de Pego-Oliva.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.
Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president.

Una volta més hem de lamentar que no s'aplique el reglament per a tots igual, perquè el Grup Socialista tenia oportunitat d'haver fixat la seua posició perquè era un dels proponents en eixa transaccional i retirava la seua esmena. La seua senyoria sap, la seua presidència, que l'acord dels grups era

que en este cas intervendrien abans, i solament aquells que no tenien l'esmena absorbida per la transaccional podien explicar el vot, cosa que ara no s'ha aplicat d'eixa manera.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.

Proposta de resolució 303 i 304, del Grup Parlamentari Socialista. Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president. Demane que es passe a votar directament el Projecte de llei de la família. (Remors.)

El senyor vice-president primer:

Vegem. Això són propostes de resolució o proposicions, i en este cas el Grup Socialista demana que es debaten conjuntament dos. Una d'elles, la 304; consta a esta presidència que té transaccionada un nou text. Per tant, quedaria a votar separatament i en condició diferent la 303, que efectivament parla d'un acord perquè s'aprove i es presente a estes Corts un projecte de llei, abans que acabe la present legislatura, sobre la família. Però hi ha la 304 que té una nova redacció.

Per tant, li pregunta esta presidència al Grup Socialista en quines condicions vol que fem el debat. O senzillament no hi ha debat? Vol que es voten directament les dues proposicions no de llei?

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president. Que es voten directament les dues per separat, i en acabant, d'una, faria explicació de vot.

El senyor vice-president primer:

Senyor Picher, vosté és el que fa la proposta; per tant, vosté té ara l'oportunitat de presentar allò que posa a consideració de la cambra, a la seua discussió. Té ara l'oportunitat de fer-ho, i si té ara l'oportunitat de fer-ho, no la tindrà després. (Remors.)

El senyor Picher i Buenaventura:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

L'objectiu del Grup Parlamentari Socialista al presentar el Projecte de llei del voluntariat és perquè creem que és important que esta qüestió es regule, perquè a més, dins de les qüestions legals que va a desenvolupar esta llei, obligarà a la Generalitat a fomentar i a regular les funcions del voluntariat social perquè col·labore amb les administracions públiques en la tasca d'investigació i de prestació dels serveis socials.

Al mateix temps, des del punt de vista polític, existix en l'actualitat un singular desenvolupament de les organitzacions voluntàries com a expressió de solidaritat primària entre els ciutadans. Les conquestes de l'estat del benestar sols es poden mantenir amb una participació activa. Per tant, la profundització de la democràcia comporta el foment de la participació ciutadana a través d'organitzacions sòlidàries.

La finalitat —no cap dubte— d'esta llei seria, en primer lloc, afavorir el desenvolupament de l'acció voluntària en els serveis socials i en la funció social de les organitzacions, regular les mesures de foment de recolzament, control i participació pel que fa les organitzacions sòlidàries, garantir el funcionament democràtic de les organitzacions i amparar els drets dels voluntaris i dels usuaris, així també com establir els mecanismes de col·laboració entre les organitzacions voluntàries i les administracions públiques.

Per tant, esta llei haurà de comportar una sèrie de mesures bàsiques i de recolzament que seran: convocatòria anual de

subvencions, realització d'investigacions i d'estudis i de publicacions, confecció d'un catàleg públic de recursos voluntaris, assessorament tècnic i ofertes de formació pels voluntaris.

I per a finalitzar també vull explicar que, dins d'u dels apartats més importants d'esta futura llei, estaria el tema de les mesures de control, registre i acreditació de les organitzacions, justificació de les subvencions. A més per a desenvolupar totes estes mesures es proposaria crear el Centre valencià de voluntariat social, finançat amb les subvencions de les entitats públiques, donacions privades, subvencions europees i aportacions dels fons social de les caixes d'estalvi.

Per tot això, demane el vot favorable a esta proposició.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.
Torn en contra, señor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Senyor president, no és torn en contra. És perquè este grup, com a copartícep de l'esmena transaccional, vol intervenir al respecte.

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella, ho dic perquè no he volgut comentar les paraules del senyor Maluenda abans, però és un debat reglat no al cent per cent. I ací tots, agafant-se que no està reglat al cent per cent, no expliquen que tenen una esmena transaccional, però després apareix; es defensa una transaccionada i una sense transaccionar, etcètera. Aleshores anem a col·laborar tots perquè el debat que està acabant pugam tots fer-ho...

Efectivament, havien dos proposicions presentades, una no es transaccionava i una altra sí. Vosté efectivament té tot el dret, d'acord amb la Junta de Síndics, de tindre tres minuts per a defensar la part que li correspon de la 304 transaccionada, efectivament.

El senyor Botella Vicent:

Moltes gràcies, senyor president.

Jo crec que convindrà amb mi, al mateix temps, que el meu grup ha facilitat la labor de la presidència en este debat i ha procurat complir els acords de la Junta de Síndics.

Simplement, senyories, per a intervenir en el sentit que a nosaltres efectivament ens pareix molt important el fet que estes Corts puguen debatre i aprovar finalment una llei del voluntariat, que siga una llei progressista. I, des d'eixe punt de vista, volem ja, des d'ara, oferir al Grup Socialista la possibilitat d'aplegar a un acord d'una llei que realment porte a terme tots els objectius, amb els quals en teoria coincidim, amb el portaveu que m'ha precedit en l'ús de la paraula.

Per tant, el nostre objectiu és que esta llei siga aprovada, efectivament, dintre d'esta legislatura. I és per això que hem presentat una esmena transaccional que el que planteja és rectificar simplement el termini que planteja la proposta de resolució inicial, que deia que es presentara abans de finalitzar la present legislatura. Tenint en compte que una llei ha de tenir tot un tràmit a seguir, bastant llarg al respecte, considerem que la millor manera que este projecte de llei siga debatut i siga aprovat dins d'esta legislatura, és que abans de finalitzar el present any siga presentat davant estes Corts eixe projecte de llei de voluntariat.

Per tant, eixa és l'esmena transaccional que hem presentat, en la idea, i sobretot en la voluntat, que finalment siga una llei majoritària d'estes Corts, siga debatuda per tots i siga aprovada majoritàriament dintre d'esta legislatura, i per tant donem un servei important en esta qüestió.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Maluenda, per a què vol la paraula?

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president, per a plantejar una xicoteta qüestió d'ordre.

És que pregaria a la presidència ens aclare què és el que anem a votar, perquè és que el senyor Picher ha dit que votem este projecte de llei de la família, i no tenim coneixement que haja entrat ací a la cambra. La pròpia presidència, senyor president, si em permet, ha parlat de la proposició de llei i de la proposició no de llei...

El senyor vice-president primer:

Senyor Maluenda, per favor...

El senyor Maluenda Verdú:

¡Senyor president!

El senyor vice-president primer:

Estem acabant el debat, no exagere la nota.

El senyor Maluenda Verdú:

No exagere, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Està vosté exagerant la nota. Tot el món sabem que no es tracta d'un projecte de llei. Es tracta d'una proposició presentada en el contexte del debat de política general, que diu que es compromet perquè el govern presente un projecte de llei dins d'esta legislatura. Això ho sap tot el món. Si vosté vol exagerar la nota, l'exagera, però ja ha tingut l'oportunitat de fer-ho.

Sega.

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president...

El senyor vice-president primer:

Sega, per favor.

El senyor Maluenda Verdú:

Estic plantejant una qüestió d'ordre.

El senyor vice-president primer:

Sega, per favor.

El senyor Maluenda Verdú:

El meu grup no pot votar si no ens plantegen què és el que ha de votar clarament. No sabem què va a votar-se ací. Ací ha hagut contradiccions clares de la pròpia presidència, i el meu grup no votarà si no ens diuen què és el que anem a votar.

El senyor vice-president primer:

Senyor Maluenda, esta presidència li ho explica.

El senyor Maluenda Verdú:

Això és el que li demane.

El senyor vice-president primer:

Li ho explica esta presidència a la cambra, a demanda del diputat don Rafael Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Del Grup Parlamentari Popular, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Del portaveu del Grup Parlamentari Popular, don Rafael Maluenda.

Hi ha ací, com saben vostés, dues proposicions. Una, la 303, que diu el següent:

“Les Corts Valencianes acorden que abans de finalitzar la present legislatura el Consell de la Generalitat aprovarà i presentarà a estes Corts el Projecte de Llei de la família”.

Hi ha una segona proposició, la 304, que ha estat transaccionada. I la nova redacció transaccionada diu el següent:

“Les Corts Valencianes acorden que, abans de finalitzar el present any, el Consell de la Generalitat aprovarà i presentarà a estes Corts el Projecte de Llei de voluntariat”.

Alguna senyoria no ha entés encara què anem a votar?

El senyor Maluenda Verdú:

(*Parla des de l'escó sense micròfon.*) Moltes gràcies, senyor president, per la seua aclaració.

El senyor vice-president primer:

¡Ai, senyor Maluenda! Tinga la boca més moderada. Passem a votar...

El senyor Maluenda Verdú:

(*Parla des de l'escó sense micròfon.*) He de protestar novament per la seua afirmació fóra de to en una presidència que ha de ser moderadora d'esta cambra.

El senyor vice-president primer:

Senyor Maluenda, esta presidència ha tingut paciència infinita en alguns comentaris de vosté durant tot el debat, de vosté en concret. I ara ho està fent una altra volta carregant-se de paciència amb vosté.

Està exagerant la nota, li ho torne a dir, i ací estan de testimoni tots els seus col·legues.

Passem a votar ambdues proposicions. La primera... Perdó, la 303.

Comença la votació. Per 59 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions s'aprova la proposició.

I ara votarem... Vol?

De la 303.

Té dret a parlar.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Vaig a explicar quina ha estat l'abstenció del Grup d'Esquerra Unida front aquesta proposició no de Llei.

En primer lloc, tot i compartint la necessitat d'ampliació i millora dels serveis socials al País Valencià, tot i compartint la necessitat que es facen unes mesures de protecció a la família, tenim una sèrie de dubtes raonables sobre què és el contingut de la Llei que vol proposar el Partit Socialista i que li demana el govern valencià; dubtes més que raonables avalats perquè el representant del Partit Socialista no ha volgut explicar el context d'aquesta proposició de resolució davant aquesta cambra.

I els dos dubtes raonables fan referència, en primer lloc, a què és el que es va a entendre dins d'esta Llei per família? Allò que suposa els valors tradicionals d'un nucli androcentrista que prén posició front uns valors que discriminen a la dona, és a dir, allò que en el franquisme era el que des de Ràdio Nacional s'emittia a través del programa *Matilde, Perico i Periquín* o el las diatribes del señor Guerra Campos. O pel contrari quan parlem de família estem parlant d'un nucli estructurat de convivència estable que vol dir mares fadrines, que vol dir

parelles de convivència, que vol dir les famílies monoparentals, que vol dir també nuclis amb vincles legals, però també convivències de fe? Ahi haurem de filar molt prim.

També, i és molt perillós, en el context en què el senyor Lerma va pronunciar allò que deia la Llei de protecció a la família, i que diu expressament “la família assumix el 75% dels serveis i atencions socials”. No és veritat. Això no ho assumix la família, ho assumixen les dones.

I molt d'ull, eh! Perquè una Llei de protecció a la família com es diu dins del context d'aquest discurs pot ser una llei antifeminista i pot ser una llei contestada per més del 51% de la població. Perquè s'ha de tenir en compte una cosa, és difícil defensar els valors tradicionals i que siga la dona la que s'encarregue, com habitualment, dels serveis socials, i al mateix temps parlar de democràcia paritària, d'igualtat d'oportunitats.

Si no es fila molt prim en el contingut d'esta llei, i per això ens hem abstés, segurament, senyores diputades socialistes, hi hauran menys dones en les institucions i menys dones representatives.

I, per últim, una reflexió. ¿Fer oportunisme polític, intentar ultrapassar les fronteres dels adversaris per a fer-se en la mà totes les banderes, totes les senyeres i tots els penons, pot ser que al final sols conduísca perquè el adversari siga u mateix, perquè acaba d'ocupar un terreny de joc que no li pertoca, fent renúncia a totes aquelles coses per les quals lluita la societat, els ciutadans i ciutadanes progressistes d'aquest país! Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Senyor Picher, per a què vol la paraula?

El senyor Picher té la paraula perquè, a pesar de ser el torn d'explicació de vot, ha entrat en contradicció i ha entrat polèmica amb el Grup Socialista.

Té tot el dret a la paraula.

Senyor Picher, té la paraula.

El senyor Picher Buenaventura:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.

Possiblement siga el primer viatge en esta cambra on es critique, es facen judicis de valor, judicis temeraris sobre una Llei que no es coneix. Jo crec que açò dins de la pràctica parlamentària és una cosa inusual. Al llarg de les últimes legislatures, esta cambra ha aprovat proposicions no de llei instant el govern que es facen determinades lleis, sense que es presente el projecte ací. Temps hi haurà en el tràmit parlamentari per a què les seues senyories critiquen, aporten, suprimisquen, addicionen, etcètera, etcètera. Però per a mi és una sorpresa, i a més de la forma que s'ha fet, el criticar una cosa que es desconeix.

I a mi em sembla que parlar d'oportunisme, parlar de demagogia, ultrapassar les fronteres o les barreres ideològiques, per anar més enllà; jo no sé el què vol dir, senyora, jo no ho sé el què vol dir. Però a mi em pareix que és una temeritat, des del punt de vista parlamentari, que vosté pose «a caldo» —en el bon sentit de l'expressió— una cosa que no ha eixit encara i que no ha nascut. No siga tan impetuosa. No actue d'eixa forma, perquè s'equivoca hui i s'equivocarà en el tràmit de la Llei. I no vinga ací ara a plantejar temes que jo no sé si van a eixir o no van a eixir; perquè ací sempre si «el Pisuerga passa per Valladolid, canya». El tema del feminisme per a vosté es coneix que és una fixació, ha d'eixir sempre. Doncs a la millor no ix, ja es farà una Llei específica en el tema de feminisme per a què vosté ací aboque tota la seua imaginació al respecte. Però no ara, no toca, no toca. Per tant, crec que s'ha

equivocat des del punt de vista parlamentari i ha fet una intervenció prou desafortunada.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.
Senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Home! Jo supose que no és vosté qui per a jutjar la meua caracterologia. Jo sóc impetuosa, ferma, decidida, fins i tot quan defense allò que em crec profundament. Aleshores, pense que això no és desafortunat. Pot ser que altres diputats estiguem defensant les coses sense creure-s'ho massa i poden permetre's floritures versallesques. Jo reconec que allò del feminisme és una cosa que no sols em crec, sinó com a dona ho he defensat des que era xicoteta. I efectivament, no és un problema de fixació, és un problema de fermesa en les conviccions.

Deia vosté que no sabia per què jo feia judicis de valors. Jo no he fet judicis de valors. Nosaltres no hem votat en contra, ens hem abstés, i ens hem abstés perquè precisament el fet que vosté no haja sigut capaç d'explicar perquè es presentava la Llei avalava molt raonablement quines eren les nostres presumpcions respecte el contingut. Perquè no han sigut ni el suficientment valents d'eixir a la trona i dir per què presentaven aquesta Llei. I jo tinc tot el dret del món, precisament perquè a més està *contextualitzat* en el debat del senyor Lerma, a dir que molt d'ull perquè si la Llei va per ací nosaltres no sols ens oposarem, sinó que farem un intent de plantejar front a la societat, que s'està fent deixació d'aquelles coses que han de ser signes d'indentitat de la dreta, com és la lluita per la incorporació de les dones a tots els àmbits, i pel paper de la igualtat en mans d'un oportunisme polític.

I ho dic com ho pensem i si a vosté no li sembla bé, és el seu problema. Segurament vosté no sé si entén o no el que jo vull dir, a la millor el seu grup hauria de buscar a vegades un altre diputat que siga capaç d'entendre el que vol dir el feminisme, i que siga capaç d'entendre realment que les reivindicacions de les dones no són per a posar-les en un paper, sinó que quan vostés diuen que les defensen, com a mínim s'ho haurien de creure, com passa en aquest cas al Grup d'Esquerra Unida.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Marcos.
Senyor Picher, per a què vol la paraula? (*Remors.*)
El torn de rèplica s'ha esgotat. Vosté l'ha iniciat, i la dúplica l'ha feta la senyora Marcos. No té dret a la paraula.
Senyor Lamparero, per a explicar el vot. (*Remors.*)
Ja ho entenia la presidència, ja ho entenia.

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente.

Bien, este diputado, para no hacer juicios de valor, antes de votar esta Proposición no de ley, ha acudido a los textos de los cuales podía obtener lo que encerraban estas propuestas. Y entonces, nosotros lo que queremos explicar aquí hoy, esta mañana, es que nosotros hemos votado sí a esta propuesta de resolución que ahí está el gobierno para que presente un Proyecto de ley de familia. Pero que nuestro proyecto de familia es el que viene en nuestro programa de gobierno. Lamento que no esté el presidente para que sepa que este partido tiene un programa de gobierno.

Desde luego, lo que no estamos de acuerdo es con lo que dicen ustedes en su programa, en este programa que ustedes iban por ahí por las comarcas de la comunidad explicando, donde habla de la familia como elemento reproductor de actitudes que frenan el progreso. Desde luego con ese concepto de familia no vamos a estar de acuerdo. Estaremos de acuerdo con que se presente un Proyecto de ley de familia, pero no con el concepto de familia que ustedes tienen, y desde donde ustedes proceden. Y que vale con leer textos que animan su filosofía, textos por ejemplo donde se decía de abolir la familia, de abolir la explotación de los hijos por los padres, de que...

El senyor vice-president primer:

Senyor Lamparero.

Ja sé que és molt difícil i que estem tots cansats, però està en el torn d'explicació de vot. Abans també s'ha generat unes dúpliques i unes rèpliques justament perquè no s'estava el diputat que li ha precedit en l'ús de la paraula, en l'ús concret de l'explicació de vot. Ara, vosté està generant una polèmica amb altre grup parlamentari que té la llibertat de fer, però que no tenim la tradició d'utilitzar-la en este torn.

Pot continuar...

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente.

Pero cuando el grupo proponente renuncia a explicar el modelo de familia, presenta una propuesta de resolución sin exposición de motivos y obliga a los grupos a votar solamente el contenido de una propuesta sin saber qué anima el contenido de esa propuesta, nosotros tenemos que venir aquí a explicar cuál es nuestro modelo de familia, y por tanto cuál es lo que no es el modelo de...

El senyor vice-president primer:

Senyor Lamparero.

No cal que li explique a la presidència. La presidència l'ha advertit del que pot generar-se com a conseqüència de la seua actuació.

El senyor Lamparero Lázaro:

Con mucho gusto aceptaré el debate, señor presidente, si hay desde luego réplicas sobre la cuestión. Claro, aquí en esta tribuna se ha escuchado a miembros del grupo proponente de esta propuesta hablar de lo que yo les he comentado, señores diputados.

Señoras y señores diputados, aquí se ha dicho que la familia era un elemento reproductor de actitudes que frenaban la socialización de la educación, por ejemplo, se ha dicho aquí, está en el *Diario de Sesiones*. Se dice en el programa 2.000 que ustedes defienden, naturalmente, se dice lo que se dice. Se dice que las instituciones en las que ha estado enmarcado el papel social de la mujer, matrimonio y familia, esposa y madre, han de sufrir grandes cambios; la aparición de instituciones semejantes a las anteriores pero de rostro más amable es un hecho significativo. Y defienden ustedes la presencia de nuevos modelos de convivencia variados y distintos al familiar que pueden ser un elemento favorecedor de la independencia de la mujer y del varón. Eso es lo que defienden.

Entonces, ustedes, cuando proponen esa Ley o cuando van a hacer la propuesta de esa Ley han de venir aquí y tener la coherencia parlamentaria de defender la propuesta en estos términos, con su exposición de motivos. Eso es lo que tienen ustedes que defender, y no venir aquí «a la chita la llana» a presentar una propuesta de resolución para después vender unanimidades. Este es el último acto, el último conejo de la chistera del señor Lerma. En su discurso, no tenía nada nuevo

que añadir y añade lo de la Ley de la familia, que después ustedes no saben explicar realmente qué es lo que quieren con ella.

Gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Lamparero.
Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Mire, el seu grup ha presentat ací una Proposició no de llei per a què es cree una Llei de drogo-dependències, i l'ha presentada en tres línies, i no ha explicat què és el que entén el Grup Parlamentari Popular del que va a fer d'eixa Llei. Aleshores, ¿per què ara vosté està imputant-nos una cosa que vostés l'acaben de fer fa un moment? Si vostés ni en una línia han posat en què va a consistir eixe Projecte de llei de drogo-dependències. ¿Però com vostés ho presenten, i ara a nosaltres ens està acusant del mateix que vostés han fet? Això només és un acte de cinisme parlamentari. Si ho acaben vostés de fer!

Mire, la llauna que ens ha fet ací sobre la família, doncs ha retractat molt bé els seus orígens polítics i tot allò que s'ha ensenyat al llarg de molts anys...

El senyor vice-president primer:

Senyor Picher, senyor Picher.

He d'emparar a les senyories. No faça arguments *ad hominem*. Vaja vosté al debat de les idees i al de les propostes normatives o del que és típic d'un debat parlamentari, però no a les persones. Per favor, continue.

El senyor Picher i Buenaventura:

Molt bé. Jo el que vull dir-li és que vosté ací traga ara un llibre del programa 2.000 i diga que és eixe el programa de la Llei que nosaltres anem a elaborar ací en estes Corts, és una cosa que no té sentit. Però per ací no ens van a agarrar. Ara, a la millor vostés fan com els seus homòlegs anglesos, allò del *back to basics, volver a los principios*. Doncs tot això que vosté està parlant ací no és ni més ni menys que *volver a los principios anteriores*. Per ací no ens van a agarrar. Per tant, jo crec que vosté ha tractat d'utilitzar l'exposició de motius per a soltar-nos ací allò del *back to basics* i de *volver a los principios*. I en *volver a los principios*, per ací s'equivocaran sempre, sempre. I en imputar al Partit Socialista o al Grup Parlamentari Socialista la destrucció de la família, per ací s'equivocuen també. I això no és ni més ni menys que conservadurisme i reaccionarisme del més dur. Perquè a vostés, quan els rasquen una miqueta, de seguida els ix el que són des del punt de vista polític.

El senyor vice-president primer:

Senyor Picher...

El senyor Picher i Buenaventura:

Res més i moltes gràcies.
(*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Senyor Lamparero.
(*Remors i rialles.*)

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Señor portavoz del Grupo Parlamentario Socialista, usted no puede explicar aquello que no cree. Por eso ustedes no han podido ni hacerle una exposición de motivos a la propuesta de resolución, ni ha sido usted capaz de salir a la tribuna a defenderla porque usted no puede explicar aquello en lo que no cree. Y yo le llevo a usted a sus textos, a sus proyectos, a aquello que ustedes han defendido no hace mucho, hace cuatro días, por todos los pueblos y ciudades de esta comunidad. Y como ustedes no pueden explicar aquello que no creen, sino sencillamente en el discurso del señor presidente aparece un elemento novedoso, en búsqueda de una primera página de cualquier medio de comunicación. Como ustedes no pueden explicar aquello que no creen, me viene usted hablando ahora de que carecemos de programa o que carecemos de proyecto de la droga que no tiene que ver absolutamente nada con esto.

¡Claro que lo tenemos! Está escrito, yo con mucho gusto se lo haré llegar (*Remors.*) A ustedes les avergonzaría salir a la tribuna a explicar cuál es su modelo de familia en estos momentos. (*Remors.*) Les avergonzaría, sí señor, sí señor Picher. Claro, mire, un viejo socialista que estuvo presente, y alguno de los de aquí seguramente conocerá a alguno que estaría presente, le tendría que explicar a usted cuáles eran los epígrafes de la pizarra de Suresnes. Se lo tendría que explicar a usted, y vería usted cómo se avergonzaría en estos momentos de decir lo que está diciendo. (*Remors.*)

Pero en fin, nosotros hemos votado que sí, porque estamos en el año internacional de la familia, y es un buen motivo que las instituciones se preocupen del elemento social más importante que tenemos actualmente y más agredido por las políticas que ustedes han estado desarrollando en estos últimos años. (*Remors.*) Sí. Y yo le voy a hacer, yo les voy a dar un consejo, y es que extiendan ustedes esto a su próximo congreso federal del partido, porque no hay una sola línea escrita en ningún programa de gobierno del Partido Socialista que hable de la necesidad de presentar una Ley de familia. Y ustedes se pueden convertir en el próximo congreso del Partido Socialista en la avanzadilla de esta cuestión. Sería bueno.

Gracias, señor presidente.

(*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Lamparero.

Passem a debatre la proposició... passem a debatre la proposició 354 del Grup Popular. Senyor Gómez. (*Remors.*) Senyor Gómez, resulta que el debat anterior incloïa dues proposicions de llei, i just després de votar la primera s'ha iniciat este debat i ha quedat pendent la votació de la segona. Pertoca ara votar la segona.

Votem ara la proposta de resolució 304, en la versió que s'ha transaccionat.

Comença la votació.

Per 63 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada.

Ara sí, senyor Gómez Guarner, té la paraula. Proposta de resolució 354.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, la propuesta de resolución que voy a defender se refiere al Plan Agrario Valenciano 1994-2000, y agradezco la oportunidad de que acaba de entrar el conseller de Agricultura en este mismo momento.

Pues bien, si hiciéramos, quizá, una encuesta por todo el territorio de la Comunidad Valenciana, y preguntáramos qué es lo característico del nuevo conseller de Agricultura, Pesca

y Alimentación, yo creo que en el sector agrario nos encontraríamos con que la respuesta sería unánime, pues ha sido un señor, conseller, que fue nombrado en verano, y que a lo largo de todo el verano se ha dedicado a recorrer frenéticamente todos los pueblos, prácticamente todos los pueblos de nuestra Comunidad, enseñando un documento y hablando sobre un documento que él llamaba Plan agrario valenciano 1994-2000. Yo creo que ese sería, con carácter general, cómo en este momento conocería el sector agrario al señor conseller.

Esta propuesta de resolución no pretende hablar sobre el contenido del Plan Agrario Valenciano, entre otras cosas porque no está a disposición del grupo mayoritario de la oposición en estos momentos. Precisamente ese es el camino en el que sí que va dirigida esta propuesta de resolución, y yo ruego a sus señorías que presten atención a las siguientes palabras: "El Programa Agrario Valenciano 1994-2000 será remitido para su estudio, análisis y aportaciones que crean pertinentes a todos los grupos políticos del arco parlamentario, así como a las organizaciones profesionales agrarias, de forma que el consenso en la concreción práctica, tanto en la acción legislativa como de gestión de los recursos públicos que vayan a canalizarse en el sector agro-alimentario, sea el mayor posible". ¿Sabén ustedes de quien son estas palabras? Del señor conseller de Agricultura en respuesta a una pregunta formulada por mí con fecha 17 de noviembre.

Pues bien, con anterioridad, el día 20 de octubre tuvimos una comparecencia aquí del señor conseller, esbozó el programa. Con fecha de noviembre nos dice que nos lo va a remitir a los grupos y a las organizaciones profesionales agrarias. Se aprueba por el Consell, y el programa no llega ni a las organizaciones agrarias ni a los grupos parlamentarios, y eso es lo más grave, que en el debate presupuestario vuelve a salir este tema y el portavoz socialista, que me replicó a una de mis propuestas de resolución, también volvió a incidir que rápidamente sería mandado a los grupos parlamentarios y a las organizaciones profesionales agrarias.

Tres incumplimientos en uno, y no contento con ello el Consell aprueba la semana pasada un decreto, un decreto denominado Decreto de explotaciones agrarias preferentes, que desarrolla precisamente, o viene a desarrollar precisamente uno de los aspectos del Plan agrario valenciano, y vuelve a no consultar a las organizaciones agrarias, y vuelve a no consultar a los grupos parlamentarios. Esta concepción que parece tener el señor conseller de Agricultura es la que intentamos corregir con esta propuesta de resolución.

Las organizaciones agrarias hay que entenderlas como únicos, y vuelvo a repetir, únicos representantes de los agricultores valencianos, y en esta Cámara hay que comprender que estamos como representantes de la soberanía del pueblo valenciano, y dentro de ese pueblo valenciano también de los agricultores valencianos. Luego que no se pretenda arrogar el conseller de Agricultura solamente que la agricultura es él, porque están los representantes de los agricultores, digamos los representantes socio-económicos, y aquí sus representantes políticos, y que de verdad cumpla sus propias palabras. No solamente sus propias palabras, las propias determinaciones de esta Cámara, y precisamente leo ante sus señorías la propuesta de resolución: "Las Cortes Valencianas instan al Consell para que cuantas medidas de tipo normativo adopte el conseller de Agricultura, Pesca y Alimentación para el desarrollo del Programa Agrario Valenciano 1994-200 sean previamente consultadas, debatidas, y en su caso consensuadas, con las organizaciones profesionales agrarias, y con los grupos parlamentarios representados en esta Cámara."

Creo que es un deseo que en aras de la democracia, en aras del campo valenciano, y en aras de que las medidas que se

tomen para ese campo valenciano sean las adecuadas, creo que sus señorías deben responder con el voto afirmativo a esta propuesta de resolución.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Gómez.
Senyor Garcés.

El señor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyor diputats.

Ens trobem davant una proposta de resolució que és especialment curiosa per l'equívoc intrínsec que hi ha en ella. Una confusió manifestada també en les paraules del senyor diputat, Gómez Guarner. Confusió enorme entre el que és governar i el que és legislar. Entre el que és tasca normativa pròpia d'un govern, i el que és tasca de recerca del màxim de base, de recolzament o d'atenció als interessos majoritaris d'un sector, en este cas de l'agricultura.

Jo veig una confusió enorme en els plantejaments, que està concretada eixa confusió en la proposta de resolució que es fa, al dir que prèviament a qualsevol mesura de tipus normatiu el Consell d'Agricultura ha de consultar als grups parlamentaris. Jo crec que eixa és una expressió literal, estic llegint literalment el que diu la proposta de resolució, és perfectament inadmissible, és dir, és impossible que ací estes Corts, o almenys que el Grup Socialista aprobe els termes d'aquesta resolució que diuen que el Consell d'Agricultura, prèviament a qualsevol mesura de tipus normatiu, consulte als grups parlamentaris. És dir, això és anular la capacitat de govern, i això és confondre les instàncies de govern executives amb les instàncies legislatives.

I un segon àmbit de debat possible al voltant d'esta proposta de resolució és quin sentit, o quina significació té el que mesures concretes que des de la Conselleria de Agricultura, o des d'este parlament pugam prendre, i que afecten, naturalment, al sector agrari, el significat de la consulta o de l'anàlisi, o de la reflexió conjunta amb les organitzacions professionals agràries, o amb tot el teixit organització que pugua haver en el propi sector agrari.

Jo he manifestat en reiterades ocasions que el Grup Socialista és totalment partidari del màxim de diàleg, del màxim d'enteniment amb les organitzacions professionals agràries i tots aquells sectors organitzats que tenen alguna cosa que dir en matèria agropecuària, però d'aquí a pensar que no es pot prendre cap mesura sense comptar, no en la opinió sinó en l'acord, són nivells molt diferenciats que no podem acceptar.

Per tant, insistint en la necessitat del més ample diàleg, de la més ampla consulta, de la més ampla reflexió comuna, i que les mesures nostres responguen realment als problemes, als interessos del camp valencià, crec que la formulació de la proposta de resolució presentada pel Grup Popular és inadmissible.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.
Senyor Gómez.

El señor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señor Garcés, me tiene que hacer en su grupo un monumento al mártir. Que sea usted el que defiende la no participación de las organizaciones agrarias cuando siempre las ha defendido. Que sea usted el que me venga a decir que por qué consultar antes a las organizaciones agrarias cuando usted nos

ha presentado aquí medidas en ese sentido. Que sea usted cuando es uno de los asesores o consejeros de una organización agraria. ¡Qué papelón les toca hacer! ¡Qué papelón le toca hacer! Lo ha hecho antes en una propuesta de resolución y ahora en ésta, cuando es firme, y yo lo sé, firme partidario de esta propuesta de resolución.

¿Qué significación tiene?, pregunta usted; pues que no se meta la pata y se elaboren churros como se están metiendo patas y se están elaborando churros. Plan agrario valenciano 1994-2000, un plan que ya de por sí es pretencioso porque ya supone el señor conseller de Agricultura que estará sentadito donde está más allá de 1995, primer punto. Segundo punto, plan totalmente, totalmente rechazado por todas las organizaciones agrarias. Decreto de explotaciones agrarias preferentes la semana pasada, señor Garcés; ni una sola organización agraria ha dado su voto favorable a ese decreto, ni una, incluida la que usted es asesor o consejero, incluida.

¿Qué es lo que pretendemos? Que no se meta la pata, que no se elaboren churros, que no se esté lejos de la realidad del campo valenciano, eso es lo que pretendemos. Y una reflexión, por mucho que le pase la nota el señor conseller en este momento; y una reflexión: ¿usted cree que no es importante un Programa valenciano 1994-2000 para ser, por lo menos, hablado con los grupos parlamentarios o con las organizaciones agrarias? ¿Usted cree que es de recibo que el señor conseller que firma una pregunta diciendo que nos remitirá en noviembre el Programa agrario valenciano a fecha de hoy no lo tenga el grupo mayoritario de la oposición? ¿Usted cree que eso es de recibo? Es lamentable, señor Garcés. Es completamente lamentable, y fuera de toda ética y cortesía parlamentaria, que en la anterior y precedente época en la Conselleria de Agricultura se tenía, y lo sabía usted, que cuando había una normativa, tratábase de lo que fuera, primero era remitida a las organizaciones agrarias y a los grupos parlamentarios y nos sentábamos a hablarla.

El senyor vice-president primer:

Senyor Gómez.

El senyor Gómez Guarner:

Acabo.

¿Y sabe por qué? ¿Sabe por qué ocurre eso? y acabo, señor presidente, porque el nuevo conseller de Agricultura piensa que es o bien el "rey Sol" de la agricultura valenciana: "yo soy la agricultura valenciana", o si por eso de torear con la izquierda le sale mal lo del rey, podría ser el "Juan Palomo" de la agricultura valenciana, "yo me lo guiso, yo me lo como".

Gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Gómez.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

No sé com repetir els conceptes per tal que siguen més intel·ligibles, probablement hi haja dificultat de comunicació en esta temàtica, perquè en tot el comportament que s'està tenint per part del Grup Parlamentari Socialista, i per part del Govern Valencià, Conselleria d'Agricultura, en allò que significa expressió d'interessos, en allò que significa recollir voluntats, en allò que significa conèixer les opinions diverses que hi ha sobre els problemes, jo crec que s'està fent de la millor de les maneres. S'està obrint els ulls i les orelles a la realitat, perquè es vol donar resposta als problemes.

Ací hi ha al·lusions molt directes que, naturalment jo com

a portaveu en aquest camp agrari no puc deixar de passar, que no són certes. Vosté comença dient "frenètica activitat del conseller pasejant-se tots els pobles del país valencià". Precisament això no és ni frenètica activitat del conseller, ni és negatiu que s'estiga en tots els pobles del País Valencià per a conèixer la realitat i explicar el que són les actuacions que es fan. Al contrari. Això és una cosa positiva.

La política agrària valenciana, el Programa agrari valencià ha sigut producte d'una compareixença i un debat amplíssim en aquest Ple. Hi ha centenars de folis explicant els conceptes, les prioritats, els objectius, etcètera, etcètera.

En particular, vosté i jo hem debatut...

El senyor vice-president primer:

Senyor Garcés, acabe.

El senyor Garcés Ramón:

Acabe ja, senyor president.

Hem debatut en moltes ocasions eixos continguts.

Per tant, no hi ha res estrany, més que la seua confusió entre instància de Govern i instància legislativa, entre grups parlamentaris i conselleries. I eixa confusió, mentre vosté no la desfaga, segurament hi haurà una comunicació en aquest nivell.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.

Votem la proposta de resolució 25.354. Comença la votació. Per 22 vots a favor, 36 en contra i 1 abstenció és rebutjada la proposta de resolució.

Proposta de resolució 25.350 del Grup Popular.

Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Señoras y señores diputados, vamos a repetir una vez más la defensa de una propuesta que en su día fue rechazada por esta Cámara, pero que esperamos que con el paso del tiempo y con el cambio de las circunstancias se valore nuevamente la trascendencia de la misma.

Estamos refiriéndonos a una inversión que se va a hacer a lo largo de los 15 próximos años y que condicionará globalmente una inversión de acceso hasta unos 58 billones de pesetas. Hablamos de los fondos Feder, Fondo de Desarrollo Regional, del Plan director de infraestructuras, etcétera, etcétera.

Y, ¿qué es lo que pedimos nosotros? Pedimos simplemente que no se repita el error que ocurrió cuando al plan director de infraestructuras del año 84-91, más tarde modificado por el 89-93, más tarde modificado por el célebre Plan Felipe, por las mejoras del Plan Felipe, etcétera, etcétera, y hoy en día ya trasladado al puente de carreteras, no cometamos el error de no llevar un proyecto claro, consensuado, concreto, definido, que todas las fuerzas políticas representadas en este parlamento respaldáramos para aquel conseller que llevara la representación del Gobierno valenciano a la negociación global de los grandes proyectos que van a beneficiar al país, a toda la nación española, tengan una amplia repercusión de beneficios hacia la Comunidad Valenciana. Esto no puede verse nunca como un equilibrio de fuerzas de un partido en el gobierno, sino más bien como el tira y afloja, como la defensa de intereses globales y colectivos de una comunidad.

Téngase en cuenta que estamos hablando de 15 años de futuro, y que el error de quedarnos descolgados de ese futuro significará retraso y significará sumisión a aquellos que tengan los poderes de control de las decisiones.

Nuestro pueblo, en definitiva, arrastra un proceso de desindustrialización muy serio. Se ve claramente en los índices de consumo de energía. Aquel proceso que se inició en el año 80 y que terminó en el 84 por el desmantelamiento de Altos Hornos de Sagunto, que significó el descenso de consumo de 250.000 toneladas equivalentes de petróleo anual, 250.000 toneladas, no se ha vuelto a recuperar, hemos bajado siete puntos de consumo industrial, siete puntos, y hemos subido nueve puntos simplemente en la estructura de transporte.

Pensamos que esto es nada menos lo que nos vamos a ventilar: un Plan general de carreteras, un Plan de transportes ferroviarios, de transportes en las grandes ciudades, de puertos, de aeropuertos, de obras hidráulicas, de modernización de infraestructuras de la comunicación, un Plan anual de seguridad vial, actuaciones en la costa, un proyecto de mejora de inversiones I+D, un plan de transportes interurbano, saneamiento, vivienda, etcétera, etcétera. Todo esto, este proyecto global es el que hemos de sentarnos y defender en esta Cámara.

Nosotros solicitamos que por parte del Gobierno de la Generalitat se someta a la aprobación, a la discusión, al debate en esta Cámara de cuantos proyectos configuren la globalidad del Plan director de infraestructuras, y después de ser debatido aquí, de ser consensuado si fuera posible, se traslade a través del Gobierno de la Generalitat Valenciana hasta la esfera de discusión de todas las comunidades y, en definitiva, a la opinión del consejo de ministros y al parlamento nacional.

Esto es ni más ni menos que cumplir el artículo constitucional 131.2. Esto es lo que nosotros deseábamos traer a esta Cámara tras el período de reflexión necesario que desde el mes de febrero del año pasado no se había debatido.

Esperamos que sin más necesidad de argumentación, puesto que esta es la última intervención que tenemos, sea una oportunidad de preparar el futuro, como se decía muy bien aquí por parte del presidente de la Generalitat; pedía consenso, pedía colaboración y pedía grandes proyectos de futuro para el desarrollo justo de esta Comunidad.

Estamos dispuestos a aportar nuestras ideas, a aportar nuestros proyectos, a aportar nuestra colaboración, simplemente en un esfuerzo de beneficio para el pueblo valenciano en el momento que estamos sentando las bases de su proyecto de futuro.

Esperamos que sea recibido favorablemente por parte del Gobierno de la Generalitat, no tiene nada de partidismo, simplemente tiene la necesidad de un hecho elemental en la democracia; el debate público del proyecto colectivo; nosotros representamos un grupo de ciudadanos amplio, muy amplio, cada día más amplio, y téngase en cuenta que esos grandes proyectos se van a desarrollar en un período temporal que es de suponer que habrá alternancias en los gobiernos que tengan las responsabilidades de los distintos gobiernos autonómicos y del gobierno de la nación.

Bueno sería que ese gran proyecto lo selláramos, lo blindásemos, lo garantizásemos para que gobernara quien gobernara en un país de escaso capital, de pocos recursos económicos, no tuviéramos que ir adelante y atrás, con derrochos, con modificaciones, en definitiva con encarecimientos indeseados. El poco dinero que disponemos en este país nos exige ser muy serios, muy rigurosos, y garantizar con mucha seriedad precisamente esas inversiones para nunca tener que modificarlas y dejarlas a albur del estilo del gobernante de turno.

Muchas gracias, señor presidente.

Muchas gracias, señores diputados.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.

Senyor Nebot.

El señor Nebot Monzonís:

Molt excel·lent president.

Senyories.

Señor Quirós, con el rigor que le caracteriza ha hecho usted una exposición que compartimos en parte, y compartimos porque en esta Cámara reiteradamente se han debatido prácticamente todo el enunciado que su señoría ha efectuado aquí.

En este Cámara hemos hablado de la mejora de nuestros ferrocarriles, del corredor del Mediterráneo, de la alta velocidad, de la velocidad alta, de las carreteras de las autovías del Plan hidrológico nacional, del saneamiento de las aguas potables, de las comisiones de... etcétera. Y, por tanto, este tema se ha debatido aquí.

Quiero decirle que la propuesta de la Generalitat en cuanto a las deficiencias y el progreso que nos va a comportar el asumir nuestras propuestas en el PDI significa que estamos en la misma honda. Esas propuestas se han trasladado al gobierno del Estado a través de la comisión que el Moptma tiene establecida la comisión de infraestructuras; muchas de ellas se han asumido en el plan puente; quiere decir que estarán en un procedimiento adelantado a lo que será el PDI; y también quiero recordarle que el Plan Director de Infraestructuras es un documento cuya redacción compete al gobierno de la nación. Por tanto, el debate está garantizado que será público y colectivo como usted muy bien ha señalado aquí, porque una vez presentado ese documento por el gobierno de la nación será aprobado en las Cortes Generales y ahí se efectuará el debate, con representantes de todo el Estado para poder debatir como un plan de ese calibre se merece.

Sabe usted muy bien también que ha pedido un imposible. En un plan de estas características es imposible que no surjan modificaciones y, por tanto, quiero adelantarme a las críticas que se puedan efectuar, no creo que el proceso del PDI de 15 años que usted ha dicho..., pues, comporta que tenga que sufrir modificaciones; cualquier proyecto de relativa importancia debe y sufre modificaciones y, por tanto, es un tema de menor importancia, el que pueda adaptarse a las circunstancias, no al capricho del gobernante de turno, sino a las circunstancias que ese momento deba tener un plan de estas características.

Por tanto, yo creo, señoría, que estamos comentando el mismo tema. El Gobierno valenciano ha presentado sus propuestas al PDI, y cuando el Estado tenga redactado el plan se discutirá en el gobierno del Estado donde estamos representados todos los ciudadanos de este país.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.

Senyor Quirós.

El señor Quirós Palau:

Muchas gracias, señor presidente.

Muchas gracias, señor Nebot.

Indiscutiblemente no estamos de acuerdo en todo, estamos en parte de acuerdo, porque usted acaba de decir algo que a mí me ha preocupado profundamente. El Gobierno de la Generalitat no representa... representa lo que representa, lo que representa a estas Cortes no lo puede suplir él.

Mire usted, ¿me podría concretar el PDI qué contiene de aspiración valenciana, en proyecto global? Lo que yo estoy acusando aquí es la falta de globalidad de proyecto; a salto de mata hemos hablado. Mire usted, hay cuatro propuestas respaldadas por estas Cortes sobre el tren de alta velocidad, contradictorias y absurdamente irrealizables. Hay cuatro. Ustedes, ¿qué han pedido al PDI? Es lo que yo pido. Y ante estas cáma-

ras deberían hacernos un balance. Y aquí es donde se debe debatir la propuesta que va a debatirse luego en Madrid.

O sea, para qué queremos la autonomía si no tenemos la oportunidad de opinar. Las Cortes Valencianas no pueden hacer dejación de lo que la Constitución le da. Nosotros debemos proponer un modelo y ese modelo se recoge o se rechaza, pero nosotros tenemos que tener un modelo. El problema es que tal y como ustedes van a tramitar las peticiones del plan director de infraestructura no hay ningún modelo global; irá como en realidad en este momento está: a salto de mata. Vamos a ver, ¿qué tenemos de la Nacional III? ¿Qué tenemos de la 332? Estoy hablando del plan anterior. ¿Qué tenemos de la 340? ¿Qué tenemos de comunicaciones ferroviarias? ¿Qué tenemos de plan de costas? ¿Cómo funcionan nuestros aeropuertos? Ustedes no supieron qué pedir. Y para evitar ese grave error de que pase la oportunidad de pedir en el momento que hay que pedir, con un gran proyecto... Mire, los catalanes sí que saben lo que han de pedir, los vascos sí que saben lo que han de pedir, y nosotros vamos a ir a que se debata en las Cortes un proyecto que ni siquiera sabemos cuál es.

Estas Cortes tienen la necesidad de saber y ustedes tienen la obligación de hacer saber a estas Cortes lo que van a pedir en Madrid. Y estas Cortes tienen que debatir esa solicitud y respaldarla, rechazarla, valorarla o modificarla; y lo que no se puede hacer es que ustedes hasta este momento no hayan dicho aquí lo que van a pedir para un proyecto de 15 años, caballeros, eso es un escándalo, realmente es una mala interpretación del poder.

Y lamento terminar, esta es mi última intervención, se me ha hurtado lo más importante, la posibilidad que se averiguara qué pasaba en el PSV en cumplimiento de una ley que estas Cortes crearon, la Ley de cooperativas.

(Ocupa la presidencia el Molt Excel·lent Senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El señor president:

Señor Quirós, le ruego termine.

El señor Quirós Palau:

Perdone, señor presidente.

Me he quejado y me he lamentado. Ese lamento puede ser respondido adecuadamente con la digna representación que aquí hay de parlamentarios que sabrán darle el correctivo merecido.

Muchas gracias.

El señor president:

Señor Nebot, tiene la palabra.

El señor Nebot Monzonís:

Moltes gràcies, senyor president. Senyories.

Señor Quirós. El Plan Director de Infraestructuras es un Plan del Gobierno del Estado, del Gobierno del Estado. La Generalidad todavía no ha realizado un plan global de infraestructuras de esta propia Comunidad, porque usted sabe que tenemos la Ley de Ordenación del Territorio, que habla de planes de carácter sectorial, y ese es el modelo que la Generalidad ha usado, planes de carácter sectorial, plan de carreteras, plan de puertos, y ese es nuestro campo de actuación. Ese es nuestro campo. Y nuestra política está reflejada en ese documento. Se lo volveré a recordar.

La Generalidad ha presentado en la Comisión de Infraestructuras del Moptma todas sus peticiones, todas, las que tantas veces se han debatido aquí y que usted tiene mecanismos a su alcance para poder llegar a conocer las que se han presen-

tado. No he querido entrar en la redacción de su propuesta de resolución, pero quiero recordarle que, a través del artículo 131.2 de la Constitución, que usted dice: «las demandas que al amparo...» Pues muy bien, mire, señor diputado, el artículo 131.2 de la Constitución el gobierno todavía no lo ha desarrollado, no existe una ley todavía que desarrolle el artículo 131.2 por la cual usted se dice que el gobierno de la Generalidad podrá entrar por ahí. Pues mire, no existe. Y, por tanto, cae por la base. No he querido entrar por ahí. Su propuesta está mal redactada, y por lo tanto he hecho referencia porque usted al final también ha hecho referencia a otros temas. Pero desde el inicio su propia propuesta de resolución está mal redactada y yo he querido corresponder a su cortesía anterior dándole el listado de los objetivos que nosotros hemos discutido aquí y que son los que la Generalidad ha trasladado al Plan de Infraestructuras del Estado. Eso es todo lo que le he dicho antes.

El señor president:

Pasamos a votación la propuesta de resolución defendida por el señor Martín Quirós. Comienza la votación. Por 22 votos a favor, 39 en contra y 3 abstenciones, queda rechazada.

A continuación, y ya para finalizar...Perdón. Señor Crespo, tiene la palabra para explicar su voto.

El señor Crespo Samper:

Señor presidente, señorías, muy brevemente, para anunciar que hemos votado a favor de esta propuesta, puesto que consideramos razonable que las Cortes Valencianas tengan una información más precisa de la gestión de nuestro gobierno al respecto a las infraestructuras que nos atañen. Quisiera indicar que confundir el gobierno con el grupo parlamentario que lo sustenta puede dar lugar a equivocaciones. Nosotros tenemos muy claro que el Gobierno valenciano tiene unas competencias y el del Estado otras, pero todos tenemos competencia de saber lo que se está haciendo, y aquellas cosas que el Estado hace y que nos influye, nosotros debemos saberlas, y aquellas cosas que, aunque el Gobierno valenciano no tenga competencias, pero que quede influido por lo que se haga, debe saberlo.

O sea, competencia no quiere decir conocimiento, e incompetencia —en el sentido de no ser competente— desconocimiento. El conocimiento es algo que complementa la competencia o no competencia de cada cuestión. Y por eso, aunque tal vez la propuesta no haya sido la más hábil, y pueda contener algún error, la votamos. Manifestando nuestro deseo de que seamos dialogantes estas Cortes con el Gobierno valenciano, y el Gobierno valenciano con el Gobierno central.

Nada más y muchísimas gracias.

El señor president:

Muchas gracias. Pasamos a la propuesta de resolución que, presentada por el Grupo Mixto con el número 324, ha sido objeto de un acuerdo transaccional. Si no va a intervenir ningún grupo parlamentario, la Presidencia no tiene en este caso ningún inconveniente en dar lectura. *(Pausa.)*

Señor Ansuátegui.

El señor Ansuátegui Ramo:

Señor presidente. Por parte de este diputado no hay inconveniente que la Presidencia de lectura, siempre que luego tenga derecho a dar explicación de voto.

(Remors.) Pido la palabra, señor presidente. Gracias. *(Remors.)*

El señor Maluenda Verdú:

Senyor president. Pregaria a la Presidència ens aclare, si és possible, perquè esta resolució va en este darrer bloc quan

en anteriors blocs –perquè tenen una ordenació de dalt a baix– perquè no s'ha presentat esta resolució i queda per a la última, per a la 12, sent que en la 11 no hi havia cap del grup mixto, ni en la anterior, ni en la 10, ni en la 11. No ho entenc, francament.

El senyor president:

Senyor Maluenda, una qüestió. Primera, no tenim més remei que vore ara la resolució, perquè és una qüestió pràctica. I la segona, probablement, perquè com ha hagut un esforç de consens, hauran estat treballant les seues senyories per arribar a aquest consens. I no ja més res que parlar, senyor Maluenda, jo no puc aclarir-li més.

Senyor Ansuátegui, té la paraula.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gracias, señor presidente. Señorías, creo que, a pesar de los pesares, es altamente positivo que esta propuesta de resolución, ampliamente consensuada, y no ha sido fácil llegar al consenso, y para llegar a este consenso este diputado tuvo que retirar en su momento la suya, más puntual, más localista, pero no por ello menos importante y trascendente para la provincia de Castellón y para nuestra Comunidad, como es que se elabore una propuesta de actuación en aras de combatir la intrusión marina y la salinización de los acuíferos en determinadas zonas de nuestra Comunidad y, de manera muy concreta, en la Plana de la provincia de Castellón.

Ha sido una propuesta de resolución consensuada con el grupo mayoritario, difícil y que solamente podrá ver sus frutos a través de la ejecución y puesta en marcha de otra propuesta de resolución aprobada ya ampliamente por unanimidad de esta Cámara, como es la que hacía referencia al Plan hidrológico nacional, y que de una manera desafortunada ha levantado polémica y crispación innecesaria.

Y es ahí donde tiene una gran responsabilidad el grupo mayoritario de esta Cámara; por eso acepté retirar mi propuesta de resolución y coger otra más genérica porque la responsabilidad parte del Consell de la Generalitat, pero la gran responsabilidad la tiene el grupo que sustenta al gobierno, no solamente en esta Cámara sino también en el Congreso de Diputados a nivel nacional para que ese Plan hidrológico nacional, que es la única vía de resolver de manera eficaz el problema de la intrusión y la salinización de los acuíferos, sea una

realidad a pesar del mercantilismo político que se hace sobre el mismo, y que solamente con ese plan hidrológico nacional aprobado a nivel nacional va a ser posible resolver este problema, y el problema que tiene la Comunidad Valenciana a este respecto.

Y no valen campañas electoralistas en medios de comunicación, «plan hidrológico, sí, plan hidrológico, no», cabreos infantilistas porque se trae a estas Cortes este tema, cuando resulta, señorías, que a nivel de nuestra Comunidad el tema no está claro, y es preocupante que un cambio de gobierno a nivel del Estado echara o convirtiera en agua de borrajas ese plan hidrológico nacional tan debatido, tan traído a estas Cortes, y tan necesario para nuestra Comunidad, para poner término a la salinización y la intrusión marina en los acuíferos y en el litoral de la Comunidad Valenciana.

Nada más y muchas gracias, señorías.

El senyor president:

No, no, señor Ansuátegui. De lectura para que sepamos...

El senyor Ansuátegui Ramo:

Sí, sí, perdón, perdón, señor presidente. Gracias.

Propuesta de resolución que ha comportado la retirada de la propuesta de resolución número 25.324 del Grupo Parlamentario Mixto. Y dice: «Las Cortes Valencianas instan al gobierno de la Generalitat para que elabore una propuesta de actuación en aras a combatir la intrusión marina y la salinización que sufren los acuíferos de algunos municipios de la Comunidad Valenciana, y en particular de la provincia de Castellón».

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Ansuátegui. ¿Algún grupo desea consumir un turno en contra? (Pausa.)

Pasamos a votación la propuesta de resolución en los términos transaccionados. Comienza la votación. Votos a favor, 57, ninguno en contra, ninguna abstención; queda aprobada.

¿Algún grupo desea explicar su voto? (Pausa.)

Pues muchísimas gracias. Il.lustres senyors diputats, és closa la sessió.

(S'alça la sessió a les 14 hores i 9 minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 0010024146 de les Corts Valencianes en el Banc Central-Hispano, urbana plaça de la Mare de Déu (València), entitat 0049, oficina 0781, la quantitat de pessetes, mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

- 1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
- 2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
- 3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
- 4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre

Calle Núm.

Teléfono Población

Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de..... de

Con esta finalidad el día de de, ingresa en la C/C núm. 0010024146 de las Cortes Valencianas en el Banco Central-Hispano, urbana plaza de la Virgen (Valencia), entidad 0049, oficina 0781, la cantidad de pesetas, mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

- 1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
- 2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
- 3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
- 4. Números sueltos: 100 pesetas

Imprés en paper reciclat

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts,
Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003
València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 València.

ISSN: 1133-2492.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes,
Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003
Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 Valencia.

ISSN: 1133-2492.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.
